

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Guillermo del Toro, Meksika'nın Guadalajara şehrinde doğup büyüyen Guillermo del Toro, 1993'te çektiği *Cronos* adlı filmle sinemaya adım attı. O günden beri *Minic*, *The Devil's Backbone*, *Blade II*, *Hellboy I*, *Hellboy II* ve dünya çapında çok büyük övgü toplayan üç Oscarlı *Pan'in Labirenti*'ni yönetti.

Chuck Hogan, aralarında *The Standoff* ve 2005'te Hammet Ödülü nü kazanan ve Stephen King tarafından yılın en iyi on kitabından biri olarak gösterilen *Prince of Thieves*'in yer aldığı pek çok roman yazdı.

Guillermo del Toro • Chuck Hogan

SONSUZ GECE

Ölümçöl Tür Üçlemesi - Üçüncü Kitap

Çeviren
SEVİNÇ KAYIR

w5onsuz Gece
Guillermo del Toro • Chuck Hogan

Orijinal Adı: *The Night Etemal*
Ithaki Yayınları - 835

Redaksiyon: *Nilüfer Akalın*
Düzeltilti: Yankı Enki
Kapak Tasanm: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Kılıç*
1. Baskı, Şubat 2013, İstanbul

ISBN: 978-605-375-263-9

Türkçe Çeviri © Sevinç Kayır, 2012
© Ithaki, 2013
© Guillermo del Toro • Chuck Hogan 2010

HarperCollins Publishers'ın alt kuruluşu olan VWilliam Morrovv
aracılığıyla yayınlanmıştır.
Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 25001

Annem ve babam için.
Ne kadar zor bir iş başardığınızı şimdi anlıyorum...
-GDT

Charlotte'a, sonsuza dek.
-CH

KÜL YAĞMURU

EPHRAIM GOODVEATHER'IN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI

Karanlığın ikinci günü onları yakaladılar En iyileri ve en zekileri: Tüm güç sahibi, zengin ve nüfuzlu kişileri.

Meclis üyeleri, CEO'lar, kodamanlar, entelektüeller, asiler ve halkın saygısını kazanmış karakterler. Hiçbiri dönüştürülmedi, hepsi katledildi, yok edildi. İnfazları hızlı, aleni ve acımasızdı.

Her bilim dalından birkaç uzman dışında, tüm liderler yok edildi. River House'tan, Dakota'dan, Beresford'dan gelen lanetliler ve onların türdeşleri üzerlerine yürüdü. Yakalanıp sürüler halinde dünya çapındaki büyük şehir meydanlarına, Washington DC'deki National Mall'a, Şanghay'daki Nanjing Yolu'na, Moskova'daki Kızıl Meydan'a, Cape Town Stadyumu'na ve New York'taki Central Park'a götürüldüler. Buralarda dehşet verici katliam törenleriyle yok edildiler.

Binden fazla strigoinin Lexington'a hücum ederek Gramercy Park'ı çevreleyen tüm binalara baskın düzenlediği söyleniyordu. Para ya da iltimas teklifleri duymazdan gelindi. Yumuşak manikürlü eller yakarışlarla havaya yükseldi. Seçiren bedenler Madison Avenue boyunca sokak lambası direklerinden sallandırıldı. Times Meydanı'nda altı metre yüksekliğindeki cenaze alevleri bronzlaşmış, özenle nemlendirilmiş tenleri yakıp kavurdu. Manhattan'ın nüfuzlu sakinleri boş sokakları, kapalı dükkânları -TASFİYE SATIŞI- ve sessiz dev ekranları aydınlatırken etrafa barbeküye benzer bir koku yayıldı.

Görünüşe göre Efendi, vampirlerin üstünlük kurabilmelerini, bir yandan da yeterince kan tedarik edebilmelerini sağlayacak şekilde, tam bir denge bularak doğru sayıyı hesaplamıştı; yaklaşımı metodolojik ve kesinlikle matematiksel. Yaşlılar ve güçsüzler de toplanıp yok edildi. Bir temizlik ve ayaklanma sürecinden geçildi. Halkın “Sıfırına Gece” olarak benimsediği o yetmiş iki saatlik süreçte, insan nüfusunun yaklaşık üçte biri imha edildi.

Yağmacı topluluklar sokakların kontrolünü ele geçirdi. Çevik kuvvet, SWAT, Birleşik Devletler Ordusu -canavarlar hepsini alt etti. Pes edenler ve teslim olanlar koruma ve bekçilik görevlerine devam ettiler.

Efendi'nin planı ses getiren bir başarıya ulaştı. Darvenciliğin acımasız üslubuna uygun bir biçimde, hayatta kalacak kişileri itaatkarlık ve uysallık özelliklerine göre seçti. Güç artışı kelimenin tam anlamıyla dehşet vericiydi. Kadimlerin yok edilmesiyle Efendi'nin sürünün -ve onlar aracılığıyla dünyanın- üzerindeki hâkimiyeti artarak eskisinden de kapsamlı bir hal aldı. Strigoiler artık kendi isteğine göre baskınlar yapıp beslenerek gözü dönmüş zombiler gibi sokaklarda gez inmiyordu. Bir düzen içinde hareket ediyorlardı. Görünüşe bakılırsa, kovandaki arılar ya da tepenin içinde yaşayan karıncalar gibi, her birinin belirlenmiş görevleri ve sorumlulukları vardı. Onlar Efendi'nin sokaklardaki gözleriydi.

Başlangıçta günışığı tamamen yok oldu. Güneş en tepedeyken ışınları birkaç saniyeliğine hafifçe üzerimize yansısı da, bunun dışında tamamen karanlık hâkimdi. Şimdi, aradan iki yıl geçtikten sonra, güneş ışınları her gün sadece iki saatliğine zehirli atmosferden içeri süzülüyor Fakat solgun ışığın bir zamanlar Dünya'yı ısıtan günışığıyla hiçbir benzerliği yok.

Strigoiler örümcekler ya da karıncalar gibi her yerde

gezinerek, hayatta kalmasına müsaade edilenlerin bu yeni yaşama ayak uydurup uydurmadığını kontrol ediyordu.

Her şeye rağmen en dehşet verici durum ise.. .yaşamın aslında ne kadar az değiştiği. Efendi ilk birkaç ayda yaşanan toplumsal kaostan faydalandı. Mahrumiyet-yemek, temiz su, sağlık önlemleri, kanuni yaptırımlardan yoksun kalmak- halkta o kadar büyük bir korku uyandırdı ki, temel altyapı yeniden kurulup yiyecek stokları sağlanarak elektrik şebekesi uzun geceler süren karanlığı ortadan kaldırdıktan sonra, minnettarlıkla itaat ettiler. İnsan sürüsü teslim olmak için gündelik işleyişin yeniden düzene girmesine-tartışmasız bir güç yapısına-ihtiyaç duydı.

İki haftadan kısa süre içerisinde çoğu sistem yeniden yürürlüğe girdi. Su, enerji...artık hiç reklam olmaksızın eski programların tekrarlarını yayınlayan kablolu tele\izyon yeniden halka açıldı. Spor karşılaşmaları, haberler, her şey tekrardı. Yeni hiçbir şey üretilmiyordu. Ve...insanlar bundan hoşlandılar

Özel araçlara nadiren rastlandığı için hızlı ulaşım yeni-dünyanın öncelikleri arasındaydı. Potansiyel bomba gözüyle bakılan arabalara yeni polis devletinde yer yoktu. Arabalara el konuldu ve paramparça edildiler. Sokaktaki tüm araçlar kamu kuruluşlarına aitti: Polis, itfaiye, sağlık ekipleri -hepsi kullanıma hazır olan bu araçlar itaatkâr insanlar tarafından kullanılıyordu.

Uçaklar da onlarla aynı kaderi paylaştı. Faaliyetini sürdüren tek filo, yiyecek dağıtımına, enerji şebekelerine ve Efendi'nin gezegenin kontrolünü ele geçirirken istismar ettiği ordu sanayine hâkim olan, Stoneheart adlı çok uluslu bir şirketin kontrolündeydi. Eskiden dünya semalarında uçan uçak- lanrı aşağı yukarı yüzde yedisinden ibaretti.

Gümüş, kanundışı ilan edilerek oldukça arzulanan, kuponlar ya da yiyecek puanlarıyla takas edilebilen bir ticaret birimi haline geldi. Yeterli miktarda gümüş, siz i ya da sevdiğiniz birini çiftliklerden kurtarmaya bile yetebilirdi.

Bu yenedünyada tamamen farklı olan tek şey çiftliklerdi. Bunun dışında, bir de artık bir eğitim sisteminin olmamasıydı. Artık eğitim alınmıyor, okunmuyor, düşünülmiyordu.

Ahırlar ve mezbahalar günde yirmi dört saat, haftada yedi gün işliyordu. Eğitimli gardiyanlar ve çobanlar strigoilerce ihtiyaç duydukları besinleri sağlıyordu. Hızla yeni bir sınıf sistemi kuruldu. Biyolojik kasta göre belirlenen bir sistemdi: Strigoiler B pozitif tercih ediyordu. Tüm kan grupları iş görürdü, fakat B pozitif -farklı süt cinsleri gibi- ya daha faydalıydı ya da bedeninin dışında tadını ve niteliğini daha iyi koruduğu için paketlenmeye ve saklanmaya daha elverişliydi. B grubundan olmayanlar, işçiler, çiftçiler, gerçek kölelerdi. B pozitifler Kobe bifteği gibi kıymetliydi. Şımartılıyor, kendilerine ayrıcalıklar tanınıyor, gıdaları eksik edilmiyordu. Yeterince D vitamini aldıklarından emin olmak için UV kamplarında bile diğerlerinin iki katı kadar vakit geçiriyorlardı. Günlük rutinleri, hormon dengeleri ve üremeleri ihtiyaca ayak uyduracak biçimde sistematik olarak düzenleniyordu.

Böylece sürüp gitti. İnsanlar işe gittiler, televizyon izlediler, yemeklerini yediler ve yataklarına uzandılar. Fakat tanıdıkları, yakınlarındaki insanların -hatta üzerinde yattıkları yatağı paylaştıkları kişilerin- aniden yok olup en yakın çiftliğin betonarme yapısı tarafından yutulabileceğini bildikleri için, sessiz karanlıkta gözyaşı dökerek yattıkları yerde döndüler. Boyun eğmekten başka bir seçenekleri olmadığı için dudaklarını ısırip ağladılar. Onlara bel bağlayan birileri (ebeveynler, kardeşler, çocuklar) her zaman vardı. Onlara korkma yetkisini, korkaklık nimetini bahşeden birileri her zaman vardı.

Çalkantılı doksanları ve daha önceki yılları büyük bir özlemle anımsayacağımız kimin aklına gelirdi. Dünya düzeninin yıkılışından önce hüküm süren kargaşa, dar kafalı yönetimler ve finansal sahtekârlıklar.. yaşananların yanında altın çağ gibi

kalıyordu. Eskiden sahip olduğumuz her şey

-babalarımızın ve atalarımızın bildiği tüm toplumsal yapılar ve düzenler- yok oldu. Bir sürü haline geldik. Büyükbaş hayvanlardan farkımız kalmadı.

Hâlâ hayatta olmasına rağmen sisteme katılmamış olanlar... anormal kabul edildik... Birer haşereydik. Leşçillerdik. Bizi avladılar.

Mücadele etmeye fırsat bulamadan...

KELTON CADDESİ, VWOODSIDE, QUEENS

Uzaklarda kopan bir ılık Dr. Ephraim Goodweather'ın irkilerek uyanmasına sebep oldu. Kanepenin üzerinde çırpınıp sırtüstü dönerek doğruldu ve -akıcı, sert bir hareketle- yanındaki zeminde duran kılıfından fırlamış, yıpranmış deri kabzayı kavrayarak, ıslık çalan gümüş kılıcı boşluğa doğru savurdu.

Kâbuslarından fırlamış boğuk ve titrek savaş ılığı aniden kesildi. Hiçbir şeye isabet etmeyen kılıcı titredi.

Tek başınaydı.

Kelly'nin evi. Onun kanepesi. Tanıdık eşyalar.

Eski karısının oturma odası. Duyduğu ılık, uykudaki zihni tarafından bir insan haykırışına dönüştürülmüş, uzaklarda çalan bir sirendi.

Yine rüya görmüştü. Ateş ve göz kamaştırıcı ışıktan oluşmuş - belirgin olmasa da insanı andıran- şekillerle dolu bir rüya... Bir parlama noktası... Rüyadaydı ve ışık her şeyi yutana dek bu şekillerle güreşmişti. Sanki gerçekten de bir rakiple fiziksel boğuşmaya girmiş gibi, her zaman tedirgin ve bitkin uyanırdı. Ortada hiçbir sebep yokken kendini bu rüyanın içinde buluyordu. En sıradan rüyayı görüyor olsa bile -piknik yapıyor, trafikle boğuşuyor, ofiste bir gün geçiriyor olabilirdi- ışık büyüüp her şeyi yutuyor, sonra da gümüşî şekiller ortaya çıkıyordu.

El yordamıyla kılıcın kılıfını yokladı -Flatbush Caddesindeki yağmalanmış bir Modell's mağazasının üst raflarından aylar önce aşırıldığı, modifiye edilmiş bir beyzbol sopası kılıfıydı.

Queens'teydi. Tamam. *Tamam*. Şimdi her şey yerine oturuyordu -çenesinin kenetlenmesine yol açan bir akşamdan kalmalığın ilk sancıları eşliğinde... Yine şuurunu kaybetmişti. Tehlikeli bir içki âlemi daha... Kılıcını yeniden kılıfa yerleştirip, başını özenle yerden kaldırdığı çatlak bir kristal küre gibi ellerinin arasına alarak arkasına yaslandı. Saçları tel tel ve tuhaftı, başı zonkluyordu.

Dünyada cehennem. Pekâlâ. Lanetlenmişler diyarı.

Gerçeklik geçimsiz bir kaltaktı. Bir kâbusa uyanmıştı. Hâlâ hayatta -ve hâlâ insandı. Pek bir önemi olmasa da, umut edebileceği en iyi şey buydu.

Cehennemde bir gün daha.

Rüyasına dair hatırladığı son şey, yapış yapış bir plasenta gibi zihnine kenetlenen rüya parçası, Zack'in yakıcı gümüşü ışıkla bezenmiş görüntüsüydü. Bu sefer parlama noktasına vardığı sırada, onun da şekli bozulmuştu.

Zack "Baba" demiş, gözlerini Eph'inkilere kenetlemiş, sonra da ışık her şeyi yutmuştu.

Bunu hatırlamak tüylerinin ürpermesine yol açtı. Neden rüyalarında bu cehennemden kurtulup rahatlama fırsatı bulamıyordu? İşleyişin böyle olması gerekmez miydi? Dehşet verici bir varoluşu, uçmak ve kaçmakla geçen rüyalarla dengelemesi gerekmez miydi? Saf ve duygusal bir hayal, zihnini dinginleştirecek bir kaşık şeker için her şeyini verebilirdi.

Üniversiteden yeni mezun olmuş Eph ve Kelly el ele bitparında salınarak yürüyor, ilk daireleri için ucuz mobilyalara ve küçük biblolara bakıyorlardı...

Zack yürümeyi henüz öğrenmiş, bebek beziyle dolaşan küçük bir patron edasıyla, tombul ayaklarıyla evde geziniyordu...

Eph, Kelly ve Zack dolu tabaklarının önünde ellerini birbirine kenetleyerek akşam yemeği masasına oturmuş, Z'nin takıntılı bir biçimde eksiksiz okumaya çalıştığı şükran duasını bitirmesini bekliyorlardı...

Fakat Eph'in rüyaları aksine, kötü kaydedilmiş, sonu ölümle

biten filmleri andırıyordu. Onlara ulaşamadan, yardım edemeden, hatta başını başka yöne bile çeviremeden, geçmişte kalan tanıdık yüzlerin -düşmanlar, tanıdıklar ve arkadaşlar arasında hiçbir aynım olmaksızın- takip edilip götürülüşünü izliyordu.

Doğrulup oturduktan sonra tek elini kanepenin arkasına koyarak ayağa kalktı. Yaşam alanından ayrıлып arka bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü. LaGuardia Havaalanı fazla uzakta değildi. Uçak görüntüsü ya da bir jet motorunun uzaktan gelen sesi, artık sıra dışı kabul edilmeye başlanmıştı. Işıklar gökyüzünde daireler çizmiyordu. 11 Eylül 2001'i, o sırada gökyüzünün boşluğunun ne kadar gerçeküstü göründüğünü, bir hafta sonra uçaklar geri döndüğünde ne kadar rahatladığını hatırladı. Artık rahatlaması imkânsızdı. Normale dönme ^ olasılığı yoktu.

Reph saatin kaç olduğunu merak etti. Kusurlu tahmin yeteneğiyle, sabahın bilmem kaç olabileceğine kanaat getirdi. Mevsimlerden yazdı -en azından eski takvime göre-, bu yüzden sıcak güneşin gökyüzünde yükselmiş olması gerekirdi.

Fakat karanlık hüküm sürmeye devam ediyordu. Gece ve gündüzün doğal düzeni, tahminen sonsuza dek yok olmuştu. Güneş, gökyüzünde süzülen karanlık bir kül perdesinin ardında kaybolmuştu. Yeni atmosfer, dünyanın dört bir yanında meydana gelen nükleer ve volkanik patlamaların tortusundan ibaretti. Dünya ise zehirli bir çikolata kabuğunun içindeki ma- vi-yeşil bir şekerlemeyi andırıyordu. Kendisini karanlığa ve soğuğa hapsederek güneşten mahrum kalmasına yol açan kalın bir örtüyle kaplanmıştı.

Daimi karanlık. Gezegen buzla kaplı, ıstırapla dolu, solgun renkli, çürüyen bir cehenneme dönmüştü.

Vampirler için mükemmel bir ortamdı.

Uzun zaman önce sansürlenene, fakat internette porno gibi takas edilen en son yayınlanan birkaç canlı haber bültenine

göre, bu koşullar dünyanın her yanında neredeyse tamamen aynıydı. Görgü tanıklarının, kararan gökyüzü, siyah yağmur ve

bir araya gelip bir daha dağılmayan uğursuz bulutlar hakkındaki açıklamaları. Gezegenin dönüşü ve rüzgâr örüntüsü göz önüne alındığında, teorik olarak Dünya’da mevsimsel günüşi- gını düzenli almaya devam eden tek bölge kutuplardı -donmuş kuzey ve güney kutupları. Gerçi bundan kimse emin değildi.

Nükleer patlamalar ve santrallerin yerle bir olmasından dolayı ortaya çıkan radyasyon kalıntılarının yarattığı tehlike, yer sıfır noktalarında faciaya yol açacak ölçüde yüksekti. Eph diğerleriyle birlikte neredeyse iki ayı yeraltında, Hudson Nehri’nin altındaki bir tren tüneline geçirmiş, radyoaktif kalıntıların kısa süren etkisinden bu şekilde kurtulmuştu. Şiddetli meteorolojik koşullar ve atmosferik rüzgârlar, hasarın geniş alanlara yayılmasına yol açmıştı, fakat radyoaktif kalıntının dağılmasına da yardımcı olmuş olabilirlerdi; ekosistem- deki şiddetli değişimlerden kaynaklanan sert yağmur fırtınaları, radyoaktif kalıntıyı uzaklaştırarak radyasyonun daha da dağılmasını sağlamışlardı. Radyoaktif kalıntı giderek azaldı. Patlamaya doğrudan maruz kalmayan bölgeler aşağı yukarı altı hafta içinde temizlenerek yolculuk etmeye ve kimyasal maddelerden arındırılmaya elverişli hale geldi.

Uzun vadeli etkileri devam ediyordu. İnsanların doğurganlığı, genetik mutasyonlar ve artan kanser vakalarına ilişkin sorular bir süre daha yanıtsız kalacaktı. Fakat son derece gerçek olan bu sorunlar süregelen durumun gölgesinde kalmıştı: Nükleer felaketi ve vampirlerin dünyayı ele geçirmesini takip eden iki yıl boyunca, tüm korkular şimdiye yönelikti.

Siren sesi kesildi. Davetsiz misafirleri defetmek ve yardım çağırmak için kurulmuş bu uyarı sistemleri hâlâ ara sıra çalmayı sürdürüyordu -gerçi bu durum alarmların ölen bir ırkın ıstırap yüklü çılgınlıkları gibi, sürekli, ısrarla çaldığı ilk aylara göre çok daha seyrek gerçekleşiyordu. Medeniyetin başka bir kalıntısı da yok olmanın eşigindeydi.

Alarm sesi kesilince, Eph davetsiz misafirlerin ayak seslerini duymayı bekledi. Pencerelelerden, rutubetli mahzenlerden, tozlu tavan aralarından, vampirler her yerden içeri girebilirdi. Hiçbir yer güvenli değildi. Her gün birkaç saat yeryüzüne yansıyan güneş bile -sağlıksız kehribar renkli bir görünüm almış, loş, gölgeli bir ışık- birçok tehlikeye karşı korunma sağlayamı- yordu. Günişığında insanların sokağa çıkması yasaktı. Eph ve diğerlerinin -strigoilerle karşılaşma olasılığı olmadan- harekete geçebilmeleri için en uygun vakit buydu. Aynı zamanda, kendi çıkarlarını düşünen insan sempatanların denetlemeleri ve meraklı gözleri yüzünden en tehlikeli vakitlerden biri haline geliyordu.

Eph alnını cama yasladı. Sıcak tenine değen serin cam, kafatasının içindeki zonklamaya iyi geldi.

İşin en kötü tarafı durumun bilincinde olmaktı. Deliliğin farkında olmak insanın delirmesini engellemiyordu. İnsanın boğulduğunu fark etmesi boğulmasını engellemezdi -sadece paniği artırırdı. Gelecek korkusu ve daha güzel, parlak bir geçmişin anıları, Eph'in ıstırabına en az vampir istilasına kadar katkıda bulunuyordu.

Yiyeceğe, proteine ihtiyacı vardı. Bu evde hiçbir şey yoktu; tüm yiyecekleri -ve alkolü- aylar önce tüketmişti. Hatta Matt'in dolabındaki Butterfingers zulasını bile bulmuştu.

Pencerenin önünden çekilerek odaya ve onun ardındaki mutfığa doğru döndü. Buraya neden ve nasıl geldiğini hatırlamaya çabaladı. Duvarı, bir mutfak bıçağı kullanarak, kısa süre önce dönüşüm geçirmiş yaratığın başını kesip eski karısının erkek arkadaşını özgür bıraktığı zamandan kalma izleri gördü. Bu olay katliamın ilk günlerinde, vampirleri öldürmek neredeyse onlardan biri tarafından dönüştürülmek kadar korkunç kabul edilirken gerçekleşmişti. Söz konusu vampir, eski karısının erkek arkadaşı, Eph'in Zack'in hayatındaki en önemli erkek figürü olduğunu kabullenecek bir adam olsa bile bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Fakat insan ahlakının yol açtığı o öğürme refleksi artık

geçmişte kalmıştı. Dünyayla birlikte, eskiden Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezinde seçkin bir epidemiyoloji uzmanı olarak görev yapan Dr. Ephraim Goodweather da değişmişti. Vampir virüsü insan ırkını sömürgeleştirmişti. İstila, düşmanlık ve şiddet tohumları ekerek medeniyeti bozguna uğratmıştı. Asilerin - direnenler, güçlüler ve nüfuzlular- çoğu yok edilmiş ya da dönüştürülmüş, toplumun uysal, yenik düşmüş ve korkak kesimi Efendi nin emirlerini yerine getirmeye başlamıştı.

Eph silah çantasıyla ilgilenmeye geri döndü. Beyzbol eldiveni ve ter bandı için ayrılmış dar, fermuarlı bir gözden kırışık Moleskine defterini çıkardı. Bugünlerde lime lime günlüğüne yazmadığı hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Doğaüstü ya da sıradan tüm olayları buraya aktarıyordu. Her şey kayda alınmalıydı. Onun takıntısı da buydu. Günlüğü aslında oğlu Zack'e yazdığı uzun bir mektuptu. Tek oğluna araştırmasının bir kaydını bırakıyordu. Vampir tehlikesine dair gözlemlerini ve teorilerini not alıyordu. Bir bilim adamı olarak verilerin ve olguların kaydını tutuyordu.

Günlük tutmak aynı zamanda, aklı başında kalmasını sağlayan yararlı bir egzersizdi.

El yazısı son iki yıl içinde o kadar okunaksız bir hal almıştı ki kendi yazdıklarını zorlukla okuyabiliyordu. Doğru düzgün bir takvim olmadan zamanı takip edebilmenin tek yöntemi bu olduğu için, her günün tarihini not alıyordu. Gerçi bunun pek önemi yoktu -bugün hariç.

Tarihi yazdıktan sonra, kalbi hızla çarptı. Elbette, işte buydu. Buraya geri dönmesinin sebebi buydu.

Bugün Zack'in on üçüncü yaş günüydü.

Üst kattaki kapının üzerine iliştirilmiş, mezar taşları, iskeletler ve haçlarla süslenmiş tabelanın üstüne, keçeli kalemle BURA-
DAN ÖTEYE GEÇERSENİZ ÖLEBİLİRSİNİZ, uyarısı

yazılmıştı. Küçük bir çocuğun elinden çıkmış, Zack yedi ya da sekiz yaşındayken oraya asılmıştı. Zack'in yatak odası, her yerdeki kayıp çocukların odaları gibi, ailelerinin kalbinde zamanın durduğunu sembolize edecek biçimde, onun orada geçirdiği son günden beri hiç değişmeden kalmıştı.

Eph batık bir gemiyi keşfe çıkıp duran bir dalgıç gibi, sürekli bu yatak odasına geri dönüyordu. Burası gizli bir müze; eskiden olduğu gibi muhafaza edilmiş bir dünyaydı. Doğruca geçmişe bakan bir pencere...

Eph şiltenin tanıdık gerginliğini hissederek, güven verici gıcirtısını duyarak yatağa oturdu.- Bu odadaki her şeyi, oğlunun eskiden sürdürdüğü yaşam boyunca dokunduğu her şeyi incelemişti. Artık bu odayı ezberlemişti; tüm oyuncakları, tüm bibloları, bozuk paraları ve ayakkabı bağcıklarını, tüm tişörtleri ve kitapları ezbere biliyordu. Sızlandığı fikrini reddediyordu. İnsanların kiliseye, sinagoga ya da camiye düzenli olarak gitmelerinin sebebi sızlanmak değil, inançlarını vurgulamaktı. Zack'in odası artık bir tapınaktı. Eph sadece burada biraz huzur bulabiliyor, içinde bulunduğu durumu biraz olsun çözümleyebiliyordu.

Zack hâlâ hayattaydı.

Bu bir tahmin değildi. Kör bir umut değildi.

Eph, Zack'in hâlâ hayatta olduğunu, oğlunun henüz dönüş-türülmediğini biliyordu.

Geçmişte -dünyanın eski işleyişinde- kayıp bir çocuğun ebeveyninin başvurabileceği kaynaklar vardı. Polis soruşturması sürecinin, binlerce değilse bile yüzlerce insanın kendi durumlarıyla özdeşleşip duygudaşlık kurduğunu, arama çalışmalarına aktif olarak katıldığını bilmenin getirdiği bir avuntu vardı.

Bu kaçırılma olayı ise polisin, insan kanunlarının olmadığı bir dünyada gerçekleşmişti. Üstelik Eph Zack'i kaçıran varlığın

kim olduğunu biliyordu. Bu yaratık eskiden onun annesiydi -evet. Zack'i o kaçırmıştı. Fakat onu bu hareketi yapmaya zorlayan

varlık ondan çok daha güçlüydü.

Vampir kralı, Efendi.

Fakat Eph, Zack'in neden kaçırıldığını bilmiyordu. Eph'i incitmek için olduğu su götürmezdi. Bir de hayattayken sevdiği varlıkları, "Kıymetlilerini" ziyaret etmeye yönelik, sonsuz annelik içgüdüsünü tatmin etmek için... Sinsi virüs salgını, insan sevgisinin vampirlere özgü bir sapkınlığa dönüşmesini yaygınlaştırmıştı. Onları da kendileri gibi *strigoie*ye dönüştürmek, sevdiklerinin sonsuza dek kendilerine bağlanmasını sağlıyordu. İnsan olmanın beraberinde getirdiği duruşmalar ve sıkıntılar olmaksızın onları yakınlarında tutabiliyorlardı. Geriye sadece beslenmek, yayılmak ve hayatta kalmak gibi ilkel ihtiyaçlar kalıyordu.

Kelly'nin (eskiden Kelly olan yaratığın) oğullarına ruhsal olarak bu kadar bağlanmasının, Eph'in tüm çabalarına rağmen onu kaçırmayı başarabilmesinin sebebi de buydu.

Fakat tam olarak aynı sendrom, en yakınlarındaki kişiyi dönüştürmeye yönelik saplantılı tutku, Zack'in dönüştürülmediğini Eph'e kanıtlıyordu. Eğer Efendi ya da Kelly çocuğun kanını içmiş olsaydı, Zack'in bir vampir olarak Eph için geri döneceği kesindi. Eph'in bu ihtimal -ölümsüz oğluyla yüzleşmek zorunda kalmak- karşısında hissettiği dehşet iki yıldır peşini bırakmıyor, bazen bir umutsuzluk döngüsüne kapılarak dibe doğru sürüklenmesine yol açıyordu.

Fakat neden? Efendi neden Zack'i dönüştürmemişti? Onu neden elinde tutuyordu? Eph'e ve onun da bir parçası olduğu direniş çabalarına karşı oynanacak potansiyel bir koz olarak mı? Ya da Eph'in tahmin edemediği -etmeye cesaret edemediği- daha kötücül bir amacı mı vardı?

Eph bu ikilem üzerinde düşünürken ürperdi. Oğlu söz konusu olunca, savunmasızlaşıyordu. Eph'in zayıflığı gücüyle eşdeğerti: Oğlunu aklından çıkaramıyordu.

Tam o anda Zack neredeydi? Bir yere mi kapatılmıştı? Babası yüzünden işkence mi görüyordu? Bunun gibi düşünceler Eph'in

aklından çıkmıyordu.

Onu en çok rahatsız eden şey bilememekti. Diğerleri -Fet, Nora, Gus- tüm enerjilerini ve dikkatlerini kullanarak, kendilerini tamamen direnişe adayabiliyorlardı, çünkü bu savaşta sevdikleri rehin alınmamıştı.

Bu odayı ziyaret etmek genellikle Eph'in kendini bu lanetli dünyada daha az yalnız hissetmesini sağlardı. Fakat bugün tam tersi bir etki yaratmıştı. O güne kadar kendini orada, o anda hissettiği kadar yalnız hissetmemişti.

Eph yeniden Matt'i, eski karısının -alt katta katlettiği- erkek arkadaşını, bu adamın Zack'in yetiştiriliş tarzı üzerindeki artan etkisini nasıl takıntı haline getirdiğini düşündü. Şimdi -her gün, her saat- oğlunun gerçek bir canavarın hâkimiyeti altında nasıl bir cehennemde yaşadığını düşünmesi gerekiyordu.

Bu düşüncelerin üstesinden gelmeye çalışırken midesi bulanık ve terleyen Eph, günlüğünü çıkarıp, bir nakarat gibi defter boyunca tekrar edilmiş aynı soruyu karaladı:

Zack nerede?

Aalışkanlık edindiği üzere, en son yazılarını gözden geçirdi. Nora hakkındaki bir not gözüne takılınca, kendi yazısını okumaya çabaladı.

“Morg.” “Buluşma.” “Günüşiğinde harekete geç.”

Eph gözlerini kısarak anımsamaya çabalarken, bir telaş dalgası bedenine yayıldı.

Adli Baştabip'in eski bürosunda Nora ve Bayan Martinez'le buluşması gerekiyordu. Manhattan'da. Bugün.

Lanet olsun.

Eph gümüş kılıçların şıkırtısı eşliğinde çantasını kapıp askıları omzuna atınca, sırtının arkasında kalan kılıç kabzaları, etrafına deri dolanmış antenler gibi göründü. Dışarı çıkarken hızla etrafına bakınıp, Zack'in çalışma masasındaki CD çaların

yanında duran eski bir Transformers oyuncağı gözüne takıldı. Zack'in otobotların özelliklerinden bahsedilen kitaplarını okuyarak

edindiği bilgileri doğru hatırlıyorsa, bu Sideswipe olmalıydı. Sadece birkaç yıl önce Eph'in Zack'e verdiği bir doğum günü hediyesiydi. Sideswipe'ın bacaklarından biri sürekli kullanılmaktan dolayı kopmuş, aşağıya sarkmıştı. Eph onun kollarıyla oynarken, Zack'in bu oyuncağı tıpkı bir Sabır Küpü ustası gibi nasıl zahmetsizce arabadan robota, sonra yeniden arabaya “dönüştürdüğünü” anımsadı.

Eph kırık oyuncağı silah çantasına tıkıştırıp kapıya doğru ilerlerken, “Mutlu yıllar, Z,” diye fısıldadı.

WOODSIDE

Eskiden Kelly Goodweather olan varlık, Eph'in oradan ayrılmasından sadece dakikalar sonra, Kelton Caddesi'ndeki eski evinin önüne ulaştı. Yaklaşık on beş saat önce, onun kalp atışını hissettiği andan beri, bu insanın -Kıymetlisinin- izini sürüyordu. Fakat  ğle vakti gökyüzü aydınlanınca -gezegenin her dönüşünde kalın bulutların arasından sızan, donuk olmasına karşın tehlike arz eden iki üç saatlik g n şığı ortaya çıkınca- yerahında gizlenmesi gerekmiş, bu yüzden zaman kaybetmişti. Artık çok yaklaşmıştı.

 ki yoklayıcı -Efendinin New York'a vardığı dönemde güneşin yarattığı tahrip yüzünden k r olmuş, Efendi tarafından dönüştürülmüş, böylece kendilerine gelişkin  nseziler bahşedilmiş çocuklar- ona eşlik ediyordu. Ufak tefek ve hızlı yok- layıcılar, a  örümcekler gibi, hiçbir şey görmemelerine karşın her şeyi algılayarak, kaldırımın ve terk edilmiş arabaların üzerinde sekerek ilerliyorlardı.

Normal şartlar altında, Kelly'nin Kıymetlisine duyduğu doğal çekimin gücü, eski kocasının izini sürmesine ve yerini belirlemesine yetecek seviyedeydi. Fakat Eph'in yaydığı sinyaller, sinir ve dolaşım sisteminde gezinen etil alkol, uyarıcılar ve yatıştırıcılar yüzünden zayıflayıp bozulmuştu. Sarhoşluk, insan beynindeki sinapların karışmasına, transfer oranının azalmasına ve bir radyo kanalındaki parazit gibi, sinyallerin gizlenmesine yol

açıyordu.

Efendi, Ephraim Goodweather'la, özellikle de onun şehirdeki hareketlerini izlemekle yakından ilgileniyordu. Efendi'nin Kelly'ye iz sürerken yardımcı olmaları için -eskiden kız ve erkek kardeşler olan, fakat saçları, tüyleri ve diğer insani cinsiyet işaretleri kazındığı için, neredeyse tıpatıp aynı görünen- yok- layıcıları da yanında göndermesinin sebebi buydu. Şimdi evin önündeki kısa çitin yanında ileri geri koşuşturarak Kelly'nin kendilerine yetişmesini bekliyordlardı.

Kapıyı açıp mülke girerek, tuzakları kontrol etmek için evin etrafında bir tur attı. Tatmin olduktan sonra, eliyle çift camlı bir pencereye darbe indirip camı kırarak, elini uzatıp kilidi açtı ve pencerenin kanadını kaldırdı.

Yoklayıcılar içeri atladılar, Kelly de onları takip ederek, çıplak, pis bacaklarından tekini içeri attıktan sonra eğilip dar açıklıktan kolaylıkla içeri girdi. Yoklayıcılar kanepeye tırmanıp, eğitilmiş polis köpekleri gibi onun yerini belirttiler. Kelly uzun süre hiç hareket etmeden durup, evin içindekileri algılayabilmek için duyularına başvurdu. İçeride yalnız olduklarını, geç kaldıklarını fark etti. Fakat Eph'in kısa süre önce burada olduğunu sezmişti. Belki öğrenebileceği bir şeyler vardı.

Yoklayıcılar hızla kuzeye bakan pencereye doğru ilerleyip, sanki kısa süre önce hissedilmiş, hâlâ orada asılı kalmış duyguları algılamasına cama dokundular, sonra aniden merdivenleri tırmandılar. Kelly onların etrafı koklayıp tanımlamasına izin vererek peşlerinden ilerledi. Onlara ulaştığında, Eph'in ne kadar kısa süre önce burada olduğunu hisseden yoklayıcılar, ezici fakat pek anlaşılamayan bir dürtüyle çılgına dönmüş hayvanlar gibi, bir yatak odasında sıçramaya başlamışlardı.

Kelly kollarını iki yanında sarkıtarak odanın ortasında durdu. Vampir bedeninden, ateşli metabolizmasından yayılan ısı, soğuk odanın sıcaklığını aniden birkaç derece artırmıştı. Eph'ten farklı olarak, Kelly insani bir nostaljiden mustarip değildi. Eski evine

hiçbir yakınlık duymuyor, oğlunun odasında dururken hiçbir pişmanlık ya da yoksunluk hissetmiyordu. Artık bu yerle ve acınası insan geçmişiyile arasında hiçbir bağ hissetmiyordu. Kelebek, tırtıl olarak geçirdiği eski günlere şefkatle ya da özlemle bakmaz, sadece uçmaya devam ederdi.

Zihninde başka bir varlığın dokunuşunu hissederken bir uğultu duydu ve tüm bedeni sarsıldı. Efendi, onun aracılığıyla etrafa bakıyordu. Onun gözleriyle görüyordu. Avlarını kıl payı kaçırdıklarına tanık oluyordu.

Onur verici ve ayrıcalıklı bir andı...

Sonra uğultu aniden yok oldu. Kelly, Eph'i yakalamak konusunda başarısızlığa uğradığı için Efendi'nin kendisini suçladığını hissetmedi. Sadece faydalı olduğunu hissediyordu. Dünya çapında ona hizmet eden tüm varlıklar arasında, Kelly'nin Efendi'nin son derece önem verdiği iki özelliği vardı. Birincisi, Ephraim Goodweather'la arasında doğrudan bir bağlantı olmasıydı.

İkincisi ise Zachary'yle...

Kelly yine de sevgili oğlunu dönüştürmek için dayanılmaz bir istek -ihtiyaç- duyuyordu. Bu dürtü, yatışmasına rağmen asla kaybolmamıştı. Sürekli tamamlanmamış bir yanı olduğunu hissediyor, boşluk duygusuna kapılıyordu. Bu durum onun vampir doğasıyla çelişiyordu. Yaşadığı ıstıraba katlanmasının tek bir sebebi vardı: Efendi böyle istemişti. Onun varlığı bile Kelly'nin özlemini yatıştırıyordu. Böylece çocuk insan olarak kalmıştı. Kurtarılmamış, işlenmemiş kalmıştı. Efendi'nin bu isteğinin bir amacı olduğu kesindi. Kelly bundan hiç şüphe etmiyordu. Bu amacın kendisine açıklanmamasının sebebi, henüz onu öğrenmeye hazır olmamasıydı.

Şimdilik oğlanın Efendi'nin yanında oturduğunu görmek kendisi için ye terliydi.

Kelly merdivenlerden inerken yoklayıcılar onun etrafında sıçradılar. Neredeyse hızını hiç kesmeden açık pencereye doğru

ilerleyip, içeri girdiği şekilde dışarı çıktı. Yine yağmur başlamıştı. Sıcak kafa derisine ve omuzlarına inen iri, siyah damlalar buhara dönüşüp yok oluyorlardı. Caddenin ortasındaki sarı çizgide dikilirken, ayıldıkça kan basıncı güçlenen Eph'in bıraktığı izlerin değiştiğini hissetti.

Hızla ileriye ve geriye doğru koşuşturan yoklayıcılar eşliğinde, ardında hafif bir buhar izi bırakarak, yağın yağmurun altında ilerledi. Hızlı ulaşım istasyonuna yaklaşırken, Eph'le arasındaki ruhsal bağlantının azalmaya başladığını hissetti. Buna yol açan şey aralarındaki mesafenin büyümesiydi. Eph metroya binmişti.

Düş kırıklığı düşüncelerine gölge düşürmedi. Sonsuza dek sürmek üzere yeniden bir araya gelecekleri güne dek, Kelly Eph'in izini sürmeye devam edecekti. Metro istasyonuna giren yoklayıcıları takip etmeden önce Efendi'yle iletişim kurup ona raporunu ilettiler.

Eph Manhattan'a dönüyordu.

FARRELL

At dörtlü ile ilerledi. Ardında yoğun siyah bir duman bulutu ve turuncu alevler bırakıyordu.

At alev almıştı.

Tamamen tutuşmuş gururlu yaratık, acıdan ziyade arzudan kaynaklanan bir aceleyle dörtlü ile koşuyordu. Gece vakti bir kilometre öteden görülebilen, binicisi ya da eyeri olmayan at, düz, çorak kırsal bölgeden köye doğru koşuyordu. Kendisini izleyen kişiye doğru...

Fet bu manzara karşısında donakaldı. Onun kendisi için geldiğini biliyordu. Bunu tahmin ediyordu. Bekliyordu.

Köyün sınırından içeri girip, alev almış bir ok kadar hızlı ilerleyerek üzerine doğru gelen at konuştu -bir rüyada konuşması doğaldı- *hayattayım*, dedi.

Yanan at onu yakalarken Fet feryat etti -sonra da uyandı.

Sallanan bir geminin ön güvertesinin altındaki mürettebat ranzasında, katlanabilir bir yatakta, yan dönmüş yatıyordu. Gemi yükselip sallanırken, kendisi de onunla birlikte yükseliyor ve sallanıyordu. Etrafındaki eşyalar ağa sarılıp sıkıca bağlanmıştı. Diğer yataklar katlanıp duvara yaslanmıştı. Şimdilik tek başınaydı.

Gençliğinden beri -her zaman aynı şeyin yaşandığı- bu rüya peşini bırakmamıştı. Alev almış at yanan toynaklarıyla karanlığın içinde hızla ona doğru koşuyor, onu darbe almadan hemen önce uyandırıyordu. Uyandıktan sonra derin ve engin bir korku, bir çocuğun korkusunu hissediyordu.

Ranzanın altındaki çantasına uzandı. Çanta ıslaktı -gemideki her şey ıslaktı- fakat üzerindeki düğüm açılmamıştı, içindekiler güvende idi.

Gemi *Farrell* adında, marihuana kaçakçılığı yapmak için kullanılan bir balıkçı teknesiydi. Marihuana kaçakçılığı hâlâ kârlı bir karaborsa ticaretiydi. Gemi İzlanda'dan geri dönüş yolculuğunun son evresindeydi. Fet gemiyi, yıllar boyu ot ticareti yapabilmelerini sağlayacak bir düzine küçük silah ve bol miktarda cephane karşılığında kiralamıştı. Gezegende vampirlerin ulaşamayacağı az sayıdaki bölgelerden biri de denizdi. Yeni koyulan yasaklar sayesinde illegal maddeler çok zor bulunmaya, ticaret marihuana ve cepler dolusu metamfetamin gibi, evde yetiştirilen ve hazırlanan narkotiklerle sınırlı kalmaya başlamıştı. Ek iş olarak daha küçük bir içki kaçakçılığını da yönetiyorlardı -bu yolculukta, birkaç kasa kaliteli İzlanda ve Rus votkası söz konusuydu.

Fet'in İzlanda'da gerçekleştireceği görev çift aşamalıydı.

İşinin ilk aşaması Reykjavik Üniversitesi'ni ziyaret etmekte. Vampir felâketini takip eden haftalar ve aylar boyunca, Hud- son Nehrinin altındaki tren tüneline gizlenmeyi sürdürerek yüzeydeki havanın yeniden solunabilir olmasını beklerken, eski soykırım kurbanı -yeni vampir avcısı Profesör Abraham Setrakian'ın uğruna öldüğü kitabı, açıkça ve özellikle Fet'e emanet ettiği kitabı sürekli gözden geçirmişti.

Kabaca “Düşmüş ışık” olarak tercüme edilen *Occido Lumen* adlı bir kitaptı. Dört yüz seksen dokuz yaprak parşömen üzerine el yazısıyla yazılmış, yirmi sayfası tezhip edilmiş, deri ciltli kitap, vampirleri uzak tutan saf gümüş tabakalarla kaplanmıştı. *Lumen*, 1508'de Zagros Dağları'ndaki bir mağarada bulunan Mezopotamya döneminden kalma kadim kil tablet koleksiyonundan yola çıkılarak yazılmış, strigoilerin ortaya çıkışını belgeleyen bir eserd. Sümerce yazılmış ve son derece kırılğan olan bu tabletler, -Sümercenin yaygın olarak tercüme edilmeye başlanmasından iki yüzyıl önce- kendini onları deşifre etmeye adan bir Fransız hahamın eline geçinceye dek, bir yüzyılı aşkın süre öylece beklemişlerdi. Haham sonunda tezhip edilmiş elyazmasını bir hediye olarak Kral XIV. Louis'ye takdim etmiş, bu çabası karşılığında derhal hapse mahkûm edilmişti.

Kraliyet emriyle tabletler parçalanmış, elyazmasının ise yok edildiğine ya da kaybolduğuna kanaat getirilmişti. Okült bilimlere meraklı olan kralın gözdesi, 1671'de *Lumen*'i bir saray mahzeninden çıkarmış, elyazması o günden beri birçok el değiştirmiş, lanetli bir metin olarak ün kazanmıştı. *Lumen* 1823'te ve 1911'de kısa süreliğine yeniden ortaya çıkmış, her seferinde yeniden yok olmadan önce gizemli salgın hastalıkları da beraberinde getirmişti. Metin, Efendi'nin gelişinin ve vampir istilasının başlangıcının üzerinden en az on gün geçtikten sonra Manhattan'daki Sotheby's'de büyük çabalar sonucu açık artırmaya sunulmuş, Kadimlerin ve biriktirdikleri servetlerinin desteği sayesinde, Setrakian tarafından satın alınmıştı.

Setrakian, sevgili karısının dönüştürülmesinin ardından inzivaya çekilmiş, hastalıklı bir tür olan *strigoileri* avlamak ve yok etmek konusunda takıntılı bir hale gelmiş, *Lumen*'in neredeyse insanlık tarihi boyunca dünyaya felaket saçan vampir komploları üzerine güvenilir bir metin olduğunu varsaymış bir üniversite profesörüydü. Resmi olarak, toplumsal konumu Manhattan'ın ekonomik sıkıntılar yaşayan bir kesimindeki mütevazı bir rehinciden öteye geçmese de, dükkânının iç kısımlarında vampirlerle mücadele ederken kullanılacak bir silah cephanesi ve dehşet veren ırka dair kadim bilgilerle dolu kılavuzlardan oluşmuş bir kütüphanesi bulunuyordu. Tüm bunları on yıllarca süren arayışı esnasında dünyanın farklı köşelerinden toplamıştı. Fakat *Occido Lumen*'in içinde barındırdığı sırları ifşa etmek konusunda öyle büyük bir arzu duyuyordu ki, sonunda bu uğurda canını verince kitap Fet'in eline geçmişti.

Hudson Nehri'nin altındaki tünelde geçirdiği uzun, karanlık geceler boyunca, Fet'in aklına *Lumen*'in biri tarafından açık artırmaya çıkarılmış olması gerektiği gelmişti. Lanetli kitap önceden de birine aitti -fakat kime? Fet onu satan kişinin kitabın gücü ve içeriği hakkında daha fazla bilgi sahibi olabileceğini düşünmüştü. Yeryüzüne çıktıkları günden itibaren, Fet bir Latince sözlük yardımıyla cilt üzerinde özenle çalışmak, kelimeleri elinden geldiğince doğru tercüme etmek gibi meşakkatli işlerle uğraşmaya başlamıştı. Üst Doğu Yakasındaki tahliye edilmiş Sotheby's binasında yaptığı bir gezi esnasında, bu son derece sıra dışı kitabın satışından elde edilen gelirin isimsiz hak sahibinin Reykjavik Üniversitesi olduğunu keşfetmişti. Nora'yla birlikte bu yolculuğa çıkmanın artılarını ve eksilerini gözden geçirmişler, kitabı açık artırmaya çıkaran kişinin kim olduğunu öğrenmek için tek şanslarının, bu uzun İzlanda yolculuğuna çıkmak olduğuna karar vermişlerdi.

Fakat oraya vardıktan sonra üniversitenin bir vampir barınağı

olduğunu keşfetmişti. Fet İzlanda'nın da, felaket esnasında hızla harekete geçip Chunnel'i havaya uçuran ve ilk salgının ardından strigoileri avlayan Birleşik Krallık'la aynı yolu izlemiş olabileceğini ummuştı. Vampirler adalara ulaşamamış, halk ise dünyanın geri kalanından yalıtılmış olsa da insan olarak kalmıştı.

Fet kitabın kökenini bulma umuduyla yağmalanmış idari ofisleri araştırmak için gündeğumunu beklemişti. Kitabı umduğı gibi orada görevli bir akademisyenin ya da belirli bir hayırseverin değıl, üniversite vakfının açık artırmaya çıkardığını öğrenmişti. Kampüs de terk edilmişti. Kendini bir çıkmaz sokakta bulana kadar uzun bir yol kat etmişti. Fakat çabası tamamen karşılıksız kalmamıştı. Eski Mısır Uygarlığı Araştırmaları bölümündeki bir rafta, o güne dek gördüğü en ilginç metne rastlamıştı: 1920'de basılmış, eski, deri ciltli, Fransızca bir kitap. Kapağında *Sadum et Amurah* kelimeleri yazılıydı. Setrakiarim Fet'in hatırlamasını istediğı son kelimeler...

Tek kelime Fransızca bilmemesine rağmen, metni yanına almıştı.

Görevinin ikinci aşması çok daha verimli sonuçlanmıştı. Bu ot kaçakçılarıyla kurduğı iletişimin ilk safhasında, onların ulaşım alanlarının ne kadar geniş olduğunu öğrendikten sonra, Fet adamlardan kendisine bir nükleer silah bulmalarını istemişti. Gerçekleştirilmesi o kadar da imkânsız bir istek değildi. Özellikle de sirigoilerin kontrolü tamamen ele geçirdiğı Sovyetler Birliğı'nde, bavul silahı olarak bilinen birçok nükleer silah, eski KGB görevlileri tarafından çalınmıştı. Neredeyse yepyeni olan bu silahların Doğı Avrupa'daki karaborsalarda piyasaya sürüldüğü söyleniyordu. Efendi'nin -altı Kadimi yok ettiğı gibi, yeryüzündeki kendi kökenini de yok etmelerini engellemek adına- dünyayı bu silahlardan temizleme dürtüsü, Fet ve diğeri adına, Efendi'nin aslında savunmasız olduğunu kanıtıydı. Tıpkı Kadimler gibi, Efendi'nin yok edilmesinin tek anahtarı olan, onun yeryüzündeki kökeni de *Lumen*'in

sayfaları arasına gizlenmişti. Fet uygun bir fiyat teklif etmiş, elindeki bir miktar gümüşle bu teklifi daha da cazipleştirmişti.

Kaçakçı mürettebat, gümüşle ödüllendirileceklerini vadederek, bu haberin denizci meslektaşları arasında yayılmasını sağlamıştı. Kaçakçılar ona bir sürpriz yapacaklarını söylediklerinde Fet bundan şüphelenmişti. Fakat çaresiz insanlar neredeyse her şeye inanabilirdi. İzlanda'nın güneyindeki küçük bir volkanik adada, kıç tarafına altı farklı dış motor takılmış eski püskü bir yatla yolculuk eden, yedi kişilik bir Ukraynalı mürettebatla buluşmak üzere randevulaştı. Mürettebatın kaptanı genç, yirmili yaşlarının ortasındaki bir adamdı. Sadece tek elini kullanabiliyordu. Sol kolu sakatlanmış, çirkin bir pençe gibi aşağıya sarkmıştı.

Kendisine verilen aletin bir bavulla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Siyah katran ve ağla kaplanmış, yan tarafına ve kapağının üzerine kıvrılmış yeşil ipler dolanmış küçük bir fiçıyı ya da çöp tenekesini andırıyordu. Yaklaşık doksan santim uzunluğunda, altmış santim genişliğindeydi. Fet onu hafifçe kaldırmayı denedi. Ağırlığı elli kilonun üzerindeydi.

“Bunun çalıştığından emin misiniz?” diye sordu.

Kaptan sağlam eliyle bakır renkli sakalını kaşıdı. Rus aksanlı bozuk bir İngilizcesi vardı. “Bana öyle söylendi. Öğrenmenin tek yolu var. Bir parçası eksik.”

Fet, “Bir parçası eksik mi?” diye sordu. “Tahmin edeyim. Plütonyum. U-233.”

“Hayır. Yakıt çekirdekte. Bir kiloton gücünde. Ateşleyicisi eksik.” Dağınık kabloları işaret edip omuz silkti. “Onun dışında her şey iyi durumda.”

Bir kiloton nükleer silahın patlama gücü, bin kiloton TNT'ye eşdeğerdi. Bir kilometre öteye uzanacak, çelik büken bir yıkım dalgası... Fet, “Onu nereden bulduğunuzu öğrenmek isterim,” dedi.

Kaptan, “Ben de onu neden istediğini öğrenmek isterim,”

diyerek karşılık verdi. “Sırlarımızı kendimize saklamamız en iyisi olacak.”

“Haklısın.”

Kaptanın mürettebatından başka bir adam, Fet’in bombayı kaçakçı teknesine yüklemesine yardım etti. Fet gümüş zulası- nın bulunduğu, çelik zeminin altındaki kasayı açtı. Strigoiler nükleer silahları toplayıp etkisiz hale getirdiği gibi, tedavüldeki her gümüş parçasını toplamaya da kararlıydı. Bu yüzden vampir öldüren bu maddenin değeri hızla artıyordu.

Mürettebatların kendi aralarında gerçekleştirdiği şişelerce votka ve keseler dolusu tütün değış tokuşunun da dâhil olduğu ticaret anlaşmaları tamamlandıktan sonra, içkiler küçük kadehlere dolduruldu.

Kaptan ateş suyunu mideye indirdikten sonra Fet’e, “Ukraynalı mısın?” diye sordu.

Fet başını salladı. “Anlaşıyor mu?”

“Köyüm yok olmadan önce orada yaşayan insanlara benziyorsun.”

“Yok olmak mı?”

Genç kaptan başını salladı. Büzülmüş kolunu kaldırarak, “Çernobil,” diye açıkladı.

Fet elastik kablolarla duvara sabitlenmiş nükleer silaha baktı. Ne bir parıltı, ne de *tık tak tık tak* sesi vardı. Harekete geçirilmeyi bekleyen durağan bir silahtı. Bu alışverişi içi çerçöple dolu bir fıçı için mi yapmıştı? Fet öyle olduğunu sanmıyordu. Ukraynalı kaçakçının tedarikçileri hakkında güvenlik araştırması yaptığına ve onun ot kaçakçılarıyla iş yapmaya devam edeceği gerçeğine güveniyordu.

Fet heyecanlı, hatta inançlıydı. Bu tıpkı tetiksiz bir silahı elinde tutmak gibiydi. Tek ihtiyacı olan şey bir ateşleyiciydi.

Vampirlerin, Reykjavik’in dışındaki, Kara Havuz olarak bilinen sıcak su kaynaklarının bulunduğu jeolojik hareketler gözlemlenen bölgeyi kazdıklarını kendi gözleriyle görmüştü.

Bu durum Efendi’nin yeryüzündeki kökeninin -doğum yeri değil,

vampire dönüştüğü bölgenin- tam olarak nerede olduğunu bilmediğini kanıtlıyordu.

Bu bölgenin neresi olduğu hakkındaki sır *Occido Lumen*¹de ifşa edilmişti. Fet yapması gereken tek şeyi henüz yapamamıştı: Eserin şifresini çözüp, Efendi'nin yeryüzündeki kökenini bulması gerekiyordu. *Lumen* vampirleri yok etmek konusunda dolaysız açıklamalar içeren bir elkitabı olsaydı, Fet oradaki talimatları yerine getirebilirdi. Fakat *Lumen* coşkun betimlemeler, tuhaf kinayeler ve şüpheli beyanlarla doluydu. Kaderin değil, Kadimlerin doğaüstü etkilerinin belirleyici rol oynadığı insan tarihinin, geçmişe doğru ilerleyen bir taslağıydı. Metin diğerleri gibi onun da kafasını karıştırmıştı. Fet kendi akademisyenliğine pek güvenmiyordu. Bu noktada eksikliğini en fazla hissettiği şey, profesörün güven verici bilgi hazinesiydi. O olmadan, *Lumen'in* kendilerine faydası sadece ateşleyicisi olmayan bir nükleer silahıncı kadardı.

Yine de ilerleme kat edebilmişti. Fet'in huzursuz coşkusu geminin güvertesine çıkmasına neden oldu. Parmaklığı kavrayıp çalkantılı okyanusa baktı. Yoğun, tuzlu sise rağmen bu gece ağır yağış olmayacaktı. Değişen atmosfer gemiciliğin daha tehlikeli, deniz havasının daha tahmin edilemez bir hal almasına yol açmıştı. Gemileri bir denizanası sürüsünün üzerinden geçiyordu. Balık yumurtalarıyla beslenen ve azıcık günışığının da okyanusa ulaşmasını engelleyen bu tür, açık denizlerin çoğunu ele geçirmişti. Bazen birkaç kilometre genişliğinde bir alan oluşturarak hareket ediyor, suyun yüzeyini puding kabuğu gibi kaplıyorlardı.

New Bedford kıyısının yirmi kilometre ötesi, Massachusetts'den geçerlerken, Setrakian'ın *Lumen'le* birlikte kendisine bıraktığı müsveddelerinde yer alan en ilginç açıklamalardan biri Fet'in aklına takıldı. Yaşlı profesör müsveddelerde, *Mayflower'dan* on yıl sonra Atlas Okyanusu'nu aşı-

rak, Püriten yolcuların ikinci dalgasını Yeni Dünya'ya getiren 1630'daki Winthrop Filosu'ndan bahsetmişti. Filonun gemilerinden biri olan *Hopewell*, içlerinde güzel, gösterişli oymalarla süslenmiş tahta sandıkların bulunduğu, ne olduğu saptanamamış üç kargo nakletmişti. Salem, Massachusetts'e varıp (tatlı su kaynaklarının zenginliği yüzünden) Boston'a yerleştikten sonra, Püritenlerin yaşam koşulları sertleşmişti. İlk sene içerisinde, hastalık yüzünden öldüğü düşünülen iki yüz göçmen ortadan kaybolmuştu. Gerçek sebep bilinmiyordu: Farkına varmadan strigoileri Yeni Dünya'ya naklettikten sonra, Kadimlere yem olmuşlardı.

Setrakian'ın ölümü Fet'in içinde büyük bir boşluk yaratmıştı. Bilge adamın tavsiyelerinin, dostluğunun ve en önemlisi entelektüel birikiminin eksikliğini çekiyordu. Yaşlı adamın vefatı sadece sıradan bir ölüm değil, insanlığın geleceğine indirilmiş ciddi bir darbeydi -bunun abartılı bir ifade olduğu kesinlikle söylenemezdi. Kendini büyük bir riske atarak -onun şifresini çözme yöntemini olmasa bile- kutsal kitap *Occido Lumeti*'i onlara teslim etmişti. Fet yaşlı adamın yerel gözlemler, alışveriş listeleri ve finansal hesaplamalarla iç içe geçmiş, derin, gizli düşüncelerini içeren sayfaları ve deri ciltli defterleri de incelemişti.

Fransızca kitabı okumaya çalışınca, şaşırtıcı olmayan bir biçimde, ondan da bir sonuç alamadı. Buna rağmen güzel gravürlerden bazıları son derece aydınlatıcıydı: Fet sayfanın tamamını kaplayan bir çizimde, yaşlı bir adam ve karısının kutsal alevlerle yanan bir şehirden kaçtıklarını gördü -karısı toza dönüşüyordu. Bu hikâyeyi o bile biliyordu... "Lut..dedi. Birkaç sayfa ötede başka bir çizimle daha karşılaştı: Yaşlı bir adam son derece güzel, kanatlı yaratıklara -Tanrı tarafından gönderilen baş meleklerle- siper olmuştu. Fet kitabı hızla kapatıp kapağına baktı. *Sadum et Amurah*.

"Sodom ve Gomore," dedi. "Sadum ve Amurah, Sodom

ve Gomore anlamına geliyor.” Aniden Fransızcası yeterince akıcıymış gibi hissetti. Lumen’de, Fransızca kitaptaki çizimin neredeyse tamamen aynısını gördüğünü hatırladı. Stili ya da inceliği olmasa da, içeriği aynıydı. Lut baş melekleri onlarla ilişkiye girmek isteyen erkeklerden koruyordu.

İpuçları ortada olmasına rağmen, Fet bu bilgilerin çoğundan nasıl faydalanabileceğini bilmiyordu. Beyzbol eldivenlerini andıran kaba ve büyük elleri bile, *Lumen’e* dokunabilecek incelikten yoksunmuş gibi görünüyordu. Setrakian kitabı koruması için neden Eph’i değil de onu seçmişti? Eph’in daha zeki, çok daha eğitilmiş olduğu su götürmezdi. Kahretsin, muhtemelen lanet olası Fransızca’yı bile konuşabiliyordu. Fakat Setrakian kitabın Efendi’nin eline geçmesini engellemek için Fet’in ölümü bile göze alacağını biliyordu. Setrakian Fet’i iyi tanıyordu. Üstelik ona bir babanın sabrını ve özenini gösteriyor, sevgi duyuyordu. Sertliğine rağmen merhametli bir tutum sergileyen Setrakian, Fet’e kendini asla yetersiz ya da bilgisiz hissettirme- mişti; aksine, her meseleyi büyük bir özen ve sabırla açıklamış, Fet’in konuya dâhil olduğunu hissetmesini sağlamıştı. Ona aidiyet duygusu aşılamıştı.

Fet’in yaşamındaki duygusal boşluk, en beklenmedik kaynak tarafından doldurulmuştu. Eph tren tüneline geçtikleri ilk günlerde ortaya çıkan, fakat yeryüzüne çıktıklarında iyice artan değişken ve takıntılı ruh haline büründükçe, Nora, Fet’e giderek daha fazla güvenmeye, teselli bulmak ve teselli etmek için ona giderek daha fazla yaklaştırmaya başlamıştı. Zamanla Fet de bu yakınlığa nasıl karşılık vereceğini öğrenmişti. Birçok kişi umutsuzluğun ve deliliğin pençesine sürüklenirken, ya da Eph gibi, çaresizliklerinin kendilerini değiştirmesine izin verirken; Nora’nın bu kadar yoğun bir ümitsizlik karşısında gösterdiği kararlılığa hayranlık duymaya başlamıştı. Nora Martinez’i kendisine çeken bir şey olduğu ortadaydı. Belki aynı şeyi yaşlı profesör de fark etmişti -yakın zamana dek Fet’in bile

varlığından

habersiz olduğu, bir insanda değil, yük hayvanında rastlanabilecek türden, ilkel bir asalet... Eğer sahip olduğu bu özellik -sabır, kararlılık, acımasızlık, her neyse- bu zorlayıcı koşullar altında Nora'nın kendisini daha çekici bulmasına yol açıyorsa, buna dünden razıydı.

Eph'e duyduğu saygı yüzünden, kendisinin ve Nora'nın hislerini reddederek, bu yakınlığı kurmamak konusunda direnmişti. Fakat karşılıklı çekimleri artık çok daha belirgindi. Birbirlerinden ayrılmadan önce geçirdikleri son gün, Fet bacaklarını Nora'nınkilere yaslamıştı. Bu yakınlasma sıradan bir hareket olarak kabul edilse bile, Fet gibi biri söz konusu olduğunda kesinlikle öyle değildi. Iriyari olmasına karşın, kişisel alanı konusunda son derece bilinçli bir adamdı. Bu alana müdahale edilmesini asla istemez ve buna izin vermezdi. İnsani temasların çoğu ona kendisini rahatsız hissettirir, mesafesini korurdu - fakat Nora'nın dizleri onunkilere değdiğinde, kalbi hızla atmaya başlamıştı. Fark ettiği gerçek karşısında umuda kapılmıştı: *Dizlerini orada tutuyor. Uzaklaşmıyor...*

Nora yaşlı gözlerle ona dikkatli olmasını, kendine iyi bakmasını söylemişti. Onun gidişini izlerken gerçekten ağlamıştı.

Daha önce hiç kimse Fet için ağlamamıştı.

MANHATTAN

Eph şehir merkezine doğru ilerleyen yedinci metro hattında, trenin dışına tutunarak yolculuk ediyordu. Sağ ayağındaki botunu arkadaki basamağa koymuş, parmak uçlarını pencere kenarına kenetlemiş, son vagonun sol arka köşesine tutunarak köprüden geçen tren hareket ettikçe sarsılıyordu. Rüzgâr ve siyah yağmur damlaları kömür grisi yağmurluğunun eteğine vururken, kapüşonunun ardına gizlediği yüzünü silah çantasının omuz askılarına doğru dönmüştü.

Eskiden varlıklarının keşfedilmesini önlemek için Manhat-

tan'ın yeraltı tünellerinde, trenlerin dışında yolculuk etmek zorunda kalanlar vampirlerdi. Parmaklarını yamulmuş çerçevesinin altına kenetlediği pencereden, içeride oturan insanların tren hareket ettikçe sallandıklarını görebiliyordu. Donuk bakışları, ifadesiz yüzleri: Son

derece düzgün bir sahneydi. Trende ısıyı algılayan gece görüşleri sayesinde varlığını fark edebilecek, böylece bir sonraki durakta kendisine hiç de hoş olmayan bir karşılama partisi hazırlayabilecek strigoilerin de olması ihtimaline karşı, içeri uzun süre bakmaktan kaçındı. Eph hâlâ kaçaktı. Sureti şehrin dört bir yanındaki postanelerin ve polis merkezlerinin duvarında asılıydı, televizyondaki haberlerde -başarısızlıkla sonuçlanan girişimi zekice yeniden kurgulanarak- Eldritch Palmer'a nasıl suikast düzenlediği her hafta yayınlanmaya devam ediyor, böylece isminin ve yüzünün dikkatli vatandaşların zihninden çıkmaması sağlanıyordu.

Eph buna mecbur kaldığı için, zamanla trene binmek için gerekli beceriyi kazanmıştı. Tüneller -yanık ozon ve gres yağı kokuyorlardı- her zaman ıslak olduğu için, Eph'in yırtık pırtık, lekeli giysileri hem görme, hem de koku alma duyusu açısından mükemmel bir kamuflaj vazifesi görüyordu. Trenin arkasına tutunmak ise doğru zamanlama ve hassasiyet gerektiriyordu. Fakat Eph bu konuda deneyimliydi. San Francisco'da geçen çocukluğu boyunca, okula gitmek için sokaktaki arabaların arkasına takılmıştı. Onlara da tam zamanında tutunması gerekiyordu. Fazla hızlı davranırsa fark edilirdi. Geç kalırsa ise peşinden sürüklenip sertçe düşmesi işten bile değildi.

Metroda -çoğunlukla içki yüzünden- birkaç kez düşmüştü. Bir keresinde, tren Tremont Caddesi'nin altındaki bir virajı alırken arkasına atladığında, ayağını koyacağı yeri doğru hesap edememiş, bacakları çılıncı sallanırken trenin peşinden sürüklenmiş, yana doğru dönüp iki kaburgasını çatlatana ve sağ omzunun çıkmasına yol açana dek -hattın diğer tarafındaki çelik raylara değen kemikleri biraz yerinden oynamıştı- rayların

üzerinde sekmmişti. Yaklaşan başka bir trenin altında ezilmekten son anda kurtulmuştu. İnsan çiši ve eski gazetelerle kaplı bir bakım odasına sığınarak, omzunu yerine oturtmuştu -fakat omzu onu her gece rahatsız etmeye devam etti. Uykusunda dönerse, acı içinde uyanıyordu.

Fakat şimdi, edindiği alışkanlık sayesinde, tren vagonlarının arkasındaki ayak koyma yerlerine ve gediklere denk gelmeyi

öğrenmişti. Tüm trenleri, tüm vagonları tanıyordu -hatta gevşemiş çelik çerçeveleri saniyeler içerisinde yakalayabilmek için iki kısa kanca edinmişti. Arada sırada *strigoiler* karşısında yakın menzil silah olarak da kullandığı bu kancaları, Goodvveather ailesinin kaliteli gümüş takımlarını eriterek şekillendirmişti.

Kancaları, Kelly'nin annesinin onlara bir düğün hediyesi olarak verdiği maun masanın bacaklarından kesilmiş saplara tutturmuştu. Bir bilseydi... Kelly'nin annesi Eph'i hiçbir zaman sevmemiş, onun Kelly için yeterince iyi bir koca olduğunu düşünmemişti. Bu durumu bilseydi, Eph'e beslediği düşmanlık iyice artardı.

Eph başını sallayarak ıslaklığından bir nebze olsun kurtuldu ve Queens Bulvarı'nın üzerindeki beton viyadükün iki yanında yükselen şehir binaların görebilmek için siyah yağmurun ardına baktı. Bazı binalar işgal sırasında çıkarılan yangınlar yüzünden hâlâ tahrip olmuş vaziyetteydi, bir kısmı ise yağmalanmış ve boşaltılmıştı. Şehirdeki bazı bölgeler sanki savaşta harap edilmiş gibi görünüyordu -ve gerçekten de öyle olmuştu.

Diğer bölgeler ise yapay ışıkla aydınlatılmış, Stoneheart Vakfı tarafından denetlenen insanların Efendi'nin emriyle yeniden inşa ettiği şehir meydanlarıydı: Takvimin her günü neredeyse yirmi iki saati karanlıkta geçiren bir dünyada çalışmak için, ışık son derece gerekliydi. Birçok nükleer patlamanın hemen ardından ortaya çıkan elektromanyetik akımlar, dünyanın dört bir yanındaki enerji şebekelerinin çökmesine yol açmıştı. Aşırı voltaj elektrik iletkenlerinin yanmasına, dünyanın büyük

bölümünün vampirlere kucak açan karanlığa gömülmesine sebep olmuştu. İnsanlar -korkutucu ve acımasız gerçeği- çabucak kavramıştı. Biyolojik ihtiyaçları insan kanı içmelerini gerektiren, kendilerinden daha güçlü bir yaratık ırkı gezegenin kontrolünü ele geçirmiş, insanlar besin zincirinin tepesindeki yerlerini onlara bırakmak zorunda kalmıştı. Tüm kıtalarda panik ve umutsuzluk hüküm sürmeye başlamıştı. Virüs bulaşan ordular sessiz kalmışlardı. Sıfıncı Gece'yi izleyen süreçte, yeni, zehirli atmosfer tepede hareketlenip temizlenirken, vampirler de yeni bir düzen kurmuştu.

Metro Queensboro Plaza'ya yaklaşırken yavaşladı. Eph ayağını arka basamaktan kaldırarak, perondan görünmemek için vagonun yan tarafından sarkmaya başladı. Hiç durmayan sağanağın tek iyi yanı, onu vampirlerin dikkatli, kan kırmızısı gözlerinden gizlemesiydi.

Kapıların açıldığını, insanların vagondan çıktığını ve bazılarının da metroya yeni bindiğini duydu. Otomatik hat anonsları tepedeki hoparlörlerden yankılanıyordu. Kapılar kapanınca, tren yeniden harekete geçti. Eph yaralı parmaklarıyla pencerenin çerçevesini yakalayıp, geçmişteki dünya gibi küçölüp solarak görüş alanından uzaklaşan, kirli yağmur ve gece tarafından yutulan karanlık platformu izledi.

Metro kısa süre sonra yağmurun altında ilerlemeyi bırakarak yeraltına indi, iki durağa daha uğradıktan sonra, East Nehri'nin altındaki Steinway Tüneli'ne girdi. Bunun gibi modem icatların -akan bir nehrin altında yolculuk edebilmek- insan ırkının felaketine katkısı olmuştu. Kendi başlarına su kütlelerini aşmaları doğa tarafından yasaklanmış vampirler, tünelleri, uzun mesafeli hava ulaşımını ve diğer hızlı ulaşım alternatiflerini kullanarak bu engellerin üstesinden gelebilmişlerdi.

Tren Grand Central İstasyonu'na yaklaşırken yavaşladı -tam

zamanında... Eph bitkinliğiyle mücadele ederek ev yapımı kancalarına sımsıkı tutunup, metro vagonuna tutunduğu yeri değiştirdi. Kötü beslenme yüzünden, şimdi lisedeki ilk yılında olduğu kadar zayıftı. Karnının merkezindeki ısrarcı, eziyet veren boşluğa alışmıştı: Vitamin ve protein eksikliğinin sadece kemiklerini ve kaslarını değil, zihnini de etkilediğinin farkındaydı.

Eph metro tamamen durmadan önce atlayıp, rayların arasındaki taşların üzerine düştü. Sol omzunun üstünde dönerek, bir profesyonel gibi ayağa kalktı. Parmaklarını esnetip eklemelerindeki arterit benzeri kasılmanın çözülmesini sağlayarak, kancaları çantasına koydu. Trenin arka farı kendisinden uzaklaşırken, çelik rayların üzerinde fren yapan çelik tekerleklerin metalik bir çığlığı andıran, kulaklarının hiç alışmadığı sesini duyabiliyordu.

Dönüp tökezleyerek diğer yöne, tünelin derinliklerine doğru ilerledi. Bu rotada, trenin bir sonraki perona ulaşmasına ihtiyaç duymayacak kadar fazla yolculuk etmişti. Üzeri tahtayla kaplanmış üçüncü ray onu endişelendirmiyor, aksine terk edilmiş perona çıkmasını sağlayan bir basamak işlevi görüyordu.

Bir tadilat daha ilk aşamasında yarıda kesilmiş, inşaat malzemeleri fayans zeminin üzerinde bırakılmıştı: İnşaat iskelesi, borular ve naylona sarılmış bir tüp yığını... Eph ıslak kapüşonunu geriye itip, çantasından gece görüşlü gözlüğünü çıkardı. Lensi sağ gözünün üzerine denk gelecek şekilde kayışla başına tutturdu. Son ziyaretinden beri hiçbir şeyin yerinden oynamadığını fark edip rahatlayarak, tabelasız kapıya doğru ilerledi.

Vampirlerden önceki en yoğun dönemde, üstünde bir yerlerde bulunan Büyük Meydan'ın Tennessee mermeriyle kaplanmış zemininden her gün yarım milyon insan geçerci. Eph son durağa gitme riskini göze alamasa da -yarım dönümlük meydana saklanabileceği fazla yer yoktu- çatıda temkinli yürüyüşler yapmıştı. Orada durup, kayıp bir çağın anıtlarını

izlemişti: Karanlıkta sessizce geceye uzanan Metlife Binası ve Chrysler Binası gibi, şehri simgeleyen gökdelenleri... Son durağın çatısına, ikinci kattaki havalandırılmalı bölümlerin tepesine tırmanmış, binanın Kırk ikinci Cadde'ye ve Park Caddesi'ne bakan çıkıntısı üzerinde durup, Tiffany camlı büyük saatin üzerinde yükselen, Minerva, Herkül ve Merkür gibi Roma tanrılarının dev heykellerine bakmıştı. Çatının ortasında durup, bir katedrali andıran Büyük Meydan'ı en az otuz metre öteden görebilmişti. Elinden en fazla bu kadarı geliyordu.

Eph kapıyı yavaşça araladı. Gözlüğü sayesinde onun ardındaki zifiri karanlığı tarayabiliyordu. İki uzun merdiveni çıktıktan sonra, kilitlenmemiş başka bir kapıdan geçip uzun bir koridora ulaştı. Hâlâ işlevini yerine getirerek ısıdan gıcırdayan kalın buhar boruları koridor boyunca uzanıyordu. Sıradaki kapıya ulaşana dek ter içinde kaldı.

Sırt çantasından küçük, gümüş bir bıçak çıkardı. Burada dikkatli olması gerekiyordu. Çimentoyla kaplanmış acil çıkış, köşeye sıkışmak için fazla tehlikeli bir yerdi. Kararmış yeraltı suyu zemine sızmış, gökyüzündeki kirlilik ekosistemin kalıcı bir parçası olmuştu. Eskiden yeraltındaki bu bölümde devriye gezen bekçiler, evsizleri, meraklıları ve vandalları buradan uzak tutardı. Sonra kısa süreliğine yeraltının hâkimiyetini, gizlenen, beslenen, sayıca artan strigoiler ele geçirmişti. Şimdi, Efendi vampirleri güneşin virüs öldüren ultraviyole ışınlarından kurtarmak için gezegenin atmosferini yeniden düzenlemiş, böylece labirenti andıran bu cehennemden çıkarak yeryüzünü sahiplenmişlerdi.

Son kapının üzerine kırmızı beyaz bir tabela iliştilmişti: SADECE ACİL DURUMLARDA KULLANILIR -ALARM ÇALAR. Eph bıçağını ve gece görüşlü gözlüğünün yeniden sırt çantasına koyup basınç çubuğunu ittirdi. Alarm kabloları uzun süre önce kesilmişti.

Çiseleyen siyah yağmurdan yükselen pis kokulu bir esinti yüzüne çarptı. Islak kapüşonunu başına geçirip Kırk Beşinci Cadde'de doğuya doğru ilerlemeye başladı. Başını eğerek yürürken kaldırımdaki

suları sıçratan ayaklarını izledi. İlk günlerden kalma harap olmuş ya da kullanılmayan arabaların çoğu kaldırım kenarında bırakılarak, sokakların çoğunun, vampirler ve Stoneheart'ta çalışan insanlar tarafından kullanılan işçi minibüslerinin ya da tedarik kamyonlarının geçebileceği tek yönlü yollara dönüşmesi sağlanmıştı. Eph bakışlarını aşağıda tutmasına rağmen, yolun iki tarafını da ihtiyatla gözden geçiriyordu. Asla şüphe uyandırıcı bir biçimde etrafa bakmaması gerektiğini öğrenmişti; şehirde onu fark edebilecek birçok pencere, birçok vampir gözü vardı. Eğer şüpheli görünürse, şüpheli sayılırdı. Eph strigoilerle iletişime girmek için yolunu değiştiriyordu. Her yerde olduğu gibi sokaklarda da, üstleri aranan ve kötü davranışa maruz kalan insanlar ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyordu. Tür ayrımcılığı hüküm sürüyordu. Eph fark edilmeyi göze alamazdı.

Ambulanslar ve cenaze arabalarına ayrılmış rampadan aşağı inerek hızla Birinci Cadde'ye, Adli Baştabip'in bürosuna doğru ilerledi. Bodruma açılan girişi gözlerden gizlemek için oraya yerleştirilmiş sedyelerin ve bir dolabın arkasından geçerek, şehir morgunun kilitli olmayan kapısından içeri girdi.

Loş ve sessiz mekâna girince bir an durup etrafı dinledi. Paslanmaz çelik otopsi masaları ve birçok musluğuyla, bu oda iki yıl önce 753 numaralı lanetli Regis uçağının yolcularının getirildiği yerd. Eph ölü gibi görünen yolcuların boyunlarında, şahdamarlarının üzerindeki iğne deliğini andıran -kısa süre içerisinde vampir iğnelerinin yol açtığını keşfedecekleri- yaraları ilk defa burada incelemişti. Ölüm sonrasında ses tellerinin etrafındaki vestibüler katlanmalarda tuhaf bir artış olduğu da ilk defa burada kendisine gösterilmişti. Sonradan bu artışın, yaratıkların kalın iğnelerinin gelişiminin başlangıç aşamasında gözlemlendiğine karar verilmişti. Kurbanların kanlarının sağlıklı bir kırmızıdan, yağlı beyaz bir renge dönüşmesine de ilk defa burada şahit olmuştu.

Ayrıca Eph ve Nora yaşlı rehinci Abraham Setrakian'la, ilk defa dışarıdaki kaldırımın üzerinde karşılaşmışlardı. Eph'in vampir türü hakkında bildiği her şey -gümüşün ve ultraviyo- le ışınlarının öldürücü özelliğinden, Kadimlerin varlığı ve ilk çağlardan beri insan medeniyetini şekillendirmekte oynadıkları role, Efendi olarak bilinen

tehlikeli Kadimin 753 numaralı uçakla Yeni Dünya'ya yaptığı yolculuğun sonun başlangıcını hazırladığına kadar- bu inatçı yaşlı adamdan öğrenmişti.

Vampirler yönetimi ele geçirdiğinden beri bina boş kalmıştı. insan varlığının nihai sonu ölüm olmaktan çıktığı için, vampirler tarafından yönetilen bir şehrin altyapı sistemleri arasında morga yer yoktu. Aynı şekilde, yas tutmak, cesetlerin hazırlanması ve gömülmesi gibi yaşamın sonunda gerçekleştirilen ritüellere de ihtiyaç kalmamış, onlar da nadiren uygulanmaya başlamıştı.

Bu bina Eph'in gayri resmi operasyon merkeziydi. Üst kata ulaşan merdivenleri tırmanırken Nora'dan gelecek yorumu duymaya hazırdı: Zack'in kaybolması karşısında hissettiği çaresizliğin, direniş çalışmalarının önünde bir engel teşkil ettiğini söyleyecekti. Dr. Nora Martinez HKM'nin Kanarya Projesi'nde Eph'in başyardımcısıydı. Vampirlerin ortaya çıkışının yol açtığı tüm gerginliğin ve kaosun ortasında, aralarındaki ilişki mesleki boyuttan çıkarak kişisel bir boyut kazanmıştı. Trenlerin Penn İstasyonu'nun altındaki hatta işlemeye devam ettiği günlerde Eph, Nora ve Zack'i şehirden çıkararak güvenli bir yere götürme girişiminde bulunmuştu. Fakat Kıymetlisine doğru çekilen Kelly, bir *strigoi* sürüsünü Hudson Nehri'nin altındaki tünellere yönlendirerek treni raydan çıkarıp, geri kalan tüm yolculann işini bitirince -üstelik Nora'ya saldırmış ve oğlunu kaçırmıştı- Eph'in en büyük korkusu gerçekleşmiş oldu.

Eph Nora'yı bundan hiçbir şekilde sorumlu tutmasa da Zackin kaçırılması, Eph'in her şeyle olduğu gibi Nora'yla da arasına bir soğukluk girmesine yol açmıştı. Eph kendisiyle olan bağlantısını bile yitirdiğini hissediyordu. Bölündüğünü ve parçalandığını hissediyor, Nora'ya bundan daha iyisini sunamayacağını biliyordu.

Nora'nın da başka endişeleri vardı: Bunların başında, Alz- heimer hastalığı yüzünden zihni bulanmış annesi Mariela Martinez geliyordu. Büronun bulunduğu bina, tekerlekli sandalyesiyle, bazen de kaymaz çoraplarıyla zorlukla yürüyerek koridorları arşınlayan, artık orada olmayan ya da ölmüş insanlarla konuşan Nora'nın annesinin, üst katlarda amaçsızca gezinebileceği kadar büyüktü. Acınacak halde olsa

da, aslında durumu insan ırkının geri kalan üyelerinden pek de farklı değildi. Daha iyi olduğu bile söylenebilirdi: Bayan Martinez'in zihni geçmişe hapsedilmiş, böylelikle şimdiki zamanın dehşetinden uzak kalabilmişti.

Eph'e bir şeylerin yolunda gitmediğini belli eden ilk ipucu, dördüncü kattaki merdivene açılan kapının önünde yan yatmış, kayışları yere saçılmış, devrik tekerlekli sandalye oldu. Sonra vampirlerin buraya uğradığını belli eden amonyak kokusu burnuna çarptı. Rahatsız edici bir hisse kapılan Eph, kılıcını çekip koridorda hızla ilerlemeye başladı. Adli tabip binasına kısıtlı elektrik verilmesine rağmen sokaktan görülebilecek lambaları ve aydınlatmaları kullanamıyordu. Bu yüzden kapılara, köşelere ve diğer potansiyel saklanma yerlerine dikkat ederek kendini savunmak için eğilip loş koridorda ilerledi.

Yere düşmüş bir paravanın yanından geçti. Altı üstüne getirilmiş bir oda... Devrilmiş bir sandalye... “Nora!” diye seslendi. Tedbirsiz bir davranıştı, fakat *strigoiler* hâlâ oradaysa, onların şimdi ortaya çıkmasını istiyordu.

Nora'nın seyahat çantasının köşedeki ofislerden birinde yerde durduğunu fark etti. Çanta açılmış, Nora'nın giysileri ve kişisel eşyaları etrafa saçılmıştı. Portatif lambası şarja takılmış, bir köşede duruyordu. Giysileri bir yana, Eph onun mecbur kalmadığı sürece, UV lambasını yanına almadan hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu. Nora'nın silah çantası ise ortada yoktu.

Lambayı alıp siyah ışığı açtı. Halının üzerine ve masanın yanına bulaşmış helezoni parlak lekeler ortaya çıktı: Vampir dışkısı lekeleri...

Strigoi burayı kesinlikle yağmalamıştı. Eph odaklanmış ve sakin kalmaya çabaladı. En azından bu katta yalnız olduğunu düşündü: Ortalıkta vampirlerin olmaması iyiydi, fakat Nora'dan ya da annesinden bir ize rastlamamak onu kahrediyordu.

Bir mücadele mi yaşanmıştı? Odada yaşananları anlamaya çalışarak helezonik lekeler ve devrilmiş sandalyeye baktı. O öyle düşünmüyordu. Hızla koridora çıkarak, mala zarar vermenin ötesinde bir şiddet eylemi gerçekleştirildiğini açığa vuracak kanıtlar aradı, fakat hiçbir şey bulamadı. Mücadele etmek Nora'nın yapacağı son şey olurdu.

Burada kendini gösterseydi, binanın şimdi vampirlerin kontrolü altında olacağı su götürmezdi. Eph'e kalırsa burada bir baskın gerçekleşmişti.

Masayı incelerken, Nora'nın kılıcının hâlâ içinde durduğu silah çantasının onun altına gizlendiğini fark etti. Hazırlıksız yakalandığı ortadaydı. Eğer bir mücadele yaşanmadıysa -ortada vampirlere temas etmiş bir gümüş yoksa- Nora'nın da kötü bir sonla karşılaşma olasılığı büyük ölçüde azalırdı. Strigoiler kurbanlarla ilgilenmezdi. Öncelikleri kamplarını doldurmaktı.

Kaçırılmış mıydı? Bu mümkün olsa da, Eph Nora'yı tanıyor, mücadele etmeden asla teslim olmayacağını biliyordu -mücadele yaşandığını açığa vuran bir kanıta rastlamamıştı. Fakat önce annesini yakaladıılarsa iş değişirdi. Nora Bayan Martinez'in güvenliğini tehlikeye atmamak için baskıncılara boyun eğmiş olabilirdi.

Durum böyleyse, Nora'nın dönüştürülmesi olasılık dışıydı. Efendi'nin hâkimiyeti altındaki strigoiler sayılarının daha fazla artmasını istemiyorlardı: Bir insanın kanım emip ona vampir virüsü bulaştırmak, ortaya sadece beslenecek yeni bir vampirin çıkmasıyla sonuçlanırdı. Hayır, Nora'nın şehrin dışındaki bir tecrit kampına nakledilmesi daha olasıydı. Burada onu çalıştırabilir ya da disipline edebilirlerdi. Kamplar hakkında pek bir şey bilinmiyordu; oraya giden bazı kişiler bir daha ortaya çıkmamıştı. Üretken yıllarını oldukça geride bırakan Bayan Martinez, çok daha kesin bir sonla karşılaşacaktı.

Ümitsizliğe kapılan Eph, etrafına bakarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Yaşanan rastgele bir olaymış gibi görünüyordu -fakat öyle miydi? Kelly'nin yorulmak bilmeden kendisini takip etmesi yüzünden, Eph bazen diğerlerinden uzak durmak, bu binaya girip çıkarken dikkat etmek zorunda kalıyordu. Kendisinin keşfedilmesi Efendiyi doğruca direniş kuvvetlerinin merkezine çekebilirdi. Bir şey ters mi gitmişti? Fet'in kimliği de günışığına mı çıkmıştı? Efendi her nasılsa gizli yerlerini ele mi geçirmişti?

Eph masanın üstündeki dizüstü bilgisayara yönelip onu açtı. Hâlâ elektriğe bağlı olduğu için, sadece boşluk tuşuna basarak ekranın aydınlanmasını sağladı. Adli Tıp binasının bilgisayarları hâlâ işleyen bir ağ sunucusuna bağlıydı. Internet büyük ölçüde hasar almış, genellikle

güvenilmez bir hale gelmişti. Kullanıcılar bir sayfayı yüklemeye çalışırken, genellikle hata mesajlarıyla karşılaşılıyorlardı. Bilinmeyen ve onaylanmamış IP adresleri, internet solucanları ve virüslere karşı özellikle savunmasızdı. Binadaki bilgisayarların çoğu, sabit diske zarar veren kötü amaçlı yazılımlar yüzünden kilitlenmiş ya da bozulan işletim sistemleri yüzünden kullanılamayacak ölçüde yavaşlamıştı. Telekomünikasyon ya da internet erişimi için kullanılan cep telefonu teknolojisi artık yok olmuştu. Alt sınıfa ait insanların, dünya çapında etkili olan bir iletişim ağını kullanmalarına -vampirler bunu telepati yoluyla başarabilirken- neden izin vereceklerdi ki?

Eph ve diğerleri, tüm internet faaliyetlerinin vampirler tarafından gözlemlendiğini varsayarak hareket ediyorlardı. Şimdi karşısında gördüğü -görünüşe bakılırsa Nora'nın sabit diski kapatmaya fırsat bulamadan, aniden başından kalktığı- sayfa, bir tür kişisel mesajlaşma, kısaltmaların kullanıldığı iki kişilik bir yazışmaydı.

"NMart"ın Nora Martinez olduğu ortadaydı. Konuşmadaki partneri "VFet" ise, New Yorklu eski imha uzmanı Vasiliy Fet'ti. Fet, strigoinin ortaya çıkışının tetiklediği bir sıçan istilası yüzünden, onların mücadelelerine erken katılmıştı. Haşarat öldürme teknikleri ve şehir, özellikle de yeraltı geçitleri hak- kındaki bilgisi sayesinde, davaları için faydalı olduğunu ortaya koymuştu. Yeni Dünya'da vampir avcılığı görevini üstlenen merhum Setrakian, Eph'in yanı sıra ona da hocalık etmişti. Şu anda bir yük gemisiyle Atlas Okyanusu'nu geçerek, çok önemli bir görev için gittiği İzlanda'dan geri dönüyordu.

Fet'in gramer hatalarıyla dolu olan, çoğunlukla Eph hak- kındaki bu konuşma, bir gün önce başlamıştı. Hiç görmemesi gereken kelimeleri okudu.

NMart: E gelmedi -buluşmayı kaçırdı. Haklıymışsın.

Ona güvenmemeliydim. Artık elimden sadece beklemek geliyor... VFet: Orada bekleme. Hareket et. Roosvlt'e geri dön.

NMart: Yapamam, annemin durumu ağırlaştı. En fazla bir gün daha kalmayı deneyeceğim. Artık buna GERÇEKTEN katlanamıyorum. E tehlike arz ediyor. Hepimizi riske atıyor.

Vampir-kaltak Kelly'nin onu yakalaması ya da E'nin onu buraya yönlendirmesi an meselesi.

VFet: Seni anlıyorum. Fakat on ihtiyacımız var. Onu ykınızda tutmalıyız.

NMart: Tek başına dışarı çıkıyor. Başka hiçbir şeyi umursamıyor.

VFet: O ık önemli. Onlar için. Efendi için. Bizim için. NMart: Biliyorum... Fakat artık ona güvenemiyorum. Onu tanıyamıyorum bile...

VFet: Onun tamamen dibe vurmasına izin vermememiz gerekiyor. Özellikle de senin. Ona yardımcı ol. Kitbm nerede olduğunu bilmiyor. Kozumuz bu... Bize bu açıdan zarar veremez.

NMart: Yine K'nin evinde. Bunu biliyorum. Z'nin hatıraları için orayı yağmıyor. Sanki rüyada yaşıyor.

Ve sonra:

NMart: Seni özlediğimi biliyorsun. Daha ne kadar sürecek?

VFet: Şimdi dönüyorum. Ben de seni özledim.

Eph omzunu silkerek silah ıantasını yere bırakarak, kılıcım yeniden kılıfına sokup büro sandalyesine oturdu.

En son yazılmış cümlelere bakıp Nora'nın sesini, ardından Fet'in Brooklyn aksanını duyarak, onları tekrar tekrar okudu.

Ben de seni özledim.

Okurken hafıflediğini hissetti, sanki yerçekimi kuvveti bedeni üzerindeki etkisini yitirmişti. Buna rağmen hareketsizce oturmayı sürdürdü.

Daha fazla öfkelenmesi gerekirdi. Öfkelenmek en doğal hakkıydı, ihanete uğramıştı. Kıskançlık krizine girebilirdi.

Tüm bunları hissetmesine rağmen, duygulan sarsıcı güçte değildi. O kadar şiddetli değildi. Bu hislere kapılmıştı, durumun farkındaydı,

fakat...battı balık yan giderdi. Üzüntüsü o kadar derindi ki, ne kadar acı olursa olsun hiçbir olay onun duygusal durumunu daha da kötüleştiremezdi.

Bu nasıl olmuştu? Geçen iki yıl boyunca, Eph bazen bilinçli olarak Nora'yla arasına bir mesafe koymuştu. Bunu yapmasının sebebi onu ve herkesi korumaktı... Ya da kendine bunu söyleyerek onu düpedüz yüzüstü bırakmasını meşru kılmaya çabalıyordu.

Yine de bunu anlayamıyordu. Diğer bölümleri de yeniden okudu. Demek herkesi “riske atıyordu.” “Tehlike” arz ediyordu. Güvenilmezdi. Görünüşe bakılırsa onu sırtlarında taşıdıklarını düşünüyorlardı. Bir yandan da rahatlamıştı. Nora adına rahatlamıştı - *Onun için iyi olmuş-* fakat daha büyük bir parçası öfkeden kıvranıyordu. Bu da neydi? Artık ona şartlamayacağı için kıskançlığa mı kapılmıştı? Onunla pek ilgilendiği de söylenemezdi; yoksa başka biri unutulmuş oyuncağını bulduğu, kendisi de onu geri istediği için mi öfkelenmişti? Kendini o kadar az tanıyordu ki... Kelly'nin annesi, Eph'in hayatının tüm dönüm noktalarına on dakika geç kaldığım söylerdi. Zack'in doğumuna yetişmek, evlilik törenine katılmak, yuvasının yıkılmasını engellemek konusunda geç kalmıştı. Zack'i ya da dünyayı kurtarmak için de geç kaldığı aşikârdı. Ve şimdi -şimdi de bu çıkmıştı...

Nora mı? Fet'le mi?

Onu da kaybetmişti. Neden durumu değiştirebilecek bir şey yapmamıştı? Tuhaf bir biçimde, acı ve yokluk hisleriyle cebelleşirken, bir yandan da içinin rahatladığını hissetti. Artık endişelenmesine gerek yoktu; yetersizliklerini telafi etmesine, yokluğunu açıklamasına, Nora'yı yatıştırmasına gerek kalmamıştı. Fakat tam kendini bu rahatlatanın kollarına bırakmak üzereyken, başım çevirip aynadaki görüntüsüyle karşılaştı.

Daha yaşlı görünüyordu. Olması gerekenden çok daha yaşlı... Üstelik neredeyse bir berduş kadar pisti. Saçları terli alnına yapışmış, giysileri birkaç aylık pislikle kaplanmıştı. Gözleri çukura kaçmış, elmacık kemikleri dışarı fırlayarak onları çevreleyen gergin, ince derinin

iyice gerilmesine yol açmışlardı.

Şaşılacak durum değil, diye düşündü. Şaşılacak durum değil.

Sersemlemiş bir halde sandalyeden kalktı. Dört kat merdivenden aşağıya inip adli tıp binasından dışarı çıkarak, çiseleyen siyah yağmurun altında, yakındaki Bellevue Hastanesi'ne ulaştı. Kırık bir camdan içeri girip acil servis tabelalarını izleyerek, karanlık, ıssız koridorlarda ilerledi. Bellevue'nün acil servis odası eskiden birinci sınıf bir travma merkeziydi. En iyi olanaklara erişebilen birçok uzmana ev sahipliği yapmıştı.

Aynı zamanda en iyi ilaçlara da erişebiliyorlardı.

Hemşire bölmesine vardığında, ecza dolabının kapağının kırıldığını fark etti. Kilitli buzdolabı da levyeyle açılarak yağmalanmıştı. Percocet, Vicodin ya da Demerol yoktu. Kendi hastalığını teşhis edip kendi kendini tedavi ederek birkaç paket oksikodon ve yatıştırıcı ilacı cebine atarken boş karton kutuları omzunun üzerinden geriye doğru fırlattı. İki beyaz oksikodon hapını ağzına atıp susuz yuttu, ardından donakaldı.

O kadar hızlı hareket edip o kadar çok ses çıkarıyordu ki, çıplak ayakların kendisine doğru ilerlediğini duymamıştı. Göz ucuyla hemşire bölmesinin diğer yanında bir hareketlenme fark ederek doğruldu.

İki *strigoi* ona bakıyordu. Tamamen gelişmiş, saçsız, solgun tenli, çıplak vampirlerdi. Boyunlarındaki şişkin, kalınlaşmış, köprücük kemiklerinin üzerinden geçerek titreşen ağaç kökleri gibi göğüslerine uzanan atardamarları belirgindi, insan oldukları dönemde teki erkek (daha iri yapılydı), diğeri ise dişiydi (göğüsleri buruşuk ve solgun tenliydi).

Bu gelişkin vampirlerin başka bir ayırt edici özelliği de gevşek, sarkık gerdanlarıydı. Bir hindinin boynu gibi sarkmış, iğrenç, esnemiş derileri, besine ihtiyaç duyduklarında solgun kırmızı, beslendikten sonra ise parlak kırmızı bir renk alıyordu. Bu strigoilerin başlarını çevirdikçe sallanan gerdanları, solgun erbezi torbaları gibi aşağıya sarkmıştı. Bir rütbe nişanesi, deneyimli avcılar olduklarının belirtisiydi.

Nora ve annesini rahatsız eden ya da adli tıp binasından

kaçmalarına neden olan vampirler bunlar mıydı? Bunu anlamamanın imkânı olmasa da, Eph durumun böyle olduğunu hissediyordu -eğer bu konuda yanılmıyorsa, Nora zarar görmeden kurtulmuş demektir.

Onların normalde boş bakan, kırmızı gözlerinde, kendisini tanıdıklarını açığa vuran bir ışıltının belirdiğini gördü. Normalde bir vampirin bakışlarında ışıltıya ya da ardında çalışan bir beynin olduğunu belli eden bir işarete rastlanmazdı, fakat Eph bu bakışı daha önce de gördüğü için, tanındığını ve kimliğinin saptandığını anlayabiliyordu. Vampirlerin vekil gözleri keşiflerini Efendi'ye iletirken, beyinlerinin sahibi olan Efendi'nin varlığı bedenlerini ele geçirdi. Vampir sürüsü dakikalar içinde orada olacaktı.

İki yaratık aynı anda, ürkütücü bir eşzamanlılıkla yükselen cıvıltılı sesleriyle, *"Doktor Goodweather..."* dedi. Bedenleri aynı görünmez iple kontrol edilen ikiz kuklalar gibi yükseldi. Efendi oradaydı.

Eph hem büyülenerek hem de tiksintiye kapılarak, onların boş bakışlarının yerini daha üstün bir yaratığın zekâsına bırakmasını izledi. İki elin doldurarak şekillendirdiği ve amaç kazandırdığı deri eldivenler gibi, hareketlenerek dikkat kesilmişlerdi.

Efendi onların sarkık dudaklarının ve boş bakışlarının kontrolünü ele geçirirken, yaratıkların solgun, uzun yüzleri değişime uğradı...

ikiz kuklalar bedenlerini uyumla hareket ettirerek, *"Oldukça...yorgun görünüyorsun..."* dediler. *"Sanırım dinlenmen gerekiyor. .. Ne dersin? Bize katıl. Teslim ol. Sana her şeyi vereceğim. Ne istersen..."*

Canavar haklıydı: Yorgundu -ah, çok, çok yorgundu- ve evet, teslim olmayı istiyordu. *Bunu yapabilir miyim?* Diye düşündü. *Lütfen? Teslim olabilir miyim?*

Gözleri yaşarırken, oturmak üzere olan bir adam gibi dizlerinin bağının -sadece biraz- çözöldüğünü hissetti. İkiz elçiler, “*Sevdiğin insanlar -özlediklerin- benim hâkimiyetim altında yaşıyorlar...*” diyerek, özenle kelimelere dökölmüş mesajlarını dile getirdiler. O kadar davetkâr, o kadar fazla anlam içeren bir mesajdı ki...

Eph elleri titreyerek omuzlarının arkasına uzanıp, iki uzun kılıcının yıpranmış deri kabzalarını kavradı. Silah çantasını parçalamamak için, onları yukarıya doğru çekerek dışarı çıkardı. Belki de aldığı yatıştırıcıların etkisiyle, beyninde bir imge canlanmış, karşısındaki bu dişi ve erkek canavarı Nora ve Fet’le ilişkilendirmesine neden olmuştu. Sevgilisi ve güvendiğı dostu, şimdi ona karşı komplo kuruyorlardı.

Sanki Eph’i burada, bir bağımlı gibi ilaç dolabını yağmalarken yakalayıp, -kendilerinin sorumlu olduğı- en kötü anına şahit olanlar bizzat onlardı.

Titrek bir inlemeyi andıran, kısacık bir kelimeyi söylerken bile çatlayan sesiyle, “*Hayır,*” diyerek Efendi’nin teklifini reddetti. Duygularını bir yana bırakmak yerine, onları iyice benimseyerek öfke halini almalarına izin verdi.

Efendi, “*Nasıl istersen...*” dedi. “*Yeniden görüşeceğız... Çok yakında...*”

Sonra da avcıların harekete geçmelerine izin verdi. Homurdanan, burnundan soluyan yaratıklar kendilerine gelerek, dikey vaziyette havada asılı kalmayı bırakıp, avlarının etrafını sarmaya hazırlanarak dört ayak üzerine düştüler. Eph vampirlerin etrafını kuşatmasına fırsat vermedi. İki kılıcını da saldırı pozisyonunda tutarak, önce erkek vampire saldırdı. Vampir son anda uzağı sıçrayarak darbeden kurtuldu - hızlı ve çevikti- fakat Eph’in kılıcının ucu gövdesinin yan tarafında bir kesik açtı. Kesik vampirin dengesini kaybetmesine yol açacak kadar derindi. Yaradan beyaz kan akıyordu. *Strigoi* fiziksel acıyı nadiren hissetse de, kendilerini yaralayan silah gümüş olduğunda durum değışirdi. Yaratık dönerek yan tarafını tuttu.

O duraksama ve dikkatsizlik anında, Eph diğer kılıcım omuz hizasında savurdu. Tek bir darbe yarattığın başını çenesinin hemen altından kesip, boynundan ve omuzlarından ayırmak için yeterli oldu. Gövdesi ve uzuvlan yere düşmeden önce, vampirin kolları bir kendini koruma refleksiyle yukarı kalktı.

Eph ona doğru dönerken dişi vampir havaya sıçradı. Tezgâhın üzerinden atlayarak, çift tırnaklı orta parmaklarıyla onun yüzünü parçalamak istercesine üzerine atıldı fakat Eph kollarıyla onun kollarını ittirerek, vampirin yanından geçip sertçe duvara çarpmasını, oradan da yere düşmesini sağladı. Bu sırada iki kılıcını da düşürmüştü. Elleri çok güçsüzdü. *Ah, evet, evet, lütfen teslim olmak istiyorum.*

Strigoi hızla dört ayak üzerinde doğrularak Eph'le yüz yüze geldi. Her şeyini elinden alan şeytani varlığın, Efendi'nin gözleriyle onun ruhunun derinliklerine baktı. Eph'in öfkesi yeniden alevlendi. Tutunma kancalarını çabucak ortaya çıkarıp, gelecek darbeye hazırlandı. Vampir saldırırken Eph de harekete geçti. Çenesinin altında sallanan vampir gerdanı mükemmel bir hedefti. Aynı hareketi yüzlerce kez yapmıştı - balık fabrikasında dev bir tonbalığının pullarını ayıklayan bir işçiden farkı yoktu. Kancalardan teki vampirin gerdanının altından geçip boğazına saplanarak, gırtlığının bulunduğu ve iğnelerinin gizlendiği kıkırdak borunun arkasına girdi. Kancayı hızla çekerek iğnenin ortaya çıkmasını engelleyip, yarattığı domuz gibi ciyaklayarak diz çökmeye zorladı. Diğer kancayı da yarattığın göz boşluğuna sapladıktan sonra, başparmağını çenesinin altına sıkıştırarak onun ağzını açmasını engelledi. Uzun, çok uzun zaman önce bir yaz günü, babası kuzeydeki küçük bir nehirde yılan avlarlarken ona bu hamleyi öğretmişti. *"Çenesini kenetledemişti, "ağzını kapalı tut, böylece ısı ramazlar."* Yılanların çoğu zehirli olmasa da, ısırıkları tehlikeliydi ve ağızlarında çok fazla acıya sebebiyet verecek kadar bakteri bulunuyordu. Eph'in - şehir çocuğu Eph'in- yılan yakalamakta başarılı olduğu ortaya çıkmış-

ti. Doğal bir yetenektir. Hatta bir keresinde, şanslı bir gününde, Zack küçük bir çocukken, evdeki garaj yolunda bir yılan yakalayarak caka satma fırsatını da bulmuştu. Kendini üstün hissetmişti -bir kahraman gibi. Fakat bu uzun zaman yaşanmıştı. Aradan katrilyonlarca yıl geçmişti.

Şimdi zayıf ve güçsüz düşmüş haldeki Eph, dokunamayacağı kadar sıcak, güçlü, ölümsüz, öfke dolu ve aç bir yaratığa kanca saplamıştı. Bir yılan yakalamak üzere Kaliforniya'nın serin akarsularına dizlerine kadar girmiş ya da karavanından henüz inmiş değildi. Gerçekten tehlikedeydi. Kaslarının çözüldüğünü hissetti. Gücü tükeniyordu. *Evet... Evet, teslim olmak istiyorum.*

Bu güçsüzlüğü onu iyice öfkeliyordu. Kaybettiği her şeyi düşünürken -Kelly, Nora, Zack, dünya- ilkel bir çılgılık atıp, kancaya şiddetle asılarak yaratığın soluk borusunu ve gergin kıkırdağını parçaladı. Aynı anda başparmağının altındaki vampirin çenesi koparak yere düştü. Etrafa saçılan kan ve kurtlardan kaçan Eph dikkatle, rakibinden uzaklaşan bir boksör gibi zikzak çizerek geri çekildi.

Parçalanmış gerdanı ve boynu aşağıya sarkan, boynundan kanlar fışkıran vampir sıçrayıp ayağa kalktıktan sonra, duvara sürtünerek inledi. Eph saldıracakmış gibi yapınca, vampir hırıltılı, tuhaf, ıslak -ördeği andıran- bir sesle inleyerek birkaç adım geri çekildi. Eph yeniden saldırı pozisyonu alınca, bu sefer oyuna gelmedi. Eph aynı hareketi tekrarlamaya başladığında ise vampir yeniden dengesini bulup kaçtı.

Eph bir çatışma kuralları listesi yazacak olsaydı, ilk kurallardan biri, *Asla kaçan bir vampiri takip etme*, olurdu. Bunu yapmanın kimseye faydası olmazdı. Bir *strigoinin* peşinden koşmak hiçbir stratejik avantaj sağlamazdı. Telepatik uyarı sinyalinin çoktan diğer vampirlere göndermişti. Geçen iki yıl boyunca vampirler düzenli saldırı stratejileri geliştirmişlerdi. Kaçmak ya da geciktirme taktiği ya da düpedüz aldatmacaydı.

Buna rağmen, öfke içindeki Eph yapmaması gerektiğini bildiği şeyi yaptı. Kılıçlarını aldıktan sonra onu takip edip koridorda ilerleyerek, üzerinde MERDİVEN yazan bir kapıya ulaştı. Öfkesi ve

vekilden intikam almak için duyduğu tuhaf istek, onun kapıdan çıkıp iki kat aşağıya inmesine yol açtı. Sonra dişi vampir merdivenlerden uzaklaşırken, Eph onu takip etmeyi sürdürdü. Vampir koridorda koşarken, Eph iki elinde birer uzun kılıçla onun peşinden gitti. Vampir sağa, sonra da sola dönüp başka bir merdivene ulaşarak bir kat yukarı tırmandı.

Eph yoruldukça, sağduyusu yeniden devreye girdi. Dişi vampiri koridorun sonunda görünce, onun yavaşladığını, kendisini beklediğini, Eph'ın onun köşeyi döndüğünü gördüğünden emin olmaya özen gösterdiğini fark etti.

Eph durdu. Bu bir tuzak olamazdı. Hastaneye henüz gelmişti; yeterli zamanlan yoktu. Bu yüzden vampirin onu boşuna peşinden koşturmasının tek amacı...

Eph en yakındaki hastane odasına doğru yürüyüp pencereden baktı. Yağlı siyah yağmur camın üzerinde izler bırakmıştı. Camdan süzülen kirli su damlalarının ardından aşağıdaki şehir güçlükle seçiliyordu. Eph alnını cama dayayarak sokakları görmeye çabaladı.

Beden olduğunu anlayabildiği karanlık silüetlerin, karşıdaki binalardan hızla kaldırırma koşarak aşağıdaki sokağa ulaştıklarını gördü. Köşelerden dönen ve kapılardan çıkan silüetlerin sayısı giderek artıyor, hepsi de yangın alarmı duymuş itfaiyeciler gibi hastanenin girişine doğru ilerliyordu.

Eph geri çekildi. Gerçekten de telepatik bir çağrı yapılmıştı. İnsan direnişinin yaratıcılarından biri olan Dr. Ephraim Good- weather, Bellevue Hastanesi'nde kapana kısılmıştı.

YİRMİ SEKİZİNCİ CADDE METROSU

Nora yağmurluğunun kapüşonuna vuran yağmurun altında, Park Caddesi ve Yirmi Sekizinci Cadde'nin köşesinde duruyordu. Hareket etmeyi sürdürmesi gerektiğini bilmesine rağmen, takip edilmediğinden de emin olmaya ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, metro durağına kaçarsa kapana kısılmış olacaktı.

Vampirlerin şehrin her yanında gözü vardı. Evine ya da işine giden herhangi bir insan gibi görünmesi gerekiyordu. Sorun

yaratan faktör annesiydi.

Annesi yağmuru yüzünde hissetmek isteyerek kapüşonunu indirip, “Sana ev sahibini aramanı söylemiştim!” dedi.

Nora onun kapüşonunu yeniden başına geçirerek, “Anne,” dedi.

“Şu bozuk duşu tamir et!”

“Şişt! Sessiz ol!”

Nora hareket etmeye devam etmek zorundaydı. Annesiyle bunu yapması zor olsa da, yürümek yaşlı kadının sessiz kalmasını sağlıyordu. Bir ordu kamyonu kavşağa yaklaşırken, Nora onu belinin arkasından tutarak kendine yaklaştırıp kaldırıma çıkı. Sonra başını eğip yeniden geri çekilerek aracın yanından geçişini izledi. Kamyonu bir *strigoi* kullanıyordu. Nora annesini sıkıca tutarak onun caddede amaçsızca gezinmesini engelledi.

“O ev sahibini görürsem, bizi kandırdığına pişman olacak.”

Neyse ki yağmur yağıyordu. Çünkü yağmur, yağmurluk giymelerine ve kapüşon takmalarına olanak veriyordu. Yaşlılar ve güçsüzler uzun süre önce ortadan kaldırılmıştı. Üretkenliğini yitirenlerin yeni toplumda yerleri yoktu. Eğer seçim şansı olsaydı, Nora asla böyle bir risk -toplum arasında annesiyle birlikte gezinmek- almazdı.

“Anne, sessiz kalma oyununu yine oynayabilir miyiz?”

“Tüm bunlardan sıkıldım. Lanet olası tavan akıtıyor.”

“Hangimiz daha uzun süre sessiz kalabiliriz? Sen mi yoksa ben mi?”

1

Nora onu karşıdan karşıya geçirdi. Az ilerideki, sokak tabelasının ve trafik işaretinin asılı olduğu direğin tepesinde bir ceset sallanıyordu. Özellikle de Park Caddesi’nde, ceset ser-

gilemek olağan kabul ediliyordu. Ölü adamın çökük omzuna konmuş iki güvercin arasında, cesedin yanaklarını hangisinin yiyeceği hakkında bir tartışma yaşanıyor.

Nora annesini bu manzaradan uzaklaştırmaya hazırlandı, fakat yaşlı kadın başını kaldırmadı bile. Dönüp metro durağına ulaşan, pis yağmur yüzünden yağlanmış, kaygan merdivenlerden indiler. Yeraltına indikten sonra, Nora’nın annesi yine kapüşonunu

indirmeyi denedi, fakat Nora kadım azarlayarak onu geri taktı.

Artık turnikeler yoktu. Eski bir Metro Kartı makinesi hiç kullanılmasa da yerli yerinde duruyordu. Fakat ŞÜPHELİ BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ; BİR ŞEY SÖYLEYİN¹ tabelaları hâlâ asılıydı. Nora biraz duraksadı: Girişin diğer ucundaki, onların bulunduğu yöne bile bakmayan iki yaratık dışında, başka vampir yoktu. Annesini şehir dışına giden trenlerin durduğu perona götürerek, 4 5 6 numaralı bir trenin hemen gelmesini umut etti. Annesinin kollarını zapt ederken, bir yandan da doğal bir görünüm sergilemeye çabalıyordu.

Etraflarını sarmış yolcular, eski günlerdeki gibilerdi. Bazıları kitap okuyordu. Birkaçı taşınabilir müzik çalarlarında müzik dinliyordu. Sadece telefonlar ve gazeteler eksikti.

İnsanların sırtlarını dayadığı duvarlardan birinde, üzerinde Eph'in yüzü olan bir polis ilam asılıydı: Eski çalışma kartındaki fotoğrafının bir kopyasıydı. Nora gözlerini kapatıp sessizce ona küfretti. Morgda bekledikleri kişi oydu. Nora'mn oradan hoşlanmamasının sebebi titizliği değil -kesinlikle öyle biri değildi-, binanın fazla göz önünde olmasıydı. Gus-Setrakian'la tanıştıktan sonra yaşamı değişerek güvenilir bir silah arkadaşı haline gelen eski çete üyesi, yeraltında kendisi için bir bölme kazmıştı. Fet ise Roosevelt Adası'na sahipti -kendisi de şimdi oraya gidiyordu.

Tam da Eph'e göre bir davranıştı. Dâhi ve iyi bir adam olmasına karşın, her zaman birkaç dakika geride kalırdı. Sonunda diğerlerine yetişmek için hep acele etmesi gerekirdi.

Orada bir gün daha kalması da Eph'in yüzündendi. Yersiz bir sadakat -ve evet, belki de suçluluk duygusu- yüzünden onunla iletişim kurmak, durumunu kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istemişti. Strigoiler zemin kattaki morga girmişlerdi; Nora camın kırıldığını duyduğu sırada bilgisayarlardan birinde yazışıyordu. Tekerlekli sandalyesinde uyuyakalmış annesini tam zamanında

1 Amerika'da terörle mücadele için başlatılan kampanyanın sloganı "If you see something, say something." -çu

bulabilmişti. Nora vampirleri öldürebilirdi, fakat bunu yaparsa Efendi onun konumunu ve Eph'in gizlenme yerini keşfederdi. Eph'ten farklı olarak, Nora aralarındaki anlaşmaya ihanet etme riskini göze alamayacak kadar düşünceliydi.

Yani Efendi söz konusu olduğunda Eph'e ihanet edemezdi. Ona zaten Fet'le ihanet etmişti. Aralarındaki bağı hiçe saymıştı. Bu konuda kendini suçlu hissetse de, Eph her zaman birkaç dakika geride kalıyordu. Başına gelen, bu durumu kanıtlar nitelikteydi. Ona karşı çok sabırlı -özellikle de içkiye düşkünlüğü konusunda fazla sabırlı-davranmıştı, fakat artık sadece kendisi için yaşıyordu.

Bir de annesi için. Yaşlı kadının elini çekiştirdiğini hissederek gözlerini açtı.

Annesi, "Yüzümde bir saç var," diyerek onu geriye itmeyi denedi.

Nora onu hızla inceledi. Hiçbir şey yoktu. Fakat tek bir tel görmüş gibi rol yapıp, onu geri itmek için annesinin kolunu kısa süreliğine bıraktı. "Tamamdır," dedi. "Artık orada değil."

Fakat annesinin kıpırdanmasından, oynadığı oyunun başarıya ulaşmadığını anlamıştı. Annesi saç telini üfleyerek uzaklaştırmayı denedi. "Gıdıklanıyorum. Bırak beni!"

Nora bir iki başın kendilerine doğru döndüğünü hissetti. Annesinin kolunu bıraktı. Yaşlı kadın yüzüne dokundu, sonra da kapüşonunu çıkarmayı denedi.

Nora kapüşonu zorla yaşlı kadının başına yeniden geçirirse de, gümüş grisi dağınık saçların bir anlığına ortaya çıkmasına engel olamadı.

Yakınındaki birinin oluşunun kesildiğini duydu. O yöne bakmamak için kendisiyle mücadele ederken, elinden geldiğince az göze çarpmaya çabalıyordu. Fısıltılar duydu ya da duyduğunu hayal etti.

Tren farlarını görmeyi umut ederek sarı çizgiye doğru eğildi.

Annesi, "işte burada!" diye bağırdı. "Rodrigo! Seni görüyorum. Numara yapma!"

Nora'nın çocukluğundaki ev sahiplerinin ismini bağıırıyordu. Nora onun dağınık siyah saçlı, alet kemerini takmadan elinde taşıyacak kadar dar kalçalı, sırık gibi, zayıf bir adam olduğunu hatırlıyordu. Annesinin şimdi seslendiği -koyu renk saçlı, fakat Rodrigo'nun otuz yıl önceki

haline benzemeyen- adam dikkatle onlara baktı.

Nora annesini susturmaya çabalayarak onu kenara çekti. Fakat kapüşonu başından geriye doğru düşerken, yaşlı kadın yeniden o yöne dönüp, ev sahibinin hayaletine yeniden seslenmeyi denedi.

Nora, “Anne,” diye yalvardı. “Lütfen. Bana bak. Sessiz ol.”

“Benimle flört etmeye her zaman hazır, fakat yapılacak iş oldu mu...”

Nora eliyle annesinin ağzını örtmek istedi. Onun kapüşonunu düzeltip peronda yürüterek adamdan uzaklaştırdı. Bu sırada daha fazla dikkat çekmişlerdi. “Anne, *lütfe*n. Bizi fark edecekler.”

“Tembel piç!”

Annesinin sarhoş olduğu düşünülecek olsa bile, bu sorun yarattırdı. Alkol kanı etkilediği ve toplum karşısı davranışları tetiklediği için yasaklanmıştı.

Nora dönüp duraktan kaçmayı düşündü. Bu sırada tren farlarının tüneli aydınlattığını gördü. “Anne, trenimiz geldi. Şışt. İşte gidiyoruz.”

Tren durdu. Nora ilk vagonun önünde bekledi. Nora annesini içeri iteleyip yan yana iki koltuk bulmadan önce, birkaç yolcu trenden indi. 6 numaralı tren onları dakikalar içinde Elli Dokuzuncu Caddeye ulaştıracaktı. Annesinin kapüşonunu düzeltip kapıların kapanmasını bekledi.

Yanlarına hiç kimsenin oturmadığını fark etti. Vagonun diğer ucuna baktığında, içeri giren yolcuların hızla başlarını başka yöne çevirdiklerini gördü. Sonra dışarı bakınca, genç bir çiftin -insanlar-Ulaşım Yetkilisi polislerin yanında durup ilk vagonu işaret ettiklerini gördü. Nora’yı gösteriyorlardı.

Sessizce, *Kapılan kapatın*, diye yalvardı.

Kapılan kapattılar. New York ulaşım sisteminin her zamanki gelişigüzel işgüzarlığıyla kapılar kapandı. Nora vampirsiz Roosevelt Adası’na geri dönüp orada Fet’in dönüşünü beklemeyi iple çekerek, tanıdık sarsıntıyı hissetmeye hazırlandı.

Fakat tren hareket etmedi. Bir yandan vagonun diğer ucundaki yolcuları, diğer yandan vagona doğru ilerleyen ulaşım polislerini

gözlemleyerek, trenin hareket etmesini bekledi. Şimdi kırmızı gözlerini Nora'ya dikmiş iki vampir de arkalarındaydı. Onların ardında ise Nora ve annesini işaret eden endişeli çift duruyordu.

Bu çift kurallara uyarak doğru şeyi yaptıklarını düşünüyordu. Belki de kin duyuyorlardı; herkes yaşlı tanıdıklarını üstün ırka teslim etmek zorunda kalmıştı.

Kapılar açılınca insan ulaşım polisleri içeri girdi. Kendi türünden iki kişiyi öldürüp iki *strigoii* özgür bırakarak yeraltı istasyonundan kaçabilecek durumda olsa bile, bunu tek başına yapması gerekecekti. Annesinin tutsak edilmesini ya da öldürülmesini göze almadan bunu başarabilmesi imkânsızdı.

Polislerden biri yanlarına yaklaşıp Nora'nın annesinin kapüşonunu geriye iterek, onun başını ortaya çıkardı. “Bayanlar,” dedi, “bizimle gelmeniz gerekiyor.” Nora hemen ayağa kalkmayınca, adam elini onun omzuna koyup sertçe sıktı. “Hemen.”

BELLEVUE HASTANESİ

Eph pencerenin önünden ve aşağıdaki sokaklarda ilerleyerek Bellevue Hastanesi'ne yaklaşan vampirlerden uzaklaştı. Çuvallamıştı... Midesi dehşetle kasıldı. Her şeyi kaybetmişti.

İlk içgüdüğü merdivenleri tırmanıp çatıya çıkarak zaman kazanmaktı fakat bunun umutsuz bir hareket olduğu ortadaydı. Çatıda olmanın getireceği tek avantaj, ölüm ve vampirlik arasında bir seçim yapması gerektiğinde kendini aşağıya ata- bilmesiydi.

Doğruca aşağıya inerse onlarla mücadele edecekti. Bunun bir katil arı sürüsünün arasına dalmaktan farkı yoktu: En azından bir kez sokulacağından neredeyse emindi. Her şeyin sona ermesi için bir kez sokulması yeterliydi.

Bu yüzden kaçmak söz konusu değildi. İntihar ederek son bir direniş göstermesi de öyle. Fakat hastanelerde, burayı kendi bölgesi kabul edebilecek kadar fazla vakit geçirmişti. Avantaj kendisindeydi, bir çözüm bulması gerekiyordu. Hasta asansörlerinin yanından hızla geçtikten sonra, aynı hızla geri dönüp gaz kontrol panelinin önünde

durdu. Acil durumlarda tüm katı tecrit etmeye yanyordu. Plastik muhafazayı kırıp, şalterin açık olup olmadığını kontrol etti, sonra da belirgin bir tıslama duyuncaya dek kabloları bıçakladı.

Ardından merdivenlere koşup bir kat yukarı tırmandı. Üst kattaki gaz kontrol panelinin yanma koşarak aynı hasara yol açtı. Sonra yeniden merdivenlere döndü. Bu sefer kan emicilerin alt katları kontrol ettiklerini duyabiliyordu. Sesleri olmadığı için haykırışlarını duymuyordu. Sadece merdivenleri tırmanan ölü çıplak ayakların çıkardığı sesler duyuluyordu.

Bir kat daha aşağıya inme riskini göze alıp, oradaki ulaşım panelini aceleyle sabote etti. Yakındaki asansörün düşmesine bastı, fakat onun kata gelmesini beklemeyen, hastane hademelerinin malzeme arabalarını ve yatağa bağlı hastaları nakletmek için kullandıkları servis asansörlerini aramaya başladı. Onları bulunca düşmeye basıp, tekinin kata ulaşmasını bekledi.

Hayatta kalma güdüsü ve kovalamacanın yol açtığı adrenalin patlaması, kanında bulabileceği tüm yapay uyarıcılardan daha tatlı bir etki uyandırmıştı. İlaçların yaratmasını beklediği etkinin tam da bu olduğunu fark etti. Girdiği birçok ölüm kalım mücadelesi, keyif reseptörlerinin altüst olmasına yol açmıştı. Yoğun iniş çıkışlar yaşamıştı.

Asansörün kapısı açılınca, bodruma inmek için “B”ye bastı. Tabelalar ona hasta mahremiyetinin ve temiz ellerin önemi hakkında nasihatlerde bulunuyordu. Pis bir posterdeki çocuk ona bakarak gülümsüyordu. Bir lolipodu emerken ona göz kırptırıyor, diğer yandan da başparmağını kaldırarak onaylama işareti yapıyordu. Yazıcıdan çıkmış bu moron, HER ŞEY YOLUNA GİRECEK diyordu. Posterde milyonlarca yıl önce gerçekleşen pediatri fuarının zaman çizelgesi ve tarihlerine yer verilmişti. Eph kılıçlardan birini sırtındaki çantaya geri koyup, küçülen kat numaralarını izledi.

Asansör bir kez sarsıldı, sonra karanlığa gömülerek iki kat arasında durdu -kapana kısılmıştı. Kâbuslardan fırlamış bir senaryoydu, fakat kısa bir süre sonra sallanarak aşağıya inmeye devam etti. Düzenli bakım gerektiren her şey gibi bu mekanik aygıtlar da güvenilir değildi -yani

seçim şansınız olduğu sürece.

Kapı nihayet metalik gıcırtilar çıkararak açılınca, Eph hastane bodrumunun servis kanadına çıktı. Çarşafsız sedyeler müşterileri bekleyen süpermarket arabaları gibi yan yana duvara yaslanmıştı. Çadır bezinden kocaman bir çamaşır arabası, duvardaki oluğun altında duruyordu.

Köşedeki birkaç uzun saplı çekicinin üzerinde, aşağı yukarı bir düzine, yeşile boyanmış oksijen tankı vardı. Eph bitkin bedeninin müsaade ettiği ölçüde hızlı hareket ederek, tankları üç asansör arasında dörder dörder bölüştürdü. Metal başlıklarını çıkarıp onları bir çekiç gibi kullanarak, gaz sızıntısının güven verici tıslamasını duyana dek püskürtücü başlıklara darbe indirdi. En üst kat düğmelerine basınca, üç kapı da kapandı.

Çantasından yarı dolu bir mangal yakma sıvısı tenekesi çıkardı. Su geçirmeyen kibrit kutusu montunun cebinde bir yerlerde olmalıydı. Titreyen elleriyle çadır bezinden çamaşır arabasını ters çevirerek, sert keteni üç asansörün önüne boşalttı, sonra da kötücül bir neşeyle yakma sıvısını kumaşın üzerine boca ederek, yanıcı maddenin kumaş yığınının her yanma yayılmasını sağladı, iki kibrit çakıp onları da sıcak bir *puf* sesi çıkararak tutuşan yığının üzerine attı. Eph tüm asansörleri bulunduga kata çağdırdıktan sonra -bodrum katındaki asansörlerin ayrı düğmeleri vardı- deli gibi koşarak bir çıkış yolu aramaya başladı.

Sürgülenmiş bir çıkış kapısının yanında, renkli borulara bağlı bir kontrol paneli gördü. Cam muhafazanın içindeki bir yangın baltasını ele geçirdi -o kadar ağır, o kadar büyüktü ki... Sonra gaz ısıklık çalarak dışarı sızmaya başlayınca dek, azalan gücünden ziyade baltanın ağırlığını kullanarak üç borunun da contasına darbeler indirdi. Kapıyı itip dışarı çıkınca, kendini çiseleyen yağmurun altında, tahta banklar ve Franklin D. Ro- osevelt Caddesiyle yağmur yüzünden yükselen East Nehri'ne bakan çatlak yürüyüş yollarıyla dolu, çamurlu bir dinlenme alanında buldu. Her nedense tek düşünebildiği, *Genç Frankenstein* adlı eski bir filmin replikleriydi -"Daha kötüsü de olabilirdi. Yağmur yağabilirdi." Kıkırdadı. O filmi Zack'le birlikte izlemişti. Haftalar boyunca

birbirlerine can alıcı repliklerden alıntılar yapmışlardı. “İşte kurt...işte şato.”

Hastanenin arkasındaydı. Caddeye koşacak vakti yoktu. Bunun yerine, binayla arasına elinden geldiğince fazla mesafe koyma endişesiyle koşarak, küçük parkın içinden geçti.

Parkın sınırına ulaştığında, Roosevelt Caddesi’nden daha fazla vampirin ortaya çıkıp yüksek duvara tırmandığını gördü. Efendi’nin görevlendirdiği, yağmurun altında yüksek metabolizmalı bedenlerinden buharlar yükselen daha fazla suikastçı...

Ardındaki binanın her an patlayıp yıkılmasını bekleyen Eph onlara doğru koştu. İlk birkaç tanesini duvardan geriye doğru iterek, aşağıdaki park yoluna düşürdü. Yaratıklar elleri ve ayakları üzerine düşüp, bir video oyunundaki ölümsüz düşmanlar gibi hızla doğruldular. Bellevue’den uzaklaşmaya çalışan Eph, duvarın üzerinde NYU Tıp Merkezi’nin binalarına doğru koşmaya başladı. Bu sırada uzun pençeli bir vampir duvarın tepesine ulaşip yolunu kesince, onun kel başı ve kırmızı gözleriyle karşılaştı. Eph dizleri üzerine çöküp kılıcını vampirin açık ağzına saplayarak, ucunun onun boğazının arkasına değmesini sağladı. Fakat kılıcını hareket ettirip vampiri yok etmedi. Gümüş kılıç vampirin boynunu yakarak, onun çenesinin oynamasını ve iğnesinin dışarı çıkmasını engelledi.

Vampir hareket edemiyordu. Kafa karışıklığı ve acısı Eph’e "bakan kırmızı gözlerinden okunuyordu.

Eph “Beni görüyor musun?” diye sordu.

Vampirin ifadesinde bir değişiklik olmadı. Eph ona değil, bu yaratık vasıtasıyla kendisini izleyen Efendi’ye seslenmişti.

“Bunu görüyor musun?”

Kılıcı çevirip, vampirin başını Bellevue’ye çevirdi. Diğer yaratıklar da duvara tırmanıyordu. Bazı vampirler de Eph’in kaçtığını fark ederek, şimdiden hastaneden dışarı koşmaya başlamıştı. Çok az vakti vardı. Gaz sızıntısının güvenli bir yol bularak hastane binasından çıktığından, planladığı sabotajın gerçekleşmeyeceğinden korktu.

Eph sanki bizzat Efendi'yle konuşuyormuş gibi vampirin yüzünü kendisine döndürdü.

"Bana oğlumu geri ver!"

Son cümlesini bitirdiği anda, ardındaki bina infilak ederek Eph'in öne doğru savrulmasına, kılıcının vampirin boğazını delerek ensesinden dışarı çıkmasına yol açtı. Eph kılıcının kabzasını kavrayarak duvarda tökezlerken, sapladığı kılıç vampirin yüzünden dışarı çıktı ve beraberce aşağıya düştüler.

Eph yolda sıralanmış, terk edilmiş birçok arabadan tekinin üzerine düştü. Vampir ise onun yanındaki yola çarptı.

Eph'in kalçası darbeden zarar görmüştü. Kulakları çınlarken, yüksek sesli bir ıslık duyarak siyah yağmurun altında başını kaldırdı. Füzeye benzer bir şeyin havaya yükselip tepesinde bir kavis çizdiğini, sonra da nehre düştüğünü gördü. Oksijen tanklarından biriydi bu.

Harçla kaplı ağır tuğlalar yola düştü. Mücevheri andıran cam parçacıkları yağmurla birlikte aşağıya inip yola düşerek parçalandı. Eph yan tarafındaki ağnyı yok sayarak göçen arabanın üzerinden inerken montuyla başını örttü.

Baldırına saplanmış iki cam parçasını, ancak ayağa kalkarken görebildi. Onları çekip çıkardı. Açılan yaralardan kan aktı. Islak, heyecanlı bir ciyaklama duydu...

Birkaç metre ötede sırtüstü yatan sersemlemiş vampirin boynunun arkasındaki delikten beyaz kanlar süzülüyordu -fakat hâlâ heyecanlı ve açtı. Eph'in kanı onun için bir akşam yemeği çağrısıydı.

Eph onunla karşı karşıya durup, yarattığın kırık, yerinden oynamış çenesini yakaladı. Onun kırmızı gözlerinin önce kendisine, sonra kılıcın gümüş ucuna odaklandığını gördü.

Eph, *"Oğlumu istiyorum, seni orospu çocuğu!"* diye bağırды.

Sonra boğazına şiddetli bir darbe indirip onun başını gövdesinden ayırdı ve Efendiyle olan bağlantısını kopartarak *stri-go*iyi özgür bıraktı.

Kanlar içinde, topallayarak yeniden ayağa kalktı. *"Zack..."*

diye mırıldandı. "*Neredesin...?*"

Sonra da evine geri dönmek üzere uzun bir yolculuğa çıktı.

CENTRAL PARK

Yetmiş Dokuzuncu Cadde'yle Transverse Yolu'nun arasında yer alan Central Park'taki Göl'ün kuzeyinde yükselen Belvedere Şatosu, 1869'da parkın orijinal tasarımcıları Jacob Wray Mould ve Calvert Vaux tarafından inşa edilmiş, yüksek Viktorya dönemi gotik ve Roma mimarisinden esintiler taşıyan “tuhaf” bir binaydı. Zachary Goodweather'ın tek bildiği, onun ürkütücü ve havalı göründüğüydü. Buraya çekilmesinin sebebi de buydu: Şehrin merkezindeki parkın merkezine inşa edilmiş, (kendi düşüncesine göre) Ortaçağ'dan kalmış bir şatoydu. Küçük bir çocukken şato hakkında, kalenin dibindeki yeraltı mezarlıklarında yaşayıp, geceleri hâkimiyeti altındaki yaratıklarla ilgilenerek karanlık kalede dolaşan, şehrin ilk mimarı Belvedere adlı karanlık bir lord için, ufacık troller tarafından inşa edilmiş dev bir kale olduğuna dair hikâyeler uydururdu.

O dönemlerde Zack doğaüstü ve grotesk hikâyeler anlatabilmek için hâlâ hayal gücüne başvurmak zorunda kalıyordu. Modern dünyanın can sıkıntısından uzaklaşabilmek için hayaller kurmaya ihtiyaç duyuyordu.

Şimdi hayalleri gerçek olmuştu. Fantezileri ulaşılabilir hale gelmişti. Dilekleri isteğe dönüşmüş, arzuları gerçekleşmişti.

Şimdi genç bir adam olarak şatonun açık kapısı önünde durmuş, parka düşen siyah yağmuru izliyordu. Damlalar eskiden yosunlu parlak bir havuz olan, şimdi çamurlu siyah bir deliğe dönüşmüş, taşan Kaplumbağa Göleti'nin yüzeyini dalgalandırıyordu. Tepedeki kasvetli gökyüzü, her zamanki gibi tamamen kapalıydı. Gökyüzünün mavi olmaması, suyun da maviliğini yitirmesi anlamına geliyordu. Günde iki saatliğine, loş bir ışık fırtına bulutlarının ardından sızarak, görüş alanının etrafındaki şehrin çatılarını ve Dagobah'a benzer bir bataklığa dönüşmüş parkı görebilmesine yetecek kadar genişlemesini sağlıyordu. Güneş enerjisiyle çalışan park lambaları, bu süre içerisinde yirmi iki saatlik karanlığı aydınlatacak gücü toplayamıyor, vampirler yeraltındaki ve gölgelerin arasındaki

gizlenme yerlerinden çıktıktan kısa bir süre sonra ışıkları sönüyordu.

Geçen yıl içerisinde Zack büyümüştü -ve güçlenmişti-; birkaç ay önce sesi değişmeye, çene hattı belirginleşmeye başlamış, gövdesi sanki bir gecede uzamıştı. Güçlü bacaklarıyla, ikinci kattaki Henry Luce Doğa Gözlemevi'ne ulaşan, ince demirli spiral merdiveni tırmandı. Duvarlarda ve cam masaların altında, hayvan iskeletleri, kuş tüyleri ve yapma ağaçların üzerine yerleştirilmiş kâğıt hamurundan kuşlar sergilenmeye devam ediyordu. Central Park eskiden Birleşik Devletler'in kuş gözlemciliği yapmaya en elverişli bölgelerinden biriydi, fakat iklim değişikliği bu özelliğini muhtemelen sonsuza dek yitirmesine yol açmıştı. Nükleer santral patlamalarının ve savaş füzelerinin tetiklediği depremler ve volkanik patlamaları izleyen ilk haftalarda, karanlık gökyüzü kuşlarla dolmuştu. Tüm gece çığlıklar ve ciyaklamalar duyuluyordu. Kuşlar kitleler halinde ölüyor, kanatlı cesetler şiddetle yağın siyah dolu taneleriyle birlikte gökyüzünden düşüyordu. Yeryüzündeki insanlar gibi, havada uçan kuşlar da kargaşa ve ümitsizlik içindeydi. Artık göç edebilecekleri daha sıcak güney iklimleri yoktu. Toprağın üzeri günler boyunca, delice çırpın, kararmış kanatlarla kaplanmış halde kalmıştı. Sıçanlar düşen kuşları oburca mideye indirmişti. Acı dolu cıvıltılar ve ötüşler, düşen dolu tanelerinin ritmine karışıyordu.

Fakat şimdi, yağmur yağmadığı zamanlarda park durgun ve sessiz oluyordu, göllerindeki su kuşlarından eser kalmamıştı. Birkaç pis kemik ve kuştüyü, toprağı ve yürüyüş yolunu kaplayan kuru otlarla çamurun arasına gömülmüştü. Pis, perişan haldeki sincapların arada sırada ağaçlara tırmanmalarına rağmen, onların da parktaki nüfusu oldukça azalmıştı. Zack teleskoplardan birini kullanarak etrafa baktığında -çeyreklik boyutlarındaki bir taşı jeton deliğine sıkıştırarak teleskopun

parasız çalışmasını sağlamıştı- görüş alanının sisin ve karanlık yağmurun ardında yok olduğunu fark etti.

Şato, vampirler ortaya çıkana dek işlevini sürdüren bir meteoroloji istasyonuna ev sahipliği yapmıştı. Ölçüm aletlerinin çoğu kulenin sivri çatısının altında ve şatonun güneyindeki çitle çevrili bölmede bırakılmıştı. Eskiden New York'taki radyo istasyonları hava durumunu yayınlarken, "Central Park'ta havanın sıcaklığı...", der, sonra da kulenin rasathanesinde belirlenen sayıyı bildirirlerdi. Şimdi "yazın en sıcak günleri" olarak bilinen temmuz, belki de ağustos ayı gelip çatmıştı. Zack'in özellikle ılık bir gecede şahit olduğu en yüksek sıcaklık değeri ise altmış bir fahrenheit, on altı santigrat derecedeydi.

Zack ağustosta doğmuştu. Ofisin arka tarafında iki yıl öncesinden kalma bir takvim vardı. Aradan geçen günleri takip etmeye daha fazla özen göstermediğine pişman oldu. Artık on üç yaşında mıydı? Öyle olduğunu hissetti. Evet, öyle olduğuna karar verdi. Artık gençlik çağına resmen girmişti.

Zack babasının onu güneşli bir akşamüstü Central Park Hayvanat Bahçesine götürdüğünü hâlâ -zar zor- hatırlıyordu. Şatonun içindeki doğa sergisini ziyaret ettikten sonra dışarıdaki, meteoroloji aletlerine bakan yüksek taş duvarın üzerinde İtalyan dondurması yemişlerdi. Zack babasına, okuldaki çocukların bazen soyadıyla ilgili espriler yaptıklarından, soyadı 'Goodweather' olduğu için büyüyünce hava durumu sunucusu olacağını söylediklerinden bahsettiğini hatırladı.

Babası, "Ne *olacaksın?*" diye sormuştu.

Zack, "*Hayvanat bahçesi bakıcısı,*" diye yanıtlamıştı. "*Bir de muhtemelen motosiklet yarışçısı.*"

Babası, "*Kulağa hoş geliyor,*" demiş, ardından boş kâğıt külahlarını geri dönüşüm kutusuna atıp akşamüstü matinesine yetişmişlerdi. Günün sonunda, mükemmel bir akşamüstünün ardından, baba ve oğul bu geziyi tekrarlayacaklarına söz ver-²mişlerdi. Fakat bu hiç gerçekleşmedi. Zack'le Eph'in birbirine verdiği birçok söz gibi, bu da yerine getirilmemişti.

2 İngilizce "güzel hava" anlamına geliyor. ~çn

Şimdi tüm bunları hatırlamak, bir rüyayı anımsamaya benziyordu - anılar sanki gerçekten yaşanmamış gibiydi. Babası uzun süre önce, Profesör Setrakian ve diğerleriyle birlikte ölmüştü. Nadiren şehirde bir patlama yaşandığını duyuyor ya da yağmurlu gökyüzüne yükselen yoğun bir duman veya kül bulutuyla karşılaşılıyor, neler olduğunu merak ediyordu. Kaçınılmaz son karşısında hâlâ direnen bazı insanlar olmalıydı. Bu durum Zack'in aklına bir yılbaşı tatilinde ailesine rahatsızlık veren, babasının elinden geleni yapmasına rağmen çöplerini yağmalamalarını engelleyemediği rakunları getiriyordu. Benzer bir durum yaşandığını düşünüyordu. Sadece biraz daha büyük bir rahatsızlıktı.

Zack yavan sergiyi gezdikten sonra alt kata indi. Efendi Zack'e evdeki yatak odasının aynısını düzenlemişti. Tek fark, eski odasında Times Meydan'ın ESPN bölgesinden getirilmiş, duvarı kaplayan dev bir video ekranı olmamasıydı. Ya da bir Pepsi makinesi veya dükkân raflarındaki bütün çizgi romanlar. .. Zack yerde bıraktığı bir oyun konsolunu tekmeleyip, kendini Yankee Stadyumu'nda, kalenin arkasındaki bin dolarlık lüks deri koltuklardan birinin üzerine bıraktı. Bazen kendisiyle maç yapmaları için odasına çocuklar getiriliyor ya da özel bir sunucu kullanarak onlarla internet üzerinden oynuyor, fakat neredeyse her seferinde Zack kazanıyordu. Onun dışındaki herkes idmansızdı. Özellikle de yeni oyunlar üretilmediği için üstünlük can sıkıcı olabiliyordu.

Başlangıçta, şatoda yaşamak korkutucuydu. Efendi hakkındaki bütün hikâyeleri duymuştu. Annesi gibi vampire dönüştürülmeyi beklese de, bu gerçekleşmemişti. Neden? Ona hiçbir açıklama yapılmamış, Zack de bu konuda hiç soru sormamıştı. Burada misafirdi ve tek insan olarak, kendisine neredeyse ünlü biri gibi davranılıyordu. Zack'in Efendi'nin misafiri olduğundan beri aradan geçen iki yd içerisinde, Belvedere Şatosu'na ya da yakındaki binalara vampir olmayan hiç kimse kabul edilmemişti. Başlangıçta kaçırıldığını düşünürken, zamanla seçildiğini hissetmeye başlamıştı. Göreve atanmış gibiydi. Sanki bu yeni dünyada kendisi için özel bir yer ayrılmıştı.

Diğer tüm insanlar arasından Zack seçilmişti. Bunun sebebini

bilmiyordu. Tek bildiği şey, kendisini bu ayrıcalıklı noktaya getiren varlığın, yeni yönetimin mutlak hâkimi olduğuydu. Ve her ne sebeptense, Zack'in kendi tarafında olmasını istiyordu.

Zack'e Efendi hakkında anlatılan hikâyelerin -korkunç bir dev, acımasız katil ve kötülüğün beden bulmuş hali- abartılı olduğu açıktı. Öncelikle, Efendi sıradan bir yetişkinle aynı boydaydı. Kadim bir varlığa göre, neredeyse genç görünüyordu. Zack'in onunla anlaşmazlığa düşen biri için ne kadar dehşet verici olabileceğini kesinlikle fark ettiği siyah gözleri, delici bakışları vardı. Fakat onların ardına -Zack gibi, ona doğrudan bakabilecek kadar şanslı olan kişilerin fark edebileceği-, insanlığın ötesinde bir derinlik ve karanlık, tüm zamanları kapsayan bir bilgelik, daha yüksek âlemlerle bağlantılı bir zekâ gizlenmişti. Efendi, şehrin ve dünyanın dört bir yanına dağılmış büyük bir vampir klanının lideriydi. New York'un bataklığa dönmüş merkezinde, şatodaki tahtında oturarak telepatik emirler veriyor, ordusunu oluşturan varlıklar da onları yerine getiriyordu.

Efendi edimsel bir büyü yeteneğine sahipti. Şeytani olsa da, Zack'in yaşamı boyunca şahit olduğu tek gerçek büyü buydu. İyilik ve kötülük artık tartışmalı kavramlardı. Dünya değişmişti. Gece ve gündüz, alt ve üst kavramları yerle bir olmuştu. Burada, Efendi daha yüksek bir varoluşu simgeliyordu. İnsanüstüydü. İlâhi bir varlıktı. Sıra dışı güçleri vardı.

Zack'in astımı da buna bir örnekti. Yeni iklimde, statik kirlilik, yükselen ozon değerleri ve parçacık maddelerin devridaimi yüzünden, havanın kalitesi son derece yetersizdi. Hiç yıkanmayan bir battaniye gibi, diğer her şeyin üzerini kaplayan kalın

bulut katmanı yüzünden hava koşulları kötüye gitmiş, okyanus esintileri şehrin hava akımını temizlemeye çok az katkıda bulunmuştu. Etraf küfle kaplanmış, sporlar havada uçuşmaya başlamıştı.

Zack yine de iyi durumdaydı: Akciğerleri açıktı ve hırıltısız, soluğu kesilmeden nefes alabiliyordu. Aslında Efendi'nin yanında geçirdiği süre boyunca astım krizine benzer bir durum yaşamamıştı. Artık ona ihtiyaç duymadığı için, astım ilacını en son iki yıl önce kullanmıştı.

Solunum sisteminin tek ihtiyacı, albuterol ya da prednison- dan daha etkili olan, büyüğü bir maddeydi. Efendi'nin kanından saf, beyaz bir damla -ağız yoluyla aldığı bu ilaç, haftada bir kez Efendi'nin sivri parmağından Zack'in bekleyen diline damlatılıyor- Zack'in akciğerlerini temizleyerek rahatça nefes almasını sağlıyordu.

Başlangıçta tuhaf ve tiksinc bulduğu bu tedavinin, artık bir armağan olduğunu düşünüyordu: Hafif elektrik yüklü, bakır ve sıcak kâfur tadındaki süt beyazı kan... Acı bir ilaç olmasına karşın, etkileri kesinlikle mucizevîydi. Tüm astım hastaları, bir astım krizinin boğucu paniğini bir daha asla hissetmemek için neredeyse her şeylerini verebilirlerdi.

Bu kan alışverişi Zack'i vampire dönüştürmemişti. Efendi kan kurtlarının Zack'in diline damlamamasına özen gösteriyordu. Tek isteği Zack'in sağlıklı ve rahat olduğunu görmektir. Buna rağmen Zack'in Efendi'ye duyduğu yakınlık ve hayranlığın asıl sebebi Efendi'nin sahip olduğu değil, kendisine sunduğu güçtü. Zack'in bir açıdan özel olduğu ortadaydı. Farklı kabul edilerek insanlar arasında yüceltilmişti. Efendi onunla ilgilenmeyi seçmişti. Durumu en uygun ifadeyle açıklamak gerekirse Efendi Zack'e dostça davranmıştı.

Hayvanat bahçesi konusunda da benzer bir yaklaşım göstermişti. Zack Efendi'nin orayı sonsuza dek kapatacağını duyduğunda, buna itiraz etmişti. Efendi onu yok etmekten vazgeçip

tüm hayvanat bahçesini Zack'e devretmeyi önermişti. Fakat bir şartla: Zack'in orayla ilgilenmesi gerekiyordu. Tek başına hayvanları besleyip kafesleri temizlemesi gerekiyordu. Zack bu fırsatı coşkuyla değerlendirdi ve Central Park Hayvanat Bahçesi kendisine devredildi. İşte bu kadar basitti. (Kendisine atlıkarınca da devredilmesi teklif

edilmişti, fakat atlıkarınca bebekler içindi; onun yıkılmasına yardım etmişti.) Efendi tıpkı bir cin gibi dileklerini gerçekleştirebiliyordu.

Tabii ki, Zack başta ne kadar çok çalışması gerekeceğini anlamamıştı, fakat orayı elinden geldiğince iyi durumda tuttu. Değişen atmosfer, kızıl panda ve kuşların çoğu da aralarına dâhil olmak üzere bazı hayvanların hemen ölmesine yol açıp işini kolaylaştırdı. Yine de, kendisine görevini hatırlatacak kimse olmadığı için, beslenme saatleri arasındaki boşlukların giderek uzamasına izin verdi. Hem memeliler hem de sürüngenlerin arasında, bazı hayvanların birbirlerine karşı cephe aldıklarını görmek onu büyülemişti. Muhteşem kar leoparı Zack'in en sevdiği ve en çok korktuğu hayvandı. Bu yüzden en düzenli beslenen hayvan da oydu: Başlangıçta her gün kamyonla getirilen kalın taze et dilimleri... Sonra bir gün, canlı bir keçi... Zack hayvanı kafese götürdüktan sonra bir ağacın arkasına saklanıp, sessizce avına yaklaşan leoparı izlemişti. Sonra bir koyun... Sonra bir karaca... Fakat zaman geçtikçe, hayvanat bahçesi iyice bakımsız hale geldi. Kafeslerden Zack'in temizlemekten bıktığı hayvan dışkılarının pis kokuları yükseliyordu. Birkaç ay içinde hayvanat bahçesinden tiksine, sorumluluklarını giderek daha fazla ihmal etmeye başladı. Bazen geceleri diğer hayvanların çığlıklarını duyabiliyordu. Fakat kar leoparınınkini asla...

Yılın ilk yarısı sona erdikten sonra, Zack Efendi'nin yana gidip bu işin kendisine çok ağır geldiğinden yakındı.

O halde hayvanat bahçesi kapatılacak. Hayvanlar da yok edilecek.

“Yok edilmelerini istemiyorum. Sadece...artık onlarla ilgilenmek istemiyorum. Bu işi kendi türünden herhangi bir varlığa yaptırabilirsin. Onlar asla yakınmayacaktır.”

Orayı sadece senin eğlencen için açık tutmamı istiyorsun. “Evet.” Zack bundan çok daha mantıksız isteklerde bulunmuş, hepsi de gerçekleştirilmişti. “Neden olmasın?”

Bir şartla.

“Tamam.”

Seni leoparın yanındayken izledim.

“Öyle mi?”

Onu sessizce yaklaşıp mideye indireceği hayvanlarla beslediğini izledim. Çevikliği ve güzelliği seni etkiliyor. Fakat gücü korkmana sebep oluyor.

“Sanırım.”

Diğer hayvanların açlık çekmelerine göz yumduğunu da izledim.

Zack itiraz etmeye başladı. “İlgilenmem gereken çok fazla hayvan.”

Onları nasıl birbirine düşürdüğünü izledim. Merakın son derece doğal. Daha az önemli türlerin stres altında nasıl tepki verdiklerini izliyordun. Etkileyici, öyle değil mi? Onların hayatta kalmak için mücadele etmelerini izlemek...

Zack söylenenleri kabullenmek konusunda kararsızdı. *Hayvanlar sana aitler. Onlarla her ne istiyorsan yapabilirsin. Aynı şey leopar için de geçerli. Onun yaşadığı ortamı ve beslenme saatlerini sen kontrol ediyorsun. Ondan korkmamalısın.*

“Şey.. .korkmuyorum. Pek sayılmaz.”

O halde...onu neden öldürmüyorsun?

“Ne?”

Böyle bir hayvanı öldürmenin nasıl olabileceğini hiç düşündün mü?

“Öldürmek mi? Leoparı mı?”

Yapay, doğaya aykırı bir uğraş olduğu için, hayvanat bahçesi bakıcılığı yapmaktan sıkıldın. İçgüdülerin seni doğru yönlendirse de, yanlış bir yöntem izliyorsun. O ilkel yaratıklara sahip olmak istiyorsun. Fakat onlar alıkonulmaya uygun değiller Fazla güçtüler. Fazla gururlular. Vahşi bir hayvanı gerçekten sahiplenmenin tek bir yöntemi vardır. Onu ancak böyle kendine ait kılabilirsin.

“Öldürerek.”

Bu görevi yerine getirebileceğini kanıtlarsan, hayvanat bahçesinin açık kalmasını ve hayvanların beslenip bakılmasını sağlayarak, seni oradaki sorumluluklarından kurtaracağım.

“Bu...bunu yapamam.”

Leopar güzel olduğu için mi, yoksa ondan korktuğun için mi?

“Sadece.. .yapamayacağım için.”

Bugüne dek reddettiğim tek isteğin neydi? İstedtiğin ve sahip olmana izin vermediğim tek şey?

“Dolu bir silah.”

Hayvanat bahçesi sınırları içinde kullanabileceğin bir tüfek bulundurulmasını sağlayacağım. Karar senin... Bir sonucu varmanı istiyorum...

Böylece Zack ertesi gün sadece dolu silahı tutmak için hayvanat bahçesine gitti. Pürüzsüz ceviz ağacından dipçigi, geri tepme yastığı ve tepesinde dürbünü olan yepyeni, küçük tüfeği, girişteki şemsiydi masanın üzerinde buldu. Ağırlığı aşağı yukarı üç kilo kadardı. Silahı dikkatle taşıyarak hayvanat bahçesinde gezinip, çeşitli hedefleri gözden geçirdi. Ateş etmek istese de, silahın içinde kaç mermi olduğundan emin değildi. Sürgülü av tüfeğiydi. Fakat daha fazla cephane alabilse bile onu yeniden doldurabileceğinden yüzde yüz emin değildi. Üzerinde LAVABOLAR yazan tabelaya nişan alıp tetiğe dokundu; onu tam olarak sıktığı söylenemezdi, fakat tüfek elleri arasında sarsıldı. Dipçigi omzuna çarpınca geri tepme kuvveti onu geriye doğru itti. Yüksek sesli bir çatırtı duyuldu. Nefesi kesilerek namlunun ucundan bir duman şeridinin yükseldiğini gördü. Tabelaya bakınca O harfinin ortasında bir delik açıldığını gördü.

Zack, Delacorte saatinin içindeki zarif, hareketli bronz hayvanlar hedef olarak birkaç gün boyunca nişan alma talimi yaptı. Saat, yarım saatte bir müzik çalmaya hâlâ devam ediyordu. Hayvan figürleri dairesel hareketlerini sürdürürken, Zack keman çalan hipopotama nişan aldı. İlk iki atışının kesinlikle başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen, üçüncüsü gayda çalan keçinin çok yakınından geçti. Hayal kırıklığına uğrayan Zack silahı yeniden doldurduktan sonra yakındaki bir banka oturup, bronz figürlerin yeniden harekete geçmesini beklerken uzaktan gelen siren seslerini dinleyerek uykuya daldı. Otuz dakika sonra çalmaya başlayan çanlar onu uyandırdı. Bu sefer hareket ettikçe silahla onu takip etmeye çalışmak yerine, hedefinin önüne doğru nişan aldı. Hipopotama üç el ateş ettikten sonra, bir merminin bronz figürden sekerken çıkardığı belirgin sesi duydu, iki gün sonra keçi gaydasının, penguin ise bağetinin bir parçasını yitirdi. Zack artık mermileri hedeflere hızla isabet

ettirebiliyordu. Kendini hazır hissediyordu.

Leopara ayrılmış, paslanmaz çelik tel örgülerle çevrili bölgede, bir şelale, bir huş ağacı ve bambu ormanı vardı. Camekânlı izleyici bölmesine dek uzanan içerideki arazi yokuşluydu ve yamaçlara tünele benzer borular oyulmuştu.

Bir kayanın üzerinde duran, çocuğun ortaya çıkmasını beslenme saatiyle ilişkilendiren kar leoparı Zack'e baktı. Siyah yağmurun kürkünü lekelemişti, fakat hayvanın hâlâ soylu bir havası vardı. Bir metreden biraz uzun olmasına rağmen, avının peşine düşmesi gerektiğinde on iki ya da on beş metre uzağa sıçrayabilirdi.

Kayadan inip daire çizerek etrafı kolaçan etti. Tüfek sesi huzursuzlaşmasına yol açmıştı. Efendi Zack'in onu öldürmesini neden istemişti? Bu ne amaca hizmet edecekti? Diğer hayvanların hayatta kalabilmesi için en cesur hayvanı infaz etmesi istenen Zack, sanki kurban verecekti.

Leopar dişlerini göstererek ikisini birbirinden ayıran çelik tel örgüye doğru sıçrayınca Zack dehşete düştü. Açtı ve yemek kokusu alamayınca hayal kırıklığına uğramış, tüfek sesi yüzünden paniğe kapılmıştı. Zack ise onun ruh halini anlamaktan çok uzaktı. Geriye doğru sıçradıktan sonra yeniden dengesini buldu. Kar leoparının kısık sesli, korkutucu hırıltısına, tüfeği onun üzerine doğrultarak karşılık verdi. Leopar gözlerini Zack'in üzerinden bir an bile ayırmadan yürüyerek dar bir çember çizdi. Açgözlüydü. Zack onun yemekleri birbiri ardına mideye indireceğini, eğer yemek biterse bir an bile düşünmeden kendisini besleyen elle ziyafet çekeceğini fark etti. İhtiyacı olanı almakta tereddüt etmezdi. Saldırırdı.

Efendi haklıydı. Leopardan korkuyordu ve bu doğal bir durumdu. Fakat hangisi diğerine sahipti? Leopar Zack'i geçen aylar boyunca çalıştırıp kendisini düzenli olarak beslemesini sağlamamış mıydı? Hayvan kendisine ne kadar aitse, Zack de ona o kadar aitti. Aniden, elinde tüfikle onun karşısında dikilirken, aralarındaki bu anlaşma ona doğru gelmemeye başladı.

Onun küstahlığından, üzerindeki iradesinden nefret ediyordu.

Kafesin etrafında yürürken, kar leoparı da onu tel örgünün diğer tarafından takip etti. Zack üzerinde SADECE HAYVANAT BAHÇESİ ÇALIŞANLARI GİREBİLİR yazan besleme bölmesine girip, leoparın etlerini içeri attığı ya da çiftlik hayvanlarını kafese bıraktığı, kapının üzerindeki küçük pencereden içeri baktı. Derin solukları bölmede yankılanıyordu. Yukarıdan menteşeli kapıdan içeri girdi ve kapı arkasından şiddetle kapandı.

Daha önce bir leopar kafesine hiç girmemişti. Tepesinde yükselen tel çatıya baktı. Önündeki toprak zemine, eski yemeklerden kalma, çeşitli boyutlarda bir sürü kemik saçılmıştı.

Küçük koruluğa girip kedinin izini sürmeyi, tetiği çekip çekmemeye karar vermeden önce onun gözlerine bakmayı hayal etmişti. Fakat kapının kapanırken çıkardığı ses, akşam yemeği çanıyla aynı işlevi görüyordu. Kar leoparı, hayvanat bahçesi ziyaretçilerinin onun beslendiğini görmemeleri için stratejik olarak yerleştirilmiş bir kayanın etrafından sinsice dolanarak aniden ortaya çıktı.

Zack'ın içeride durduğunu görünce şaşırarak aniden durdu. Çelik tel örgü ilk defa aralarında yoktu. Leopar sanki bu tuhaf gidişata anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını eğerken, Zack berbat bir hata yaptığını fark etti. Tüfeği omzuna dayayıp nişan almadan tetiği çekti. Hiçbir şey olmadı. Yine çekti. Hiçbir şey.

Sürgü kolunu tutup geri çekti ve öne doğru kaydırıldı. Bu sefer tetiği çekince, elleri arasındaki tüfek geri tepti. Telaşla sürgüyü yeniden çekip tetiği sıktı. Çınlayan kulaklarının tek duyduğu şey silah sesiydi. Sürgüyü yeniden çekip tetiği sıktı ve tüfek geri tepti. Aynı şeyi tekrar etti, fakat artık silah boştu. Bir daha denedi ve yine sonuç alamadı.

Kar leoparının önünde yere yığıldığını ancak bundan sonra fark etti. Hayvanın yanına yaklaşınca, kürküne yayılan kırmızı kan lekelerini gördü. Gözleri kapalı, güçlü bacakları hareketsizdi.

Zack kayaya tırmanıp kucağında boş tüfeğiyle onun üzerine oturdu. Titreyip ağlayarak duygularıyla mücadele etti. Kendini aynı anda hem zafer kazanmış hem de kaybolmuş gibi hissediyordu.

Kafesin içinden hayvanat bahçesine baktı. Yağmur başlamıştı.

Bu olayın ardından Zack için işler değişmeye başladı. Tüfeği sadece dört mermi alıyordu. Bir süre boyunca atış talimi yapmak üzere her gün hayvanat bahçesini ziyaret etti: Daha fazla tabela, bank ve ağaç dalı vurdu. Daha fazla risk almaya başladı. Parkın eski koşu parkurunda kır bisikletine binip Great Lavvn'ın etrafında turlar atıyor, Central Park'ın boş sokaklarında dolaşarak, asılmış cesetlerin kuruyup büzülmüş kalıntılarının ve ölülerin yakıldığı odun yığınlarının yanından geçiyordu. Geceleri bisiklete binerken farlan kapalı tutmaktan hoşlanıyordu. Heyecanlı ve büyülü bir deneyimdi - bir mace-

ra... Efendi kendisini koruduğu için, hiç korku duymuyordu.

Fakat annesinin varlığını hâlâ hissediyordu. Kelly dönüştürüldükten sonra bile güçlü olduğunu hissettiği aralarındaki bağ, zaman geçtikçe zayıflamıştı. Eskiden Kelly Goodvveather ismini taşıyan yaratık, annesi olan kadına artık neredeyse hiç benzemiyordu. Kafa derisi pis ve saçsızdı, ince dudakları en ufak bir pembelikten bile yoksundu. Burnunun ve kulaklarının yumuşak kıkırdakları işlevsiz yumrulara dönüşmüştü. Boynundan gevşek, tırtıklı bir deri sarkıyordu. Yeni oluşmaya başlamış kan kırmızısı sarkık gerdanı, başını her döndürdüğünde dalgalanıyordu. Göğüs kafesi düzleşmiş, göğüsleri büzülmüş, kollar ve bacakları yağın yağmurun bile temizleyemediği kadar kalın bir kir tabakasıyla kaplanmıştı. Gözleri koyu kırmızı yuvalarında yüzen, cansız karanlık kürelere dönüşmüştü... Sadece bazen, nadiren, belki de sadece Zack'in hayal gücünün bir eseri olarak, Kelly'nin yüzünde eskiden onun annesi olduğunu y açığa vuran, Zack'i tanıdığını belli eden bir ışıltıyla karşılaşıyordu. Bakışları bir duygu ya da ifade yansıtmasa da, yüzüne vampir doğasını örtüp eski insan kimliğini ortaya seren bir gölge düşüyordu. Bu kısacık anlar, zaman geçtikçe daha nadir yaşanır olmuştu -fakat bu kadarı da yeterliydi. Annesi psikolojik açıdan yanında olmasa da, fiziksel varlığı yeni yaşamının sınırları içinde yer alıyordu.

Canı sıkılan Zack satış otomatının düğmesine basınca bir Milky Way gofreti alttaki bölmeye düştü. Onu yiyerek birinci

kata, ardından da bulaşabileceği bir bela aramak üzere dışarıya çıktı. Tam da onu düşünürken, binanın temelini oluşturan sarp kayaya tırmanan annesiyle karşılaştı. Bir kedi çevikliğiyle ilerliyor, ıslak kil taşına tırmanırken en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyor, sanki aynı yolu daha önce bin kez tumanmışçasına, çıplak ayakları ve pençeli elleri kayanın üzerinde hızla hareket ediyordu. Tepeye ulaştıktan sonra, hiç zorlanmadan yürüyüş yoluna atladı. Onu takip eden örümceğe benzer,

dört ayak üzerinde bir öne bir arkaya doğru koşan iki yoklayıcıyla birlikte ilerlemeye devam etti.

Kapı eşiğinde, yağmurun altında duran Zack, annesi kendisine yaklaşıırken, derisini kaplayan pisliğe ve çamura rağmen onun gerdanının kızarmış, şişmiş ve kanla dolmuş olduğunu fark etti. Kısa süre önce beslenmişti.

Tiksinti içerisinde, “Güzel bir yemek miydi, anne?” diye sordu. Bir zamanlar annesi olan korkuluk, ona boş gözlerle baktı. Zack onu her gördüğünde aynı çelişkili dürtülere kapılıyordu: Tiksinti ve sevgi. Annesi bazen dikkatli bir kurt gibi araya mesafe koyarak, onu saatler boyunca takip ediyordu. Zack bir keresinde onun saçını okşamış, ardından sessizce ağlamıştı.

Kelly Zack’in yüzüne bile bakmadan şatoya girdi. Onun ıslak ayak izleri ve yoklayıcıların el ve ayaklarıyla içeriye taşıdığı çamurlar, taş zemini kaplayan pisliğe katkıda bulundu. Zack ona bakarken bir anlığına -vampir mutasyonu yüzünden şekli bozulmuş olsa da- annesinin yüzünün ortaya çıktığını gördü. Fakat bu yanılsama hemen parçalandı. Anıları elinde olmadan sevdiği bu ölümsüz canavar tarafından lekелendi. Hayatındaki herkes ölmüştü. Zack’in tek varlığı buydu: Ona eşlik edecek parçalanmış bir bebek...

Zack hızla hareket eden bir varlığın yaydığı sıcaklığın, serin şatoya dolduğunu hissetti. Efendi geri dönmüş, Zack’in zihninde hafif bir uğultu yankılanmaya başlamıştı. Üst kata ulaşan merdivenleri tırmanan annesini izleyip, koşuşturmanın sebebini

öğrenmek isteğiyle onu takip etti.

EFENDİ

Efendi eskiden Tanrı'nın sesini duymuştu. Onu kendi içinde saklamış, bir bakıma bu dahiliğin solgun bir taklidini dünyaya yansıtmıştı. Ne de olsa, Tanrı tek bir zihni ve birçok gözü olan, aynı anda her şeyi gören, her şeyi yönlendiren, kullarının çoksesliliğini tecrübe eden bir varlıktı. Tıpkı Tanrı gibi, Efendi'nin sesi de değişken ve çelişkiliydi -meltem ve fırtınayı, sükûnet ve gök gürültüsünü, yükselmek ve alçalmayı, günbatımı ve şafağı bünyesinde barındırıyordu.

Fakat Tanrı'nın sesi her şeyi kapsayan ölçekteydi -toprağı ya da kıtaları değil, *tüm* dünyayı... Efendi buna sadece şahit oluyor, artık zihni bu gerçeği her şeyin başladığı noktada yapabildiği kadar net kavrayamıyordu.

Milyonuncu kez, *Cennetten kovulmak bu olsa gerek*, diye düşündü.

Buna rağmen dimdik durmaya devam ediyordu: Hâkimiyeti altındakilerin gözlemleri vasıtasıyla gezegeni izliyordu. Veri toplayan birçok kaynak, tek bir merkezi istihbarat vardı. Efendi'nin zihni dünya çapında bir gözetim ağını yönetiyordu. Dünya gezegenini binlerce parmağı sayesinde avucunun içine almıştı.

Goodweather hastane binasındaki patlamayla on yedi köleyi serbest bırakmıştı. On yedisinin de yeri kısa süre içerisinde doldurulacaktı. Enfeksiyonun aritmetik hesaplara göre yayılması Efendi'nin en fazla önem verdiği konuydu.

Yoklayıcılar kaçak doktorun telepatik sinyallerini takip ederek çevredeki binaları araştırmayı sürdürüyorlardı. Şimdiye dek hiçbir şey bulamamışlardı. Efendi'nin nihai zafere ulaşacağı kesindi, büyük satranç karşılaşması neredeyse sona ermemişti, fakat rakibi yenilgiyi inatla kabullenmiyordu- Efendiyi oyun tahtasında kalan son taşın peşinde koşmak zorunda bırakıyordu.

Son taş Goodweather değil, lanetli metnin varlığını sürdüren tek kopyası *Occido Lumen*'di. Efendi ve Kadimlerin gizemli kökenlerinden detaylı olarak bahseden kitap, öğrenildiği takdirde Efendi'nin yok edilmesini sağlayacak -yeryüzündeki kökeninin bulunduğu yere dair- bilgiler de içeriyordu.

Neyse ki kitabın şu anki sahipleri cahil sığırlardı. Kitap açık artırmaya çıkarıldığında, o sırada dünyada onu ve gizemli sırlarını deşifre edebilecek yeterlilikteki tek kişi olan Abraham Setrakian tarafından çalınmıştı. Bununla birlikte, yaşlı profesör ölmeden önce *Lumerii* incelemeye fazla zaman bulamamıştı. Efendi ve Setrakian'ın aidiyet bağıyla birbirlerine bağlandıkları kısa süre içerisinde -yaşlı profesörün dönüştürülmesinden yok edilmesine dek süren o değerli anlarda-, Efendi ikisinin ortak zekâsına başvurarak, profesörün gümüş kaplı ciltten öğrendiği tüm bilgileri ele geçirmişti.

Hepsini ele geçirmiş ve yeterli olmadıklarını fark etmişti. Setrakian dönüştürüldüğü sırada Efendi'nin yeryüzündeki kökeninin -efsanevi "Karanlık Bölge"nin- neresi olduğunu hâlâ bilmiyordu. Sinir bozucu olmasına rağmen, bu durum Setrakian'ın sadık yandaşlarının da kökenin nerede olduğunu bilmedikleri anlamına geliyordu. Setrakian halk bilimleri ve karanlık klanlar hakkındaki bilgilerini insanlara aktarmamıştı. Böylece bu bilgiler de sönen bir mumun ışığı gibi, onunla birlikte ölmüştü.

Efendi, lanetli kitap ellerinde olmasına rağmen, Setrakian'm takipçilerinin onun gizemini çözemeyeceklerine güveniyordu. Fakat güvenliğini sonsuza dek garanti altına alabilmek için, o koordinatları öğrenmesi gerekiyordu. Ancak bir aptal, önemli bir meseleyi şansa bırakabilirdi.

O sahiplenme anında Setrakian'la kurduğu psikolojik yakınlık sayesinde, Efendi Setrakian'm suikastçı yandaşlarının kimliğini de öğrenmişti. Ukraynalı Vasiliy Fet. Nora Martinez ve Augustin Elizalde.

Fakat hiçbirisi Efendi'nin ilgisini, kimliğini zaten bildiği kişi

kadar çekmiyordu: Dr. Ephraim Goodvveather. Efendi'nin önceden bilmediği, şaşırmasına sebep olan şey ise, Setrakian'm onun ekibin en güçlü halkası olduğunu düşünmesiydi. Goodweather'ın belirgin zayıflıklarına rağmen -fevriliği, eski karısını ve oğlunu yitirmiş olması- Setrakian onun kesinlikle yoldan çıkarılamayacağına inanıyordu.

Efendi nadiren şaşırırdı. Yüzyıllar boyunca var olmak yeni öğrenilen şeylerin ilginçliğini yitirmesine yol açsa da, bu düşünce Efendinin içini kemiriyordu. Nasıl olabilirdi? Efendi Setrakian'm muhakeme yeteneğinin -bir insana göre- gelişkin olduğunu gönülsüzce de olsa kabul ediyordu. *Lumen* gibi, Goodvveather'a karşı olan ilgisi de basit bir merak olarak başlamıştı.

Duyduğu merak bir meşgaleye dönüşmüştü.

Bu meşgale şimdi bir takıntı halini almıştı. Tüm insanlar sonunda pes ederdi. Bunun gerçekleşmesi bazen sadece dakikalar, bazen günler, bazen de yıllar sürse bile, Efendi sonunda hep kazanırdı. Bu bir sabır yarışıydı. Zaman çerçevesi onlarınkinden çok daha geniş, zihni çok daha eğitilmiş, yanılısamalar ve umutlardan yoksundu.

Efendi'nin Goodweather'ın oğluna yönelmesinin sebebi buydu. Çocuğu dönüştürmemesi bu yüzdendi. Efendi'nin her hafta kıymetli kanından bir iki damla vererek çocuğun ciğerlerindeki rahatsızlığı tedavi etmesinin sebebi de buydu - böylece çocuğun genç ve esnek zihnini okuma yetisi de kazanmıştı.

Çocuk Efendi'nin gücünden etkilenmişti. Efendi de bunu kullanarak, çocuğu zihinsel açıdan oyalamaya, onun kutsallık hakkındaki saf fikirlerini yıkmaya başlamıştı. Korku ve tiksintiyle geçen bir dönemin ardından, Efendi'nin de yardımıyla, çocuk ona hayranlık ve saygı duymaya başlamıştı. Babasına karşı beslediği iç bunaltıcı hislerin boyutu, ışın tedavisi görmüş bir tümör gibi küçülmüştü. Çocuğun genç zihni, Efendi'nin yoğurmayı sürdürdüğü, kolay şekillendirilen bir hamur parçasıydı.

Onu yükselişe hazırlıyordu.

Efendi normalde kendisine bağımlı kıldığı kişilerle, onlar yoldan çıktıktan sonra tanışırdı. Oysa şimdi, alışılmadık bir biçimde, sözde yoldan çıkarılamayacak kişinin oğlu ve vekili olan Zack'in yoldan çıkmasına katkıda bulunma fırsatını ele geçirmişti. Efendi aralarındaki kan paylaşımı sayesinde, çocuktaki bu gerilemeyi dolaysızca tecrübe edebiliyordu. Onun kar leoparının karşısında düştüğü çelişkiyi, duyduğu korkuyu ve neşeyi hissetmişti. Efendi daha önce hiç kimseyi hayatta tutmayı, onların insan olarak kalmasını istememişti. Kararını şimdiden vermişti: Ele geçireceği bir sonraki beden bu olacaktı. Efendi aslında bu kararı doğrultusunda genç Zachary'yi hazırlıyordu. On üç yaşından genç bir bedeni asla ele geçirmemesi gerektiğini öğrenmişti. Genç bedenlerin sınırsız enerji, körpe eklemeler, esnek kaslar ve çok az bakım gerektirmek gibi bazı fiziksel avantajları vardı. Fakat dayanıksız yapıda, kısıtlı güce sahip, daha zayıf bir bedeni ele geçirmenin bazı dezavantajları olduğu da su götürmezdi. Artık olağanüstü bir güce ve fiziksel üstünlüğe -Efendi New York'a gelirken onun taşıyıcılığı vazifesini üstlenen, Setrakian onu zehirledikten sonra vazgeçmek zorunda kaldığı Sardu'nun dev bedeni gibi- ihtiyacı olmamasının yanı sıra, Bolivar'ın sahip olduğu olağanüstü fiziksel çekiciliğe ve baştan çıkarıcılığa da ihtiyacı yoktu. Bekleyecekti... Uygun bir zamanda yeni bedenini ele geçirmek için fırsat kolluyordu.

Zachary'nin gözlerinden kendine bakabilmiş, bu son derece aydınlatıcı bir deneyim olmuştu. Bolivar'ın bedeni Efendi'ye başarıyla hizmet etmiş, çocuğun onun göz alıcı görünümüne verdiği tepki ilgisini çekmişti. Ne de olsa çekim gücü yüksek bir kişilikti. Bir performans sanatçısı... Bir yıldız... Bu görünüm Efendinin karanlık yetenekleriyle birleşince, genç Zachary'nin karşı koyamadığı bir çekim gücü ortaya çıkmıştı.

Aynı durumun Efendi için de söz konusu olduğu söylenebilirdi. Efendi kendini Zachary'ye bir şeyler anlatırken bulmuştu. Bunu şefkat duygusuyla değil, bilgilerini kendi genç haline aktarırcasına yapıyordu. Var olduğu uzun süre boyunca, böyle diyalogları nadiren

gerçekleştirmişti. Ne de olsa, yüzyıllar boyunca en katı ve acımasız ruhlarla birlikte vakit geçirmişti. Onların tarafını tutmuş, davranışlarını kendi isteğine göre şekillendirmişti. Bir canavarlık yarışmasında hiç kimse onunla boy ölçüşemezdi.

Fakat Zack'in enerjisi saf, özü babasınınkine oldukça benzerdi. İnceleyip kirletilmeye uygun, mükemmel bir havuzdu. Tüm bu özellikleri Efendi'nin genç Goodweather'a duyduğu ilginin artmasına yol açmıştı. Efendi yüzyıllar içinde, insanların zihnini okuma yeteneğini mükemmelliğe ulaştırmıştı. Sadece -"düşünce" olarak tabir edilen- ifade etmedikleri gerçekleri değil, onların unuttukları şeyleri bile öğrenebiliyordu. Bir davranış bilimci, beden dilinden yola çıkarak karşındakinin yalan söylediğini tahmin edebilir ya da anlayabilirdi. Efendi ise henüz söylenmemiş bir yalanı bile öngörebiliyordu. Bu durumu ahlaken ya da başka bir açıdan umursamıyordu. Fakat bir anlaşma yaparken kendisine yalan mı, yoksa gerçeğin mi söylendiğini bilmek, onun için son derece önemliydi. Başarı ya da başarısızlık anlamına geliyordu -işbirliği ya da tehlike... Efendi'nin gözünde insanların böcekten farkı yoktu, kendisi de onların arasında yaşayan bir entomolojistti. Bu bilim dalına yönelik ilgisini binlerce yıl önce yitirmişti -şimdiye dek. Zac- hary Goodweather bir şeyleri ondan saklamak için ne kadar çaba gösterirse, -genç adam Efendi'ye bilmesi gereken her şeyi söylediğinin farkına bile varmadan- Efendi'nin onları öğrenmesi o kadar kolay oluyordu. Üstelik genç Goodweather aracılığıyla Ephraim hakkında bilgi edinebiliyordu. Tuhaf bir ismi vardı³. Yusuf'un ve bir melek tarafından ziyaret edilmiş karısı Asenat'ın oğluydu. İsmi sadece evlatları sayesinde tarihe kazınmış, Incil'de kimliği ya da amacı belirtilmeyen yitik karakterler arasındaydı. Efendi gülümsedi.

Araştırmalarını iki cephede sürdürecekti: Gümüş ciltli sayfaları arasında Karanlık Bölge'nin gizemini barındıran *Lumen'i* ve Ephraim Goodweather'ı ele geçirecekti.

Efendi iki ödüle de aynı anda ulaşabileceğini birçok kez aklından

3 İbrahim, -çn

geçirmişti.

Karanlık Bölge'nin gizemini çok yakında öğreneceğine inanıyordu.

Bu noktaya ulaşmasını sağlayan tüm ipuçları bu gerçeği ortaya koyuyordu. Kehanet onu okyanusu aşmaya mecbur bırakmıştı. Buna rağmen, onu başka bir yerde bulabilme ihtimaline karşı, köleleri büyük bir tedbirlilikle dünyanın ücra köşelerindeki kazılarını sürdürüyorlardı.

Negril'deki Black Cliffs. Güney Dakota'daki Black Hills dağ bölgesi. Kongo Cumhuriyeti'nin batı kıyısında, Pointe-Noire'deki petrol sahaları...

Bunun yanı sıra, Efendi dünya çapında nükleer silahsızlandırma emeline ulaşmak üzereydi. Vampir virüsünün piyadeler ve birlik komutanları arasında yayılması sağlanarak dünyadaki askeri kuvvetler hızla hâkimiyet altına alınmış, böylece dünyadaki cephanelerin çoğu Efendi'nin eline geçmişti. Düzenbaz ülkelerin silahları toplanıp parçalara ayrılmış, dolaşımdaki kaçak nükleer silahlar ise biraz daha fazla zaman alacak olsalar bile, tükenmeye yüz tutmuştu.

Efendi, Dünya çiftliğinin her köşesine bakıp gördüğünden memnun kalıyordu.

Vampir avcısı Setrakian'ın kurt başlı bastonuna uzandı. Bu eskiden Sarduya aitti. Döndürülerek açılınca ortaya gümüş bir kılıç çıkacak şekilde yeniden tasarlanmıştı. Artık bir ganimet, Efendi'nin zafer sembolü olmaktan başka bir özelliği kalmamıştı. Sapındaki az miktardaki gümüş Efendi'yi rahatsız etmese de, kurt başı biçimindeki süslemeye dokunmamaya büyük özen gösteriyordu.

Efendi bastonla birlikte şatonun kulesine, parkın en yüksek noktasına doğru ilerleyip yağlı yağmurun altında durdu. Çıplak ağaçların cılız üst dallarının ardında, yoğun sis katmanının ve kirli havanın içinde, Doğu Yakası'nın ve Batı Yakası'nın pis, gri binaları yükseliyordu. Isıyı algılayan parlak gözlerinin karşısında, yüz binlerce boş pencere düşmüş şahitlerin soğuk, ölü gözleri gibi aşağıya bakıyordu. Tepedeki bulutlu

gökyüzü, pisliğini yenik düşmüş şehrin üzerine boşaltıyordu.

Efendi'nin altında, binanın temelindeki yüksek kayanın etrafında, şatonun yirmi muhafızı bir kavis çizerek yan yana dizilmişti. Onların ötesinde, Efendi'nin telepatik çağrısına yanıt vererek yirmi iki dönümlük Great Lavvn'da bir araya toplanan bir vampir kalabalığı, ayın karanlık tarafım andıran gözlerini yukarı dikmişti.

Tezahürat, selam merasimi ya da kutlamalar yoktu. Sakin ve sessiz bir topluluk; emirlerini bekleyen sessiz bir ordu...

Kelly Goodvveather, yanında oğluyla Efendi'nin yanı başında belirdi. Kelly Goodvveather'ı kendisi çağırmıştı; çocuk ise merakı yüzünden onun peşine takılmıştı.

Efendi'nin emri tüm vampirlerin zihninde yankılandı.

Goodvveather.

Hiçbir yanıt yoktu. Alacağı tek karşılık, ordusunun harekete geçmesi olacaktı. Zamanı gelince Goodvveather'ı öldürecekti -önce ruhunu, sonra bedenini... Ona katlanılmaz acılar çecktirecekti.

Bundan hiç şüphesi yoktu.

ROOSEVELT ADASI

Yirminci yüzyılın sonunda planlı bir yerleşim birimi olarak yeniden düzenlenmeden önce Sağlık Adası olarak bilinen Roosevelt Adası, şehrin hapishanesine, akıl hastanesine ve çiçek hastalığı hastanesine ev sahipliği yapıyordu.

Bugüne dek her zaman New York şehrindeki toplum dışına itilmiş kişilerin sığınağı olmuştu. Şimdi Fet de onlardan biriydi.

Vampirlerin harap ettiği şehirde ve onun istila edilmiş kasabalarında yaşayacağına, kendini toplumdan soyutlayarak East Nehri'nin ortasındaki dar, üç kilometre uzunluğundaki bu adada yaşamak istediğine karar vermişti. İşgal edilmiş New York'ta yaşamaya katlanamazdı. Görünüşe bakılırsa, nehirден

korkan sîrigoiler Manhattan'a bağlı bu küçük adayı ele geçirmeye gereksinim duymamış, bu yüzden şehri işgal ettikten kısa bir süre sonra tüm ada sakinlerini oradan uzaklaştırıp Ro- osevelt Adası'nı

ateşe vermişlerdi. Elli Dokuzuncu Cadde'deki tramvayın kabloları kesilmiş, Queens'teki son durağa ulaşan Roosevelt Adası Köprüsü yıkılmıştı. Nehrin altında ilerleyen F hattı metroları hâlâ adanın altından geçse de, Roosevelt Adası İstasyonu temelli kapatılmıştı.

Fakat Fet sualtındaki tünelden adanın merkezine ulaşmanın başka bir yolunu biliyordu. Ada halkının çöp ve hurdaları nakleden kamyonların geçmesi için sıra dışı, hava basınçlı bir tünel sistemi inşa edilmişti. Aralanna eskiden göğe yükselen, muhteşem Manhattan manzarasına bakan apartman binaları da dâhil olmak üzere, adanın büyük bölümü harap olmuş vaziyetteydi. Fakat Fet eskiden akıl hastanesinin ana binası olan Octagon'un etrafına inşa edilmiş lüks apartmanın, bodrum katının fazla hasar görmediğini keşfetmişti. Yıkıntıların arasında göze çarpmayan bu binanın yanmış üst katlarını kapatmış, yeraltındaki dört bölmeyi birbirine bağlamıştı. Nehrin altındaki su ve elektrik boruları hasar görmemiş, bu yüzden bölge şebekeleri tamir edildikten sonra, Fet elektrik ve içme suyunu kullanabilmeye başlamıştı.

Kaçakçılar günüşiğının koruması altında, Fet'i ve Rus nükleer silahın adanın kuzey kıyısına bırakmıştı. Kayalık kıyının yakınındaki hastane tesisine ait bir kulübede sakladığı, bir hırdavatçı dükkânından aldığı el arabasını kullanıp, silahı, sırt çantasını ve küçük strafor soğutucusunu yağmurun altında taşıyarak gizlenme yerine doğru ilerledi.

Nora'yı göreceği için kendini heyecanlı, hatta biraz da sersemlemiş gibi hissediyordu. Geri dönüş yolculukları üzerinde böyle bir etki yaratırdı. Ayrıca Fet'in Ruslar'la buluşacağını bilen tek kişi Nora olduğu için, peşinden sürüklediği bu büyük ödülle ilerlerken kendini okul kupası kazanmış küçük bir ço-

cuk gibi hissediyordu. Nora'nın bu ödül karşısında heyecanlanıp ve coşkuya kapılacağını bilmesi, bu işi başarmış olmasının verdiği neşeyi iyice artırıyordu.

Fakat gizlenme yerine vardığında, yeraltındaki gizli odasına açılan kömürleşmiş kapının birkaç santim açık bırakıldığını gördü. Dr. Nora Martinez asla böyle bir hataya düşmezdi. Fet kılıcını hızla

çantasından çıkardı. Onu yağmurun altından çekebilmek için el arabasını içeri sürüklemesi gerekti. Onu yangından hasar görmüş koridorda bırakıp kısmen erimiş merdivenlerden aşağıya indi.

Kilitlenmemiş kapısından içeri girdi. Gizlenme yeri gözden çok uzak olduğu, Manhattan'ın iç bölgelerine doğru uzun bir yolculuğa çıkma riskini göze alan tek tük deniz kaçakçıları dışında artık adaya hiç kimse ayak basmadığı için, aşırı güvenlik önlemleri almasına gerek yoktu.

Mutfak boştu. Fet çoğunlukla işgalin ilk aylarının ardından aşırıp stokladığı, “son kullanma” tarihleri yaklaşan ya da çoktan gelip çatmış çerezler, krakerler, tahıllı gofretler, Little Debbie kekleri ve Tvinkies’lerle besleniyordu. Yaygın inancın aksine, bu yiyecekler zaman geçtikçe *yenilemeyecek* hale geliyorlardı. Balık tutmayı da denemişti, fakat nehrin kül renkli suyu o kadar mikrop luydu ki, hiçbir ateşin bu kirliliği temizleyecek kadar sıcak olamayacağından endişeleniyordu.

Dolapları hızla kontrol ettikten sonra yatak odasına doğru ilerledi. Nora'nın geceyi kendisiyle birlikte geçirme ihtimali yüzünden düzgün bir baza avına çıkana dek, yerdeki döşek kendisi için gayet yeterli olmuştu. Fet'in Flatlands'taki eski mağazadan kurtardığı sıçan avlama malzemeleri ve eski mesleğinden kalma vazgeçemediği birkaç alet dışında, banyo tamamen boştu.

Fet balyozla açtığı delikten geçerek, çalışma odası olarak kullandığı bölmeye girdi. Odanın ortasındaki, alçak bir okuma lambasının altındaki deri kanepenin etrafını kitaplıklar,

Setrakian'ın kitaplarının ve yazılarının tıktırıldığı karton kutular sarmıştı.

Dairesel olarak düzenlenmiş odada, saat iki yönünde, boyu bir seksenden epey uzun, iri yapılı, kapüşonlu bir silüet duruyordu. Yüzü siyah pamuklu kapüşonun ardına gizlenmiş olmasına rağmen, gözleri belirgin, delici bakışlı ve kırmızıydı. Solgun elleri arasında, Setrakian'ın düzgün el yazısıyla doldurulmuş bir defter tutuyordu.

Bir strigoiydi. Fakat giyinikti. Kapüşonlu sweatshirt, pantolon ve çizme giymişti.

Pusuya düşürüldüğünü düşünerek odayı gözden geçirdi.

Yalnızım.

Strigoinin sesi doğruca Fet'in zihninde yankılanmıştı. Fet onun elinde tuttuğu deftere yeniden baktı. Kutsal kabul ettiği bir nesneydi. Bu vampir onu ele geçirmişti. Defteri kolaylıkla yok edebilirdi. Fet açısında feci bir kayıp olurdu.

"Nora nerede?" diye sorup, kılıcını elinden geldiğince büyük bir hızla kılıfından çıkararak *strigoie*ye doğru ilerledi. Fakat vampir hemen kenara çekilip onu iterek yere düşürdü. Fet öfkeyle kükreyerek rakibiyle mücadele etmeye çabaladı, fakat ne yaparsa yapsın, *strigoi* sert hareketlerle darbelerinin önünü kesip Fet'i etkisiz hale getiriyor, onu sadece yeteri kadar incitiyordu.

Buraya tek başıma geldim. Acaba kim olduğumu hatırlıyor musunuz, Bay Fet?

Fet belli belirsiz de olsa, hatırladı. Bu vampirin bir keresinde, Central Parka tepeden bakan eski bir apartman dairesinde boynuna demir bir kazık dayadığını anımsadı.

"O avcılardan biriydin. Kadimlerin özel muhafızlarından biri.

Doğru.

"Fakat diğerleriyle birlikte buharlaşmadın."

Kesinlikle.

"İsmin Q'yla başlıyordu."

Quinlan.

Fet sağ kolunu onun elinden kurtarıp yaratığın yanağına ulaşmaya çabaladı, fakat göz açıp kapayıncaya dek vampir bileğini yeniden yakalayıp döndürüvermişti. Bu sefer canı epey acımişti.

Pekâlâ, bu kolu koparabilir ya da kırabilirim. Seçim senin. Fakat bir düşün. Eğer ölmeni isteseydim, şimdiye dek ölmüş olurdun. Yüzyıllar boyunca birçok efendiye hizmet ettim, birçok savaşta mücadele verdim. İmparatorlara, kraliçelere ve paralı askerlere hizmet ettim. Senin türünden binlerce kişiyi ve yüzlerce düzenbaz vampiri öldürdüm. Sadece bana zamanını ayırmana ihtiyacım var. Anlatacaklarımı dinlemen gerekiyor. Eğer bana bir daha saldırırsan, seni hemen öldürürüm. Birbirimizi anlıyor muyuz?

Fet başını salladı. Bay Quinlan onu serbest bıraktı.

“Kadimlerle birlikte ölmedin. O halde Efendi’nin soyundan geliyor olmalısın...”

Hem evet, hem hayır.

“Tabii. İçim rahatladı. Burayı nasıl bulduğunu öğrenebilir miyim?”

Arkadaşın Cus sayesinde... Kadimler güneş avı için onu işe almamı istemişti.

“Hatırlıyorum. Sonunda geç kaldığınız ortaya çıkmıştı.”

Fet hâlâ tetikteydi. Bu akla uygun değildi. Efendi’nin başvurduğu şeytani yöntemler onu paranoyaklaştırmıştı, fakat Fet aradan geçen iki yıl boyunca dönüştürülmeden hayatta kalmasını bu paranoyaklığa borçluydu.

Occido Lumen’le ilgileniyorum. Gus doğru yönde ilerlememe yardımcı olabileceğini söyledi.

Fet, “Siktir git,” dedi. “Onu ele geçirebilmek için cesedimi çığnemen gerekiyor.”

Bay Quinlan’ın yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

Aynı şeyi amaçlıyoruz■ Kitabı ve Setrakian’ın notlarını deşifre etmek söz konusu olduğunda, senden biraz daha yetenekli olduğumu söyleyebilirim.

Strigoi Setrakian’ın -Fet’in birçok kez yeniden okuduğu- defterini kapadı. “Yazılar açıklayıcı mıydı?”

Kesinlikle. Etkileyici ölçüde aslına uygundu. Profesör Setraki- an kurnaz olduğu kadar bilgiliymiş de...

“Gerçekten sıra dışı bir adamdı.”

Bir keresinde neredeyse tanışacaktık. Finlandiya’da, Kotka’nın yaklaşık otuz kilometre doğusunda... Her nasılsa beni oraya kadar takip etmişti. Tahmin edebileceğin gibi, o sırada ondan sakın- mıştım. Geçmişe dönüp baktığımda, akşam yemeğinde bana eşlik etmesi ilginç olurdu, diye düşünüyorum.

Fet, “Yemeğin olarak mı?” dedi. Vampiri hızlı bir teste tabi tutmasının uygun olacağını düşündü. Q’nun elleri arasındaki defteri işaret etti. “Ozryel, değil mi? Efendi’nin adı bu muydu?” diye sordu. Fet her fırsatta çalışmalarını sürdürebilmek için, yolculuğa çıkarken

Lumeri’in bazı sayfalannın kopyasını da yanında götürmüştü - Setrakian’ın *Lumen*’in kapağını açtığı anda odaklandığı bir resim de bu sayfalar arasına dâhildi. Setrakian bu baş meleş Ozryel diye adlandırmıştı. Yaşlı profesör yaldızlı harflerle süslenmiş bu sayfaya, geometrik bir simetriye göre dizilerek biyolojik tehlike işareti oluşturacak şekilde bir araya getirilmiş üç hilalden oluşan bir simya sembolü eklemişti. “Yaşlı adam Ozy’nin ‘ölüm meleş’ olduğunu söylerdi.”

Şimdi “Ozy ” mi oldu?

“Üzgünüm, evet. Lakabı böyle. O halde Ozy Efendi mi oldu?”

Kısmeti öyle.

“Kısmen mi?”

Fet bu sırada kılıcını indirmiş, gümüş ucuyla yerde bir çentik daha açarak ona bir baston gibi yaslanmaya başlamıştı.

“Bak, Setrakian burada olsa sana binlerce soru sorardı. Fakat ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Zaten başladın.

“Sanırım öyle. Lanet olsun, iki yıl önce neredeydin?”

Yapmam gereken işler vardı. Hazırlıklar.

“Ne için hazırlık?”

Küller.

Fet, “Doğru,” dedi. “Kadimlerle ilgili bir iş... Onların küllerini topluyordun. Eski Dünya’da üç Kadim vardı.”

Düşündüğünden daha bilgilisin.

“Fakat yine de yeterli değil. Bak, yolculuktan yeni döndüm. Lumen’in kökenini bulmaya çalışıyordum. Bir çıkmaz sokaktı... Fakat başka bir şeye rastladım. Önemli olabilecek bir şeye...”

Fet nükleer silahı düşününce, eve dönerken hissettiği heyecanı hatırladı. Bu durum Nora’yı anımsamasına yol açtı. Bir di- züstü bilgisayara doğru ilerleyip, onu bir haftalık uykusundan uyandırdı. Şifreli mesaj panosunu kontrol etti. Nora iki gündür hiç mesaj göndermemişti.

Bay Quinlan’a, “Gitmem gerekiyor,” dedi. “Birçok sorum var, fakat bir şeyler yolunda gitmiyor olabilir. Biriyle buluşmaya gitmem

gerekiyor. Sanırım beni burada beklemen imkânsız, öyle değil mi?”

Evet. Lumen’e ulaşmalıyım. Sema gibi, o da sizin kavrayışınızın ötesindeki bir dille yazılmış. Eğer onu bana gösterirsen... Bir sonraki karşılaşmamızda sana bir hareket planı sunacağımı garanti edebilirim...

Fet acele etmesi gerektiği yönünde güçlü bir dürtüye, ani bir paniğe kapıldı. “Önce diğerleriyle konuşmam gerekiyor. Tek başıma verebileceğim bir karar değil bu.”

Bay Quinlan loş ışıktaki hareketsiz kaldı.

Bana Cus aracılığıyla ulaşabilirsin. Kalan vaktimizin çok değerli olduğunu aklından çıkarma. İçinde bulunduğumuz durum, savaşın kaderini belirleyecek bir mücadeleye girmemizi gerektiriyor

1. ARA

BAY QUINL AN’IN HİKÂYESİ

M.S. 40 yılı, olağanüstü kibri, kötülüğü ve deliliğiyle ünlenmiş Roma imparatoru Gaius Caligula’nın saltanatının son senesiy- di. İmparator halkın arasına tanrı gibi giyinerek çıkmaya, o döneme ait çeşitli belgeler kendisinden “Jüpiter” diye bahsetmeye başlamıştı. Tanrı heykellerinin başlarını kırdırıp, onların yerine kendi başının heykelini yerleştirilmesini sağlamıştı. Senatörleri kendisine ete kemiğe bürünmüş bir tanrı gibi tapınmaya zorlamıştı. Bu Romalı senatörlerden biri de, atı Incitatus’tu.

Palatine’deki imparatorluk sarayı genişletilerek, Caligula’ya tapınmak için inşa edilmiş bir tapınak da sınırlarına dâhil edilmişti. Bir daha hiç ortalıkta görünmemiş bir kâhinin istediği üzerine, eski bir köle olan, solgun tenli, koyu renk saçlı, on beş yaşındaki bir çocuk, yeni güneş tanrısı tarafından imparatorun sarayına çağırılmıştı. İmparator kölenin adını Thrax olarak değiştirmişti.

Efsaneye göre Thrax uzak doğunun vahşi içbölgelerinde- ki bir köyde, terk edilmiş durumdayken bulunmuştu. Buralar sadece en barbar kabilelerin yaşadığı donmuş topraklardı. Masum, narin görünümüne karşın, son derece acımasız ve kurnaz bir varlık olarak ün kazanmıştı. Bazıları ona peygamber gücü bahşedildiğini iddia ederken, Caligula

hemen çocuğun büyüüne kapılmıştı. Thrax sadece geceleri ortaya çıkıyor, genellikle Caligula'nın yanında oturup, imparatoru onun yaşındaki birinden beklenmeyecek derecede fazla etkiliyordu. Diğer zamanlarda solgun teni su mermeri gibi ışıldayarak tapınakta, ay ışığı altında tek başına oturuyordu. Thrax birkaç barbar dili konuşabiliyordu. Latinceyi ve bilim dallarını öğrenmişti -bilgi edinmek konusundaki asla dinmeyen arzusunu gölgede bırakan tek şey zalimliğe yönelik açlığıydı. Sadece zalimlik sayesinde diğerlerinden ayırt edilebilmenin bir başarı sayıldığı dönemde, hiç vakit kaybetmeden Roma'da kötü bir ün kazanmıştı. Caligula'ya siyasi tavsiyelerde bulunuyor, imparatoru kolaylıkla yönlendirebiliyordu. Buna rağmen, imparatorun tanrısallığa yükselişini teşvik ediyordu, ikisi Circus Maximus'ta yan yana oturup, at yarışlarında Yeşil Roma Ahırlarını coşkuyla desteklerken görülebiliyorlardı. Takımlarının yenilgisinin ardından, rakip ahırın atlarını zehirleme önerisinin Thrax'tan geldiği de dedikodular arasındaydı.

Caligula da Thrax gibi yüzme bilmiyordu. Bu durum onun en büyük çılgınlığını gerçekleştirmesi konusunda ilham kaynağı olmuştu: Baiae ve Puteoli liman kentlerini birbirine bağlayan, gemiler duba gibi kullanılarak inşa edilmiş, üç kilometreden daha uzun, eğreti bir yüzen köprü... Büyük İskender'in zırhını giymiş Caligula, Incitatus'un üzerinde bir zafer edasıyla Baiae Körfezi'ne doğru ilerlerken Thrax ona eşlik etmemişti fakat eski kölenin daha sonra birçok gece, dört Nubialı kölenin taşıdığı bir sedyenin üstüne yerleştirilmiş, bir düzine muhafızın etrafını çevrelediği uğursuz bir *sedia gestatorianın* üzerinde köprüden geçtiği söyleniyordu.

Alışıldığı üzere haftada bir gün, Thrax'ın tapınağın altındaki altın ve su mermerinden inşa edilmiş odasına, özenle seçilmiş yedi kadın köle getirilirdi. Onların sağlık durumu mükemmel, on dokuz yaşından büyük olmayan bakireler arasından seçilmelerini isterdi. Hafta boyunca, onları seçmek için terlerinin ⁴

bulaştığı paçavralara başvurulurdu. Yedinci günün günbatımında, Thrax'ın demiragacı kapısı içeriden sürgülenirdi.

4 İtalyanca "tahtirevan." -çn

ilk cinayet odanın ortasındaki, gözlerini ve kollarını yalvarırcasına göğe kaldırmış, kıvranan, yakaran bedenlerin tasvir edildiği kabartmalarla süslü yeşil mermer kaidenin üzerinde işlenirdi. Kaidenin altındaki iki kanal, akan köle kanını yakut ve lal taşıyla süslenmiş altın kadehlere doğru yönlendirirdi.

Thrax üzerinde sadece *subligarıyla'* geçidin başında belirip, sessizce köleye kaidenin üzerine tırmanmasını emrederdi. Orada, odanın duvarlarında asılı yedi bronz aynanın karşısında kölenin kanını içer, onu şiddetle ısırarak iğnesiyle boğazını delerdi. O kadar ani, o kadar hızlı emerdi ki, kölenin ten rengi saniyeler içinde solarken, derisinin altında damarlarının büküldüğü görülebilirdi. Thrax'ın sıırım gibi kolları kölenin gövdesini büyük bir güçle sarar, onu ustalıkla kontrol ederdi.

Bunu izleyen panik dalgasının yarattığı eğlence sona erdiğinde, hızla ikinci köleye saldırır, kanıyla ziyafet çeker, sonra da onu vahşice öldürürdü. Geride dehşete kapılmış tek bir köle kalana dek, üçüncüsü, dördüncüsü ve diğerleri de onu takip ederdi. Thrax en çok son cinayeti işlerken keyif alır, nihayet tatmin olurdu.

Fakat bir kış gecesi, Thrax son kölenin kanını içerken, onun kanında fazladan bir nabzın attığını hissederek yavaşladı. Entarisinin altından kölenin karnına dokununca, onun gergin ve şişkin olduğunu fark etti. Hamile olduğunu anlayınca, kölenin kanı ağzından akarken, onu vahşice tokatlayarak yere düşürdü. Bereketi simgeleyen taze meyvelerin yanında duran altın hançere uzandı. Kölenin boynunu hedef alarak hançeri savurdu -köle çıplak koluyla onun ustalıkla darbesini savuşturunca, dış kasları parçalandı ve hançer kol kemiğini sıyırdı. Thrax yine hamle yaptı, fakat kız onu durdurdu. Hızlı ve yetenekli olmasına karşın, az gelişmiş, ergen bedeni bir dezavantajdı. Zamanla geliştirdiği tekniğine rağmen fazla *zayıftı*.⁵

Efendi bir daha asla on üç yaşından genç bir bedeni ele geçirmemeye bu yüzden karar vermişti. Köle kız kendisinin ve doğmamış çocuğunun hayatını bağışlaması için ağlayarak Efendi'ye yalvardı -bu sırada leziz kanı akmaya devam ediyordu. Tanrılarına

5 Latince "içdonu." -çn

yakardı. Fakat Efendi için bu yakarışların hiçbir anlamı yoktu - sadece beslenme sürecinin bir parçasıydı: Tavada kızaran jambonun cızırtısından hiçbir farkı yoktu.

Tam o anda, saray muhafızları odasının kapısını yumruklamaya başladı. Onlara haftalık merasimini bölmeleri emredilmişti, fakat acımasızlığa yönelik eğiliminden haberdar oldukları için, Efendi onların kendisini rahatsız etmelerinin önemli bir sebebi olduğunun farkındaydı. Bu yüzden kapının sürgüsünü açıp onları tüyler ürpertici sahneye davet etti. Sarayda aylardır görev yaptıkları için muhafızlar böyle pis ve sapkın görüntülerle karşılaşmaya alışmışlardı. Thrax'a Caligula'nın bir suikast girişiminden kurtulduğunu, imparatorun onu yanına çağırdığını iletiler.

Kölenin öldürülmesi ve gebeliğinin sonlandırılması gerekiyordu. Fakat Efendi haftalık sporundan vazgeçmek istemediği için, muhafızlara kendisi geri dönene dek kapının önünde beklemelerini emretti.

Sözde suikast planının, aslında yedi masum parti davetlisinin katledilmesiyle sonuçlanan, imparatora özgü bir histeri krizi olduğu ortaya çıktı. Thrax aradan uzun süre geçmeden odasına geri döndüğünde, kendisi güneş tanrısını teskin ederken bölük komutanlarının hayali krizi yatıştırmak amacıyla, tapınak da dâhil olmak üzere saray arazisini temizlediklerini fark etti. Hamile virüs bulaşmış, yaralı köle gitmişti.

Şafak sökmeden önce Thrax Caligula'yı, köleyi bulup tapınağa geri getirmeleri için askerlerini çevredeki şehirlere göndermeye ikna etti. Neredeyse kendi topraklarını yağmalamalarına rağmen, askerler kızı bulamadılar. Nihayet gece yeniden çöktüğünde, Thrax da köleyi aramaya çıktı, fakat onun zihni

üzerindeki etkisi, kızın hamileliği nedeniyle zayıftı. O sırada sadece birkaç yüz yaşında olan Efendi, hata yapmaya meyilliydi.

Bu ihmalkârlık yüzyıllarca peşini bırakmayacaktı. Yeni yılın ilk ayı içerisinde Caligula gerçekten de bir suikasta kurban gitti. Onun varisi Claudius kısa bir sürgün döneminin ardından, özel muhafızların desteğini alarak yönetimi ele geçirdi, şeytani köle

Thrax ise saraydan kovulup bir kaçak olarak yaşamaya başladı.

Hamile köle kız güneye doğru ilerlemeyi sürdürerek, Kıymetlilerinin yaşadığı topraklara geri döndü. Teni ay ışığının altındaki mermer renginde, soluk benizli, neredeyse şeffaf bir erkek çocuğu doğurdu. Çocuk Sicilya'nın yakınındaki zeytinlik arazinin ortasındaki bir mağarada doğdu. Yıllar boyunca bu çorak arazide avlandılar. Köle ve bebek arasında zayıf bir telepatik bağ vardı. Her ikisinin de insan kam sayesinde hayatta kalabiliyor olmalarına rağmen, çocuk kurbanlarını dönüştürebilmesi için gereken mikroptan yoksundu.

Doğan hızla büyürken, bir iblisin varlığına ilişkin söylentiler Akdeniz çevresinde kulaktan kulağa yayılmaya başladı. Yarı çocuk, ölmeden kısıtlı süre boyunca güneşe maruz kalabiliyordu. Fakat diğer yandan Efendi'nin laneti ona da geçmiş, yaratıcısının kölesi olmasına yol açan bağ dışında, vampirlere özgü bütün nitelikler kendisine miras kalmıştı.

Fakat eğer Efendi yok edilirse, kendisi de yok olurdu.

On yıl sonra. Doğan şafak sökmeden hemen önce mağarasına geri dönerken, başka bir varlığın orada olduğunu sezdi. Mağaranın gölgeleri arasında, daha da koyu bir gölgenin hareket etmeden durup heyecanla kendisini izlediğini gördü. Sonra annesinin giderek kısılan sesinin o gölgenin içinden yükseldiğini duydu, sinyali kesilmişti. Ne olduğunu hemen anladı: Oradaki şey her neyse annesini öldürmüştü... Şimdi de onu bekliyordu. Doğan düşmanını görmesine gerek bile kalmadan, onun ne kadar şeytani bir varlık olduğunu anlamıştı. Gölgelerin arasındaki varlık acıma duygusundan yoksundu. Doğan hiç tereddüt etmeden mağaraya arkasını dönüp tek sığınağına doğru kaçtı: Sabah güneşinin ışığına doğru...

Yaşamını sürdürebilmek için elinden geleni yaptı. Leş yiyip avlandı, bazen de Sicilya kavşaklarından geçen yolcuları soydu. Kısa süre içinde yakalanıp adalete teslim edildi. Yaptığı anlaşma karşılığında gladyatör olmak üzere eğitim aldı. Doğan gösteriler esnasında insan ya da hayvan bütün rakiplerini alt edince, doğaüstü

güçleri ve tuhaf görünümü senatonun ve Roma ordusunun dikkatini çekti. Nişan töreninin hemen öncesinde, onun başarısını ve kendisine gösterilen ilgiyi kıskanan birkaç rakibi tarafından pusuya düşürülerek, mucizevî bir biçimde onu öldürmeyen birkaç ölümcül kılıç darbesi aldı. Hızla iyileştikten sonra gladyatör okulundan ayrılıp, karanlık sanatlar konusunda bilgili ve dikkat çekici bir ilk çağ sanat eserleri koleksiyonunun sahibi olan, Faustus Sertorius adlı bir senatörün himayesi altına girdi. Senatör gladyatörün insan doğumlu, vampir kam taşıyan beşinci ölümsüz olduğunu fark ederek, ona Quintus Sertorius adını verdi.

Tuhaf *peregrinus*' başlangıçta ordunun *auxilia*⁶ 7 bölüğüne kabul edilse de, rütbesi hızla yükselerek üçüncü lejyona katıldı. Pegasus sancağı altında okyanusu aşarak Afrika'daki acımasız Berberilerle savaştı. Uzun Roma mızrağı *pilumu* ustalıklı kullanıyor, onu dört nala koşan bir atı yere serebilecek kadar hızlı fırlattığı söyleniyordu. Özellikle kendisi için dövülmüş iki kenarı da keskin çelik bir kılıç - gümüş süslemeler kullanılmaktan kaçınılmış, insan kalça kemiğinden kabzası olan-, bir *gladius hispaniensis* kullanıyordu.

Quintus on yıllar boyunca Bellona tapmağından Porta Triumphalis'e doğru birçok zafer yürüyüşü gerçekleştirdi, birçok nesle ve saltanata hizmet edip tüm imparatorların emirlerini yerine getirdi. Uzun ömrü hakkındaki söylentiler iyice efsaneleşmesini sağlayarak, korkulan ve hayranlık duyulan bir karakter haline gelmesine yol açtı. Britanya'da Pict ordusunun kalplerine ve zihinlerine korku saldı. Almanya'daki Gamabri- viiler arasında Çelik Gölge olarak biliniyor, Fırat kıyısında barışın sağlanması için sadece varlığı yeterli oluyordu.

Quintus etkileyici bir karakterdi. Keskin hatları ve olağanüstü ölçüde solgun teni, onun en saf mermerden yontulmuş canlı, nefes alan bir heykel gibi görünmesini sağlıyordu. Savaşçı ve mücadeleciydi. Üstelik kendine güveni tamdı. Tüm hücumlarda ordunun başına geçiyor, savaş alanından en son o ayrılıyordu. İlk

6 Eski Roma dilinde “yabancı” anlamına geliyor, -çn

7 Roma ordusunda “hafif piyade.” -çn

birkaç yıl boyunca zafer hatıraları biriktirmesine karşın, katliamlar devam ettikçe bu hatıralar evini tıka basa doldurduğu için ilgisini yitirdi. Savaş kurallarını tam elli iki hamleye indirgedi: Zarif ve keskin tekniğiyle rakiplerini yirmi saniyeden daha kısa sürede alt edebiliyordu.

Quintus kariyerinin her adımında, on beş yaşındaki köle Thrax'ın bedenini uzun süre önce terk etmiş Efendi'nin zulmünü hissediyordu. Kösteklenen pusular, köle vampir saldırıları ve nadiren Efendi'nin farklı maskeler ardına gizlenerek gerçekleştirdiği doğrudan saldırılarla karşılaşılıyordu. Başlangıçta bu saldırıların doğası karşısında Quintus'un kafası karışsa da, zamanla atasını merak etmeye başladı. Roma ordusunda aldığı eğitim tehdit edildiğinde saldırıya devam etmesi gerektiğini öğretmiş, bu yüzden bazı cevaplar almak isteyerek Efendi'nin izini sürmeye başlamıştı.

Bu arada, Doğan'ın üstün başarıları ve artan şöhreti Kadimlerin ilgisini çekmiş, bir gece savaşın ortasında onunla iletişime geçmelerine yol açmıştı. Doğan bu iletişim esnasında kendi soyu hakkındaki gerçeği öğrenmiş ve diğerlerinin “Genç Olan” diye adlandırdığı asi Kadimin geçmişi hakkında bilgi edinmişti. Kadimler sırlarını onunla paylaştıkları zaman Doğan'ın da

kendilerine katılacağını varsayarak, ona birçok şey göstermişlerdi.

Fakat Quintus bu teklifi reddetti. Efendi'nin de ortaya çıkmasını sağlayan şeytani güç sayesinde dünyaya gelen vampir lordların karanlık tarikatına sırt çevirdi. Quintus tüm hayatını insanların arasında geçirmişti ve bu türle uyum içerisinde yaşamayı denemek istiyordu. İnsan yanını keşfetmek istiyordu. Bu yüzden Efendi'nin tehditkâr varlığına rağmen, safkanlar arasında bir melez olarak -o sırada kendini böyle görüyordu- yaşamaktansa, ölümlüler arasında bir ölümsüz olarak yaşamayı tercih ediyordu.

Quintus bir eylemin değil ihmalin sonucunda dünyaya geldiği için, üremesi kesinlikle mümkün değildi. Kısırdı ve bir kadını tam anlamıyla kendine ait kılması imkânsızdı. Enfeksiyonu yaymasını ya da insanları hâkimiyeti altına almasını sağlayacak mikroptan yoksundu.

Savaşmakla geçen yılların ardından Quintus'a verimli bir arazi ve hatta bir aile verildi: Zeytin tenli, koyu renk gözlü dul bir Berberi kadın ve kızı... Bu kadında şefkat ve yakınlığı, nihayetinde ise aşkı buldu. Esmer kadın ona yerel diliyle güzel şarkılar söyleyerek, evin bodrum katında uykuya dalmadan önce Quintus'u sakinleştiriyordu. Görece barışın hâkim olduğu bir dönemde, İtalya'nın güney kıyısındaki bir evde yaşıyorlardı. Quintus'un uzakta geçirdiği bir gece Efendi kadını ziyaret edene dek hayat böylece sürüp gitti.

Quintus eve döndüğünde ailesi dönüştürülmüş, kendisini bekliyordu. Efendiyle birlik olup üzerine saldırdılar. Aynı anda hepsiyle mücadele etmek zorunda kalan Quintus, vahşi karısını ve onun çocuğunu özgür bıraktı. Efendi'nin saldırısından zorlukla kurtuldu. O sırada Efendi'nin seçtiği taşıyıcı, kendisi gibi lejyon üyesi olan, Tacitus adlı hırslı, acımasız bir subayın bedeniydi. Kısa boylu, fakat dayanıklı ve kaslı beden, Efendi'ye mücadelede üstünlük veriyordu. Neredeyse hiçbir lejyon üyesinin boyu bir yetmiş beşten kısa değildi, fakat Tacitus boğa gibi güçlü olduğu

için birliğe kabul edilmişti. şişkin kas kütlelerinden ibaret kollarıyla boynu kalın ve kısaydı. Tacitus'un heybetli omuzlan ve sırtı, ona hafif kambur bir görünüm verirdi, fakat yenik düşmüş Quintus'un tepesinde dikilen bedeni, bir mermer sütün kadar düzgün görünüyordu. Fakat Quintus -hem korkarak, hem de günün birinde onunla yüzleşmeyi umut ederek- böyle bir durumla karşılaşmaya hazırlanmıştı. Kemerinin gizli bölmesinde ince, gümüş bir bıçak saklıyordu -kılıf sayesinde gümüş tenine değmiyor, sandal ağacından yapılmış kabzasından tutarak bıçağı hızla ekebiliyordu. Bıçağı ekip Tacitus'un yüzüne doğru savurarak onun gözünü ve elmacık kemiğini ikiye ayırdı. Efendi inleyerek, kan ve saydam bir sıvı akan yaralı gözünü örttü. Tek bir sıçrayışta evden çıkıp onun ardındaki karanlık bahçede gözden kayboldu.

Quintus iyileştikten sonra, telafisi mümkün olmayan bir yalnızlık duygusuna kapıldı. Bunu yapmak kendisinin de yok olmasına yol açacak olsa bile -onu yaratan varlıktan intikam almaya ant içti.

Uzun yıllar sonra, Hristiyanlığın ortaya çıkışının ardından, Quintus kim ve ne olduğunun bilincine vararak Kadimlere geri döndü. Onlara servetini, nüfuzunu ve gücünü teklif etti, Kadimler de Quintus'u aralarına kabul ettiler. Quintus onları Efendi'nin gaddarlığı konusunda uyardı. Kadimler bu tehlikenin farkında olmalarına rağmen sayıca üstünlüklerine ve yıllar boyunca kazandıkları bilgeliğe duydukları güveni asla yitirmediler.

Quintus aradan geçen yüzyıllar boyunca intikam arayışını sürdürdü.

Fakat -sonradan Quinlan ismini benimseyen- Quintus, Efendi'ye yedi yüzyıl boyunca, şimdi Suriye olarak bilinen Tortosa'da geçirdiği, Efendi'nin ona "oğlum" dediği geceki kadar yaklaşmayı başaramadı.

Oğlum, böyle uzun süren savaşlar ancak teslim olarak kazanılabilir. Beni Kadimlere yönlendir. Onları yok etmeme yardım

edersen, hakkın olan yanımdaki yerini alabilirsin. Gerçek bir prens olabilirsin...

Efendi'yle Quintus, geniş Roma mezarlığına bakan kayalık uçurumun kıyısında ayakta duruyorlardı. Quinlan Efendi'nin kaçacak yeri kalmadığını biliyordu. Doğan güneşin ışınları şimdiden üzerinden dumanlar yükselerek yanmasına sebep oluyordu. Efendi'nin sözleri beklenmedikti ve sesi Quinlan'ın zihnini işgal etmişti. Quinlan kendisini korkutan bir yakınlık duydu. Hayatı boyunca pişmanlık duyacağı -bir an için- gerçek bir aidiyet duygusu hissetti. Bir demir işçisinin uzun boylu, solgun tenli bedenine sığınmış bu şey, onun babasıydı. Quinlan bir an silahını indirince, Efendi kayalık uçurumdan hızla aşağıya inerek aşağıdaki mahzenler ve tünellerin arasında gözden kayboldu.

Yüzyıllar sonra bir gemi İngiltere'nin Plymouth limanından, yeni keşfedilmiş Amerika kıtasındaki Cape Cod'a doğru yola çıktı. Resmi belgelere göre gemide 130 yolcu vardı, fakat kargo bölmesine içi toprak dolu birkaç kutu yerleştirilmişti. Listelerde, taşınan öğelerin toprak ve lale soğanları olduğu belirtilmişti; kargo sahipleri muhtemelen kıyı ikliminden yararlanmayı amaçlıyordu. Oysaki gerçek bundan çok daha karanlıktı. Kadimlerden üçü ve sadık müttefikleri Quinlan, Kiliaen Van Zan- den adlı zengin bir tüccarın himayesinde Yeni Dünya'ya son derece hızlı bir giriş yapmışlardı. Yeni Dünya'daki koloniler kolektif bir muz cumhuriyetinden biraz öte olmalarına karşın, iki yüzyıldan kısa süre içerisinde ticari politikalarıyla gezegenin en önde gelen ekonomik ve askeri gücü haline gelmişlerdi -aslında tüm bu gelişmeler yeraltında ve kapalı kapıların altında gerçekleşen asıl olayı gizlemek için kullanılan paravanlardı.

Gösterilen tüm **çabalar** *Occido Lumen'i* [^]
 dı Quinlan ve Kadimler bu sayede *al II* ^{gCl,irrTlc>e} daklıy- ,
^{Sayede} akıllarına takılan tek soru
 yu yanıtlamayı umut ediyorlardı:

Efendi'yi nasıl yok edebilirlerdi?

ÖZGÜRLÜK KAMPI

Dr. Nora Martinez tiz bir kamp düdüğüyle uyandı. Onu bir halat gibi sarmalayan, tavandan sarkan çadır bezinden bir sedyede uzanıyordu. Dışarı çıkmanın tek yolu battaniyenin altında debelenerek ayakucundan kaçmaktı.

Ayağa kalktığında bir şeyin yolunda gitmediğini derhal anladı. Başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Fazla hafıftı. Hemen boş elini kafa derisine götürdü.

Çıplaktı. Tamamen keldi. Bu durum onu dehşete düşürdü. Nora fazla gösterişli olmasa da, kendisine -bir epidemiyoloji uzmanı olarak- mesleki açıdan kullanışsız bir seçim olmasına rağmen uzattığı muhteşem saçlarla kutsanmıştı. Sanki azılı bir migren sancısıyla mücadele ediyormuş gibi kafa derisini tutarken, o güne dek hiç hissetmediği bir bölgedeki çıplak tenini hissediyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken aniden küçüldüğünü ve -her nasılsa, fakat gerçekten- güçsüzleştiğini hissetti. Saçlarını kazıyarak gücünün de bir kısmını elinden almışlardı.

Fakat huzursuzluğunun tek sebebi dazlak kafası değildi. Kendini sersemlemiş hissediyor, yalpalayarak dengesini bulmaya çabalıyordu. Kafa karıştırıcı kabul sürecinin ve yoğun endişelerinin ardından, Nora uyuyabilmiş olmasına bile hayret ediyordu. Aslında, absürt bir biçimde Özgürlük Kampı olarak adlandırılan topluluğun arasına katılmadan önce karantina bölgesi hakkında elinden geldiğince fazla şey öğrenebilmek için uyanık kalmaya karar verdiğini şimdi anımsamıştı.

Fakat ağızındaki -sanki ağızına temiz bir pamuklu çorap tıktırılmış gibi bir his veren- tat Nora'ya ilaç verildiğini açığa vuruyordu. Kendisine verilen o su şişesine ilaç katmışlardı.

İçinde kısmen Eph'e yönelik bir öfke uyandığını hissetti. Bunun kendisine faydası yoktu. Bunun yerine özlemle Fet'i düşünmeye başladı. Bu iki adamı da bir daha göremeyeceğinden neredeyse emindi. Buradan çıkmanın bir yolunu bulamazsa imkânsızdı.

Kampı yöneten vampirler -ya da belki onların insan işbirlikçileri, Stoneheart Grubu'nun sözleşmeli üyeleri- akıllıca davranarak yeni gelenlerin karantinaya alınmasını zorunlu kılmıştı. Kamp alanı, tüm kamp nüfusunu, onların değerli kan sağlayıcılarını yok edebilecek bulaşıcı hastalıklara karşı savunmasızdı.

Bir kadın kapının önüne asılmış çadır bezi kanatların arasından geçerek odaya girdi. Nora'nınkiyle aynı modelde ve renkte, kurşun grisi bir tulum giymişti. Nora kadının yüzünü tanıdı. Onu dün de görmüştü. Dehşet verici ölçüde ince teni, gözlerinin ve ağızının kenarında kırışmış solgun bir parşömeni andırıyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmiş, kafa derisi tıraşa hazırlanmıştı. Yine de kadın Nora'nın anlayamadığı bir sebepten ötürü neşeli görünüyordu. Görünüşe bakılırsa buradaki işlevi bir tür kamp anneliği idi. Adı Sally'ydi.

Nora bir önceki gün sorduğu soruyu tekrarladı. "Annem nerede?"

Sally'nin gülümseyişi sanki müşteri hizmetlerinde çalışıyormuş gibi, hoşgörülü ve yatıştırıcıydı. "İyi uyudunuz mu, Bayan Rodriguez?"

Eph'le olan bağlantısı, şüphesiz isminin tüm arananlar listelerine eklenmesine yol açtığı için, Nora kampa kaydolurken sahte bir isim kullanmıştı. "İyi uyudum," dedi. "Suyuma karıştırılmış yatıştırıcı sayesinde. Sana annemin nerede olduğunu sordum."

"Zannedersen Sunset'e nakledildi. Bu kampa bağlı bir etkin emeklilik kampıdır. Prosedür böyle işler."

"Orası nerede? Onu görmek istiyorum?"

"Kampın ayrı bir bölümü... Sanırım ileride orayı ziyaret edebilirsin, fakat şimdi olmaz."

“Göster bana. Nerede?”

“Sana kapısını gösterebilirim, ama... Daha önce oraya hiç girmedim.”

“Yalan söylüyorsun. Ya da buna gerçekten inanıyorsun. O halde kendine de yalan söylüyorsun demektir.”

Sally sadece bir görevli, bir elçiydi. Nora Sally’nin onu bilinçli olarak aldatmaya çabalamadığının, sadece kendisine söylenenleri tekrarladığının farkındaydı. Belki de bu “Sunset”in tanıtımı yapıldığı gibi bir yer olmadığından habersiz ya da bundan şüphe edebilecek kapasiteden yoksundu.

Nora kontrolünü yitirmeye başlayarak, “Lütfen beni dinle,” dedi. “Annem iyi değil. Hasta, kafası karışık. Alzheimer hastası.”

“Ona iyi bakılacağından eminim...”

“Onu öldürecekler. Bir an bile tereddüt etmeden. O şeylerin işine yaramayacak kadar yaşlı. Fakat hasta, panik olmuş durumda ve tanıdık bir yüz görmeye ihtiyacı var. Anlıyor musun? Sadece onu görmek istiyorum. Son defa.”

Tabii ki yalan söylüyordu. Nora ikisini de oradan kurtarmak istiyordu. Fakat önce annesini bulması gerekiyordu.

“Sen insansın. Bunu nasıl yaparsın, nasıl?”

Sally güven verircesine, fakat mekanik bir tavırla uzanıp Nora’nın sol kolunu sıktı. “Anneniz gerçekten de daha iyi bir yerde, Bayan Rodriguez. Yaşlılara sağlık durumlarını destekleyecek yiyecekler verilir ve karşılığında hiçbir şey üretmeleri beklenmez. Açıkçası, onları kısıkanıyorum.”

Nora hayretle, “Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu.

Sally, “Babam orada,” dedi.

Nora onun kolunu tuttu. “Onu görmek istemiyor musun? Bana nerede olduğunu göster.”

Sally o kadar cana yakındı ki, Nora onu tokatlamak istiyordu. “Ayrılığın zor olduğunu biliyorum. Fakat şimdi kendine iyi bakmaya odaklanman gerekiyor.”

“Bana ilaç veren sen miydin?”

Sally’nin neşeli gülümsemesi yerini endişeli bir ifadeye bıraktı -belki de Nora’nın akıl sağlığı, onun gelecekte üretken bir

kamp sakini olma potansiyeli için endişe ediyordu. “İlaçlara erişim iznim yok.”

"Sana ilaç veriyorlar mı?"

Sally Nora'nın sorusunu yanıtsız bıraktı. “Karantina sona erdi,” dedi. “Artık kamp topluluğunun bir parçasısın. Sana etrafı gezdirip ortama alışmana yardımcı olacağım.”

Sally onu dışarıya, küçük bir tampon bölgeye çıkardı. Yürüyüş yolunun üzerine gerilmiş katranlı muşamba, yağmurdan ıslanmalarını engelliyordu. Nora gökyüzüne baktı: Yıldızsız bir gece daha... Sally denetim noktasındaki, kurşun grisi tulumunun üzerine doktor önlüğü giymiş, ellili yaşlarındaki adama verilecek belgeleri taşıyordu. Adam formları gözden geçirdi, gümrükçülere özgü bir tavırla Nora'ya baktı, sonra da geçmelerine izin verdi.

Tepelerindeki muşambaya rağmen yağmur onları yakalayıp bacaklarına ve ayaklarına sıçradı. Nora hastane stili, tabanı sünger andıran köpük terlikler giyyordu. Sally'nin ayağında ise ıslak olması haricinde rahat Saucony spor ayakkabı vardı.

Çakıl taşlı patika, cankurtaran istasyonuna benzeyen bir gözetleme kulesini çevreleyen, daire şeklindeki geniş bir yürüyüş yoluna bağlanıyordu. Merkezinden dört kola ayrılan bir meydan oluşturmuştu. Yakınında depoya benzer, uzun ve alçak binalar, daha ileride ise fabrika binası gibi görünen başka yapılar vardı. Yolda hiçbir tabela yoktu. Sadece çamurlu zemi

ne gömülmüş, beyaz taşlarla yere oklar çizilmişti. İnsanların yönlerini bulabilmesi için düşük vatlı lambalar patikaları aydınlatıyordu.

Birkaç vampir, nöbetçiler gibi meydanın etrafında duruyordu. Nora onları görünce bedenini saran ürpertiye engellemeye çabaladı. Çevre koşulları karşısında tamamen savunmasızlardı - çıplak, solgun tenlerini paltolar ya da giysilerle örtmemişlerdi. Yine de siyah yağmur çıplak başlarına ve omuzlarına çarpıp saydam tenlerinden süzülürken hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyorlardı. Kolları gevşekçe aşağıya sarkan *strigoiler*, önlerinden geçen insanları kasvetli bir umarsızlıkla izliyorlardı. Aynı anda hem polis, hem koruma köpeği, hem de güvenlik kamerası işlevi görüyorlardı.

Nora'nın korkusunu ve sıkıntısını sezen Sally, "Güvenlik güçleri tüm işlerin yolunda gitmesini sağlamak için belirlenmiş bir rutine göre hareket ediyor," dedi. "Gerçekten de çok az hadise yaşanıyor."

"insanlar direndiği için mi?"

Nora'nın varsayımı karşısında şaşırان Sally, "Herhangi bir kargaşa yüzünden," diye karşılık verdi.

Kendini koruyabileceği bilenmiş gümüş bir silah olmadan onlara bu kadar yakınlaşmak Nora'nın tüylerini ürpertti. Vampirler onun kokusundan korktuğunu anladılar. Havayı koklarlarken, adrenalin kokusunun harekete geçirdiği iğneleri hafifçe damaklarına çarptı.

Sally ilerlemesi için Nora'nın kolunu dürttü. "Burada oyalanamayız. Buna izin verilmiyor."

Sally ona depoya benzeyen binaların yanından geçen uzun bir ara yolda rehberlik ederken, Nora nöbetçilerin siyah ve kırmızı gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Kamp duvarlarını oluşturan uzun çitleri gözden geçirdi: Turuncu fırtına şeritleriyle kaplanmış zincirler kampın içinin dışarıdan görülmesini engelliyordu. Çitlerin tepesi kırk beş derece dışarıya doğru

eğimli olduğu için görüş alanının dışında kalıyor, fakat bazı noktalarda asi saç tutamları gibi yukarı kalkmış dikenli telleri görebiliyordu. Dışarı çıkmanın başka bir yöntemini bulması gerekiyordu.

Çitin ötesinde uzaktaki ağaçların çıplak tepelerini gördü. Şehir dışında olduğunu zaten biliyordu. Manhattan'ın kuzeyinde büyük bir kamp, Long Island'da ve New Jersey'de daha küçük iki kamp kurulduğuna ilişkin söylentiler vardı. Nora buraya getirilirken başına bir başlık takılmış, çok tedirgin ve annesi adına çok endişeli olduğu için yolculuk süresini yaklaşık olarak hesaplamayı düşünememişti.

Sally Nora'yı üç buçuk metre yüksekliğinde ve en az o kadar geniş görünen bir sürgülü tel kapıya yönlendirdi. Kapı kilitli ve bekçi kulübesinde duran iki kadın güvenlik görevlisi tarafından korunuyordu. Kadınlar Sally'yi tanıdıklarını belli edencesine başlarını sallayıp, sürgüyü açarak kapıyı sadece onların geçebileceği kadar araladılar.

İçeride konforlu görünen bir hastane binasını andıran büyük bir kışla evi vardı. Ardında, düzenli bir karavan parkı oluşturacak biçimde sıralanmış düzinelerce karavan yer alıyordu.

Kışla evine girdiklerinde kendini geniş bir ortak alanda buldu. Burası lüks bir bekleme odasıyla bir üniversite yurdunun dinlenme odasının karışımını andırıyordu. Televizyonda *Frasier*'in eski bir bölümü oynuyor, gülme efekti sanki geçmişteki kaygısız insanlarla dalga geçiyormuş gibi sahte bir hava yaratıyordu.

Yastıklı, pastel renkli koltuklarda, Nora ve Sally'nin donuk gri tulumlarıyla kontrast oluşturan temiz, beyaz tulumlar giymiş bir düzine kadın oturuyordu. Karınları fark edilebilir ölçüde şişkin olan bu kadınlar, gebeliklerinin ikinci ya da üçüncü üç aylık dönemindeydiler. Başka bir farklılıkları daha vardı: Gebelik hormonları sayesinde dolgunlaşıp parlaklaşmış saçlarını uzatmalarına izin verilmişti.

Sonra Nora meyveyi gördü. Kadınlardan biri yumuşak, içindeki kırmızı damarları görünen sulu bir şeftaliyi atıştırıyordu. Nora'nın ağzı sulandı. Geçen seneden beri yediği tek taze, konserve olmayan meyve, Greenwich Village'deki bir avludaki ölmek üzere olan ağacın yumuşamış elmalarıydı. Meyve zaten yenmiş gibi görünene dek, çürümüş kısımlarını çok fonksiyonlu bir bıçakla temizlemişti.

Yüz ifadesi arzusunu yansıtıyor olmalıydı, çünkü hamile kadın Nora'yla göz göze gelince rahatsızlanarak başını çevirdi.

Nora, "Bu da ne?" diye sordu.

Sally, "Doğum kışlası," diye karşılık verdi. "Hamile kadınlar burada kalıp çocuklarını burada doğururlar. Dışarıdaki karavanlar, tüm kampın en güzel ve en mahrem yaşam alanları arasındadır."

"Nereden buldu o", Nora sesini alçalttı, "meyveyi?"

"En kapsamlı öğünler de hamile kadınlara verilir. Gebelikleri ve emzirme dönemleri süresince kan vermekten de muaf tutulurlar."

Sağlıklı bebekler. Vampirlerin insan ırkının ve kan tedarikçilerinin devamlılığını korumaya ihtiyaçları vardı.

Sally sözlerine devam etti. "Şanslı olanlardan birisin. Kan grubu B pozitif olan, nüfusun yüzde yirmilik bölümündesin."

Nora kendi kan grubunu tabii ki biliyordu. B pozitifler diğerlerinden daha eşit kabul edilen kölelerdi. Bu yüzden kamp hapsi, düzenli kan vermek ve üreme zorunluluğuyla ödüllendirilmişlerdi.

"Böyle bir dünyaya nasıl çocuk getirebiliyorlar? Bu kamp denilen yere? Tutsaklığa?"

Sally ya Nora adına ya da onun yüzünden utanmış gibi görünüyordu. "Çocuk doğurmanın buradaki hayatı yaşamaya değer kılan çok az şeyden biri olduğunu yakında fark edebilirsiniz, Bayan Rodriguez. Kampta birkaç hafta geçirdikten sonra duygularınız değişebilir. Kim bilir? Belki bunu dört gözle bek-

leyebilirsiniz.” Sally gri tulumunun kolunu sıyırarak korkunç arı sokması izlerini andıran, morarmış ve kararmış yuvarlak bereleri gösterdi. “Beş günde bir yarım litre.”

“Bak, seni gücendirmek istemezdim, sadece-”

“Biliyorsun, sana yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi. “Hâlâ yeterince gençsin. Fırsatların var. Gebe kalıp bir bebek doğurabilirsin. Bu kampta bir yaşam kurabilirsin. İçimizden bazıları...o kadar şanslı değil.”

Nora bir an durumu Sally’nin bakış açısından değerlendirdi. Kan kaybının ve kötü beslenmenin, Sally’yi ve diğer herkesi zayıflattığını, mücadele etme yeteneklerini ellerinden aldığını anlayabiliyordu. Üzerlerine çöken umutsuzluğu, bu çaresizlik döngüsünü, uçurumun kıyısında olma hissini ve çocuk doğurma ihtimalinin nasıl onların tek umut ve gurur kaynağı olabileceğini anlıyordu.

Sally sözlerine devam etti. “Üstelik bu durumu çok tatsız buluyorsan, diğer türden aylarca uzak durmak hoşuna gidebilir.”

Nora yanlış duymadığından emin olmak istedi. “Uzak durmak mı? Doğum alanında vampir yok mu?” Çevresine bakınca bunun doğru olduğunu fark etti. “Neden?”

“Bilmiyorum. Katı bir kural. Buraya girmelerine izin verilmiyor.”

“Kural mı?” Nora bunu anlamaya çabaladı. “Hamile kadınların mı vampirlerden, yoksa vampirlerin mi hamile kadınlardan uzak tutulması gerekiyor?”

“Sana söyledim. Bilmiyorum.”

Kapı zilini andıran bir ses duyulunca, kadınlar meyvelerini ya da okudukları dergileri bir yana bırakıp koltuklarından kalktılar.

Nora, “Bu da ne?” diye sordu.

Sally de biraz daha dik durmaya başlamıştı. “Kamp yöneticisi. En iyi tavrını takınmanı şiddetle tavsiye ederim.”

Nora aksine kaçacak bir yer, bir kapı aradı. Fakat çok geç kalmıştı. Tulum değil sıradan iş giysileri içerisindeki insanlar, bürokratlardan oluşan bir grup kamp yetkilisi binaya gelmişti. İçeri girip neredeyse hiç

gizlemedikleri bir tiksintiyle mahkûmları süzdüler. Bu ziyaretleri Nora'ya rastgele bir teftiş gibi görünmüştü.

Onları kolları ve boyunları insan olarak geçirdikleri günlerden kalma dövmelele kaplı iriyarı iki vampir takip ediyordu. Nora'nın eskiden suçlu olduğunu tahmin ettiği vampirler, şimdi bu kan fabrikasının üst düzey korumalarıydı. İkisi de üzerinden sular damlayan şemsiyeler taşıyordu. Nora bunun -vampirlerin yağmuru umursamasının- tuhaf olduğunu düşünürken, görünüşe göre kamp yöneticisi olan son adam da içeri girdi. Parlak, çamursuz, göz kamaştırıcı bir beyaz takım elbise giymişti. Kuru temizlemeden yeni çıkmış gibi görünen bu takım, Nora'nın aylardır gördüğü en temiz giysiydi. Dövmeli vampirler bu kamp kumandanının kişisel korumalarıydı.

Yaşlı, ona büyükbabalık çağındaki bir şeytan edası veren düzgün beyaz bir bıyığı ve sivri bir sakalı olan bir adamdı -bu görünüm karşısında Nora'nın boğazı düğümlendi. Beyaz takım elbisesinin göğsüne bir donanma amiralinin taşıyacağı madalyalar iliştiirmişti.

Nora gördüklerine inanamayarak bakakaldı. O kadar aşikâr, sersemlemiş bir ifadesi vardı ki, başka yöne dönmeye fırsat bulamadan adamın ilgisini üzerine çekti.

Adamın yüzünden onun da kendisini tanıdığını anlayınca, sanki aniden ateş basmış gibi hastalıklı bir his vücudunu ele geçirdi.

Adam yüzünde hayret dolu benzer bir ifadeyle gözlerini fal taşı gibi açarak ona bakıp, topuğunun üzerinde dönerek Nora'ya doğru ilerledi. Yaşlı adam ellerini arkasında kenetleyerek yanına yaklaşırken dövmeli vampirler onu takip etti. Hayret dolu ifadesi yerini sinsi bir gülümsemeye bıraktı.

Bu adam Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi'nin eski yöneticisi Dr. Everett Barnes'tı. Nora'nın eski patronu, hükümetin düşüşünden iki yıl sonra bile Merkez'in ABD Donanması'nın bir şubesi olduğunu sembolize eden üniformayı giymekte ısrar ediyordu.

Güneylilere özgü yumuşak, ağır aksanıyla, “Dr. Martinez,” dedi. “Nora... Tanrım, bu çok hoş bir sürpriz...”

Kâfuru kokusu boğazını yakıp damağını dağlarken Zack öksürdü ve öğürdü. Yeniden nefes alabilmeye başladı, kalp atışı yavaşladı ve başım kaldırıp -rock yıldızı Gabriel Bolivar'ın bedeniyle karşısında duran-Efendi'ye bakarak gülümsedi.

Hayvanat bahçesindeki hayvanlar geceleri çok hareketli oluyor, o parmaklıkların ardında bunu asla yapamayacak olmalarına rağmen avlanma içgüdüleri devreye giriyordu. Bu yüzden gece sesle doluydu. Maymunlar feryat ediyor, büyük kediler kükrüyordu. Zack'in avlanma yeteneğinin ödülü olarak, artık kafeslerle ve yolları temizlemekle insanlar ilgileniyordu.

Çocuk ateş etmek konusunda bayağı ustalaşmış, Efendi öldürdüğü her şeyin karşılığında ona yeni bir ayrıcalık tanımıştı. Kızlar Zack'in merakım uyandırıyor. Aslında kadınlar... Efendi ona kadınlar getirilmesini sağlamıştı. Konuşması için değil. Zack onları izlemek istiyordu. Özellikle de kadınların kendisini göremeyecekleri bir yerden... Aşırı utangaç ya da korkak sayılmazdı. Daha çok sinsi olduğu ve görülmek istemediği söylenebilirdi. Onlara dokunmak istemiyordu. Henüz değil. Fakat kadınlara -kafesteki leoparı izlediği gibi- bakıyordu.

Dünyada geçirdiği bunca yıl boyunca, Efendi böyle bir deneyimi nadiren yaşamıştı: Ele geçireceği bedeni bu kadar özen ve dikkatle hazırlama fırsatını yakalamıştı. Yüzlerce yıl boyunca, güçlülerin himayesi altındayken bile, Efendi düşmanların-

dan kaçınmak ve Kadimlerle yaptığı anlaşmaya uymak adına gölgelerin arasında saklanmak, beslenmek ve yaşamak zorundaydı. Fakat artık dünya değişmiş, böylece bir insanı evcil hayvanı haline getirebilmişti.

Çocuk zekiydi ve ruhu nüfuz edilebilir yapıdaydı. Efendi bir güdümleme uzmanıydı. Açıgözlülük, arzu ve intikam tuşlarına nasıl basacağını biliyordu -üstelik şimdi oldukça gösterişli bir bedeni vardı. Bolivar aslında bir rock yıldızıydı ve artık Efendi de onun yeteneklerine sahipti.

Efendi Zack'te onun zeki olduğu izlenimini uyandırırca, çocuk hemen daha zeki bir hale geliyordu: Efendi onu en iyi yönlerini sergilemesi konusunda teşvik edebiliyordu. Bu yüzden, eğer Efendi çocukta şeytani ve kurnaz olduğu izlenimini uyandırırca, çocuk onu memnun etmek için bu özellikleri benimsiyordu. Aylar boyunca, gecelerce süren iletişimleri ve diyalogları sayesinde, Efendi çocuğu eğitmiş, onun zaten kalbinde olan karanlığı iyice açığa çıkarmıştı. Böylece Efendi yüzyıllardır hissetmediği bir şey hissetmişti: Biri kendisine hayranlık duyuyordu.

Bir insanın babası olmak böyle bir his miydi? Babalık her zaman bu kadar canavarca bir uğraş mıydı? İnsanın sevdiklerinin ruhlarını kendi suretinde, kendi gölgesinde şekillendirmesi miydi?

Son yakındı. Bunlar belirleyici zamanlardı. Efendi bunu evrenin ritminde, küçük belirtiler ve alametlerde, Tann'nın sesinin ahenginde hissediyordu. Efendi sonsuza dek kullanacağı son bir bedeni daha ele geçirecek, dünyadaki hâkimiyeti böylece devam edecekti. Ne de olsa, bin gözü ve bin ağzı olan Efendi'yi kim durdurabilirdi? Orduları ve köleleri yöneten, dünyayı korkuya mahkûm eden Efendi'yi?

Sadece düşünerek, Dubai ya da Fransa'daki bir yardımcısının iradesini anında ele geçirebilirdi. Binlerce kişinin yok edilmesini emredebilir, artık medya diye bir şey olmadığı için

hiç kimse bunu öğrenemezdi. Bunu kim deneyebilirdi? Kim başarabilirdi?

Bu düşüncelerin ardından, Efendi çocuğun gözlerine baktı ve onun yüzünde düşmanın izlerini gördü. Ne kadar önemsiz olursa olsun, asla pes etmeyecek düşmanın izlerini...

Goodweather.

Goodweather'ın ve ekibinin, Efendi'nin kurduğu düzene yönelik saldırıları pek önemli sayılmazdı; sadece vandalizmdi. Fakat eylemlerinden bahsediliyordu; çiftliklerde ve fabrikalarda onlardan söz ediliyor, her tekrarda biraz daha abartılıyorlardı. Bir tür sembol haline gelmişlerdi. Efendi sembollerin öneminin farkındaydı. Sıfıncı Gecede, ele geçirdiği tüm şehirlerde bazı binaların yakılmasını sağlamasının bir sebebi vardı. Küllerin ve eriyen demirlerin oldukları yerde kalmalarını, böylece şehir haritalarında gücünün sembolize etmelerini istemişti. İradesinin kalıntılan...

Başka muhalifleri de vardı -uyuşturucu tacirleri, kaçakçılar, yağmacılar- fakat onlar Efendi'nin planına asla tezat düşmemiş anarşist topluluklardı, bu yüzden onların kural ihlallerini fazla umursadığı söylenemezdi. Fakat Goodweather farklıydı. O ve ekibi, Setrakian'ın Dünya'daki varlığının kalıntıları oldukları için, varlıkları bile Efendi'nin gücüne yönelik bir aşağılamaydı.

Fakat Efendi Goodweather'ı kendisine çekecek tek şeyi rehin almıştı.

Çocuğa gülümsedi. Çocuk da ona gülümseyerek karşılık verdi.

ADLİ BAŞTABİP'İN BÜROSU, MANHATTAN

Bellevue Hastanesi'ndeki patlamanın ardından, Eph terk edilmiş arabaların ve kamyonetlerin ardına gizlenerek East Nehri Caddesi'nde ilerledi. Ağrıyan kalçası ve yaralı bacağıyla elinden geldigince hızlı koşup, bir giriş rampasından ters yöne saparak On Üçüncü Cadde'ye geri döndü. Takip edildiğinin, takipçileri arasında muhtemelen genç yoklayıcıların, dört ayak üstünde hareket eden ürkütücü, kör medyum iz sürücülerin de

bulunduğunun farkındaydı. Gece görüşlü gözlüğünü çıkarıp, vampirlerin en son bakacakları yerin kısa süre önce girip araştırdıkları bir bina olacağını düşünerek hızla Adli Baştabip'in Bürosu'na doğru ilerledi.

Şiddetli patlamanın etkisiyle kulakları çınlamaya devam ediyordu. Birkaç arabanın alarmı çalıyor ve etrafta yankılanıyordu. Patlamanın gücüyle parçalanan yüksek pencerelerin camları yollara saçılmıştı. On Üçüncü ve Birinci Cadde'nin köşesine ulaştığında, yola dökülmüş tuğla ve sıva parçalarını fark etti. Bir binanın ön cephesi yıkılmış, molozlar yola saçılmıştı. Yaklaştıkça, gözlüğün yeşil ışığı altında, iki eski trafik güvenlik konisinin arkasında bir çift bacadın görüldüğünü fark etti.

Çıplak bacaklar, çıplak ayaklar. Bir vampir kaldırımında yüzüstü yatıyordu.

Eph yavaşlayıp konilerin etrafından dolaştı. Vampirin tuğla ve beton parçaları arasında yere serildiğini gördü. Yere bakan yüzünün etrafında beyaz, kurtlu bir kan havuzu oluşmuştu. Özgür kalmamıştı: Deri altında yaşayan kurtların cildinin altında hareket ettiği, yani vücudundaki kan dolaşımının hâlâ durmadığı görülebiliyordu. Görünüşe bakılırsa, bu yaralı yaratık bilincini kaybetmiş ya da ölümsüzler için geçerli olan benzer bir duruma gelmişti.

Eph en büyük tuğla ve beton parçasını almak üzere etrafına bakındı. Vampirin işini bitirmek üzere, onu başının üzerinde kaldırdı... Derken ürkütücü bir merak duygusu onu ele geçirdi. Çizmesini kullanarak strigoiyi sırtüstü çevirip, dümdüz ve hareket etmeden yatan yaratığa baktı. Yüzünün paramparça olmasına bakılırsa, düşen tuğlaların gürültüsünü duyup başını o yöne çevirmişti.

Elindeki tuğla parçası giderek ağırlaşırken, onu aşağıya indirip yana doğru fırlatarak, yaratığın başının otuz santim ötesinde yere çarpmasına izin verdi. Hiçbir tepki yoktu.

Adli baştabip'in binası sokağın hemen karşısındaydı. Büyük bir riskti fakat yaratık eğer görüldüğü gibi, gerçekten körse, Efendi onun aracılığıyla kendisini göremezdi. Üstelik bir de beyni hasar görmüşse... Efendi'yle kesinlikle iletişim kuramaz, nerede olduğu asla öğrenilemezdi.

Eph kendini bu işten caydırmaya fırsat bulamadan hızla harekete geçti. Yapışkan kan gölüne dikkat ederek, yarattığı koltu- kaltlarından tutup onu kaldırımdan aşağıya, sokağın karşısına ve bodrumdaki morga ulaşan rampaya doğru sürükledi.

İçeri girdikten sonra, bir tabureyi kendine çekerek onun üzerine çıkıp vampiri otopsi masasına yatırdı. Hızla çalışarak, lastik tüple yarattığın bileklerini masanın altından birbirine bağladı, sonra bacaklarını da aynı yöntemle masanın ayaklarına sabitledi.

Eph muayene masasına yatırdığı *strigoïye* baktı. Evet, bunu gerçekten de yapmak üzereydi. Dolaptan bir patoloji uzmanının uzun iş önlüğünü çıkarıp, çift kat lateks eldiven giydi. Eldivenlerin ucunu iş önlüğünün kollarına, önlüğün eteklerini ise çizmelere hamlayarak, bedenini iyice korumaya aldı. Lavabolardan birinin üzerindeki dolapta temiz bir plastik maske bulup onunla yüzünü örttü. Sonra tekerlekli bir tepsiyi masanın yanına çekip, hepsi kesici aletler olan, bir düzine paslanmaz çelik gereci onun üzerine dizdi.

Eph vampire bakarken yarattığın bilinci açılmaya başladı. Önce hareketlenerek, başını iki yana salladı. Bağlandığını hissedip, belini masanın üzerinde hareket ettirerek kurtulmak için mücadele etmeye başladı. Eph başka bir tüpü onun belinin çevresine dolayıp masanın altından bağladı, sonra başka bir tüple boynuna da aynı işlemi uyguladı.

Yaratığın boynunun arkasını dürtüp, parçalanmış yüzüne rağmen hâlâ işlevini yerine getirebileceği olasılığına karşı onun

iğnesini harekete geçirmeyi denedi. Vampirin boğazının hareketlendiğini gördü ve yaratık iğne mekanizmasını etkinleştirmeye çabalarken onun çenesinin tıkrıdığını duydu. Fakat çene kemiği içeriden hasar görmüştü. Bu yüzden tek endişesi kan kurtlarıydı. Onlardan korunabilmek için Luma lambasını elinde tutuyordu.

Cerrah bıçağını bağladığı tüpü kesmeden yaratığın boğazında hareket ettirip, deriyi iki yana ayırdı. Bu sırada son derece dikkatli davranıyor, yaratık çenesini hareket ettirmeye çabalarken onun boğazının sarsılışını izliyordu. İğnesinin içinde durduğu etli tümsek içeriye gömülmüş ve gevşek kalmıştı. Eph bir cımbızla onun ince ucunu yakalayıp çekince, iğne hiç zorlanmadan ileriye uzandı. Yaratık onu yeniden kontrol etmeye çabalarken, iğnenin altındaki kas seğiriyordu.

Eph küçük gümüş bıçağına uzanıp, kendi güvenliği için bu uzantıyı kökünden kesti.

Yaratık acıyla kıvranır gibi gerilerek biraz dışkılayınca, yoğun amonyak kokusu Eph'in burun direğini sızlattı. Boğazındaki kesikten beyaz kanlar akarken, yakıcı sıvı gergin lastik tüpün üzerine damladı.

Eph kıvranan uzvu tezgâha götürüp dijital bir tartının yanına koydu. Onu bir büyütecin ışığı altında inceledi. İğne kopuk bir kertenkele kuyruğu gibi seğirirken, onun küçük çatalı ucunu fark etti. Eph iğneyi uzunlamasına ikiye bölüp pembe eti geri çekerek genişleyen kanalları ortaya serdi. Kanallardan birinin işlevinin, vampir kurbanını soktuğunda onun kanına virüsü taşıyan parazit kurtlarının yanı sıra uyuşturucu bir madde ve pıhtılaşmayı önleyici bir sıvı karıştırmak olduğunu zaten biliyordu. Diğer kanal ise kanı içine çekiyordu. Vampirler insan kurbanlarının kanını emmek yerine, bu işlemi yapması için fizik kanunlarına güveniyorlardı, iğnenin ikinci kanalı, atardamardan akan kanın bir bitkinin gövdesinden yukarı tırmanan su gibi kolaylıkla yukarı çekilmesini sağlayan, vakum

benzeri bir bağlantı kuruyordu. Vampir gerekirse iğnesinin alt bölümünü bir piston gibi kullanarak bu işlemi hızlandırabilirdi- yordu. Bu karmaşık biyolojik sistemin radikal endojen gelişimden kaynaklanması inanılmazdı.

İnsan kanının yüzde 95'inden fazlası suydı. Geri kalan bölümü yağdan değil, protein, şeker ve minerallerden ibaretti. Sivrisinekler, keneler ve diğer eklembacaklılar gibi kan emiciler kurumuş kanla da yaşamlarını sürdürebiliyorlardı. Dönüşüm geçirmiş bedenleriyle büyük kan emiciler olan vampirlerin ise, beslenme yetersizliği çekmemeleri için düzenli kan takviyesine ihtiyaçları vardı, insan kanının çoğu sudan ibaret olduğu için, beslenirken bile sık sık boşaltım yapmaları gerekiyordu.

Eph derisini yüzdüğü iğneyi tezgâhın üzerinde bırakıp yaratığın yanına döndü. Asitli vampir kanının boynunun etrafındaki tüpü aşındırmasına rağmen, vampir çırpınmaktan vazgeçmişti. Eph onun göğüs kafesinden beline dek uzanan Y şeklinde klasik bir kesikle yaratığın göğsünü açtı. Kireçlenmiş göğüs kafesi kemiklerinin arasından, onun göğsünün mutas- yon geçirerek dört bölmeye ya da odacığa ayrıldığı görüldü. Sindirim sisteminin vampir hastalığı sendromunun bir sonucu olarak tamamen dönüşüm geçirdiğini uzun süredir tahmin etmesine rağmen, şimdiye dek olgun bir vampirin göğüs boşluğunu hiç incelememişti.

İçindeki bilim adamı bu dönüşümün gerçekten olağanüstü olduğunu düşündü.

İçindeki insan kazazedeye göre ise, bu kesinlikle iğrençti.

Üst katın zemininde ayak sesleri duyunca, yarattığı kesmeye son verdi. Katı tabanların -ayakkabılar- çıkardığı seslerdi, fakat kaliteli ayakkabılar diğer giysilerin çoğundan daha uzun süre dayandığı için bazı yaratıklar onları giymeyi hâlâ sürdürüyordu. Vampirin parçalanmış yüzüne ve çökük kafatasına bakıp, Efendi'nin gücünü hafife alarak kendini bir savaşın eşiğine sürüklememiş olduğunu umut etti.

Uzun kılıcını ve lambasını aldı. Büyük buzdolabının kapısının yanındaki, merdivenleri rahatça görebileceği bir boşluğa doğru geriledi. Saklanmanın anlamı yoktu; vampirler şiddetle arzuladıkları kırmızı kanı pompalayan insan kalbinin atışını duyabiliyorlardı.

Merdivenlerden yavaşça inen ayak seslerini duydu, davetsiz misafir son birkaç basamaktan hızla aşağıya koşup açık kapıyı tekmeledi. Eph kendisinininkine benzer uzun gümüş bir kılıcın parıltısını görünce gelenin kim olduğunu hemen anladı ve rahatladı.

Fet duvara yaslanmış Eph'i görünce, kendine özgü bir hareketle gözlerini kıstı. İmha uzmanı yün pantolon ve koyu mavi bir anorak giymiş, çantasının kopçalı deri sapını göğsünün üzerinden geçirmişti. Kapüşonunu geriye iterek kül renkli yüzünü iyice ortaya çıkarıp kılıcını kılıfına soktu.

Eph, "Vasiliy?" dedi. "Burada ne işin var?"

Fet Eph'in patoloji önlüğünü ve eldivenli ellerini görünce, masanın üzerindeki iç organları çıkarılmış, hâlâ hareket etmeye devam eden *strigoie* döndü.

Fet kılıcını indirerek, "Senin burada ne işin var?" diye sordu. "Bugün geri döndüm..."

Eph duvardan uzaklaşıp kılıcını yerdeki kılıfına soktu. "Bu vampiri inceliyorum."

Fet masaya doğru ilerleyip yaratığın parçalanmış yüzüne baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır. Doğrudan değil. Havaya uçurduğum bir hastaneden sıçrayan beton parçası yüzüne çarptı."

Fet Eph'e baktı. "Patlamayı duydu. O sen miydin?"

"Beni köşeye sıkıştırmışlardı. Neredeyse."

Eph Vasiliy'yi görür görmez rahatlamıştı, fakat aynı zamanda bedeninin öfkeyle gerildiğini hissediyordu. Oracıkta dona- kalmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sıçan avcısını kucaklamak mıydı? Yoksa onu canını çıkarana dek dövmesi mi gerekirdi?

Fet masadaki *strigoie*ye dönüp görüntüsü karşısında irkildi. “Yani onunla oynamak için yarattığı buraya getirmeye mi karar verdin?”

“Bu durumun, bize eziyet veren yaratıkların biyolojik sistemine ilişkin bazı önemli soruları yanıtlamak için bir fırsat olduğunu düşündüm.”

Fet, “Daha çok işkence yapıyormuşsun gibi görünüyor,” dedi.

“Eh, bir imha uzmanıyla bilim adamı arasındaki fark da budur.”

Fet masanın etrafında dolanarak Eph’in karşısına geçip, “Belki de,” dedi. “Ya da belki aradaki farkı anlayamıyorsun. Belki de Efendi’ye zarar veremediğin için, onun yerine bu şeyi yakaladın. Bu yarattığın sana oğlunun nerede olduğunu söyleyemeyeceğinin farkındasın, değil mi?”

Eph Zack’ten bu şekilde bahsedilerek damarına basılmasından hoşlanmıyordu. Eph bu mücadeleye girerek diğerlerinin hiç anlayamadığı bir şeyi riske atmıştı. “Onun biyolojisini inceliyorum. Tasarımdaki zayıflıkları araştırıyorum. Faydalanabileceğimiz bir şey bulmaya çalışıyorum.”

Vampirin açılmış göğsünün önünde, Eph’in karşısında duran Fet, “Onların ne olduğunu biliyoruz. Bizi istila eden ve vücudumuzu kullanan doğa güçleri... Bizden besleniyorlar. Artık gizemli bir yanları kalmadı.”

Masadaki yaratık hafifçe inleyip hareketlendi. Sanki görünmez bir partnerle cinsel ilişkiye giriyormuş gibi, kalçalarını öne itip göğsünü şişirdi.

“Tanrım, Eph. Bu lanet olasıca şeyi yok et.” Fet masadan uzaklaştı. “Nora nerede?”

Bu soruyu ilgisiz bir tavırla sormaya çalışsa da bunu başaramamıştı.

Eph derin bir nefes aldı. “Sanırım başına bir şey geldi.”

“Nasıl bir şey”? Konuş.”

“Buraya geri döndüğümde gitmişti. Annesi de yoktu.”

“Nereye gitmişti?”

“Sanırım burada baskına uğrayıp binayı terk etmişler. O zamandan beri ondan hiç haber almadım. Eğer sen de almadıysan başına bir şey gelmiş demektir.”

Fet sersemleyerek ona dik dik baktı. “Sen de yapılabilecek en iyi şeyin burada kalıp lanet olası bir vampiri parçalamak olduğuna mı karar verdin?”

“Burada kalıp ikinizden birinin benimle irtibata geçmesini beklemek olduğuna, evet.”

Fet Eph’in bu tutumuna kaşlarını çatarak karşılık verdi. Adanı tokatlamak istiyordu -onu tokatlamak ve tam bir zaman kaybı olduğunu söylemek... Eph’in her şeyi vardı, Fet’in ise hiçbir şeyi... Buna rağmen Eph iyi talihini sürekli boşa harcamış ya da görmezden gelmişti. Ona birkaç tokat yapıştırmayı gerçekten istiyordu. Fakat bunun yerine yüksek sesle iç çekip, “bana yardımcı ol,” dedi.

Eph onu üst kata çıkarıp, ters dönmüş sandalyeyi, Nora’nın geride bıraktığı lambasını, giysilerini ve silah çantasını gösterdi. Fet’in gözlerine bakınca, onların yaşlarla dolduğunu gördü. Eph, Fet ve Nora’nın ihaneti göz önüne alınacak olursa, Fet’in acı çekmesini görmenin ona kendini iyi hissettireceğini düşünmüş, fakat yanılmıştı. Kendini kesinlikle iyi hissetmiyordu. “Bu çok kötü,” dedi.

Fet, “Kötü,” diyerek şehre bakan pencerelere doğru döndü. “Sadece bu kadar mı?”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Sanki bir seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun. Gidip onu bulmalıyız.”

“Ah. Basit.”

“Evet! Basit! Eğer kaybolsaydım seni aramamızı istemez miydin?”

“Buna bel bağlamazdım.”

Fet ona dönerek, “Gerçekten mi?” dedi. “Sanırım sadakat konusunda tamamen farklı görüşlere sahibiz.”

Eph kelimeleri iğneleyici bir biçimde vurgulayarak, “Evet, sanırım öyle,” diye yanıtladı.

Fet ona karşılık vermemesine rağmen, geri adım da atmadı. “Yani onun yakalandığını, fakat dönüştürülmediğini düşünüyorsun.”

“Burada dönüştürülmediği kesin. Fakat nasıl gerçekten emin olabiliriz ki? Zack’ten farklı olarak, onun peşine düşeceği bir Kıymetlisi yok, değil mi?”

Başka bir iğneleme. Eph kendini kontrol edemiyordu. Samimi

yazışmalarını gerçekleştirdikleri bilgisayar oracıkta, masanın üzerindeydi.

Fet şimdi Eph'in en azından bir şeylerden şüphelendiğini anlamıştı. Belki de karşısına geçip kendisine bir suçlamada bulunması için Eph'e meydan okuyordu, fakat Eph ona bu tatmini yaşatmayacaktı. Bu yüzden Fet onun imalarına karşılık vermek yerine, her zamanki gibi Eph'in hassas noktasına saldırmaya başladı. "Sanırım kararlaştırdığınız saatte burada Nora'yla buluşmak yerine, yine Kelly'nin evine gitmiştin, değil mi? Oğlun konusunda geliştirdiğin bu takıntı seni darmadağın etti Eph. Evet, oğlunun sana ihtiyacı var. Fakat bizim de sana ihtiyacımız var. Nora'nın sana ihtiyacı var. Dünyada sadece sen ve oğlun yoksunuz. Sana güvenen başka insanlar da var."

Eph, "Peki ya sana ne demeli?" diye sordu. "Setrakian'a yönelik takıntından söz ediyorum. İzlanda'ya yaptığın yolculuğun sebebi buydu. Onun yapacağını düşündüğün şeyi yaptın. *Lumen*'in bütün sızlarını çözdün mü? Çözemedin mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Sen de burada olabilirdin, fakat kendini onun öğrencisi ilan ederek yaşlı adamın ayak izlerini takip etmeyi tercih ettin."

"Riske girdim. Bir yerde şansımızın dönmesi gerekiyor." Fet konuşmayı kesip ellerini kaldırdı. "Fakat tüm bunları bir kenara bırakalım. Nora'ya odaklanalım. Şimdi tek problemimiz o." Eph, "En iyi ihtimalle, üst düzey koruma altındaki bir kan kampındadır. Eğer hangisinde olduğunu doğru tahmin edebilirsek, yapmamız gereken tek şey içeri girmek, onu bulmak ve yeniden dışarı çıkarmak olacaktır. İntihar etmenin daha kolay yöntemlerini de biliyorum."

Fet, Nora'nın eşyalarını toplamaya başladı. "Ona ihtiyacımız var. Bu gayet açık. Kimseyi kaybetmeyi göze alamayız. Kendimizi bu pislikten kurtarma şansımızı yitirmek istemiyorsak, herkesin yardımına ihtiyacımız olacak."

"Fet. İki yıldır bu işin içindeyiz. Efendi'nin sistemi iyice güçlendi. Kaybettik."

"Yanlışı. *Lumen* konusunda başarısız olmam, elim boş geri döndüğüm anlamına gelmez."

Eph tahminde bulunmayı denedi. "Yiyecek mi?"

Fet, "O da var," diye karşılık verdi.

Eph tahmin oyunu oynayacak bir ruh halinde değildi. Üstelik gerçek

yiyeceklerden bahsetmek bile ağzının sulanması, karnının guruldaması için yeterli olmuştu. “Nerede?”

“Bu civarda gizlediğim bir soğutucuda. Onu taşımama yardım edebilirsin.”

“Nereye?”

Fet, “Şehir dışına,” dedi. “Gidip Gus’ı bulmamız gerekiyor.”

STAATSBURG, NEW YORK

Nora New York’un yağmurlu kırsal kesiminde hızla ilerleyen bir arabanın arka koltuğundaydı. Koyu renkli döşemeleri temiz, yer matları ise ayaklarına yapışan çamurlardan dolayı pisti. Bundan sonra başına ne geleceğini bilemeyen Nora, yol boyunca sağ tarafta köşeye büzülerek oturmaya devam etti.

Nereye götürüldüğünü bilmiyordu. Eski patronu Everett Barnes’la olan şok edici karşılaşmasının ardından, iriyarı iki vampir tarafından içi perdesiz duşlarla dolu bir odanın bulunduğu bir binaya götürülmüştü. Vampirler tek kapının önünde durup beklemişlerdi. Orada direnip karşı koyabilirdi, fakat uyum sağlayıp bundan sonra neyin geleceğini öğrenmenin daha iyi olacağını hissetmişti. Belki bir kaçış fırsatı yakalayabilirdi.

Bu yüzden soyunup duş almıştı. Başlangıçta rahatsız olsa da, iriyarı vampirlere baktığında, onların insan bedenine hiçbir ilgi duymaksızın strigoilere özgü ifadesiz bakışlarını arkasındaki duvara odakladıklarını fark etmişti.

Çıplak kafatasına değen soğuk suyun -sıcak su yoktu- verdiği his tuhaftı. Soğuk damlalar iğneler gibi tenine çarptıkça ürpermesine yol açıyor, ensesinden ve çıplak sırtından aşağıya akıyordu. Su iyi gelmişti. Nora fayansların arasındaki oyukta duran yarım kalıp sabunu aldı. Ellerini, başını ve çıplak karnını sabunlarken rahatladığını hissetti. Omuzlarını ve boynunu yıkarken, sabunu burnuna yaklaştırıp koklamak için duraksadı -gül ve leylak- geçmişin bir kalıntısı... Birileri bir yerde bu sabun kalıbını üretmişti. Trafik sıkışıklığı, okul günleri ve hızla yenilen öğle yemeklerinin hâlâ varlığını sürdürdüğü normal bir günde, onu binlerce başka sabunla birlikte paketleyip satışa sürmüştü. Birileri gül ve leylak

kokulu sabunun satışının yüksek olacağını düşünerek, Kmart ya da Walmart'm kalabalık raflarına göz gezdiren ev kadınlarının ve annelerin ilgisini çekmesi için onu -şeklını, kokusunu ve rengını- tasarlamıştı. Şimdi o sabun kalıbı buradaydı -bir üretim çiftliğinde... Gül, leylak ve geçmişte kalmış günler gibi kokan, arkeolojik bir buluntuydu.

Odanın ortasındaki banka katlanmış yeni bir gri tulum, onun üzerine de beyaz pamuk bir külot yerleştirilmişti. Giyindikten sonra yeniden karantina bölümünden geçirilerek ön kapılara yönlendirildi. Tepede, paslanmış kemerin üzerindeki Ö Z G Ü R L Ü K yazısından sular damlıyordu. Art arda iki araba kapıya yanaştı. Nora ilk arabaya bindi; İkincisine kimse binmedi.

Sert plastikten, cam benzeri bir bölme sürücüyle yolcu koltuklarını birbirinden ayırıyordu. Sürücü üzerinde erkek şoför giysisi ve şapkası olan, yirmili yaşlarının başlarında insan bir kadındı. Şapkasının kenarından görüldüğü kadarıyla saçlarının kökünden kazınmış olması, Nora'nın onun kel olduğunu, bu yüzden kamp sakinlerinden biri olabileceğini düşünmesine yol açtı. Yine de ensesinin pembeliği ve ellerinin sağlıklı rengi yüzünden, onun düzenli kan verdiğinden şüphe etti.

Nora yeniden arkasına dönüp, kamptan ayrıldığından beri kendilerini takip eden arabayı merak etmeyi sürdürdü. Karanlık yağmuru delen farlarının parlaklığından ötürü bundan emin olamasa da, şoförün duruşuna bakarak onun vampir olduğu izlenimine kapılmıştı. Belki de kaçmaya çalışacak olursa, yakalanmasına yardım edecek bir destek arabasıydı. Yolcu kapılarının kaplama panelleri ve kol destekleri kaldırılmış, kilitler ve cam açma kolları sökülmüştü.

Uzun bir yolculuğa çıktığını sanıyordu, fakat araba kamptan üç dört kilometre uzaklaştıktan sonra, yol kenarındaki açık bir garaj yolu kapısının önünde durdu. Uzun, kıvrımlı garaj yolunun sonunda, kasvetli sisin ortasında, o güne dek gördüğü çoğu evden daha büyük ve görkemli bir ev yükseliyordu. New York'un kırsal kesimindeki bir Avrupa malikânesini andıran evin tüm pencerelerinden dışarı, sanki parti hazırlığı yapılmış gibi sıcak sarı bir ışık sızıyordu.

Araba evin önünde durdu. Şoför direksiyonda oturmaya devam ederken, tekini kendi başının üzerinde tuttuğu iki şemsiye taşıyan bir uşak kapıda belirdi. Nora'nın kapısını açıp, araçtan çıkarken ve kendisiyle

birlikte kaygan mermer , merdivenleri tırmanırken onu kirli yağmurdan korudu. İçeri girdikten sonra şemsiyeleri bir kenara bırakıp yakındaki bir raftan beyaz bir havlu alarak, tek dizinin üzerine çöküp Nora'nın çamurlu ayaklarını temizledi.

“Bu taraftan, Dr. Martinez,” dedi. Nora onu takip ederek,

çıplak ayaklarıyla soğuk zeminde ilerleyip geniş bir koridordan geçti. İyi aydınlatılmış odalar, yerdeki sıcak hava üfleyen havalandırma delikleri, temizlik malzemelerinin hoş kokusu... Her şey o kadar medeni, o kadar insaniydi ki... Rüya gibi, demek yerinde olurdu. Kan kampıyla bu malikâne arasındaki fark, kül ve saten arasındaki kadar büyüktü.

Uşak ikiz kapıları açınca, içinde iki sandalyenin bir köşesine yerleştirildiği uzun bir masa olan gösterişli bir yemek odası önünde belirdi. Ortasında küçük bir hanedan arması olan yivli, altın yaldızlı tabaklar masaya yerleştirilmişti. Bardaklar kristaldi, fakat çatal bıçaklar-gümüş değil paslanmaz çeliktendi. Görünüşe göre tüm malikânede, dünyanın vampirler tarafından yönetilmesi yüzünden verilen tek ödün buydu.

İki kişilik yemek takımının çapraz köşesinde duran pirinç tepsinin üzerine, göz kamaştırıcı eriklerle dolu bir kâse, porselen sepet içindeki hamur tatlıları, iki tabak çikolatalı yer mantarı ve başka tatlılar yerleştirilmişti. Erikler son derece davetkârdı. Tam kâseye uzanacakken, kampta ona verilen ilaçlı suyu hatırlayarak kendine hâkim oldu. Baştan çıkmaması, açlığına rağmen zekice seçimler yapması gerekiyordu.

Oturmayıp, çıplak ayaklarıyla masanın başında dikilmeye devam etti. Evin başka bir odasından hafif bir müzik sesi yükseliyordu. Odanın karşı tarafında ikinci bir kapı vardı. Onun açmayı denemeyi aklından geçirse de, izlendiğini hissetti. Kamera var mı diye etrafına baktı, fakat hiçbir şey göremedi.

İkinci kapı açıldı. Barnes üzerinde resmi, bembeyaz amiral üniformasıyla içeri girdi. Düzgün Vandyke sakalının etrafında cildi sağlık ve pembelikle ışıldıyordu. Nora iyi beslenen, sağlıklı bir insanın nasıl görüldüğünü neredeyse unutmuştu.

“Pekâlâ,” diyerek uzun adımlarla masanın diğer ucuna ilerleyip

Nora'ya yaklaştı. Malikânenin beyefendisi edasıyla, tek elini cebinde tutuyordu. “Burası birbirimizle yeniden görüşmemiz için çok daha uygun bir ortam, değil mi? Kamp yaşamı çok iç karartıcı. Burası benim kaçış yerim.” Elini sallayarak odayı ve onun ardındaki evi işaret etti. “Sadece benim için fazla büyük, tabii ki. Fakat yüksek rütbem sayesinde her şey emrime amade olduğu için, en iyisinden daha azıyla yetinmemi gerektiren hiçbir sebep yok. Anladığım kadarıyla burası eskiden bir porno yıldızına aitmiş. Tüm bunları müstehcenlik satın almış. Bu yüzden kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum.” Masanın ucuna ulaşırken gülümseyince, ağzının kenarlarıyla birlikte sivri sakalının düzgün uçları da yukarı kalktı. Yemek tepsisine bakıp, “Yemedin mi?” diye sordu. Üstü şekerle kaplı bir çöreğe uzandı. “Açlıktan ölmek üzere olduğumu sanıyordum.” Çöreğe gururla baktı. “Bunları kendim için yaptırıyorum. Queens'teki bir fırında, her gün sadece benim için hazırlanıyorlar. Çocukluğumda onların hasretini çekerdim, fakat satın alabilecek durumda değildim... Ama şimdi...”

Barnes çörekten bir ısırık aldı. Masanın başına oturduktan sonra, peçetesini açıp dizinin üzerine koyarak düzeltti.

Yiyeceklerin ilaçlı olmadığı anlayan Nora bir erik alıp meyveyi hızla mideye indirdi. Peçetesini alıp meyve suyu bulaşan çenesini sildikten sonra bir başkasına uzandı.

Ağzı doluyken konuşarak, “Seni adi herif,” dedi.

Ondan daha iyi bir tepki bekleyen Barnes'ın yüzünde yavan bir gülümseme belirdi. “Ah, Nora sadede gelelim... ‘Gerçekçi’ daha doğru bir ifade olacaktır. Yoksa ‘fırsatçı’yı mı tercih edersin? Bunu kabul edebilirim. Belki. Fakat artık yeni bir dünyadayız. Bu gerçeği kabul edip ona uyum sağlayanlar daha iyi konumlara ulaşıyor.”

“Ne kadar da asilsin. Bu.. .canavarların tarafını tutuyorsun.”
“Aksine, taraf tutmak gibi bir özellikten yoksun olduğumu söyleyebilirim.”

“O halde, çıkarıcısın.”

Kibar bir sohbet ediyorlarmış gibi davranarak Nora'nın

söyledikleri üzerine düşünürken çöreğini bitirip parmak uçlarını yaladı. “Belki.”

“Peki ya ‘hain’ e ne dersin? Ya da ‘aşâğılık herife?”

Barnes eliyle masaya vurdu. “Yeter,” deyip, sinir bozucu bir sineği kovalamasına elini sallayarak onun sözlerini savuşturdu. “Elinde kalan tek şey bu olduğu için dürüstlüğüne sığınuyorsun! Fakat bana bak! Sahip olduklarıma bir bak...”

Nora ona dik dik baktı. “İlk haftalarda tüm gerçek liderleri öldürdüler. Fikir üreticilerini ve güçlöleri... *Senin* gibi birinin yükselmesi için fırsat yarattılar. Bu pek de iyi bir his olamaz. Kötünün iyisi olmak...”

Barnes onun kendisi hakkındaki görüşleri hiç önemli değilmiş gibi rol yaparak gülümsedi. “Medeni olmaya çabalıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu yüzden otur... Ye... Sohbet et...”

Nora onunla arasına mesafe koyabilmek için diğler sandalyeyi masadan uzaklaştırdı.

Barnes, “Bana müsaade et,” dedi. Elindeki kör bıçakla bir çöreğe tereyağı ve ahududu reçeli sürerek, onu Nora için hazırlamaya başladı. “‘Hain’ ve ‘çıkarıcı’ gibi, savaş dönemine özgü ifadeler kullanıyorsun. Böyle bir dönem geçirildiğini varsaysak bile, savaş sona erdi. Senin gibi, bu yeni gerçekliği henüz kabul etmemiş birkaç insan olsa da, bu sadece bir yanılsama. Pekâlâ bu durum hepimizin köle olması gerekliliğİ anlamına mı geliyor? Tek seçeneğimiz bu mu? Sanmıyorum. Orta mevkilerde, hatta en üst düzeye yakın mevkilerde bile boşluklar var. Sıra dışı yetenekleri olan, onları kullanabilecek anlayışa sahip kişilere uygun mevkiler...” Çöreğİ Nora’nın tabağına koydu.

Nora, “Ne kadar kaypak olduğunu unutmuşum,” dedi. “Ne kadar hırslı olduğunu...”

Barnes sanki bir iltifat duymuş gibi gülümsedi. “Pekâlâ kamptaki yaşam da tatmin edici olabilir. İnsanın sadece kendisi için değİl,

başkaları için de yaşaması... İnsanın temel biyolojik fonksiyonu -
kan üretimi- onların türü için muazzam bir kaynak. Bu durumun
bize de güç kazandırmadığını mı sa-

nıyorsun? Eğer kişi kartlarını doğru oynarsa, bunu başarabilir. Eğer gerçekten değerli olduğunu onlara gösterebilirse...”

“Bir gardiyan olarak...”

“Yine aynı şey, ne kadar indirgeyicisin. Kaybedenlere özgü bir dil kullanıyorsun Nora. Kampın ceza ya da baskı amacıyla kurulduğuna inanmıyorum. Toplu üretim ve maksimum verimlilik amaçlanarak kurulmuş bir tesis sadece... Düşünceme göre -ki ben bunu basit bir gerçek olarak kabul ediyorum- beklentilerin açıkça tanımlandığı bir yaşam süren insanlar, kısa sürede bunun için minnet duymaya başlıyorlar. Hayatta kalabilmek için basit, anlaşılabilir kurallara uyuyorlar. Başkalarının ihtiyacını karşıladıkları sürece, onların da ihtiyaçları karşılanıyor. Bu gerçekten rahat bir yaşam biçimi... İnsan nüfusu dünya çapında neredeyse üçte bir oranında azalmış, durumda. Efendi'nin bunda payı büyük olmasına karşın, insanlar.. .senin önündeki yemek gibi basit şeyler için birbirlerini öldürebiliyorlar. Bu yüzden seni temin ederim, kendini bir kez tamamen adadın mı, kamp hayatı kayda değer ölçüde stressiz bir yaşam biçimi haline geliyor.”

Nora onun elleriyle hazırladığı çöreği görmezden gelerek, bir sürahiden bardağına limonata doldurdu. “Bence işin en korkunç yanı, buna gerçekten inanıyor olman.”

“Biz insanların basit hayvanlardan, bu dünya üzerindeki sıradan varlıklardan daha fazlası olduğumuza -burada olmak üzere seçildiğimize- inanmak, başımızı belaya soktu. Bizi yerleşik ve halinden memnun varlıklara dönüştürdü. Ayrıcalıklı olduğumuza inanmamıza yol açtı. Tanrı hakkında birbirimize anlattığımız peri masallarını düşündükçe..

Bir uşak çift kanatlı kapıyı açıp pirinç tepsiye yerleştirilmiş, ağzına altın renkli folyo sarılmış bir şişeyle içeri girdi.

Barnes boş bardağını uşağa doğru uzatarak, “Ah,” dedi. “Şarap.”

Nora Barnes'ın bardağına bir yudum şarap dolduran uşağı izledi. “Bu da ne oluyor?” diye sordu.

“Priorat. İspanyol şarabı. Palacios, EErmita, '04. Hoşuna gidecek. Bana bu güzel evle birlikte, muhteşem bir şarap mahzeni de devredildi.”

“Tüm bunlardan bahsediyorum. Buraya getirilmemden... Neden? Ne istiyorsun?”

“Sana bir teklifte bulunmayı. Büyük bir fırsat... Sana bu yeni yaşamını belki de sonsuza dek, kayda değer ölçüde iyileştirme şansı sunuyorum.”

Nora onun şarabı tadıp onayladıktan sonra, uşağın bardağını doldurmasına izin verişini izledi. “Başka bir şoföre mi ihtiyacın var? Bulaşıkçıya mı? Şarap garsonuna mı?”

Barnes hafif utangaç bir tavırla gülümsedi. Sanki onları avuçları arasına almak istermiş gibi Nora’nın ellerine bakıyordu. “Biliyorsun Nora, güzelliğin bende her zaman hayranlık uyandırmıştır. Ve.. .açıkçası, Ephraim’in senin gibi bir kadını hak etmediğini hep düşünmüşümdür...”

Nora konuşmak üzere ağzını açtı. Sesi çıkmadı. Ancak sessizce nefes vererek ciğerlerini boşaltabildi.

“Tabii o zamanlar, bir ofis ortamında, hükümet tesisinde, astlarımdan birine yakınlaşmam...meslek kurallarına aykırı olurdu. Taciz ya da benzeri bir durum olarak kabul edilirdi. O saçma ve doğadışı kuralları hatırlıyor musun? Son döneme doğru medeniyetin ne kadar müşkülpesent bir hal aldığını? Artık dünyada çok daha doğal bir düzen hâkim. İsteyen ve bunu yapabilen insanlar...istediklerine ulaşabiliyorlar.”

Nora yutkununca, nihayet sesini kullanabilmeye başladı. “Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun, Everett?”

Sanki görgüsüzlüğünün bilincinde değilmiş gibi yüzü hafifçe kızardı. “Yakınımda eski yaşamımdan fazla insan kalmadı. Senin de öyle. Arada sırada eski günleri anmak güzel olmaz mıydı? Bence bu çok keyifli olabilir -eski yaşanmışlıklarımızı paylaşmak... Mesleki anekdotları...tarihleri ve yerleri. Eskiden her şeyin nasıl olduğunu anımsamak... Birçok ortak nok-

tamiz var -mesleki geçmişimiz, çalışma deneyimlerimiz. Hatta eğer istersen kampta tıbbi uygulamalar da gerçekleştirebilirsin. Sosyal hizmetler konusunda altyapın olduğunu hatırlar gibiyim. Hastalarla ilgilenabilir, onları yeniden üretken olmaları için hazırlayabilirsin. Hatta istersen daha ciddi işlerle de ilgilenebilirsin. Biliyorsun, epey nüfuzluyum.”

Nora sesini yükseltmemeye özen gösterdi. “Peki ya karşılığında ne alacağım?”

“Karşılığında mı? Lüks yaşam. Konfor. Burada benimle yaşayacaksın. Önce bir deneme süreci geçireceğiz. İkimiz de kendimizi istemediğimiz bir durumda yaşamaya mahkûm etmek istemeyiz. Zamanla tüm taşların yerine oturacağım düşünüyorum. Güzel saçlarını kazımlarından önce seni bulmadığım için üzgünüm. Fakat peruklarımız var.”

Barnes onun çıplak başına uzandı, fakat Nora doğrulup geri çekildi.

“Şoförün de işine bu şekilde mi başladı?” diye sordu.

Barnes elini yavaşça geri çekti; yüzünden pişmanlık okunuyordu. Kendisi için değil, sanki Nora kabalık ederek geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aşmış gibi, onun adına duyduğu bir pişmanlıktı.

“Eh,” dedi, “görünüşe bakılırsa, o sırada patronun olan Goodvweather’a tutulman hiç de zor olmamıştı.”

Gücenmekten ziyade dehşete düşmüştü. “Şimdi anlıyorum,” dedi. “Bundan hoşlanmadın. Patronumun patronuydun. Onun yerine sen... Öncelik senin olmalıydı, değil mi?”

“Sadece sana, görünüşe göre böyle bir şeyi hayatında ilk defa yapmadığını hatırlatıyordum.” Kendi iddialarına güveni tam olan bir tartışmacı gibi arkasına yaslanarak, kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne attı. “Bu senin için alışılmadık bir durum değil.”

Nora, “Vay canına,” dedi. “Her zaman düşündüğüm gibi, gerçekten de beyinsiz bir bağınazmışsın...”

Barnes soğukkanlılığını yitirmeden gülümsedi. “Bence önünde kolay bir seçim var. Kamptaki ya da -eğer kartlarını doğru oynarsan olasılıklar dâhilinde olan- buradaki yaşam. Akli başında olan biri bu seçimi yapmak için uzun süre düşünmeye ihtiyaç duymaz.”

Nora inanmaz bir tavırla gülümserken, çarpılmış yüz ifadesi rahatsızlığını açığa vuruyordu. “Seni aşağılık pislik,” dedi. “Vampirlerden daha betersin, biliyor musun? Bu senin için bir ihtiyaç değil, sadece fırsat! Bir güç gösterisi... Gerçek tecavüz senin için fazla zahmetli olur. Beni ‘lüks yaşam’la kendine bağlamayı tercih edersin. Benim minnettar kalıp uysal davranmamı istiyorsun. Beni kullandığın için sana minnettar kalmamı... Sen bir canavarsın. Onların planlarına neden bu kadar uygun olduğunu anlayabiliyorum. Fakat ne bu evdeki, ne bu harap olmuş gezegendeki tüm erikler bile benim sana-”

“Belki de daha zorlayıcı koşullar altında geçireceğin birkaç gün fikrini değiştirmene neden olur. Nora ona çıkışırken Barnes’ın bakışları sertleşmişti. Sanki aralarındaki bu güç dengesizliğinden beslenircesine, şimdi aniden Nora’ya daha fazla ilgi duyuyormuş gibi görünmeye başlamıştı. “Eğer gerçekten orada, yapayalnız ve karanlıkta kalmayı seçersen -bunu yapmaya tabii ki hakkın var- dört gözle beklediğin şeyin ne olduğunu sana hatırlatmama müsaade et. Her ne sebeptense -tadı mı? Vitamine benzer faydaları olması mı? Vampir sınıfının en çok arzuladığı B pozitif kan grubundansın. Bu yüzden çocuk doğurma yükümlülüğün var. Kampa tek başına giriş yaptığın için, eşin başkaları tarafından seçilecek. Daha fazla B pozitif çocuk doğurma olasılığını artırmak için, eşin de B pozitif kan grubundan olacak. Benim gibi... Bu kolaylıkla ayarlanabilir. Sonra yaşamının doğurgan evresinin geri kalanım, sürekli ya gebelik ya da emzirme döneminde geçireceksin. Daha önce de gördüğün gibi, bu durumun da kendine göre bazı avantajları var. Daha iyi barınaklar, daha iyi öğünler, her gün iki porsiyon

meyve ve sebze... Tabii, eğer gebe kalmak konusunda sorun yaşırsan, doğurganlığı artıran ilaçlar kullanarak çeşitli girişimlerde bulunmana izin verilen makul bir sürenin ardından, kamp işçiliği ve beş günde bir kan verme rutinine geri döneceksin. Bir süre sonra ise, açık konuşmam gerekirse, öleceksin.” Barnes’ın yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Ayrıca, kampa kabul formlarınızı gözden geçirme fırsatı bulduğum için, kampa annenizle birlikte alındığınızdan haberim var, 'Bayan Rodriguez.’”

Nora ensesindeki -eskiden tüyleri olan yerin- diken diken olduğunu hissetti.

“Onu saklamaya çalışırken metroda yakalanmışsınız. O sırada ikinizin nereye gitmek üzere olduğunuzu merak ediyorum.”

Nora, “O nerede?” diye sordu.

“Aslında, hâlâ hayatta. Fakat bildiğin gibi, ilerlemiş yaşı ve belirgin hastalığı sebebiyle, kanı alındıktan sonra kalıcı olarak emekliye ayrılması planlanıyor.”

Bu sözler Nora’nın zihnini bulandırdı.

Barnes beyaz çikolatalı bir yer mantarı seçmek üzere kollarını kavuşturmaya son vererek, “Fakat,” dedi. “Canının bağışlanması kesinlikle mümkün. Belki de.. .bu fikir aklıma yeni geldi, fakat belki de buraya getirilerek yarı emekliye ayrılabilir. Ona bir oda verilip, kendisiyle ilgilenmesi için bir hemşire görevlendirilebilir. Böylece iyi bakılmış olur.”

Nora’nın elleri titredi.

“Yani.. .beni becermek ve bir de evcilik mi oynamak istiyorsun?”

Barnes tatlıyı ısıırıp, içindeki şekerli kremayı keyifle mideye indirdi. “Biliyorsun, çok daha uyumlu bir görüşme yapabiliydik. Nazik davranmayı denedim. Ben bir centilmenim, Nora.”

“Sen orospu çocuğundan başka bir şey değilsin.”

“Ha.” Barnes neşeyle başını salladı. “Şu ünlü İspanyol öfkesi, değil mi? Cesurca. Güzel.”

“Seni lanet olası canavar.”

“Haklısın, evet. Şimdi, düşünmeni istediğim bir konu daha var. O hapishanede karşılaştığımız anda yapmam gereken şeyin, kimliğini açıklayarak seni Efendi’ye teslim etmek olduğunu bilmen gerekir. Dr. Goodweather ve asi grubunuzun geri kalanı hakkında daha fazla bilgi edinmek Efendi’yi çok mutlu edecektir. Onların şimdi nerede oldukları ve nasıl olanakları ellerinin altında bulundurdıkları gibi bilgileri... Hatta sen ve annenin Manhattan’daki o metro vagonuna binip nereye gitmeye çalıştığınız ya da oraya nereden geldiğiniz gibi basit bilgileri...” Barnes gülümseyerek başını salladı. “Efendi bu soruların yanıtlarını öğrenmek konusunda son derece hevesli olacaktır. Ona eşlik etmeden, benden daha fazla keyif alacağından yüzde yüz eminim. Seni üzme için anneni kullanacaktır. Bundan şüphem yok. Eğer kampa bensiz geri dönersen, eninde sonunda kim olduğun ortaya çıkacaktır. Sana bunun da garantisini verebilirim.” Barnes ayağa kalkarak amiral üniformasının kırıksıklıklarını düzelterip, üzerindeki yemek kırıntılarını silkeledi. “O halde üçüncü bir seçeneğin olduğunu da anla- mışsındır. Efendi’yle bir randevu ve vampir olarak geçireceğin bir sonsuzluk...”

Nora’nın bakışları buğulanarak sabit bir noktaya takıldı. Kendini halsiz, neredeyse sersemlemiş hissediyordu. Kan kaybetmenin de böyle bir his olduğunu düşündü.

Barnes, “Fakat üzerine uzun uzadıya düşünmen gereken bir karar var,” dedi. “Seni daha fazla tutmayacağım. Hemen kampa - hâlâ hayattayken annenin yanına- dönmek istediğini biliyorum.” Çift kapıya doğru ilerleyip onları açarak geniş koridoru gözler önüne serdi. “Bu konuyu yeniden düşünüp bana kararını bildir. Zaman hızla azalıyor...”

Barnes kendisini görmeden, Nora masanın üzerindeki tereyağ bıçaklarından birini cebine attı.

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ'NİN ALTINDA

Gus Columbia Üniversitesi'nin önemli bir okul olduğunu biliyordu. Bir sürü eski bina, çıldırtıcı ölçüde yüksek öğrenim ücretleri, birçok güvenlik görevlisi ve kamera... Eskiden bazı öğrencilerin asla anlamadığı toplumsal sebeplerle, bazılarının da çok iyi anladığı daha yasadışı sebeplerle mahalleye kaynaşmaya çalıştığını görürdü. Fakat üniversitenin kendisi, terk edilmiş Morningside Heights kampüsü ve tüm diğer tesislerinde, zamanını harcamaya değer hiçbir şey yoktu.

Artık burası Gus'ın üssü, merkezi ve eviydi. Meksikalı çete üyesi, bölgesini ne olursa olsun terk etmezdi; hatta bunu yapacağına orayı havaya uçurmayı tercih ederdi. Sabotaj ve av aktiviteleri sayıca azaldığı ve daha disiplinli bir hal aldığı için, Gus kalıcı bir üs arayışına girmişti. Buna gerçekten ihtiyacı vardı. Bu çılgın yeni dünyada verimli olmak zordu. İnsanlara katlanmak 7/24 kendisini meşgul eden ve mükâfatının her seferinde biraz daha azaldığı bir iş haline gelmişti. Polis ve itfaiye departmanları, sağlık hizmetleri, trafik denetimi -her şey ele geçirilmişti. Kalacak bir yer bulmak için Harlem'deki eski bölgesini araştırırken, La Mugre çetesinden iki arkadaşı, sabotaj ortakları olan Bruno Ramos ve Joaquin Soto'ya rastlamıştı.

Genellikle Cheetos ve birayla beslenen Bruno şişmandı -bunu söylemenin başka yolu yoktu. Joaquin ise ince ve uzun boyluydu. Bakımlı, dövmeli ve oldukça havalıydı, ikisi de Gus'a kardeş kadar yakındı ve onun için canlarını verebilirlerdi. Buna dünden razıydılar.

Joaquin Gus'la birlikte hapis yatmıştı. Aynı hücrede kalmışlardı. Gus'ın mahkûmiyeti on altı ay sürmüştü. Birbirlerinin arkasını kollamışlar, Joaquin bir gardiyana, Raoul adlı iriyarı siyahı bir adama dirsek atarak onun dışlarını döktükten sonra uzun süre tecrit edilmişti. Dışsız bir adam için ne kadar da berbat bir isimdi: Raoul. Vampirlerin ortaya çıkışından -ba-

zılarının Düşüş diye söz ettiği dönemin başlangıcından- sonra, bir elektronik mağazasının yağmalanması esnasında Gus Joaquin'le yeniden iletişime geçmişti. Joaquin ve Bruno onun büyük bir plazma TV'yi ve bir kutu video oyununu taşımasına yardımcı olmuşlardı.

Beraberce üniversiteyi ele geçirmişler, buranın sadece biraz işgal edilmiş olduğunu fark etmişlerdi. Pencerele ve kapılara tahtalar çakılmış, üzerleri çelik levhalarla kapatılmış, iç kısımlar talan edilerek, amonyak kokan dışkılar yüzünden pislenmişti. Şehirden ayrılıp eve dönmeye çalışan öğrencilerin hepsi erkenden kaçmıştı. Joaquin onların fazla uzaklaşmış olamayacaklarını tahmin ediyordu.

Terk edilmiş binaların etrafında gizlice dolaşırken, temelin altında bir tünel sistemi olduğunu keşfetmişlerdi. Joaquin kabul ofisindeki vitrinde duran bir kitaptan, kampüsün aslında on dokuzuncu yüzyılda etkinliğini sürdüren bir akıl hastanesiyle aynı araziye inşa edildiğini öğrenmişti. Üniversitenin mimarları teki hariç tüm hastane binalarını yıkmış, yeni binaları onların temelleri üzerine inşa etmişti. Binaları birbirine bağlayan tünellerin çoğu, sıhhi tesisatlara, kızgın buhar borularına ve kilometrelerce elektrik kablosuna ayrılmıştı. Macera arayan öğrencilerin ve şehirli mağara araştırmacılarının sakatlanmasını önlemek amacıyla, zamanla bu geçitlerden bazıları tahtayla kaplanmış ya da kapatılmıştı.

New York'un Üst Batı Yakası'ndaki Broadvay ve Amsterdam caddeleri arasında kalan, Columbia'nın yetmiş bir kampüs binasının neredeyse hepsini birbirine bağlayan bu yeraltı şebekesinin büyük bölümünü keşfetmiş ve ona sahip çıkmışlardı. Vampirleri avlamak, Manhattan'da kargaşa yaratmak ve küflü tünelleri temizlemek gün ya da gece boyunca bütün vakitlerini aldığı için, bazı ücra bölümler keşfedilmeden kalmıştı.

Gus ana kampüs binasının dörtte biri genişliğindeki bir bölümle uğraşarak, kendi yaşam alanını orada kurmuştu. Böl-

gesinin sınırlarları hastaneden geri kalan tek binanın, Buell Yurdu'nun altında başlayıp Low Memorial Kütüphanesi'nin ve Kent Yurdu'nun altından geçerek, önünde orada oturmuş düşünen, çıplak bir adamın bronz heykelinin bulunduğu Felsefe Binası'nda sona eriyordu.

Tüneller uygun bir barınak, gerçek bir haydut yatağı olmak için biçilmiş kaftandı. Buhar devresi bozulduğu için, en azından bir yüzyıldır nadiren ziyaret edilmiş bölgelere erişebiliyordu -yeraltı duvarlarından dışarı fırlamış sert siyah teller, plaster karışımını güçlendirmek için kullanılmış gerçek at kıllarıydı. Bu sayede demir parmaklıklı hücrelerle dolu, rutubetli bir bodrum katına ulaşmıştı.

Deli ambarı... En delileri buradaki kafeslere tıkmışlardı. Zincire vurulmuş iskeletler ve benzeri manzaralarla karşılaşmamış olmalarına rağmen, taş duvarlarda sivri tırnakların eseri olan çizikler görmüş, yüzyıllar öncesinden kalan hayaletlerin korkunç, içlerini titreten çılgınlıklarının yankılarını duymak için hayal güçlerini fazla zorlamaları gerekmemiştir.

Onu burada tutuyordu. *Madre* sini... İkiye üç metre boyutlarındaki, tavandan yere kadar uzanan, köşede bir yarım daire oluşturan demir parmaklıklardan inşa edilmiş kafesli bir hücrenin içinde...Hücrenin anahtarı olmadığı için, Gus'ın annesinin elleri yakındaki bir bölmedeki masanın altında bulduğu kelepçelerle arkasından kelepçelenmişti. Tutsaklığının ilk birkaç ayı boyunca başını sürekli parmaklıklara vurduğu için boyları dökülmüş, yüzünü tamamen örten siyah bir motosiklet kaskını onun başına geçirmişti. Gus kaskın alt kısmını Japon yapıştırıcısıyla onun boynuna yapıştırmıştı. Kendini güvenceye almak için, onun vampir iğnesini çıkarmasını önlemenin tek yolu buydu. Üstelik kask, Gus'ın midesini bulandıran, büyüyen hindi gerdanını da örtüyordu. Şeffaf plastik yüz plakasını çıkarıp, onun yerine siyaha boyanmış, yan tarafı menteşeli,⁸

asma kilitli demir bir yüzey yerleştirmişti. Kaskın içindeki kulak deliklerine büyük pamuk tıkaçlar tıkamıştı.

8 İspanyolca "anne." -çn

Bu yüzden annesi hiçbir şey göremiyor ve duyamıyor, fakat yine de, Gus odaya her girdiğinde oğlunu izliyormuş gibi kaskını ona doğru çeviriyordu. O odada yürürken, ürkütücü bir biçimde başıyla onu takip ediyordu. Yuvarlak köşe hücresinin ortasında, çıplak, yıpranmış vampir bedeni hastanenin yüzyıl öncesinden kalma tozuyla kaplanmış bir halde ayakta dururken mırıldanıp ciyaklıyordu. Gus bir keresinde pelerinler, paltolar ve battaniyeler kullanarak demirlerin ardından onu giydirmeye uğraşmış, fakat kumaşların hepsi yere düşmüştü. Giysiye ihtiyacı yoktu ve iffet kavramı onun için geçerliliğini yitirmişti. Ayak tabanlarında, tenis ayakkabılarının tabanı kalınlığında nasırlar oluşmuştu. Böcekler ve bitler özgürce bedeninde geziniyordu. Sürekli üzerine dışkıladığı bacakları pislikten kararmıştı. Damarlı, solgun uylukları ve baldırlarında kahverengi çatlaklar oluşmuştu.

Aylar önce, Hudson Nehri'nin altındaki tren tüneline yaşanan mücadelenin ardından, hava temizlendikten sonra, Gus diğerlerinin yanından ayrılmıştı. Bunun sebebi kısmen karakteri, kısmen de annesiydi. Onun kendisini -Kıymetlisini- yakında bulacağını bildiği için, önceden hazırlık yapmıştı. Karşılaştıkları anda, annesinin üzerine atlayıp başına bir çuval geçirerek, ellerini ve ayaklarını bağlamıştı. Olağanüstü vampir gücü sayesinde oğluyla mücadele etmesine rağmen, Gus kaskı onun başına geçirip, başını ve iğnesini hareket ettirmesini engellemişti. Sonra onu kelepçeleyip, kaskın boyun kısmından tutup sürükleyerek bu zindana getirmişti. Yeni evi burasıydı.

Gus parmaklıkların arasından elini uzatarak onun yüzünün önündeki plakayı kaldırdı. Annesinin kan kırmızısı çerçevesi, ölü siyah gözlerindeki delice, ruhsuz, fakat açlık dolu bakışlarla karşılaştı. Demir plakayı her kaldırıncasında, onun iğnesini uzatmayı ne kadar arzuladığını hissedebiliyor, bazen de, annesi fazla çaba harcadığında, kaygan sıvılar kaskın çatlaklarından dışarı sızıyordu.

Yerleşik yaşama geçtiklerinden beri, Bruno, Joaquin ve Gus eksik de olsa gerçek bir aile haline gelmişlerdi. Bruno her zaman

coşkuluydu ve her ne sebeptense, Gus'ı ve Joaquin'i kahkahalarla güldürme yeteneğine sahipti. Evin tüm sorumluluklarını paylaşımlarına rağmen, sadece Gus'm annesiyle doğrudan iletişim kurmasına izin vardı. Onu her hafta baştan ayağa yıkıyor, bir insan olarak onun kafesini elinden geldiğince temiz ve kuru tutmaya çabalıyordu.

Göçük kask ona haşat olmuş bir robot ya da android gibi, makineye benzer bir görünüm veriyordu. Bruno bir gece geç vakitte televizyonda izlediği *Canavar Robot* adlı eski, kötü bir filmi anımsamıştı. Filme adını veren yaratığın kaba, maymunu andıran bedeni üzerine çelik bir kask vidalanmıştı. Elizalde ailesini de böyle görüyordu: *Gustavo Canavar Robota Karşı*.

Gus ceketinin cebinden küçük bir çakı alıp gümüş bıçağını ortaya çıkardı. Annesinin gözleri onu dikkatle izliyordu -kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi. Sol kolunu sıyrıp ikisini de demir parmaklıkların ardına uzatarak, onun ölü gözleri gümüş bıçağı takip ederken kollarını onun kaskının üzerinde tuttu. Çakının sivri ucuyla sol kolunun ön kısmını keserek, yaklaşık bir santim uzunluğunda ince bir kesik açtı. Yaradan koyu kırmızı kan aktı. Gus kolunu eğerek kanın bileğinden aşağıya akıp açık kaskın içine damlamasını sağladı.

Kaskın içindeki, görünmeyen ağzını ve iğnesini kullanarak kan öğününü mideye indiren annesinin gözlerine baktı.

Belki bir şat bardağı kadar kan verdikten sonra, kollarını yeniden kafesin dışına çıkardı. Gus odanın karşı köşesine yerleştirdiği bir masaya doğru ilerleyip, kalın kahverengi bir rulodan bir parça kâğıt havlu kopararak yarasına bastırdı, sonra da sıvı bandajla dolu, neredeyse boşalmış bir tüpü üzerine sıkarak kesiğin üstünü örttü. Bir silindir kutudan ıslak mendil alıp ko-

lundaki kan lekelerini temizledi. Kolunun ön kısmı, etkileyici dövmelelerinin yanı sıra bıçak izleriyle doluydu. Onu beslerken, aynı desenin üzerinde kesikler açmaya, aynı eski yaraları yeniden kanatmaya devam ederek, "*MADRE*" kelimesini cildine

kazıyordu.

Birkaç çizik ve yanık CD'yi ortaya çıkararak, "Sana bazı müzikler getirdim, anne," dedi. "En sevdiğin sanatçılardan bazılarını: Los Panchos, Los Tres Ases, Javier Solis..."

Gus kafeste duran, oğlunun kanyla ziyafet çeken annesine bakıp, onu büyüten kadını hatırlamaya çalıştı. Eski kocası ve bazen de erkek arkadaşları olan yalnız bir anneydi. Oğlu için en iyisini istese de, her zaman en doğru şekilde hareket etmemişti. Fakat elinden gelenin en iyisi buydu. Kendisiyle sokaklar arasındaki velayet savaşını kaybetmişti. Gus mahallede yetişmişti. *McIdresine* değil, sokakta öğrendiği davranışlara özenmişti. Şimdi ise, artık değiştiremeyeceği birçok şey için pişmanlık duyuyordu. Eski günleri anımsamayı tercih etti. Annesinin kendisini okşayışını, bir mahalle kavgasının ardından yaralarını temizleyişini... En öfkeli anlarında bile gözlerinde beliren şefkat ve sevgiyi...

Şimdi hepsi geride kalmıştı. Yok olmuştu.

Gus hayattayken ona saygısızca davranmıştı. O halde ölümsüzlüğü esnasında ona saygı göstermesinin sebebi neydi? Bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Onu böyle davranmaya iten güdülerini anlayamıyordu. Bildiği tek şey, onu bu haldeyken ziyaret etmesinin, onu beslemesinin kendisini bir akü gibi şarj ettiğiydi. İntikam duygusuyla çılgına dönmesini sağlıyordu.

CD'lerden birini cesetlerle dolu bir arabadan aşırıldığı lüks bir müzik setine yerleştirdi. Farklı markalardan birkaç hoparlör de araklayarak iyi bir ses sistemi kurmayı başarmıştı. Javier Solis "No *te doy la libertad*"ı (sana özgürlüğünü vermeyeceğim) söylemeye başladı. İçinde bulundukları duruma ürkütücü bir biçimde uygun, öfkeli ve melankolik bir dans parçasıydı.

Bunun aralarındaki başka bir monolog olmaktan öteye gidemeyeceğini çok iyi bilmesine rağmen, "Bunu sevdin mi, *madre*?" dedi. "Hatırladın mı?"

Gus kafesin yanına geri döndü. Yüzünün önündeki plakayı kapatarak onu yeniden karanlığa mahkûm etmek üzere içeri uzanırken, annesinin gözlerindeki ifadenin değiştiğini gördü. Bir

değişim meydana gelmişti.

Bunu daha önce de görmüştü. Ne anlama geldiğini biliyordu.

Annesine ait olmayan bir ses beyninde gürledi.

Efendi, *Tadım alabiliyorum, oğlum*, dedi. *Kanının ve hasretinin tadını alabiliyorum. Zayıflığının tadına bakabiliyorum. Kiminle işbirliği yaptığını biliyorum. Benim piç oğlumla...* Gus'ın üzerine diktiği gözlerinin ardında, kir kameranın kayıta olduğunu belli eden küçük kırmızı ışığa benzer bir parıltı gizlenmişti.

Gus kendini toplamaya çabaladı. Hiçbir şey düşünmemeyi denedi. Annesi aracılığıyla kendisiyle iletişim kuran bu yaratığa bağırmasının hiçbir faydası olmayacaktı. Bu kadarını öğrenmişti. Direnmesi gerekiyordu. Yaşlı Setrakian'ın ona öğütlediği gibi... Gus kendini Efendi'nin karanlık zekâsına karşı koymak üzere eğitiyordu.

Evet, yaşlı profesör. Senin için bazı planları vardı. Keşke seni burada görebilseydi. Senin de onun uzun süre önce yitirdiği karısının istila edilmiş kalbim beslediği gibi, madreni beslediğini görseydi. O başarısız oldu, Gus. Senin de başına aynı şey gelecek.

Başı ağrıyan Gus, düşüncelerini annesinin eski halini hatırlamaya odakladı. Diğer tüm düşünceleri engellemek üzere, zihninde bu imgeyi canlandırmaya çabaladı.

Diğerlerini bana getir, Augustin Elizalde. Ödülün muhteşem olacak. Hayatta kalman garanti altına alınacak. Bir sıçan gibi değil, kral gibi yaşayacaksın. Aksi takdirde...merhamet edilmeyecek. Sana ikinci bir şans daha verilmesi için ne kadar yalvar san da, artık seni duymayacağım. Zamanın azalıyor...

Gus yüksek sesle fakat sakince, “Burası benim evim,” dedi.

“Benim zihnim, iblis. Burada istenmiyorsun.”

Ya onu geri verirsem? Onun iradesi de milyonlarca sesle birlikte içimde kayıtlı. Fakat senin için onu bulup çağırabilirim. Anneni geri verebilirim...

Sonra Gus'ın annesinin gözleri neredeyse insani bir görünüm

aldı, ifadesi yumuşarken gözleri gözyaşları ve acıyla doldu.

“*Hijito,*” dedi. “Oğlum. Neden buradayım? Neden bu haldeyim...? Bana ne yapıyorsun?”

Onun çıplaklığı, durumun çlgınlığı, suçluluk duygusu ve dehşet bir anda Gus’ı ele geçirdi.

“Hayır!!” diye bağırarak titreyen eliyle parmaklıkların ardına uzanıp, annesinin yüzünün önündeki plakayı hızla kapattı. O kapanır kapanmaz, Gus adeta görünmez bir el kendisini özgür bırakmış gibi rahatladığını hissetti. Kaskın içinden Efendi’nin cınlayan kahkahası yükseldi. Gus kulaklarını kapattı, fakat ses bir eko gibi giderek azalıp yok olana dek beyinde yankılanmaya devam etti.

Efendi onu yok etmek için bir vampir ordusu göndermek amacıyla, Gus’ın yerini belirleyinceye dek onu oyalamak istemişti.

Sadece bir numaraydı. O *annem değil. Sadece bir numara.* Şeytanla asla anlaşma yapmamak gerekirdi -o kadarını biliyordu. *Kral gibi yaşayacaksın.* Kesinlikle. Harap olmuş bir dünyanın kralı... Hiçliğin kralı... Fakat şimdi hayattaydı. Kaosun temsilcisiydi. *Caca grande’.* Efendi’nin çorbasındaki bir pislikti.

Tüneldeki ayak seslerini duyan Gus’ın düşünceleri yarıda kesildi. Kapıya doğru ilerleyince köşeden sızan yapay ışığı gördü.

Önce Fet’i, ardından da Goodvveather’ı gördü. Gus Fet’i en ⁹

9 İspanyolca “büyük pislik.” -çn

son bir iki ay önce görmüş, fakat doktorla uzun süredir karşılaşmamıştı. O güne dek Goodweather'ı bu kadar berbat bir halde görmemişti.

ikisi Gus'ın annesiyle daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Onu burada tuttuğundan bile haberleri yoktu. Onu ilk gören Fet oldu. Parmaklıklara doğru ilerledi. Gus'ın annesinin kaskı onu takip etti. Gus durumu açıkladı; her şeyin nasıl kontrolü altında olduğundan, vampirin onun için bir tehdit oluşturmadığından, mahalle arkadaşlarından ve edindikleri misyondan söz etti.

İri yarı imha uzmanı, "Aman Tanrım," dedi. "Ne zamandan beri?"

Gus, "Artık uzun süre oldu," diye karşılık verdi. "Fakat bundan bahsetmekten hoşlanmıyorum."

Fet vampirin kaskının kendisini takip edişini izleyerek yana doğru ilerledi. "Yine de göremiyor mu?"

"Hayır."

"Kask işe yarıyor mu? Efendi'yi engelliyor mu?"

Gus başını salladı. "Sanırım öyle. Ayrıca, nerede olduğunu bilmiyor...bir üçleme meselesi... Sana odaklanabilmek için görmesi, duyması ve beyninin bir bölümünü kullanması gerekiyor. Bu duyulardan tekinin her zaman devre dışı kalmasını sağlıyorum -kulaklarının... Yüzünün önündeki plaka görüşünü engelliyor. Şimdi seni vampir beyni ve koku alma duyusu sayesinde algılıyor."

Fet, "Onu neyle besliyorsun?" diye sordu.

Gus omuz silkti. Yanıt ortadaydı.

Bunun üzerine Goodvweather konuştu. "Neden? Onu neden burada tutuyorsun?"

Gus ona baktı. "Sanırım bu seni hiç ilgilendirmeyen bir konu, doktor..."

"O öldü. Oradaki şey, o annen değil."

"Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Goodweather, “Eğer bunu biliyorsan onu burada tutman için hiçbir sebep yok. Onu özgür bırakman gerekiyor. Hemen.” “Hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Bu benim karanım. Benim *madre* m.”

“Artık değil. Eğer oğlumun dönüştürüldüğünü öğrenseydim, onu özgür bıraktırdım. Bir an bile duraksamadan, kendi ellerimle onun işini bitirirdim.”

“Fakat senin oğlundan söz etmiyoruz. Bu seni ilgilendirmez.”

Gus loş odada Goodweather’ın gözlerini net göremiyordu. Son görüşmelerinde, Gus onun speed etkisi altında olduğunu fark etmişti. Doktor o sırada kendi kendine ilaç tedavisi uyguluyordu. Onun şimdi de aynı durumda olduğunu düşündü.

Gus onu bir kenara bırakarak Fet’e dönüp konuşmaya Goodweather’ı dışlayarak devam etti. “Yolculuğun nasıl geçti, *hombre*?”

“Ah. Komik. Oldukça dinlendirici. Hayır, tam bir zaman kaybıydı, fakat ilginç bir biçimde sonlandı. Sokak savaşları ne âlemde?”

“Onlara elimden geldiğince zarar veriyorum. Üzerlerinde baskı yaratıyorum. Anarşi Programı, biliyorsun değil mi? Sabotaj ajanı, her lanet olası gece görev raporu veriyor. Geçen hafta dört vampir yuvasını yakıp kül ettik. Ondan bir hafta önce ise bir binayı havaya uçurduk. Başlarına ne geldiğini anlayamadılar bile. Çete savaşları ve lanet olası pis oyunlar... Güç mücadelesi, *manito*

“Buna ihtiyacımız var. Ne zaman şehirde bir patlama olsa ya da yağmurun içinde yoğun bir duman veya toz bulutu yükselse, insanlar şehirde hâlâ mücadele eden birileri olduğunun farkına varıyorlar. Vampirlerin de açıklamak zorunda kaldıkları başka bir şey ortaya çıkıyor.” Fet Goodweather’ı işaret etti.^{10 11}

“Bir gün önce Eph bir hastane binasının tamamını yerle bir etti. Oksijen tanklarını patlattı.”

10 İspanyolca “dostum.” -çn

11 İspanyolca “adamım.” -çn

Gus ona döndü. Doktorun küçük kirli sırrından haberdar olduğunu ona belli ederek, “Hastanede ne arıyordun?” diye sordu. Fet de Gus gibi mücadeleci ve katildi. Goodweather ise daha karmaşık bir yapıya sahipti. Şimdi ihtiyaç duydukları şey basitlikti. Gus ona güvenmiyordu. Yeniden Fet’e dönerek, “El Angel de Plata’yı hatırlıyor musun?” diye sordu.

Fet, “Tabii ki,” dedi. “Eski bir güreşçi.”

“Gümüş Melek.” Gus başparmağını öpüp yumruğunu kaldırarak güreşçinin anısına selam durdu. “Pekâlâ, bana Gümüş Ninja diyebilirsiniz. Başınızı şiddetle döndürecek, tüm saçlarınızın dökülmesine yol açacak hamleler biliyorum, iki mahalle arkadaşım da benimle birlikte. İnanamayacağınız büyüklükte kargaşalar yaratıyoruz.”

“Gümüş Ninja. Bunu sevdim.”

“Vampir katili. Bir efsaneyim. Hepsinin başını Broadway boyunca uzanan sivri demirlerin üzerine oturtmadan durmayacağım.”

“Cesetleri hâlâ sokak tabelalarından aşağıya sallandırıyorlar. Şeninkini de asmak çok hoşlarına giderdi.”

“Şeninkini de. Sert olduklarını düşünüyorlar, fakat ben tüm kan emicilerden on kat daha tehlikeliyim. *Viva las ratas!* Yaşasın sıçanlar!”

Fet gülümseyerek Gus’ın elini sıktı. “Keşke senin gibi bir düzine daha adamımız olsaydı.”

Gus elini sallayarak bu sözleri savuşturdu. “Benim gibi bir düzine adam daha olsaydı, sonunda birbirimizi öldürürdük.”

Gus onları tünellerden geçirerek, Fet ve Goodweather’ın Cole- man soğutucuyu bıraktıkları Buell Yurdu’nun bodrum katma geri dönmelerini sağladı. Sonra yeniden yeraltında ilerleyerek

Low Memorial Kütüphanesi’ne varıp, oradan da idari ofislerden geçerek çatıya ulaştılar. Yağmursuz, sadece uğursuz kara bir sis

bulutunun Hudson üzerinde ilerlediği, serin, karanlık bir akşamüstüydü.

Fet soğutucunun kapağını açarak, geminin mahzeninde kalan buzların üzerinde yüzen iki kafasız tonbalığını ortaya çıkardı.

“Aç mısınız?” diye sordu.

Onları çiğ yiyecekleri ortadaydı, fakat Goodweather diğerlerine hekimlik taslayıp, iklim değişimlerinin okyanusun ekosistemini değiştirdiğini, çiğ balıkların kim bilir hangi ölümcül bakterileri taşıdığını söyleyerek, onları pişirmeleri gerektiği konusunda ısrar etti.

Gus uygun ebatlarda bir kamp ızgarasını kantin bölümünün neresinde bulabileceklerini biliyordu. Fet de Gus’ın onu çatıya taşımasına yardım etti. Goodweather’ı şiş olarak kullanacakları birkaç araba antenini sökmeye gönderdiler. Sokaktan ve çatıların çoğundan alevlerin görülmesini engelleyen, Hudson tarafına bakan iki çatı fanının arasında ateş yaktilar.

Balıklar güzelce karardı. Dışları çıtır çıtır olmuş, iç kısımları pembeleşmişti. Gus birkaç ısırık alır almaz kendini daha iyi hissetti. Her zaman o kadar açtı ki, besinsizliğin onu zihinsel ve fiziksel açıdan nasıl yıprattığını anlayamıyordu bile. Protein ziyafeti yeniden enerjiyle dolmasını sağlamıştı. Yeni bir gündüz baskınına çıkmak için şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı.

Gus dilinde sıcak yemeği hissetmenin verdiği keyifle, “Pekâlâ,” dedi. “Bu ziyafetin amacı nedir?”

Fet, “Yardıma ihtiyacımız var,” dedi. Ciddi, gergin bir tavırla Gus’a Nora hakkında bildiklerini anlattı. “Şehrin kuzeyindeki, en yakın kan kampında olmalı. Onu dışarı çıkarmak istiyoruz.”

Gus sözde onun erkek arkadaşı olan Goodweather’a göz attı. Tuhaf bir şekilde, Fet kadar telaşlı görünmeyen Goodweather da onun bakışlarına karşılık verdi. “Zor bir görev.”

“En zoru. Elimizden geldiğince hızlı harekete geçmeliyiz. Onun kim olduğunu, bizi tanıdığını öğrenirlerse...onun için kötü, bizim için daha da beter bir durum söz konusu olacaktır.” “Savaşa hazırım, beni yanlış anlamayın. Fakat bugünlerde stratejik davranmaya da özen gösteriyorum. İşim yalnızca hayatta kalmak değil, aynı zamanda insan olarak ölmek. Hepimiz risklerin farkındayız. Onu almaya gittiğimize degecek mi? Sadece soruyorum, dostlarım.”

Fet şişe geçirilmiş balığı tütsüleyen alevlere bakarak başını salladı. “Ne söylemek istediğini anlıyorum. Bu aşamada, bunu neden yaptığımızı düşünüyorsun. Dünyayı kurtarmaya mı çalışıyoruz? Dünya çoktan mahvoldu. Vampirler yarın yok olacak olsa bile, ne yapabiliriz ki? Onu yeniden mi inşa ederiz? Nasıl? Kimin için?” Omuz silkip kendisini desteklemesi için Goodvveather’a baktı. “Belki günün birinde... Gökyüzü temizlenene dek, gezegeni yöneten kim olursa olsun ölüm kalım mücadelesi vermeye devam edeceğiz.” Fet dudağının çevresindeki sakallarına bulaşan tonbalığını silmek için bir an duraksadı. “Sana birçok sebep sıralayabilirim. Fakat en önemlisi, insanları kaybetmekten bıktım. Bunu sen olsan da olmasan da yapacağız.”

Gus elini salladı. “Bunu ben olmadan yapacağınızı hiç söylemedim. Sadece bu konudaki düşüncelerinizi öğrenmek istedim. Doktoru severim. Kardeşlerim yakında geri dönecekler; ondan sonra silahlanabiliriz.” Gus tonbalığından sıcak bir lokma daha aldı. “Her zaman bir çiftliği yerle bir etmek istemişimdir. Tek ihtiyacım olan iyi bir sebepti.”

Duyduğu minnetten Fet’in yüzü kızarmıştı. “Bu yemeğin bir kısmını kardeşlerin için ayıralım. Onlara enerji verir.” “Sincap etine on basar. Hadi şu ateşi söndürelim. Size göstereceğim bir şey var.”

Gus *hombreleri* için saklamak üzere, kalan balığı kâğıda sardıktan sonra, erimiş buzlarla ateşi söndürdü. Onları binadan ve karşısındaki boş kampüsten geçirerek Buell Yurdu’nun bodrumuna ulaştırdı. Yan taraftaki küçük bir odada, Gus bir egzersiz bisikletini birkaç pil şarj aletine bağlamıştı. Bir masanın üzerinde, aralarında uzun objektifli son model dijital kameralar,

bir medya sürücüsü ve yüksek çözünürlüklü birkaç küçük monitör bulunan, üniversitenin görsel iletişim bölümünden toplanmış çeşitli aygıtlar duruyordu -artık üretilmeyen nesneler...

“Bazı kardeşlerim baskınlarımızı ve edindiğimiz bilgileri kayda aldılar. Bir şekilde paylaşıma açılabilirlerse propaganda değerleri oldukça yüksek... Bazı keşif gezileri de yaptık. Central Park taki şatoyu biliyor musunuz?”

Fet, “Tabii ki,” dedi. “Efendi’nin yuvası. Bir vampir ordusuyla çevrili...”

Şimdi Goodweather’ın da merakı uyanmış, Gus’ın dolu bir pil takıp kameraya bağladığı yedi inçlik monitöre yaklaşmıştı.

Koyu yeşil ve siyah renkli ekran hareketlendi.

“Gece görüşlü objektif. Ateş edilen video oyunları toplayan birine ait kutular içinde birkaç düzine bulduk. Dürbünlü merceklerin de ucuna uyuyorlar. Tam uyduğu söylenemez, görüntü kalitesi de berbat, biliyorum. Fakat izlemeye devam edin.”

Fet ve Goodweather küçük ekranı daha iyi görebilmek için öne eğildiler. Bir süre iyice odaklandıktan sonra, görüntüdeki hayaleti andıran karanlık şekiller onlar için bir anlam ifade etmeye başladı.

Gus parmağıyla işaret ederek, “Şato burada, tamam mı?” dedi. “Taş temel, göl. Burada da vampir ordusu var.”

Fet, “Bunu nereden çektin?” diye sordu.

“Doğal Tarih Müzesi’nin çatısından. En fazla o kadar yaklaşabildim. Kamerayı dürbünlü silah gibi tripodun üzerine yerleştirdim.”

Kameranin zumu en yüksek ayara getirilirken, şatonun duvarları şiddetle sarsılıyormuş gibi görünüyordu.

Gus, “İşte başlıyoruz,” dedi. “Gördünüz mü?”

Görüntü yeniden sabitlenirken, kulenin yüksek çıkıntısında bir silüet belirdi. Aşağıdaki ordu, eksiksiz bir sadakatle aynı anda başlarını ona doğru çevirdi.

Fet, “Lanet olsun,” dedi. “Bu Efendi mi?”

Goodvveather, “Daha ufak tefek,” dedi. “Yoksa perspektif kaydığı için mi böyle görünüyor?”

Fet, “Efendi bu,” dedi. “Aşağıdaki asalakların başlarını aynı anda nasıl ona doğru çevirdiğine bir bak. Güneşe doğru dönen çiçeklere benziyorlar.”

Eph, “Değişmiş. Beden değiştirmiş,” dedi.

Fet gururlandığını açığa vuran bir tavırla, “Öyle olmalı,” dedi. “Profesör her şeye rağmen ona zarar vermiş. Bunu yapması gerekirdi. Biliyordum. Ona hasar verdiği için beden değiştirmek *zorunda* kaldı.” Fet doğruldu. “Acaba bunu nasıl yaptı.” Gus hareket eden Efendi’nin bulanık, titrek görüntüsüne odaklanan Goodweather’ı izledi. Goodweather, “Bu Bolivar,” dedi.

Gus, “Ne?” diye sordu.

“Ne değil. Kim. Gabriel Bolivar.”

Gus hafızasını tarayarak, “Bolivar mı?” dedi. “Şarkıcı mı?” Goodvveather, “Ta kendisi,” diye karşılık verdi. Goodvveather’ın kimden bahsettiğini bilen Fet, “Emin misin?” diye sordu. “Çok karanlık. Nereden anladın?”

“Hareket etme tarzından. Onu andırıyor. Size söylüyorum, Efendi o.”

Fet dikkatle baktı. “Haklısın. Neden o? Belki de Efendi’nin seçim yapacak vakti olmadı. Belki yaşlı adam ona öyle güçlü bir darbe indirdi ki, hemen beden değiştirmek *zorunda* kaldı.” Goodvveather görüntüye bakarken, başka bir bulanık şekil kulede duran Efendi’ye katıldı. Goodvveather bir an donakaldıktan sonra, sanki üşümüş gibi titremeye başladı.

“Bu Kelly,” dedi.

Goodvveather bunu şüpheden uzak, kesin bir tavırla söylemişti.

Görüntüyü Goodvveather kadar net bir biçimde ayırıştırma- mayan Fet biraz geri çekildi. Fakat Gus onun da ikna olduğunu anlayabiliyordu. “Tanrım.”

Sonra üçüncü bir şekil belirdi. Diğer ikisinden daha ufak tefek ve daha siskaydı. Gece görüşlü objektifle kaydedilmiş çekimde daha koyu tenli görünüyordu.

Gus, “Gördünüz mü?” dedi. “Vampirlerin yanında bir insan yaşıyor. Sadece vampirlerin değil Efendi’nin de. Kim olduğunu tahmin etmek ister misiniz?”

Fet kaskatı kesildi. Gus’m bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamasını sağlayan ilk işaret buydu. Sonra Fet dönüp Goodvveather’a baktı.

Goodvveather masaya tutunmayı bıraktı. Bacakları gevşeyerek yere düşüp, orada oturma pozisyonu aldı. Gözleri hâlâ karanlık görüntünün üzerindeyken, midesi sanki aniden asit saldırısına uğramış gibi yanmaya başlamıştı. Alt dudağı titredi.

Gözleri yaşla doldu.

“O benim oğlum.”

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU

ONU AŞAĞIYA İNDİR.

Astronot Thalia Charles artık başını bile çevirmiyordu. Sesi duyduğunda, onu öylece kabul etmeye başlamıştı. Onu neredeyse - evet, bunu itiraf edebilirdi- mutlulukla karşılıyordu. Ne kadar yalnız olursa olsun -gerçekten de, insanlık tarihindeki en yalnız insanlardan biriymi- düşünceleriyle baş başa kalmıyordu.

Uluslararası Uzay İstasyonu’nda, devre dışı bırakılmış, Dünya’mn yörüngesinde dönmeye devam eden dev araştırma tesisinde yapayalnızdı. Güneş enerjisiyle çalışan idare roketleri arada sırada ateşlendiği için, insan yapımı uydu, evi olan gezegenin üç yüz kilometre uzağında, elips şeklindeki yörüngede

sürüklenmeye devam ediyor, üç saatte bir geceyle gündüz arasında yer değiştiriyordu.

Neredeyse iki takvim yılı boyunca -bir takvim günü sekiz yörünge gününe denk geliyordu- tecrit altında boşlukta asılı kalmayı sürdürmüştü. Sıfır yer çekimi ve mutlak hareketsizlik mahvolmuş bedenine büyük bir darbe indirmişti. Kaslarının çoğu erimiş, sinirleri körelmişti. Omurgası, kolları ve bacakları tuhaf, rahatsız edici açılarla bükülmüş, parmaklarının çoğu kıvrılarak işlevsiz kancalara dönüşmüştü. Giderek azalan -felaketten önce gelen son Rus gemisiyle birlikte getirilen dondurulmuş sebze çorbasından ibaret- öğünleri neredeyse zerre halini almış, fakat diğer taraftan bedeninin besin ihtiyacı da oldukça azalmıştı. Kurumuş cildinden dökülen parçacıklar, karahindiba poleni gibi kabinin içinde süzülüyordu. Saçlarının çoğu dökülmüş, fakat yer çekiminin sıfır olduğu bir ortamda saçlar sadece rahatsızlık kaynağı olduğu için, bu durum muhtemelen yararına olmuştu.

Hem fiziksel hem de zihinsel açıdan, darmadağın olmanın eşiğindeydi.

Rus komutan UUİ arızalanmaya başladıktan üç hafta sonra ölmüştü. Dünya'daki büyük nükleer patlamalar atmosferi hareketlendirmiş, gezegenin yörüngesinde dönen atıkların istasyona çarpmalarına neden olmuştu. Houston'la irtibat kuramamaları halinde uygulamaları gereken prosedürü yerine getirerek, acil kaçış kapsülleri olan Soyuz uzay aracına sığınmışlardı. Komutan Demidov bir uzay giysisi giymiş, cesurca kendini ortaya atıp ana gemiye girerek oksijen tankındaki sızıntıları onarmak için gönüllü olmuştu -görünüşe bakılırsa şiddetli bir kalp krizi geçirmeden hemen önce tekini onarıp *Soyuz*'a yönlendirmek konusunda başarıya ulaşmıştı. Onun bu başarısı, Thalia ve Fransız mühendisin beklenenden çok daha uzun süre hayatta kalmalarının yanı sıra, yemek ve su stoklarının üçte birini de kendi aralarında bölüşmelerini sağlamıştı.

Fakat bu durum bir lütuftan ziyade, bir lanetti.

Sonra birkaç ay içinde, Maigny adlı mühendis psikoz belirtileri göstermeye başlamıştı. Gezegenin siyah, ahtapot mürekkebini andıran

kirli atmosferin ardında gözden kayboluşunu izlerlerken, adam sürekli inancını yitirerek tuhaf sesler çıkarmıştı. Thalia ona yardımcı olmaya çalışırken bir yandan da kendi akıl sağlığını korumaya çabalıyordu. Tam gerçekten ilerleme kat ettiğine inanmaya başlamışken, bir yansıma sayesinde Maigny’yi onun kendisini göremeyeceğini düşündüğü bir anda tuhaf yüz ifadeleri takınırken yakalamıştı. O gece gözleri yarı kapalı, dar kabin boşluğunda yavaşça dönerek uyuma taklidi yaparken, yerçekimsiz dehşet içerisinde, Maigny’nin üç koltuktan ikisinin altına yerleştirilmiş hayatta kalma kitlerini sessizce açmasını izlemişti. El tabancasından ziyade bir tüfeği andıran üç namlulu tabancayı ortaya çıkarmıştı. Yıllar önce bir Rus uzay kapsülü, yeniden atmosfere girip alçaldıktan sonra Sibiry çölüne mecburi iniş yapmıştı. Yerlerinin belirlenmesi saatler sürmüş, bu süre boyunca kozmonotlar ellerinde taşlar ve ağaç dalları dışında hiçbir silah olmaksızın kurtlarla mücadele etmek zorunda kalmıştı. O olayın ardından, özel olarak yapılmış -sökülebilir dipçığının içine bir pala yerleştirilmiş- büyük bir silah, standart bir görev donanımı olarak “Soyuz Taşınabilir Flayatta Kalma Kiti”ne dâhil edilmişti.

Thalia onun silahın namlusuna dokunmasını, parmağıyla tetiği yoklamasını izlemişti. Palayı çıkarıp onu boşlukta çevirmesini, bıçağın dönerken uzaktaki güneşin ışıltısını üzerinden yansıtmayı seyretmişti. Bıçağın yakınından geçtiğini hissetmiş, güneşin ışıltısıyla birlikte, Maigny’nin gözlerinde bir memnuniyet parıltısı yakalamıştı.

O gece, kendini kurtarmak için ne yapması gerektiğini anlamıştı. Endişelendiğini Maigny’ye belli etmemek için amatör terapisini sürdürmüş, bir yandan da kaçınılmaz olana hazırlanmıştı. Şimdi bile yaşananları düşünmek istemiyordu.

UUI’nin dönüşüne bağlı olarak, Maigny’nin ev ziyareti yapan ölü bir Yehova Şahidi’ni andıran cesedi, arada sırada istasyonun kapısı önünde süzülerek görüş alanına giriyordu.

Yiyecek stokunu tüketecek insan sayısı -yine- azalmıştı. Bir akciğer eksilmişti.

Bu izole uzay tenekesinde bir tutsak olarak geçirebileceği süre artmıştı.

Onu aşıya indir.

“Beni kışkırtma,” diye mırıldandı. Duyduğu erkek sesinin kime ait olduğu belirsizdi. Kendisine tanıdık gelse de, onu kafasında bir yere oturtamıyordu.

Kocasını değildi. Merhum babasını değildi. Fakat tanıdığı biriydi...

Soyucun içinde bir şeyin, bir başkasının varlığını hissediyordu. Yanılıyor olabilir miydi? Yoksa bu durum sadece birinin kendisine eşlik etmesi için beslediği arzudan mı kaynaklanıyordu? İstek ve ihtiyacından mı? Hayatındaki bu boşluğu doldurmak için kullandığı ses kime aitti?

UUİ yeniden güneşin önünden geçerken pencereden dışarı baktı.

Doğan güneşe bakarken gökyüzünün renklendiğini gördü. Buraya “gökyüzü” demesine rağmen, karşısında gördüğü şey gökyüzü ya da “gece” değildi. Gördüğü şey evrendi ve “karanlık” olduğu da söylenemezdi; mutlak ışıksızlıktı. Bir boşluktu. Hiçliğin en saf hali... Sadece...

İşte yine karşısındaydı: Renkler. Görüş alanının hemen sınırındaki kırmızı bir serpinti ve turuncu bir patlama... İnsanın sınımsız kapattığı gözkapaklarının ardından gördüğü ışık patlamalarını andırıyordu.

Gözlerini kapatıp kuru, çatlak başparmaklarıyla gözkapaklarına bastırarak bir deneme yaptı. Yine mutlak ışıksızlıkla karşılaştı. Dalgalandıran renkler ve yıldızlardan oluşan bir şelale hiçliğe doğru aktı, sonra yeniden gözlerini açtı.

Uzakta parıldayan mavi ışıklar ortadan kayboldu. Sonra başka bir bölgede yeşil bir serpinti gözüne çarptı. Ardından da mor bir patlama gerçekleşti!

İşaretler... Bunlar sadece zihninin yarattığı kurgular olsa da, birer işaret oldukları su götürmezdi. Bir şeyi haber veriyorlardı.

Onu aşıya indir, tatlım.

“Tatlım mı?” Bugüne dek ona hiç kimse “tatlım” dememişti. Kocasını, öğretmenlerinden biri, astronotluk programı yöneticileri, ebeveynleri ya da büyükbabasıyla büyükannesi ona asla böyle hitap etmemişti.

Yine de sesin kime ait olduğunu fazla sorgulamadı. Birinin kendisine eşlik etmesinden memnuniyet duyuyordu. Tavsiyeler için minnettardı.

“Neden?” diye sordu.

Yanıt yoktu. Ses, onu duymak istediği anlarda asla kendisine karşılık vermemişti. Yine de onun günün birinde bunu yapacağını umut ediyordu.

“Nasıl?” diye sordu.

Yine yanıt yoktu, fakat çan şeklindeki kabinin içinde süzülürken, botu koltukların arasındaki hayatta kalma kitine çarptı.

Sanki sesin kaynağı bu kitmiş gibi ona doğru dönerek, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Onu son kullandığından beri, kutuya dokunmamıştı. Fakat şimdi şifreli kilidi açık bırakılmış kiti ortaya çıkarıp, kapağını açtı. (Onu kendisi mi açık bırakmıştı?) TP-82’yi, uzun namlulu tabancayı dışarı çıkardı. Pala yoktu; onu Maigny’yle birlikte dışarı atmıştı. Sanki pencereye nişan alıyormuş gibi, silahı göz seviyesine yükseltti...sonra da onu elinden bırakıp, havada asılı kalan bir kelime ya da bir fikir gibi önünde dönüp süzülmesini izledi.

Kitin geri kalanını gözden geçirdi. Yirmi tüfek mermisi. Yirmi işaret fişegi. Yirmi av fişegi.

“Bana nedenini söyle,” diyerek akan gözyaşını silip, havada süzülerek uzaklaşan su damlacığını izledi. “Bu kadar zaman sonra, neden şimdi?”

Bedeni hafifçe dönerken, hareket etmeden durdu. Sorusunun yanıtlanacağından emindi. Bir neden. Bir açıklama.

Çünkü zamanı geldi...

Alevli bir ışık topu, hızla ve sessizce penceresinin önünden geçerken neredeyse kendi nefesiyle boğulacaktı. Hızla soluyarak koltuğun arkasını kavrayıp kendini pencerenin önüne çekti ve yanarak Dünya’nın atmosferine giren, atmosferin şişkin alt katmanına ulaşmadan sönen kuyruklu yıldızını seyretti.

Yine yanında insan olmayan bir şeyin varlığını hissederek hızla

döndü.

“Yoksa o...?” diyerek konuşmaya başladıysa da sorusunu tamamlayamadı.

Çünkü öyle olduğu ortadaydı.

Bir işaret.

Küçük bir kızken, gökyüzünde iz bırakan kayan bir yıldız, astronot olmak istemesine yol açmıştı. Uzaya yükselene dek dünyada geçirdiği aylar içerisinde ne zaman okulları ziyaret etmeye ya da röportaj vermeye çağırılsa bu hikâyeyi anlatırdı. Üstelik söylediği tamamen doğrudu: Kaderi gençliğinde gökyüzüne yazılmıştı.

Onu aşağıya indir.

Nefesi yine boğazında düğümlendi. Ses, aniden onu tanımıştı. Connecticut’taki evinde beslediği, Ralphie adlı Newfo- undland12 köpeğine aitti. Onunla ne zaman konuşsa, tüylerini karıştırırsa, onunla oynasa ve hayvan burnunu bacağına sürtsse, kafasının içinde bu sesi duyardı.

Dışarı çıkmak istiyor musun?

Evet, gerçekten istiyorum, istiyorum.

Ödül ister misin?

İsterim/ isterim!

Kimmiş benim güzel oğlum?

Benim benim benim.

Uzaydayken seni çok özleyeceğim.

Ben de seni özleyeceğim, tatlım.

Şimdi duyduğu şey de buydu. Ralphie’ye yakıştırdığı o ses... Kendisine ait olan ve olmayan, dostluk, güven ve şefkatin sesi...

Yine, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Thalia idare roketlerini patlatarak kabinlerde ilerleyip geminin gövdesini parçalamanın nasıl olacağını düşündü. Birbirine bağlı, yörüngede sıralanmış, hareket eden kapsüllerden oluşmuş bu büyük bilimsel tesis, atmosfere girerken alev alacak, bir ateş topu gibi aşağıya inerek troposferin zehirli kabuğunu delecekti.

Sonra içini bir kesinlik duygusu kapladı. Delirmiş olsa bile, en

12 Bir köpek cinsi, -çn

azından artık şüphe duymadan, kendini sorgulamadan hareket edebilecekti. Ve -hepsinden önemlisi- en azından Maigny gibi sanrılar görerek ve ağzından köpükler saçılarak dışarı çıkmayacaktı.

Av fişekleri, silahın yan tarafındaki gedikten elle doldurulabiliyordu.

Geminin gövdesini delerek havasızlığın içeri girmesini sağlayacak, sonra da onunla birlikte batacaktı. Bir bakıma, her zaman kaderinin böyle olduğundan şüphelenmişti. Güzellikle şekillendirilmiş bir karardı bu... Kayan bir yıldızdan doğan Thalia Charles, kayan bir yıldızla dönüşmek üzereydi.

ÖZGÜRLÜK KAMPI

Nora bıçağa baktı.

Gece boyunca onun üzerinde çalışmıştı. Bitkin düşmüş olmasına rağmen gururluydu. Tereyağ bıçağının cesaret kırıcı

görünümü onu etkilememiştir. Böyle zarif bir aleti törpüleyerek, onu sivri uçlu ve kenarlı bir hale getirmişti. Hâlâ birkaç saatlik işi vardı. Onu mükemmel keskinliğe ulaştırabilirdi.

Yatağındaki yumrulu yastığı -betonun köşesine dayadığı- bıçağın üzerine örterek bileme sesini bastırmıştı. Annesi birkaç metre ötede uyuyordu. Uyanmamıştı. Yeniden kavuşmaları kısa sürecekti. Bir önceki akşamüstü, Barnes'ın yanından ayrılmasından belki de bir saat sonra, işleme tabi tutma emrini eline ulaştırmışlardı. Nora'nın annesinin şafak sökerken dinlenme tesisinden ayrılmasını istiyorlardı.

Beslenme zamanı.

Onu nasıl “işleme tabi tutacaklardı”? Hiçbir fikri yoktu. Fakat bunun gerçekleşmesine izin vermeyecekti. Barnes'ı çağırarak, pes edecek, ona yaklaşacak, sonra da onu öldürecekti. Ya annesini kurtaracak ya da onun işini bitirecekti. Eğer elleri boş kalacaksa, onların Barnes'ın kanıyla lekelenmesini tercih ederdi.

Annesi uykusunda bir şeyler mırıldandıktan sonra, Nora'nın çok iyi tanıdığı derin, fakat hafif horlama sesini çıkarmaya geri döndü. Nora çocukluğunda bu sesi duyarak ve onun ritmik bir biçimde inip kalkan göğüs kafesini izleyerek uykuya dalarlardı.

O dönemde annesi zorlu bir kadındı. Doğa güçleri kadar çetindi. Yorulmak bilmeden çalışarak, Nora'yı düzgün bir biçimde yetiştirmişti -onu her zaman gözetim altında tutmuş, eğitim ve diploma almasını sağlamış, giysilerini ve lükse kaçan ihtiyaçlarını asla eksik etmemişti. Nora mezuniyet elbisesine ve pahalı ders kitaplarına sahip olmuş, annesi durumundan bir kez olsun yakınmamıştı.

Fakat yılbaşının hemen öncesinde, bir gece Nora hafif bir ağlama sesi duyarak uyanmıştı. On dört yaşındaydı ve yaklaşan doğum gününde kendisine bir *quinceanera* elbisesi alınması konusunda son derece terbiyesizce davranmıştı...¹³

13 Latin Amerika geleneğine göre kızlar on beş yaşma girdiği gün yapılan

Sessizce merdivenlerden inip mutfak kapısının önünde durmuştu. Annesi yanında yarım bardak sütle tek başına oturuyor, okuma gözlüğü ve faturalar masanın üzerinde duruyordu.

Nora bu görüntü karşısında donakalmıştı. Sanki Tanrı ağlarken onu gizlice izliyor gibiydi. Tam içeri girip ona derdinin ne olduğunu soracaktı ki, annesinin ağlayışı daha da şiddetlenerek bir gürlemeye dönüştü. Gözlerinden yaşlar süzülürken, tuhaf bir biçimde iki eliyle ağzını örterek ağlama sesini bastırıyordu. Bu görüntü Nora'yı dehşete düşürdü. Kanını dondurdu. Bu olay hakkında hiç konuşmamalarına rağmen, annesinin acı dolu görüntüsü Nora'nın zihnine kazınmıştı. Bir değişim geçirdi. Belki de sonsuza dek sürecek bir değişim... Annesine ve kendisine daha fazla özen göstermeye, herkesten daha sıkı çalışmaya başladı.

Nora'nın annesi bunadıkça yakınmaya başlamıştı. Her zaman, her konuda şikâyetlerini dile getiriyordu. Yıllarca içine attığı, nezaketen gizlediği kırgınlığı ve öfkesi, tutarsız bir dır- dırcılıkla baş göstermişti. Ve Nora tüm bunları kabullendi. Annesini asla yüzüstü bırakmazdı.

Şafak sökmeden üç saat önce, Nora'nın annesi gözlerini açtı. Kısa bir an boyunca aklı başındaymış gibi göründü. Arada sırada gerçekleşen bu durum, şimdi eskisinden daha sık yaşanır olmuştu. Nora annesinin bir açıdan strigoilere benzediğini düşünüyordu. O da başka bir iradeye göre hareket ediyor, transı andıran hastalığından sıyrılıp Nora'ya baktığında oldukça ürkütücü görünüyordu. Tıpkı o anda yaptığı gibi...

“Nora? Neredeyiz?” dedi.

“Şişşt, anne. İyiyiz. Uyumaya devam et.”

Telaşla, “Hastanede miyiz? Hasta mıyım?” diye sordu. “Hayır, anne. Sorun yok. Her şey yolunda.” Nora'nın annesi kızının elini sıkıca tutarak yeniden karyolasına uzandı. Onun tıraşlı başını okşadı.

Gücenmiş bir ifadeyle, “Ne oldu? Bunu sana kim yaptı?” diye sordu.

Nora annesinin elini öptü. “Hiç kimse, anne. Yeniden uzayacak.

Göreceksin.”

Nora’nın annesi tamamen akli başında bir ifadeyle onun yüzüne bakıp, uzun bir duraksamanın ardından, “Ölecek miyiz?” diye sordu.

Nora ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ağlamaya başladı. Şimdi de annesi onu susturmaya çalışıyor, ona sarılıp yavaşça başından öpüyordu. “Ağlama, canım. Ağlama.”

Sonra başını kaldırıp doğruca kızının gözlerinin içine bakarak, “İnsan geri dönüp yaşamına baktığında, her şeyin yanıtının sevgi olduğunu görüyor. Seni seviyorum, Nora. Her zaman seveceğim. Buna sonsuza dek sahip olacağız.”

Yan yana uykuya daldılar ve Nora zaman mevhumunu yitirdi. Uyandıığında gökyüzünün açılmaya başladığını gördü.

Simdi ne olacaktı. Kapana kısılmışlardı. Fet’ten ve Eph’ten uzaktaydılar. Çıkış yolları yoktu. Tereyağ bıçağı dışında...

Bıçağa son bir kez daha baktı. Barnes’ın yanına gittiğinde onu kullanacaktı ve sonra...belki kendi üzerinde de kullanacaktı.

Aniden gözüne yeterince keskin görünmedi. Şafak sökene dek onun kenarlarını ve ucunu bileli.

KANALİZASYON ARITMA TESİSİ

Stanford Kanalizasyon Arıtma Tesisi, Amsterdam ve Broadway Caddeleri arasındaki La Salle Sokağı’nda, altıgen biçimindeki kırmızı tuğla bir binanın altında yer alıyordu. 1906’da inşa edilmiş tesisin, en azından bir yüzyıl boyunca bölgenin ihtiyaçlarına ve gelişimine ayak uydurabilmesi amaçlanmıştı. İlk on yıl içerisinde, tesis her gün bir milyon ton atık suyu işlemde geçirmişti. Fakat birbirini izleyen iki dünya savaşının ardından şehre akın eden insanlar yüzünden, bu miktar kısa sürede yetersiz kalmıştı. Bölge sakinleri nefes darlığından, göz enfeksiyonlarından ve 7/24 binadan yükselen kükürt kokusundan yakınmaya başlamışlardı. Tesis 1947’de kısmen, beş yıl sonrasında ise tamamen kapatılmıştı.

İçi muazzam boyutlarda, hatta görkemliydi. Endüstriyel dönüşümün yaşandığı yüzyılda hâkim olan mimarinin asaleti

sonradan yitirilmişti. Dökme demir ikiz merdivenler yukarıdaki iskelelere uzanıyordu. Atık suyu arıtan ve işleyen dökme demir yapılar, geçen yıllar içerisinde neredeyse hiç hasar almamıştı. Sadece solmuş duvar yazıları ve bir metre derinliğindeki kum, kuru yaprak, köpek dışkısı ve ölü güvercin katmanı, binanın terk edilmişliğini açığa vuruyordu. Gus Elizalde bir yıl önce burayı tesadüfen bulmuş, su haznelerinden birini eliyle temizleyerek onu kişisel silah deposu haline getirmişti.

İçeri girmenin tek yolu, ağır paslanmaz çelik zincirle kilitlenmiş bir vanayı çevirerek bir tünelden geçmekti.

Onları kan kampına yapacakları baskından önce silahlanmaları için buraya getiren Gus, silah zulasıyla gösteriş yapmak istemişti. İki uzun yılın ardından, Efendi'nin ve vampir annesinin yanında duran oğlunu nihayet videoda gördüğü için biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyan Eph geride kalmıştı. Fet, Eph'in eşsiz bağlılığını, vampir türünün onun yaşamına indirdiği ağır darbeyi daha iyi anlamaya başlamış, Eph'in acısını paylaşmıştı. Fakat buna rağmen, eğreti silah deposuna giderlerken saygılı bir tavırla Eph'ten, onun dikkatinin nasıl dağıldığından yakın- mıştı. Kötü niyet ya da gazez beslemeden, gerçekçi eleştirilerini dile getirmişti. Goodvveather'ın varlığı hâlâ Nora'yla ikisinin arasına girebileceği için, belki biraz kıskançlık duyuyor olabilirdi.

Gus, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi. "Hiç hoşlanmadım. Herif sahip olmadığı şeylerden şikâyet ediyor, sahip olduklarını görmüyor ve asla mutlu olmuyor. Tam bir -neydi o kelime?"

Fet, Pesimist mi?" dedi.

Gus, "Dallama," diye karşılık verdi.

Fet, "Çok sıkıntı çekti," dedi.

"Ah, gerçekten mi? Ah, çok üzüldüm. Annemin *cabezasm-* da' lanet olası bir kaskla bir hücrede çırılçıplak durmasını her zaman istemişimdir."

Fet neredeyse gülümseyecekti. Gus kesinlikle haklıydı. Eph'in çektiği sıkıntıları hiç kimsenin çekmemesi gerekirdi. Fakat yine de,

Fet onun görevinin bilincinde ve savaşa hazır olmasına ihtiyaç duyuyordu. Ekipleri küçültüyordu ve herkesin elinden geleni yapması son derece önemliydi.

“Lanet herif asla mutlu olmuyor. Karısı sürekli dırdır mı ediyor? Bam!! Kadın ölüyor!! Ühü-ühü-ühü, keşke onu geri getirebilseydim... Bam!! Kadın ölümsüz oluyor, ühü-ühü- ühü, zavallı ben, karım lanet olası bir vampir... Bam!! Oğlunu kaçırıyorlar. Ühü-ühü-lanet olsun -ühü, keşke onu geri getirebilseydim... Mızıldanması asla sona ermiyor. Yanında kim varsa onu sever ve korursun, dostum. Durum ne kadar boktan olursa olsun. Annemin en çirkin pornocu Power Ranger gibi görünmesine aldırış etmiyorum, dostum. Elimde bu var. Annem o durumda. Anlıyor musun? Pes etmiyorum,” diyen Gus konuşmaya devam etti. “Ve umursamıyorum. Öleceğim zaman, o pisliklerle mücadele ederek ölmek istiyorum. Belki de ateş burcu olduğum için.”

Fet, “Nesin?” diye sordu.

Gus, “İkizler,” dedi. “Burçlar kuşağında ateş grubundandır.”

Fet, “İkizler hava burcudur, Gus,” dedi.

Gus, “Her neyse, yine de umursamıyorum,” dedi. Uzun bir duraksamanın ardından, “Yaşlı adam aramızda olsaydı şimdiye dek savaşı kazanmış olurduk,” diye ekledi.

Fet, “Sanırım öyle olurdu,” dedi.

Gus karanlık yeraltı tüneline yavaşlayıp, asma kilidi açmaya başladı.

“Peki ya Nora,” dedi. “Siz hiç...?”¹⁴

Fet yüzü kızarak, “Hayır-hayır,” dedi. “Ben...hayır.”

Gus karanlıkta gülümsedi. “Haber bile yok, öyle mi?”

Fet, “Haber var,” dedi. “En azından öyle olduğunu sanıyorum. Fakat bu konuda pek bir şey yapmadık.”

Gus silah deposunun kapısındaki vanayı çevirirken, “Yapacaksınız, koca oğlan,” dedi. Kollarını açıp otomatik silah, kılıç ve her türden cephaneye dolu geniş depoyu göstererek, “Biet-

14 İspanyolca “kafa.” -çn

venido a Casa Elizaldef” dedi.

Fet başını sallayarak onun sırtını sıvazladı. Bir kutu el bombası gözüne takıldı. “Bunları hangi cehennemden buldun?” “Üf. Bir çocuk oyuncaklara ihtiyaç duyar, dostum. Ne kadar büyük olursa o kadar iyidir.”

Fet, “Aklında belirli bir kullanım alanı var mı?” diye sordu. “Bir sürü. Onları özel bir şey için saklıyorum. Neden, bir fikrin mi var?”

Fet, “Bir atom bombasını patlatmaya ne dersin?” diye sordu.

Gus yüksek sesle güldü. “Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor.”

“Böyle düşünmene sevindim. Çünkü İzlanda’dan elim tamamen boş olarak geri dönmedim.”

Fet, Gus’a gümüş karşılığında satın aldığı Rus bombasından bahsetti.

Gus, “No *matnes*? 15 16” dedi. “Elinde bir atom bombası mı var?” “Fakat ateşleyicisi yok. Bana bu konuda yardımcı olabileceğini umuyordum.”

Gus, “Ciddi misin?” diye sordu. Söylenenleri hazmedeme- mişti. “Atom bombası mı?”

Fet mütevazı bir tavırla başını salladı.

Gus, “Saygımı kazandın, Fet,” dedi. “Büyük saygımı kazandın. Hadi adayı havaya uçuralım. Yani, hemen şimdi!”

15 Elizalde Malikanesi’ne hoş geldiniz! -çn

16 Ciddi misin?-çn

“Onunla her ne yapacaksak.. .tek bir şansımız olacak. Emin olmamız gerekiyor.”

“Ateşleyiciyi nereden bulabileceğimizi biliyorum, dostum. Tüm Doğu Yakası’nda, her türlü pis, hileli işi hâlâ çevirmeyi beceren tek bir it herif kaldı. Alfonso Creem.”

“Onunla nasıl irtibat kuracaksın? Jersey’e geçmek Doğu Almanya’ya gitmek kadar zor.”

Gus, “Kendi yöntemlerim var,” dedi. “Sen bu işi Gusto’ya bırak. Lanet olası el bombalarını nasıl bulduğumu sanıyorsun?”

Fet sessizleşip düşüncelere daldıktan sonra yeniden Gus’a baktı.

“Quinlan’a güveniyor musun? Kitap konusunda?”

“Yaşlı adamın kitabı mı? *Gülmüş* bilmem ne?”

Fet başını salladı. “Kitabı onunla paylaşır mıydın?”

Gus, “Bilmiyorum, dostum,” dedi. “Yani, tabii ki altı üstü bir kitap.”

“Efendinin kitabı istemesinin bir sebebi var. Setrakian onun için hayatını feda etti. İçinde her ne yazıyorsa önemli olmalı. Arkadaşın Quinlan da böyle düşünüyor...”

Gus, “Peki ya sen?” diye sordu.

Fet, “Ben mi?” dedi. “Kitap elimde, fakat tek başıma fazla ilerleyemiyorum. ‘O kadar aptal ki, Incil’de dua bulamıyor,’ tabirini duymuş muydun? Benim de pek bir şey bulabildiğim söylenemez. Belki işin bir hilesi vardır. Çok yaklaşmış olmalıyız.”

“Onu gördüm, dostum Quinlan’ı... Lanet olsun, o piç herifin New York’taki bir yuvayı bir dakikada temizlediğini gördüm. İki, üç düzine vampiri...”

Gus anılarından keyif alarak gülümsedi. Fet, Gus gülümsediği anlarda ondan daha da fazla hoşlanıyordu.

“Hapishanede, bu dünyada iki tür adam olduğunu öğreniyorsun ve onların insan ya da kan emici olmaları beni hiç ilgilendirmiyor -bir kısmı alır, bir kısmı da verir. Bu adama gelince, dostum, bu adam verdiklerini resmen şeker gibi

dağıtıyor..- Avlanmak istiyor, dostum. Avlanmak istiyor. Efendi'den belki de bizim kadar nefret eden tek öksüz o...”

Fet başını salladı. Kendisi için bu mesele çözülmüştü.

Quinlan kitabı alacak, Fet de bazı yanıtlara ulaşacaktı.

EPHRAİM GOODVVEATHER'İN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI

Çoğu orta yaş krizi bu kadar ağır geçmez■ Eskiden insanlar gençliklerinin kayboluşuna, evliliklerinin yıkılışına ya da kariyerlerinin sönüşüne seyirci kalırlardı. Bu kırılmalar bütçelerine bağlı olarak, genellikle yeni bir arabayla, biraz Justfor Men'le' ya da büyük bir Mont Blanc kalemikle telafî edilebilirdi. Fakat benim kaybettığım şeyin telafisi yok. Durumu her düşündüğümde, her algıladığımda kalbim hızla atıyor. Her şey sona erdi. Ya da çok yakında sona erecek. Elimde ne varsa boşa harcadım ve umut ettiğim şey asla gerçekleşmeyecek. Çevremdeki şeyler kalıcı, korkunç son biçimlerine büründüler. Hayatın bana vaat ettiği her şey -sınıfımdaki en genç mezun olmam, doğuya taşınmam, mükemmel kızla tanışmam- geçmişte kaldı. Soğuk pizza yiyip film izleyerek geçirdiğim geceler... Oğlumun beni bir dev gibi görmesi...

Çocukluğumda, televizyonda şu şarkıyı söyleyen, Bay Rogers diye bir adamın programı yayınlanırdı: "Sen asla dibe çö- kemezsin / asla dibe çökemezsin / asla tamamen çökemezsin. " Nasıl da lanet olası bir yalan...

Eskiden, bir CV ya da başarı listesi olarak sunmak üzere geçmişimin parçalarını bir araya toplardım, fakat şimdi... şimdi hepsi bana, geçmişte mümkün olan fakat gerçekleşmemiş şeylerden ibaret bir saçmalık yığınıymış gibi geliyor. Genç bir adamken dünyanın ve buradaki

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ'NİN ALTINDA

*yerimin bir planın parçası olduğunu hissederdim. Bu başarı her neyse, sadece işime*¹⁷

17 Erkeklerle özel saç boyası, -çn

odaklanarak kazanabileceğim bir şeydi -“Yaptığım işte” başarılı olarak... Işkolik bir baba olan ben, çektiğim gündelik eziyetin bir ihtiyaç karşılama, yaşam son şeklini alana dek aileme yardımcı olma yöntemi olduğunu hissederdim. Ve şimdi... şimdi içinde bulunduğum dünya katlanılmaz bir yer haline geldi ve elimde sadece saptığım yanlış yolların ve yitirdiğim şeylerin yol açtığı mide bulantısı kaldı. Artık gerçek kimliğimin bu olduğunu biliyorum. Kalıcı kimliğimin... O genç adamın yaşamındaki katılmış hayal kırıklığı -gençlikte edinilmiş tüm başarıların geçersizleşmesi- asla telafi edilemeyen bir eksiye düşüş... İşte bu benim: Zayıf, hastalıklı, yok olan. Pes etmiyorum, çünkü bunu asla yapmam.. fakat kendime ve çevremdeki koşullara güven duymadan yaşıyorum.

Zack’i bir daha asla bulamayacağım düşüncesi -onun sonsuza dek kaybolduğu fikri- içimi titretiyor. Bunu kabul edemiyorum. Kahul etmeyeceğim.

Düzgün düşünemiyorum. Fakat onu bulacağım, bunu biliyorum. Onu rüyalarımda gördüm. Bana bakan gözleri beni yeniden o deve dönüştürüyor, bana bir erkeğin arzulayabileceği en gerçek isimle sesleniyordu: “Baha.”

Bizi çevreleyen bir ışık gördüm. Bizi arındıran... Beni kurtaran -içkiden, haplardan ve kalbimin kör noktalarından... O ışığı gördüm. Bu karanlık dünyada onu yeniden görmenin özlemini çekiyorum.

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ'NİN ALTINDA

Eph eski Columbia Üniversitesi'nin altındaki eski akıl hastanesinin yeraltı tünellerinde geziniyordu. Tek yapmak istediği şey yürümektir. Zack'i Kelly ve Efendi'yle birlikte Belvedere Şatosu'nun tepesinde görmek onu iyice sarsmıştı. Oğlunun başına gelebileceğini düşünerek dehşete kapıldığı tüm yazgılara rağmen -Zack'in öldürülmüş ya da bir kafesin içinde açlık çekiyor olması gibi-, onun Efendi'nin yanında durabileceği hiç aklına gelmemişti.

Oğullarını oyuna getiren şeytan Kelly miydi? Yoksa Efendi mi Zack'in yanında olmasını istiyordu? Ve eğer öyleyse, bunun sebebi neydi?

Belki de Efendi Kelly'yi tehdit etmiş, Zack'in de ona boyun eğmekten başka çaresi kalmamıştı. Eph bu varsayıma inanmak istedi. Çünkü oğlunun kendi isteğiyle Efendi'yle anlaşmaya vardığı fikrini kabul edemiyordu. Bir ebeveynin en büyük korkusu çocuğunun yoldan çıkmasıydı. Eph'in Zack'in asi bir oğul değil, kaybolmuş küçük bir çocuk olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı.

Fakat korkusu onun bir fanteziye sürüklenmesine yol açmayacaktı. Eph kendini bir hayalet gibi hissederek video ekranından uzaklaştı.

. Elini cebine daldırıp iki beyaz Vicodin tableti buldu. Pille çalışan fenerinin ışığı altında, avucunun içinde parıldıyorlardı. Onları ağzına atıp su içmeden yuttu. Teki yemek borusuna takılınca, onu aşağıya indirmek için birkaç kez zıplamak zorunda kaldı.

O bana ait.

Eph hızla başını kaldırdı. Kelly'nin sesi, boğuk ve uzaktan gelmesine rağmen, sesin ona ait olduğu belliydi, iki kez kendi etrafında dönmesine rağmen hiç kimseyi göremedi. Yeraltı geçidinde tek başınaydı.

Her zaman bana aitti.

Eph kılıfında duran kılıcını birkaç santim yukarıya çekti. Öne atılarak kısa merdivenden aşağıya indi. Ses kafasının içinde olmasına karşın, altıncı hissi onu yönlendiriyordu.

Babamın sağ tarafında oturuyor.

Öfkelenen Eph şimdi koşmaya başlamıştı. Başına taktığı fener sallanırken başka bir loş koridora dönüp, sesin kaynağına ulaştı...

Zindan odası. Gus'ın kafesin içindeki annesi...

Eph odayı gözden geçirdi. Kimse yoktu. Yavaşıca, kafesin ortasında duran kasklı vampire doğru döndü. Gus'm vampir annesi hareket etmeden duruyor, Eph'in fenerinin bedenine yansıyan ışığı çizgili gölgeler oluşturunuyordu.

Kelly'nin sesi, Zack senin öldüğüne inanıyor, dedi.

Eph kılıcını tamamen kılıfından çıkardı. "Kapa çeneni," dedi.

Unutmaya başladı. Eski dünyayı ve onun işleyiş biçimini... Artık hepsi bir gençlik rüyası olarak geçmişte kaldı.

Eph, "Sus!" dedi.

Efendi'ye nazik davranıyor. Saygılı bir çocuk. Öğreniyor.

Kılıcını iki demirin arasından geçirdi. Gus'ın annesi gümüşün varlığını hissedip irkilerek geri çekilirken, loş ışıktaki onun sarkık göğüslerinin sallandığını gördü. Eph, "Neyi öğreniyor?" dedi. "Cevap ver!"

Kelly'nin sesi karşılık vermedi.

Eph, "Onun beynini yıkıyorsunuz," dedi. Çocuk izole edilerek zihinsel açıdan savunmasız hale getirilmişti. "Onun beynini mi yıkıyorsunuz?"

Ona ebeveynlik yapıyoruz.

Eph bu sözler karşısında irkildi. “Hayır. Hayır.. .siz bundan ne anlarsınız? Sevginin, baba ya da oğul olmanın ne anlama geldiğinden haberiniz var mı...?”

Kanımızın yaratıcı özelliği var. Birçok oğula hayat verdik... bize katıl.

“Hayır.”

Onunla yeniden bir araya gelmenin tek yolu bu.

Eph kolunu biraz indirdi. “Siktir. Seni öldüreceğim-”

Bize katılırsan sonsuza dek onun yanında olacaksın.

Çaresizliğe kapılan Eph bir an donakaldı. Kelly ondan bir şey istiyordu. Efendi bir şeyin peşindeydi. Kendini geri çekilmeye zorladı. Onları yok saydı. Konuşmayı bırakıp kafesin önünden uzaklaştı.

Kapa lanet çeneni-! diye düşünürken duyduğu öfke, sesinden daha fazla gürültü çıkarıyordu. Yanındaki gümüş kılıcını sıkıca tuttu. Koşarak odadan çıkıp koridora daldı. Kelly’nin sesi hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu.

Bize gel.

Köşeyi dönüp, paslı bir kapıyı iterek açtı.

Zack’e gel.

Koşmaya devam etti. Attığı her adımda öfkesi artıyor, iyice hiddetleniyordu.

Bunu istediğini biliyorsun.

Sonra onun güldüğünü duydu. Yüksek sesli, aydınlık ve bulaşıcı bir insan gülüşü değil, onu kışkırtmak için atılmış alaycı bir kahkahaydı. Onun geri dönmesini sağlamaya çalışıyordu.

Fakat koşmaya devam etti. Aradaki mesafe arttıkça kahkahalar duyulmaz oldu.

Eph önünü görmeden hızla ilerlerken kılıcı dışarıdaki sandalyelere çarpıyor, yere sürtünyordu. Vicodin tabletleri etkisini göstermeye başladığı için biraz baygınlaşmış, bedeni

hissizleşmiş, fakat zihni bundan etkilenmemişti. Oradan

uzaklaşırken, kesin bir karara da varmıştı. Artık Nora'yı kan kampından çıkarmayı her zamankinden daha fazla istiyordu. Onu vampirlerin pençesinden kurtarmayı... Efendi'ye gününü göstermek -bunun gibi rezil bir dönemde bile bunun yapılabileceğini kanıtlamak istiyordu: İnsanları kurtarmanın mümkün olduğunu... Zack'i kaybetmeyi kabullenmediğini, Efendi'nin onun üzerindeki etkisinin düşündüğü kadar güçlü olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Durup biraz soluklandı. Başındaki fener sönmeye başlamıştı. Ona hafifçe vurunca ışığı titredi. Nerede olduğunu anlayıp yeryüzüne çıkması gerekiyordu, yoksa bu karanlık labirente kaybolacaktı. Kampa gidip mücadele etmeye hazır olduğunu diğerlerine bildirmek için sabırsızlanıyordu.

Eph bir sonraki köşeyi döndükten sonra karşısına çıkan uzun, karanlık koridorda bir silüet gördü. Duruşundan -kolları aşağıya sarkmış, dizleri hafifçe bükülmüştü- onun bir vampir olduğu anlaşılıyordu.

Eph kılıcını çekti. Yaratığı daha fazla aydınlatmayı umarak birkaç adım ilerledi.

Vampir hareket etmedi. Aldığı Vicodinler yüzünden, dar koridorun duvarlarının hafifçe eğilip titrediğini gördü. Belki de sanrıya kapılmış, görmek istediklerini görüyordu. Mücadele etmek istemişti.

Şimdi gördüğünün hayal gücünün eseri olduğuna ikna olan Eph, daha da cesaretlenerek hayalete yaklaştı.

“Gel buraya,” derken, hâlâ Kelly ve Efendi'ye duyduğu öfkenin etkisi altındaydı. “Gel de al bakalım.”

Yaratık hareket etmeden durarak Eph'in kendisini daha iyi görmesine izin verdi. Üzerindeki sweatshirt'ün kapüşonu başının üzerinde üçgen biçiminde bir çıkıntı oluşturarak, yüzünü gölgeleyip gözlerini örtüyordu. Çizme ve kot pantolon giymişti. Tek elini yanında aşağıya sarkıtmış, diğerini ise arkasına saklamıştı.

Eph kapıyı çarpmak üzere odanın diğer ucuna ilerleyen bir adamın göstereceğine benzer öfkeli bir kararlılıkla, hızla silüete doğru ilerledi. Silüet hiç kıpırdamadı. Eph ağırlığını arkada duran bacağına vererek, iki eliyle tuttuğu kılıcını bir beyzbol sopası gibi onun boynuna doğru savurdu.

Kılıç metalik bir ses çıkarınca hayrete düşen Eph, kolları geriye doğru savrulurken kılıcı neredeyse elinden düşürecekti. Kısa bir an boyunca kıvılcımlar koridoru aydınlattı.

Eph kısa süre içerisinde, vampirin çelik bir çubukla darbeyi savuşturduğunu fark etti.

Sızlayan avuçları ve incinen eklemleriyle kılıcını yeniden kavrayıp, onu tekrar savurmak üzere geri çekildi. Vampir tek eliyle çelik çubuğunu kullanarak bu saldırının da yönünü değiştirdi. Çizmelerinden birini aniden Eph'in göğüs kafesine indirerek onun tökezlemesine, sonra da ayaklarının birbirine dolanarak yere yığılmasına neden oldu.

Eph başını kaldırıp bu karanlık silüete baktı. Kesinlikle gerçektir, fakat...farklıydı. Mücadele etmeye alışkın olduğu yarım akıllı kuklalara benzemiyordu. Bu vampirin onu öfkeli kitlelerden ayıran durgun, kontrollü bir hali vardı.

Eph yeniden ayağa kalkmaya çabaladı. Bu meydan okuma içindeki ateşi iyice körüklemişti. Bu vampirin ne olduğunu bilmiyor ve bunu umursamıyordu. Vampire yaklaşmasını işaret ederek, "Hadi!" diye bağırdı. Yaratık yine hareketsiz kaldı. Eph kılıcını kaldırarak, keskin gümüş ucunu vampire doğru yöneltti. En başarılı hamlelerinden birine başvurarak, hücum edecekmiş gibi rol yapıp hızla döndü ve yarattığı ikiye ayıracak bir güçle kılıcını savurdu. Fakat vampir onun bu hamlesini öngörerek, çelik çubuğuyla darbeyi bertaraf etti. Eph yeniden hücumu geçip, kenara çekilerek diğer taraftan doğruca onun boynuna saldırmayı denedi.

Vampir bu hamleye hazırlıklıydı. Eli Eph'in kolunun ön kısmını kavrayarak, sıcak bir kışağ gibi onun etrafına dolan-

dı. Eph'in kolunu öyle bir güçle kıvırdı ki, doktor bu baskının altında dirseğinin ve omzunun kırılmaması için geriye doğru eğilmek zorunda kaldı. Eph acıyla inlerken, kılıcını elinde daha fazla tutamadı. Kılıç elinden fırlayarak gürültülü bir biçimde yere düştü. Eph boş eliyle kalçasında taşıdığı hançeri kılıfından çıkarıp vampirin yüzüne doğru salladı.

Şaşıran yaratık, Eph'i yere iterek geriye doğru sendeledi.

Eph sürünerek uzaklaştı. Dirseği acıyordu. Koridorun onun tarafındaki ucundan iki silüet koşarak yanlarına yaklaşıyordu. İkisi de insandı. Fet ve Gus.

Tam zamanında... Eph sayıca üstünlüğü ele geçirdiklerini fark edince, vampire dönüp onun tıslayarak hücum etmesini bekledi.

Bunun yerine, yaratık yere eğilip Eph'in kılıcını deri sarılmış kabzasından tutarak havaya kaldırdı. Sanki onun ağırlığını ve tasarımını gözden geçiriyormuş gibi gümüş kılıcı iki yana salladı.

Eph daha önce bir vampirin -bir silahı eline almak şöyle dursun- kendi isteğiyle gümüşe bu kadar yakınlaştığını hiç görmemişti.

Fet kılıcını çekti, fakat Gus elini kaldırarak onu durdurup, ayağa kalkmasına yardım etmeden Eph'in yanından geçti. Vampir gelişigüzel bir hareketle, Eph'in kılıcını kabzası eline denk gelecek şekilde Gus'a doğru fırlattı. Gus onu kolayca yakalayıp aşağıya indirdi.

"Bana öğrettiğin onca şey arasında, bu lanet olası muhteşem girişlerinden bahsetmeyi ihmal ettin," dedi.

Vampir sadece Gus'ın anlayabileceği, telepatik bir karşılık verdi. Siyah kapüşonunu indirerek, tamamen kel, kulakları olmayan, neredeyse kafasına naylon çorap geçirmiş hırsızlarıinki kadar pürüzsüz görünen başını ortaya serdi.

Fakat gözleri son derece belirgindi. Bir sıçanınki gibi parlak ve ateş kırmızısıydı.

Eph dirseğini ovuşturarak ayağa kalktı. Bu şeyin *strigoi* olduğu ortadaydı, fakat Gus yine de onun yanında duruyordu. Onunla *birlikte* duruyordu.

Eli hâlâ kılıcının kabzasını tutan Fet, “Yine sen,” dedi.

Eph, “Bu da lanet olasıca da ne?” dedi. Görünüşe göre durumdan en son haberdar olan kişi kendisiydi.

Gus Eph’in kılıcını ona geri atarken gerektiğinden daha sert davrandı. “Bay Quinlan’ı hatırlıyor olmalısın,” dedi. “Kadimlerin en üstün avcısı. Bugünlerde tüm lanet olası kasabanın en kötü adamı.” Gus sonra yeniden Bay Quinlan’a döndü. “Bir arkadaşımız kan kampına düştü. Onu oradan çıkarmak istiyoruz.”

Bay Quinlan yüzyıllardır süregelen varlığının getirdiği bilgeliği yansıtan gözlerini Eph’e doğru çevirdi. Eph’in zihninde yankılanan sesi yumuşak, ölçülü bir baritondur.

Sanırım Dr. Goochveather sizsiniz.

Eph onunla göz göze geldi. Sadece başını sallamakla yetindi. Bay Quinlan Fet’e baktı.

Buraya bir anlamaya varacağımızı umut ederek geldim.

LOW MEMORIAL KÜTÜPHANESİ, COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Bay Quinlan Columbia Üniversitesi’nin kütüphanesinde, - eskiden ülkenin en büyük granit kubbesi olan ve bu ününü korumaya devam eden- delikli kubbeden uzaktaki bir araştırma odasındaki okuma masasında, Fet’in karşısında oturuyordu.

Fet, “Kampa girmemize yardım edersen kitabı okuyabilirsin,” dedi. “Bu konuda pazarlık etmeyeceğiz...”

Bunu yapacağım. Fakat hem strigoi hem de insan korumaların sizden sayıca oldukça üstün olacaklarının farkında mısınız?

Fet, “Farkındayız,” dedi. “İçeri girmemize yardım edecek misin? Kitabı okumanın bedeli bu...”

Edeceğim.

İri yarı imha uzmanı sırt çantasındaki gizli bir gözün fermuarını açıp, büyük bir paçavra yığınınu ortaya çıkardı.

Doğan şüphe içerisinde, *Onu yanında mı taşıyordun?* diye sordu.

Fet gülümseyerek, “Daha güvenli bir yer bulamadım,” dedi. “Onu göz önünde sakladım. Kitabı isteyenin cesedimi çiğnemesi gerekir.”

Korkutucu bir görev olduğu su götürmez.

Fet omuz silkti. “Yeterince korkutucu.” Paçavralara sarılmış bir cildi ortaya çıkardı. “*Lumenedi.*”

Quinlan bir ürpertinin ensesine doğru yükseldiğini hissetti. Bu kadar yaşlı birinin nadiren kapıldığı bir histi. Fet dönüp kendisine bakarken kitabı inceledi. Kapağı yırtılmış deri ve kumaştandı.

“Gümüş kaplamayı söktüm. Kitabın cildine biraz zarar verdim, fakat ne yapalım. Mütevazı ve önemsiz görünüyor, değil mi?”

Gümüş kaplama nerede?

“Onu sakladım. Geri almak kolay.”

Quinlan Fet’e baktı. *Sürprizlerle dolusun, öyle değil mi imha uzmanı?*

Fet omuz silkerek bu iltifatı duymazdan geldi.

Yaşlı adam doğru bir seçim yapmış, Bay Fet. Açık bir kalbin var. Ne bildiğinin farkında ve ona göre hareket ediyor. Bundan daha büyük bir bilgeliğe rastlamak zordur.

Doğan otururken siyah pamuklu kapüşonunu indirerek pürüzsüz başını ortaya sermişti. Önünde yaldızlı harflerle süslenmiş sayfalarından biri açık olan *Occido Lumen* duruyordu. Gümüş kenar süsleri onun vampir doğasına zararlı olmadığı için, sayfaları çevirirken bir kurşunkalemin ucundaki silgiyi kullanıyordu. Şimdi, kör bir adamın sevgilisinin yüzünü yoklamasına benzer bir biçimde, parmağının ucuyla sayfadaki yazılara dokunmaya başlamıştı.

Kutsal bir metindi bu. Dünyadaki vampir ırkının yaratılışı ve tarihini içeriyor, arada sırada Doğanlara da değiniyordu. İçinde bulunduğu durumun, bir insanın, insanlığın yaratılışı ve yaşamın gizemi hakkındaki yanıtların tamamı olmasa da çoğunu içeren bir kitaba erişmesine izin verilmesinden bir farkı yoktu. Bay Quinlan'ın koyu kırmızı gözleri büyük bir ilgiyle sayfaların üzerinde dolaşıyordu.

Ağır ilerliyor. Anlaşılması güç bir dil kullanılmış.

Fet, “Bana mı söylüyorsun?” dedi.

Ayrıca, birçok gizli bilgiye yer verilmiş. Resimlerde ve filigranlarda... Benim gözlerim onları sizinkilerden çok daha net görüyor, fakat bu iş biraz zaman alacak.

“Fakat bunun için vaktimiz yok. Ne kadar sürer?”

Dogan'ın gözleri sayfaları taramayı sürdürdü.

Söylemek imkânsız:.

Fet huzursuzluğunun Bay Quinlan'ın dikkatini dağıttığının farkındaydı.

“Biz silahlanıyoruz. Yaklaşık bir saatin var, sonra bizimle geleceksin. Nora'yı oradan çıkaracağız...”

Fet arkasını dönüp masadan uzaklaştı. Üç adım sonra Lilmen, Efendi ve vahiyler aklından uçup gitmişti. Artık sadece Nora'yı düşünüyordu.

Bay Quinlan dikkatini yeniden *Lumen*'in sayfalarına yönelterek okumaya başladı.

2. ARA

OCCİDO LUMEN EFENDİ'NİN HİKÂYESİ

Üçüncü bir melek vardı.

Tüm kutsal kitaplarda, Tevrat, İncil ve Kuran'da, Sodom ve Gomore şehirlerinin yok ediliş öyküsü anlatılmıştı. Farklı bir açıdan anlatılmış aynı hikâyeye, *Lumen*'de de yer verilmişti.

Yaratılışın on sekizinci bölümünde, insan formundaki üç baş meleğin İbrahim'in önünde belirttiği anlatılmıştı. Bu meleklerden ikisinin, yollarına devam ederek ovadaki yok edilen şehirlere gittiklerinden, Lut'un yanında kalıp kendilerine sunulan ziyafetin tadını çıkardıklarından, sonra Sodomlu erkekler tarafından kuşatıldıklarından ve şehirlerini yok etmeden önce bu erkekleri kör ettiklerinden bahsedilmişti.

Üçüncü baş melek kasıtlı olarak hikâyeye dâhil edilmemişti. Gizlenmişti. Kaybolmuştu.

Bu da onun hikâyesiydi.

Günümüzde Ölü Deniz olarak anılan bölgenin yakınındaki Yarden Neliri'nin geniş, verimli ovasında beş şehir inşa edilmişti. Tüm bu şehirler arasında, en görkemli, en güzel şehir Sodom du. Verimli toprakların ortasında bir abide, bir zenginlik ve refah anıtı gibi yükseliyordu.

Karmaşık bir kanal sistemiyle sulanan topraklar yüzyıllar boyunca gelişigüzel biçimde genişlemiş, suyolları ından dışarıya doğru yayılmış ve sonunda yukarıdan bakıldığında uçan güvercine benzer bir şekil almıştı. M.Ö. 2024 yılında şehir duvarları inşa edilerek, on dönümlük alanın sınırları

belirlenmişti.

Piştirilmiş çamurdan yapılan tuğlalardan inşa edilmiş, güneşin altında ısıt ısıt parlaması için alçıyla kaplanmış duvarın yüksekliği on iki, kalınlığı ise bir buçuk metrenin üzerindeydi. Bu duvarın sınırları içerisinde yer alan çamur tuğlalardan örölmüş binalar birbirlerine o kadar yakın inşa edilmişti ki, neredeyse üst üste bineceklerdi. İçlerinden en yüksekı, Kenan tanrısı Moloch'un şerefine inşa edilmiş bir tapınaktı. Sodom'un nüfusu iki bin civarında seyreliyordu. Meyveler, baharatlar ve tahılların bereketliliğı şehrin refah kaynağıydı. Şehirdeki birçok konağın batan güneşin altında ışıldayan cam ve altın kaplamaları hemen göze çarpıyordu.

Bu zenginlik şehre açılan dev kapıların ardında korunuyordu. Muazzam boyut ve ağırlıkta, düzgün olmayan altı taş kullanılarak devasa bir kemer inşa edilmiş, önüne demir ve sert keresteden yapılmış, yangın ve şahmerdana dayanıklı kapılar inşa edilmişti.

Üç ışıık varlığı şehre geldiğı sırada, Haran'm oğlu, İbrahim'in yeğeni Lut bu kapıların önünde duruyordu.

Varlıklar solgun tenli, ışıltılı ve mesafeliydi. Tanrı'nın özünün bir parçası oldukları için tamamen kusursuzlardı. Sırtlarında yumuşak bir ışııkla kaplı, kolaylıkla parlak kanatlar oldukları zannedilebilecek dört uzun çıkıntı vardı. Varlıkların sırtlarına yapışık duran bu dört çıkıntı, yürüyen bir insanın kolları gibi, attıkları her adımla birlikte hafifçe sallanıyordu. Her adımda biçimleri ve yoğunlukları daha da belirginleşti. Sonunda çıırılçıplak ve kısmen kaybolmuş bir halde orada dikilmeye başladılar. Tenleri en saf su mermerleri gibi ışıılıyor, güzellikleri acı verici bir biçimde, Lut'un öölümlölere özgü kusurlarını hatırlamasına yol açıyordu.

Şehrin zengin duvarlarının ardında beslenen kibir, yozlaşma ve vahşet yüzünden, onları cezalandırmak için gönderilmişlerdi. Cebrael, Mikail ve Ozryel Tanrı'nın temsilcileriydi. O'nun en güvenilir, en sevgili yaratımları ve en acımasız askerleriydi.

Üçünün arasında, O'nun en fazla ayrıcalık gösterdiği melek Ozryel'di. O gece kendilerine verilen talimata uyarak şehir meydanını ziyaret etmeye niyetlenmişti, fakat Lut baş meleklerden geceyi kendi evinde geçirmelerini rica etti. Cebrail ve Mikail bu teklifi kabul edince, bu şehirlerin ahlaksızlıklarına en çok ilgi duyan üçüncü melek Ozryel, kardeşlerinin isteğine boyun eğdi. Üç baş melek arasında, içinde Tanrı'nın sesini, iki günahkâr şehri dünya üzerinden silecek yıkım gücünü taşıyan melek Ozryel'di. Her hikâyede anlatıldığı gibi, Tanrı'nın gözdesiydi: En çok sakındığıydı, O'nun en güzel yaratımıydı.

Lut'a birçok şey bahşedilmişti: Toprak, büyükbaş hayvanlar ve dini bütün bir eş... Bu yüzden evinde bereketli ve seçkin bir ziyafet verdi. Üç baş melek insanlar gibi ziyafet çektiler ve Lut'un iki bakire kızı onların ayaklarını yıkadı. Bu fiziksel hisler meleklerin üçü için de yeni olmasına karşın, Ozryel'e göre çok daha yoğun, diğer ikisinin hissedemediği bir derinliğe sahipti. Ozryel'in ilk bireysellik deneyimini, ilahi enerjiden ayrı durmasını sembolize ediyordu. Tanrı insan suretindeki bir varlık değil, bir enerjidi ve biyoloji onun diliydi. Kırmızı kan hücreleri, manyetik çekim prensibi, nörolojik sinaps: Her biri, Tanrı'nın varlığını ve akışını içinde barındıran bir mucizeydi. Lut'un karısı banyo suyuna ekleyeceği baharatlı yağ karışımını hazırlarken elini kesince, Ozryel onun kanını büyük bir merakla inceledi; bu koku onu heyecanlandırdı. Baştan çıkardı. Rengi ise nadide ve çekiciydi...mum ışığında parlayan sıvı yakutları andırıyordu. Adamların evine gelmesine en başından beri itiraz eden kadın, baş meleğin mest olmuş bir halde yarasına baktığını görünce irkildi.

Ozryel daha önce birçok kez dünyaya gelmişti. Âdem dokuz yüz otuz yaşında ölürken, Nuh'a gülen adamlar Tufan'm öfkeli karanlık sularında boğulurken oradaydı. Fakat bu boyutu her seferinde bir ruh olarak, özü hâlâ Tanrı'ya bağlıyken ziyaret etmiş, asla ete kemiğe bürünmemişti.

Bu yüzden daha önce açlık duygusunu hiç hissetmemişti. Acıyı hiç deneyimlememişti. Şimdi ise bir duyu seli çevresini kuşatmıştı. Dünyanın kabuğunu ayakları altında hissetmek, soğuk gece havasının kollarını okşadığını duyumsamak, toprakta yetişen ve daha aşağı seviyedeki memelilerden elde edilen yiyeceklerin tadına bakmak; bir turist gibi önyargısızca, mesafeli bir biçimde keyif alacağı bir tecrübeden ziyade, kendisini insanoğluna ve toprağın kendisine yaklaştıran bir deneyim haline gelmişti. Bu hayvan türüne yakınlaştığını hissediyordu. Soğuk su ayaklarının üzerine akıyordu. Çiğnediği yemekler ağzında, boğazında dağılıyordu. Bu fiziksel deneyimler bağımlılık yapıcı bir hal alırken, merak duygusu Ozryel'i ele geçirdi.

Lut'un gizemli yabancıları sakladığını duyan şehrin erkekleri onun evinin önüne toplandığında, Ozryel adamların bağırışları karşısında büyülenmişti. Adamlar meşalelerini ve silahlarını sallayarak, bu yabancıların kendilerine gösterilmesini, onlarla tanışabilmeyi talep ediyorlardı. Bu yolcuların güzelliği hakkındaki söylentiler onları tahrik etmiş, cinsel açıdan da onlara sahip olmak istemişlerdi. Kalabalığın bu hayvani şehveti Ozryel'i büyülemiş, ona kendi açlığını anımsatmıştı. Böylece Lut kalabalıkla pazarlık yapmaya gittiğinde -melekler yerine iki bakire kızını sunmayı önermiş, fakat önerisi reddedilmişti- Ozryel gücünü kullanarak, kimse kendisini görmeden evden dışarı çıktı.

Kısa bir süre kalabalığı izledi. Birkaç metre uzakta durup dar bir yolda saklanarak, kitle hareketinin çılgın enerjisini hissetti -Tanrı'nınkinden çok farklı bir enerjeydi. Yine de ilahi varlığın bahsettiği aynı güzellik ve ihtişamlı doluydu. Dalgalanan -yüz ifadeleri son derece huzursuz görünen- bu et çuvalları, tek vücut olmuş haykırıyor, düşünülebilecek en hayvani üslupla, bilinmeyenle yüzleşmeyi talep ediyorlardı. Duydukları şehvet o kadar saf ve o kadar mest ediciydi ki...

Sodom ve Gomore'de birçok ahlaksızlık yapıyor olmasına

karşın, Ozryel şehrin karmaşık bir sisteme göre yerleştirilmiş bronz gaz lambalarıyla aydınlatılan, su mermeri döşeli sokaklarında ilerlerken, bunlardan çok azını görebiliyordu. Ortak merkezli üç meydandaki tüm kapılar, altın ve gümüş çerçevelerle süslenmişti.

Altın çerçeveli kapıların ardında bedenler satılıyor, gümüş kapıların ardında ise daha karanlık zevkler tatmin ediliyordu. Gümüş kapılardan içeri giren insanlar şeytani ve vahşi tatminlerin peşindeydi. Tanrı bu kötülüğü affedemiyordu. Bolluk ve umursamazlığı değil, Sodom ve Gomore sakinlerinin yolculara ve kölelere yönelik sadistliğini mazur göremiyordu. Misafirlerden hoşlanmayan ve sevgisiz şehirlerdi. Köleler ve tutsak edilen düşmanlar, gümüş kapıların ardındaki müşterileri memnun etmek üzere, geçen kervanlardan satın alınırlardı.

Ozryel ya kasıtlı olarak ya da tesadüfen gümüş kapı eşiğinden içeri girdi. Ev sahibesi hafif esmer tenli, tıknaz bir kadındı. Kaba saba ve gösterişsiz bir köle tacirinin, sadece ticaretle ilgilenen karısıydı. Fakat o gece, ev sahibesi zevk yuvasının girişinde otururken başını kaldırdığında, önünde, yanan gaz- yağının altın renkli ışığı altında, o güne dek rastladığı en güzel, en iyiliksever görünümlü, insana benzer varlığın durduğunu gördü. Baş melekler kusursuz, cinsiyetsiz araçlardı. Bedenleri ve yüzleri tüysüzdü. Kusursuz, ışıldayan tenleri ve inci gibi parlayan gözleri vardı. Dişetleri, fildişi renkli dişleri kadar beyaz, sırtlarındaki uzun çıkıntılar mükemmel bir orantıya ve zarafete sahipti. Üreme organları yoktu: Meydana gelecek dehşet verici olayı dolaylı olarak açıklayan biyolojik bir detaydı bu...

Ozryel o kadar güzeldi -o kadar merhametli ve görkemli bir görünümü vardı- ki, kadın ağlayarak af dilemeye başladı. Fakat bu işi yaparak geçirdiği yıllar, Ozryel'e hizmetlerini sunabilecek cesareti bulmasını sağlamıştı. Ozryel bu binanın içindeki incelikli vahşete tanık olurken, ilkel erdemlerinden sıyrıldığını

hissetti -arzusu artarken, eski nitelikleri onu terk ediyordu. Ne

aradığını tam olarak bilmemesine karşın, sonunda onu bulmuştu.

Ozryel dürtülerine kapılarak ev sahibesinin boynunu kavrayıp, onu alçak bir taş duvara dayadı ve kadının yüzünü korku dolu bir ifadenin kaplamasını izledi. Kadının boynundaki güçlü, fakat narin lifli dokuyu hissederek orayı öptü, yaladı ve onun tuzlu, ekşi terinin tadına baktı. Sonra yeni bir dürtüye kapılarak, onun boynunu sertçe ısırıp derisini deldi ve arp tellerine benzeyen atardamarlarını dişleriyle kopararak *-tın-tırı-* akan kanını vahşice içti. Ozryel bu kadını güçlü Tanrısına adamak üzere değil, O'nu tanımak için katletmişti. *Bilmek için. Sahip olmak için. Üstünlük kurmak ve fethetmek için...*

Kanın tadı, tıknaz kadının ölümü ve güç değiş tokuşunun akışkanlığı, katışıksız bir coşkuyu da beraberinde getirmişti. İlâhi varlığın özü ve ihtişamını taşıyan kanı tüketmek -ve bunu yaparak Tanrı'nın varlığını yansıtan akışı bozmak- Ozryel'in kendinden geçmesine yol açmıştı. Daha fazlasını istedi. Tanrı ondan, gözdesinden, *bunu* neden esirgemişti? Bu kusurlu varlıkların içinde gizlenen ölümsüzlük iksirini...

En tatlı şarapların en kötü üzümlerden üretildiği söylenirdi.

Fakat Ozryel şimdi meraklanmıştı: Acaba en güzel üzümlerden üretilmiş şarabın tadı nasıldı?

Gevşemiş ölü beden ayaklarının dibinde yatarken, dökülmüş kanlar yükselmiş ayın ışığı altında gümüşî bir ışıltı saçarken, Ozryel'in kafasında tek bir düşünce vardı:

Meleklerin de kanı var mıdır?

**LOW MEMORIAL KÜTÜPHANESİ, COLUMBIA
ÜNİVERSİTESİ**

Bay Quinlan *Lumen*'in sayfalarını kapatıp başını kaldırarak, silahlanmış ve harekete geçmeye hazır durumdaki Fet ve Gus'a baktı. Efendi nin kökenine ilişkin öğrenmesi gereken daha birçok şey olmasına karşın, kitapta yer alan bilgiler yüzünden şimdiden aklı karışmaya başlamıştı. Birkaç not aldı, birkaç cümlenin altını çizdi ve ayağa kalktı. Fet kitabı alıp yeniden paçavra sararak onu sırt çantasına koydu ve Bay Quinlan'a uzattı.

“Onu yanımızda taşımayacağım,” dedi. “Eğer başaramazsak, kitabın nerede saklandığını bilen kişi sen olmalısın. Eğer bizi yakalayıp konuşturmaya çalışırlarsa...eh, kanımızı içseler bile bilmediğimiz bir şey hakkında konuşamayız...değil mi?”

Bay Quinlan bu şerefli görevi kabul ederek hafifçe başını salladı.

“Aslında ondan kurtulduğuma memnunum...”

Eğer böyle düşünüyorsan...

Fet, “Böyle düşünüyorum. Pekâlâ, eğer başaramazsak...” dedi. “En önemli araca sahipsin. Mücadeleyi sonuçlandır. Efendiyi öldür.”

NEW JERSEY

Alfonso Creem ayağında bağcıkları açık Pumaları ve elinde sert

bir lastik oyuncakla, konforlu, yumurta kabuğu beyazı, arkaya yaslanabilir bir La-Z-Boy koltuğunda oturuyordu. Ağır masa-

nın tahta bacaklarına bağlanmış, yemek odasının zemininde uzanan, kurt-köpek melezi Ambassador ve Skill, gümüş renkli gözleriyle onun elinde tuttuğu kırmızı-beyaz çizgili topu izliyorlardı.

Creem topu sıkınca köpekler homurdandı. Her nedense, bu sesler onu keyiflendirdi ve aynı şeyi üst üste tekrarladı.

Creem'in ve savaş yorgunu Jersey Safirleri'nin baş teğmeni Royal, merdivenin en alt basamağında oturmuş, bir fincana kahve tükürüyordu. Nikotin, kenevir ve benzeri maddeleri bulmak giderek daha da zorlaştığı için, Royal yeni dünyada rahatça ulaşabildiği tek maddeyi kullanabilmek için bir yöntem bulmuştu: Kafein. Kahve filtresinden küçük bir parça koparıp onu bir kese haline getiriyor, içeri öğütülmüş kahveyle dolduruyor ve sakız gibi dişetlerine yapıştırıyordu. Acı olmasına rağmen, uyanık kalmasını sağlıyordu.

Molvo ön pencerenin kenarına oturmuş, sokağa bakıp kamyon konvoylarını bekliyordu. Safirler hayatta kalabilmek için silahlı soyguna başvurmuşlardı. Kan emiciler rotalarını değiştirse de, Creem birkaç gün önce bir yiyecek nakil aracının geçtiğine şahit olmuş, yakın zamanda yeniden geçmeleri gerektiğini hesaplamıştı.

Kendini ve çetesini beslemek Creem'in birinci önceliği idi. Açlığın ahlaki çöküntüye yol açması şaşırtıcı değildi. Ambassador ve Skill'i beslemek ise ikinci önceliği idi. Kurt köpeklerinin duyarlı burunları ve doğuştan gelen hayatta kalma becerileri, Safirleri kan emicilerin gerçekleştireceği gece saldırılarına karşı birçok kez uyarılmıştı. Kadınlarını beslemek ise üçüncü önceliği idi. Kadınların ahım şahım şeyler oldukları söylenemezdi, nihayetinde yoldan topladıkları birkaç evsizdi, fakat kadın olmalarının yanı sıra, sıcak ve canlılardı. Bugünlerde "canlı" olmak çok seksi bir özellikti. Yiyecekler onların sessiz, minnettar ve sokulgan olmalarını sağlıyordu. Bu çete açısından oldukça faydalıydı. Üstelik Creem hasta

görünümlü, sıska kadınlarla

ilgilenmezdi. Kadınının dolgun olmasını tercih ederdi.

Aylardır, sadece hayatta ve özgür kalabilmek için eski çete bölgesindeki kan emicilerle mücadele ediyordu. Bu yeni kan ekonomisinde bir insanın ayak basacak sağlam bir yer bulması imkânsızdı. Para ve mülkün hiçbir anlamı yoktu; altın bile değersizdi. Yiyecek dışında, ticareti yapılabilecek tek madde gümüştü. Stoneheart'ta çalışan insanlar, kirli ellerini uzatabildikleri tüm gümüşlere el koyuyorlar, onları kullanılmayan banka kasalarına kapatıyorlardı. Gümüş, kan emiciler açısından bir tehditti. Gerçi önce onu silaha dönüştürmek gerekiyordu ve bugünlerde ortalıkta pek gümüşçü olduğu söylenemezdi.

Bu yüzden yeni para birimi yemektir. (Kaynatıp filtreden geçirilmesi gerekse de, bol miktarda su vardı.) Stoneheart Endüstrisi toplu kesimevlerini kan kamplarına dönüştürdükten sonra, yiyecek nakliyat araçlarını kullanmayı sürdürmüştü. Şirketin tamamını ele geçiren kan emiciler, tüm besinleri kontrol altına almıştı. Yiyecekleri kamplardaki insan köleler yetiştiriyordu. Her gün iki ya da üç saat süren solgun gün ışığını, kapalı alanda kullanılan dev ultraviyole çiftlik lambalarıyla desteklemişlerdi: Meyveler ve sebzeler için ısıtılı seralar; tavuklar, domuzlar ve sığırlar için ise geniş depolar ayrılmıştı. UV lambaları kan emiciler için ölümcüldü, bu yüzden bu bölgeler kampta sadece insanların girebildiği tek yerlerdi.

Creem bunların hepsini, soyduğu Stoneheart kamyonunun şoförlerinden öğrenmişti.

Kampın dışında, yiyecekler çalışarak kazanılan öğün kartlarıyla temin edilebiliyordu. Öğün kartı alabilmek için belgeli bir işçi olmak gerekiyordu: Yemek yiyecek için kan emicilerin emirlerini yerine getirmek şarttı. Boyun eğmek gerekiyordu.

Kan emicilerin temelde psişik polislerden farkı yoktu. Jersey tüm iğnelilerin her şeyi izleyip otomatikman rapor verdiği,

böylece insanın ispiyonlandığını çok geç kalmadan
öğrenebilmesinin imkânsız olduğu bir polis bölgesiydi. Emiciler
sadece

alışıyor, besleniyor ve her gün güneşin doğduğu birkaç saatlik süreçte kendi pisliklerinde uzanıyorlardı. Bu kuklalar genellikle disiplinliydi ve -insan köleler gibi- yemeleri söylenen şeyleri yiyorlardı: Çoğunlukla, kamplardan gelen kan paketlerini... Yine de Creem birkaçının kurallara uygun davranmadığını görmüştü. alışıyormuş gibi görünen kişiler sokakta kan emicilerin arasında yryebilirdi, fakat ikinci sınıf vatandaşlar olarak, insanların onlara boyun eğmeleri bekleniyordu. Fakat bu Creem'in tarzı değildi. Jersey'de olmazdı, hayır efendim.

Hafif bir an sesi duyunca koltuğu iterek ayağa kalktı. Bu ses New York'tan bir mesaj aldığı anlamına geliyordu. Gus'tan.

Meksikalı Gus, gizlenme yerinin üstünde, güvercinler ve tavuklar beslediği küçük bir kümes kurmuştu. Tavuklar arada sırada protein, yağ, vitamin ve mineraller açısından zengin-mid- yeden çıkan inciler kadar değerli yumurtalar yumurtluyordu. Güvercinler sayesinde ise, Manhattan'ın dışındaki dünyayla irtibat kurabiliyordu. Güvenli, gizli ve kan emiciler tarafından fark edilmeyen bir yöntemdi. Bazı günler, Gus Creem'den kendisine mal göndermesini istemek için güvercinleri kullanırdı: Silahlar, cephane, biraz porno... Creem doğru fiyata neredeyse her şeyi tedarik edebilirdi.

Bugün de o günlerden biriydi. Güvercin -Gus'ın "New Jersey Ekspresi" diye bahsettiği Harry- pencerenin önündeki küçük tneğe konmuş, Creem'in ona yemek vereceğini bilerek anı galalıyordu.

Creem onun bacağındaki elastik şeridi çözüp küçük plastik kapsülü alarak, içinden ince bir kğit rulo çıkardı. Harry hafifçe tt.

Creem, "Sessiz ol, seni küçük bok," diyerek bir yiyecek saklama kutusunu açıp, güvercini dllandirmek için kıymetli mısır tanelerini bir kâseye döktü. Kutunun kapağını kapatmadan önce kendi ağzına da birkaç tane attı.

Creem Gus'ın isteğini okudu. "Ateşleyici mi?" Kıs kıs güldü. "Benimle taşak geçiyor olmalısın..."

Malvo dilini dişlerine vurarak *cık-cık* diye bir ses çıkardı. "Devriye arabası geliyor," dedi.

Kurt köpekleri ayağa fırladı, fakat Creem elini sallayarak onların ses çıkarmamalarını sağladı. Tasmalarını masanın bacağından çıkararak, sessiz durup ve ayağının dibinden ayrılmamaları için zincirleri sertçe çekti. "Diğerlerine işaret ver."

Royal garajın yolunu tuttu. Creem otuz kilo kaybetmesine rağmen hâlâ son derece iriyarıydı. Kısa, güçlü kolları hâlâ kaslı göğsünün üzerinde kavuşturamayacağı kadar genişti. Evdeyken tüm gümüş takılarını, muştasını ve diş koruyucusunu üzerinde taşıyordu. Creem sadece parlak bir süs olarak görüldüğü, henüz savaşçıların ve kanun kaçaklarının işareti olarak kabul edilmediği dönemde bile gümüşe düşküdü.

Creem diğer çete üyelerinin Tahoe'ye binmelerini izledi. Nakliye arabaları genellikle üç araçlık askeri bir konvoyla yolculuk eder, ortada insanlar tarafından kullanılan yiyecek kamyonu, onun önünde ve arkasında ise kan emicilerin sürdüğü araçlar ilerlerdi. Creem bu sefer tahıl bulmak istiyordu: Mısır gevreği, sandviç ekmekleri, tereyağlı somunlar... Karbonhidratlar onları doyuruyor ve günlerce, bazen de haftalarca idare ediyordu. Protein az bulunan bir ödüldü, ete ise daha da nadir rastlanmasına rağmen, onu taze tutmak zordu. Creem'in tahammül edemediği, fakat Royal'ın ve kurt köpeklerinin bayıldığı fıstık ezmesi organikti ve üzeri yağ tabakasıyla kaplıydı, çünkü artık işlenmiş yiyecekler üretilmiyordu.

Vampirler olmasa da, insan sürücüler kesinlikle kurt köpeklerinden korkuyorlardı. Onların kurt-köpek gözlerindeki gümüşî parıltıyı görünce her seferinde altlarına ediyorlardı. Creem hayvanları eğitmeye özen göstermiş ve bu konuda başarılı olmuştu. Onları besleyen kişinin, yani kendisinin sözünden asla çıkmıyorlardı. Fakat evcilleştirilebilecek ya da

uysallaştı- rılabilecek yaratıklar değillerdi. Creem tam da bu yüzden kendini onlarla özdeşleştirmiş ve hayvanları yakınında tutmuştu.

Ambassador tasmaını çekiştiriyor, Skill'in pençeleri garaj zeminini çiziyordu. Az sonra neler yaşanacağının farkındaydılar. Yemeklerini hak edeceklerdi. Bu yüzden, Safirlerin geri kalanından bile daha fazla motive olmuşlardı. Kurt köpeklerine göre ekonomi hiç değişmemişti. Yemek, yemek, yemek.

Garaj kapısı açıldı. Creem köşeyi dönen kamyonların gmbrtlerini net olarak duydu, çünkü onların sesini perdeleyecek bir trafik gürültüsü yoktu. Tipik bir baskın gerekleştireceklerdi. Sokağın karşısındaki iki evin arasında, ilk arabayı paramparça etmeyi bekleyen bir kurtarma araçları vardı. Destek arabaları arkadaki kan emicilerin arabasının yolunu kesecek, böylece konvoyu bu yerleşim bölgesine hapsedeceklerdi.

Arabalarını işler durumda tutmak da Creem'in öncelikleri arasındaydı. Bu konuda başarılı olan adamları vardı. Benzine ve araba aklerine oldukça rağbet ediliyordu. Safirler parçalarından ve benzininden faydalanmak üzere yiyecek kamyonlarını parçalamak için Jersey'deki iki garajı kullanıyorlardı.

ilk kamyon hızla köşeyi döndü. Creem konvoyda fazladan, dördüncü bir araç olduğunu fark etti, fakat bundan fazla rahatsızlık duymadı. Kurtarma kamyonu tam zamanında sokağın karşısında belirip çamurlu n bahçeyi geçerek kaldırımdan aşağı indi -ndeki kamyonun arka kaportasına çarpıp, onun durduğu zaman ters yöne bakacak kadar hızlı dönmesini sağladı. Destek araçları hızla konvoya yaklaşıp, arkadaki kamyonun geri çekilmesini engellediler. Konvoyun ortasındaki araçlar sertçe frene basarak, direksiyonlarını kaldırırna doğru kırdılar. İki nakliye kamyonu vardı -belki de ifte vurgundu.

Royal Tahoe'yi doğruca yiyecek kamyonuna doğru sürüp, ızgarasından sadece birkaç santim uzakta durdurdu. Creem

Ambassador ve Skill'i serbest bırakınca, hayvanlar çamurlu bahçeyi koşarak geçip olay yerine ulaştılar. Royal ve Malvo ellerinde uzun gümüş kılıçları ve bıçaklarıyla araçtan indiler. Doğruca, ilk aracı boşaltan kan emicilerin üzerine yürüdüler.

Özellikle de Royal son derece tehlikeliydi. Çizmelerinin ucuna gümüş çiviler takmıştı. Soygun bir dakika bile süremeyecekmiş gibi görünüyordu.

Creem'in fark ettiği ilk terslik, yiyecek kamyonuyla ilgiliydi. İnsan şoförler dışarı fırlayıp koşacakları yerde aracın içinde kaldılar. Ambassador şoför kapısına atlayıp kapalı pencerenin ardından onu ısırmaya çalışırken, içerideki adam dişlerini gösteren kurt köpeğine küçümseyen bir ifadeyle baktı.

Sonra iki ordu kamyonunun yumuşak çadır bezinden kenarları perde gibi yana çekildi. Yiyecek yerine, hiddetleri, hızları ve enerjileri kurt köpeklerine taş çıkaran yirmi ya da otuz kan emici vampir dışarı fırladı. Malvo üçünü alt etmişken, teki yüzüne bir darbe indirerek onu yere yıktı. Malvo dönüp yere düştü, hepsi üzerine çullandılar.

Royal elinde kum kovasıyla, dev dalgadan kaçan küçük bir çocuk gibi geri çekildi. Arkadaki aracına çarpınca kendi kaçışını engellemiş oldu.

Creem arka tarafta neler olduğunu göremiyordu.. fakat çığlıkları duydu. Yine de eğer öğrendiği tek bir şey varsa o da...

Vampirler çılgık atmazdı.

Creem -onun cüssesindeki bir adama göre elinden geldiğince hızlı ilerleyerek-, altı kan emici tarafından Tahoe'nin önünde köşeye kısırılmış çete üyesi Royal'a doğru koştu. Royal'ın işi neredeyse bitmişti, fakat Creem onu böyle kolayca bir kenara atamazdı. Kalçasında 44'lük bir Magnum taşıyordu. Kurşunları gümüş değildi, fakat yine de bu silahı seviyordu. Onu çekip iki vampirin başını uçurdu. *Bam, bam*, beyaz asitli vampir kanı Royal'ın yüzüne sıçrayarak onu kör etti.

Creem Royal'ın ardında, Skill'in dişlerini yağmacı kan emicilerden birinin dirseğine kenetlediğini gördü. Acıyı hissetmeyen kan emici, pençeyi andıran orta parmağının sert tırnağıyla Skill'in tüylü boğazını keserek, kurt köpeğinin boynunda gümüş grisi tüylerle çevrili koyu kırmızı, kanlı bir

kesik açtı.

Creem kan emicinin boynunda iki delik açarak onu devre dışı bıraktı. Vampir doğruca yerdeki kan gölünün ortasında inleyen Skill'in yanma düştü.

Bir çift kan emici daha Ambassador'un üzerine atılarak, vampirlere özgü güçleriyle öfkeli hayvanı alt ettiler. Creem o yöne ateş ederek onların başlarını, omuzlarını ve kollarını parçaladı, fakat gümüş olmayan kurşunlar kan emicilerin kurt köpeğini paramparça etmelerine engel olamadı.

Bu atışlar sadece dikkatlerin Creem'in üzerine çekilmesini sağlamıştı. İki kan emicinin iğnelerini boynuna batırarak sokak ortasında kanını içtikleri Royal'ı şimdiden kaybetmişti. Kapısı kilitli tuzak kamyonunun içinde oturan insanlar, dehşetten değil heyecandan fal taşı gibi açılmış gözleriyle olanları izliyorlardı. Creem onlara doğru iki el ateş etti ve camın kırıldığını duydu, fakat onlara isabet ettirip ettiremediğini görmek için yavaşlayamadı.

Tahoe'nin açık sürücü kapısından içeri girerken, gövdesi direksiyona sürtündü. Motoru hâlâ çalışan aracı geri vitese takıp, geri çekilmeye başlamadan önce etrafa biraz bahçe çamuru sıçrattı. Frenlere asılarak bahçeyi biraz daha dağıttıktan sonra, gaza sertçe bastı ve ileri doğru atılan Tahoe kan emicilere çarparak onları kaldırıma doğru savurdu. Creem motora tam gaz verip aracın arka kaportasını savurarak yolda ilerlemeye başladı, fakat araba kullanmayalı aradan uzun süre geçtiğini unutmuştu.

Araç yana kayarak karşı kaldırıma sürtününce jantlarından biri parçalandı. Yön değiştirmeye çabalarken diğer tarafa savruldu. Creem gaz pedalına iyice yüklenerek Tahoe'ye tam gaz verdi, sonra motor öksürdü ve stop etti.

Creem kontrol paneline bir göz attı. Benzin deposu boşalmıştı. Çetesi arabaya sadece bu iş için gereken benzini doldurmuştu. Deposu yarıya kadar dolu olan kaçış minibüsü arka taraftaydı.

Creem aracın kapısını açtı. Kapıya tutunarak kendini dışarıya çekerken kan emicilerin ona doğru koştuklarını gördü. Pis ve solgun tenli, yalınayak, çıplak ve kana susamışlardı. Creem kemerine taktığı son şarjörle 44'lüğünü yeniden doldurup, piçlerin vücudunda delikler açtı. Fakat sanki bir kâbustan fırlamış gibi üzerine yürümeye devam ettiler. Creem silahın boşaldığını belli eden tıkırtıyı duyunca onu bir kenara atıp gümüş kaplı yumruklarıyla kan emicilerin üzerine atıldı. Muştalı yumrukları daha etkili ve acı vericiydi. Zincirlerinden birini çekiştirip kan emicilerden tekinin boğazına dolayarak, yaratığın bedenini diğer gulyabanilerin pençeli, saldırgan ellerine doğru savurdu.

Fakat beslenme yetersizliği yüzünden zayıf düşmüştü ve iri yapılı olmasına karşın kolayca yoruldu. Onu alt ettiler, fakat doğruca boğazına saldırmak yerine, terden sıırıslıklam olmuş çete liderini kaim kollarından tutup doğaüstü bir güçle sokakta sürüklediler. Onu iki basamak yukarıya çekerek yağmalanmış bir mahalle bakkalına sokup, yerde oturur vaziyette bıraktılar. Öfkeden köpüren Creem, nefes nefese kalarak baygın düşünceye dek küfürler savurdu. Dükkân etrafında dönmeye başlarken, yaratıkların neyi beklediklerini merak etti. Kanının onların boğazında kalmasını istiyordu. Vampire dönüştürölmek gibi bir endişesi yoktu; ağzının gümüşle dolu olmasının berberinde getirdiğı belirgin avantajlardan biri de buydu.

İki insan, cenaze levazımatçıları gibi siyah giysiler giymiş Stoneheart çalışanları içeri girdi. Creem onların gümüş takılarını çıkarmak için geldiklerini düşünerek yeniden harekete geçip, kalan son gücüyle mücadele etti. Kan emiciler kollarına yüklenip acı verecek şekilde kıvırdılar. Fakat nefes nefese kalan Creem yere kapaklanırken Stoneheart çalışanları sadece olanları izlemekle yetindi.

Sonra dükkânın havası değişiverdi. Bu değişim ancak fırtına öncesi durgunluk olarak tanımlanabilirdi. Creem'in ensesinde-

ki tüyler diken diken oldu. Bir Şeyler olmak üzereydi. Ellerin alkış sesi çıkmadan önce hızla birbirine doğru ilerlediği ana benziyordu.

Creem'in beyinde dişi matkabının  ıkaradığına benzer bir uğultu yankılandı. Tek fark titreşim olmamasıydı. Rüzgâr yaratmadan yaklaşan bir helikopterin gürültüsünü andırıyordu. Binlerce keşişin monoton ilahiler söylemesi gibiydi -fakat ortada bir şarkı yoktu.

Kan emiciler teftiş edilmeyi bekleyen askerler gibi dik durmaya başladı. İki Stoneheart  alışanı kenara çekilerek koridordaki boş bir rafa yaslandı. Creem'in iki yanındaki kan emiciler onu tutmaya son verip yanından uzaklaşarak, onu pis muşamba zeminde tek başına oturur halde bıraktılar...

. ..derken karanlık bir silüet dükkâna girdi.

ÖZGÜRLÜK KAMPI

Kullandıkları Jeep geniş bir sedyesi olan, üstü açık, eski bir askeri araçtı. Bay Quinlan aracı son derece hızlı kullanarak, kırbaç gibi inen yağmurun ve koyu karanlığın içinde ilerliyordu; vampir gözleriyle  n n  görebilmek için far kullanmaya ihtiya ı yoktu. Arka taraftaki Eph ve diğerleri, araç gecenin içinde körlemesine ilerlerken oturdukları yerde sarsılıyor ve sınıslıklam oluyorlardı. Eph yağmur ve sarsıntıya rağmen gözlerini kapamış, kendini tayfuna yakalanmış küçük bir tekne gibi hissediyordu. Hırpalanmış olmasına rağmen bu felaketi atlatmakta kararlıydı.

Nihayet durduklarında, Eph başım kaldırıp karanlık gökyüzüne uzanan, karanlık ve muazzam kapıya baktı. İşığa gerek yoktu. Bay Quinlan, Jeep'in motorunu susturunca, yağmurun ve kampın içinde, uzaktaki bir jeneratörün mekanik gürültüsü dışında, hiçbir ses ya da konuşmanın duyulmadığını fark etti.

Kamp kocamandı ve etrafı hiçbir özelliği olmayan beton bir duvarla çevrelenmişti. En azından yedi metre yüksekliğindeki

duvarın üzerinde gece gündüz çalışan işçiler onu daha da güçlendiriyor, kuvars lambalarıyla aydınlatılmış arazinin etrafına beton döküyorlardı. İnşaat çok yakında tamamlanmış olacaktı, fakat kampın giriş kapısı şimdilik tahta döşemelerle güçlendirilmiş zincirlerden ibaretti.

Her nedense, Eph acı çeken insanların bu kadar yakından dayken, çocukların ağladığını, yetişkinlerin haykırdığını ya da çektikleri ıstırabı açığa vuran sesler çıkardıklarını duyacağını düşünmüştü. Kampın çevresinde hâkim olan karanlık sessizlik, dehşet verici bir biçimde, baskıcı rejimin etkili olduğunu ortaya seriyordu.

Göremedikleri *strigoiler* tarafından izlendikleri şüphesizdi. Vampirlerin ısıyı algılayan gözleri Bay Quinlan'ın bedeninin parlak ve sıcak, Jeep'in ardındaki beş insanın ise daha soğuk olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Bay Quinlan yolcu koltuğunun üzerindeki beyzbol çantasını alıp omzuna asarak Jeep'ten indi. El ve ayak bilekleri ve beli naylon iple bağlanmış Eph itaatkârca ayağa kalktı. Beşi de prangalı mahkûmlar gibi, aralarında sadece bir metre boşluk kalacak şekilde birbirine bağlanmıştı. Eph ortada, Gus onun önünde, Fet ise arkasındaydı. En önde ve en arkada Bruno ve Joaquin yer alıyordu. Teker teker aracın arkasından aşağıya atlayıp çamura indiler.

Eph strigoilerin toprağı andıran, amonyaklı dışkı kokusunu alabiliyordu. Bay Quinlan Eph'in yanında ilerleyerek tutsaklarını kampa götürüyordu.

Bir balinanın ağzına doğru yürüyorlarmış gibi bir hisse kapılan Eph yutulacaklarından korktu. Bu mezbahaya girdikten sonra bir daha dışarı çıkabilme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu farkındaydı.

İletişim sözcükler olmaksızın kuruldu. Bay Quinlan'ın telepatik açıdan diğer vampirlerle aynı dalga boyunda olduğu söylenemezdi, fakat bu sinyali yayabilmesi ilk denetimi atlatmaları için yeterli olmuştu. Fiziksel açıdan, diğer rütbesiz

vampirler kadar sıksa değildi. Solgun teni cansız ve plastik gibi değil, zambak yaprakları kadar pürüzsüzdü, bağımsız kıvılcımlar saçan kırmızı gözleri ise daha parlaktı. Tavuk kümesinin çitlerinden inşa edilmiş bir çatının altındaki, çadır bezinden yapılmış dar bir tünelden geçtiler. Eph başını kaldırıp tellerin arasından süzülen yağmur damlalarına ve yıldızsız gökyüzünün zifiri karanlığına baktı.

Bir karantina bölmesine ulaştılar. Bu bölüm insanlar tarafından yönetildiği için, pille çalışan birkaç lamba odayı aydınlatıyordu. Düşük vatl ışı ık duvarda gölgeler oluşturuyor, dışarıdaki durmak bilmeyen yağmur ve yüzlerce kötü niyetli varlık tarafından etraflarının sarılmış oldu ęu hissi, karantina bölümünü geniş bir ormanın ortasındaki korkutucu küçük bir çadıra dönüştürüyordu.

Çalışanların hepsinin başları kazınmıştı. Gözleri kuru ve yorgun bakışlıydı. Kurşun grisi hapishane tulumları ve lastik terlikler giymişlerdi.

Beş mahkûma isimleri sorulduğunda, hepsi yalan söyledi. Eph kör uçlu bir kalemle, sahte isminin yanına bir imza karaladı. Bay Quinlan geride, yağmurla titreyen çadır bezinden bir duvarın önünde dururken, dört *strigoi*, ikişerli gruplar halinde, iki katlanabilir kapının önünde golem gibi dikilerek nöbet tutuyordu.

Bay Quinlan anlattığı hikâyeye göre, bu beş asi yi 129. Sokak'taki bir Kore marketinin bodrumunda gizlenirken yakalamıştı. Kargosunu zapt etmeye çalışırken başına aldığı bir darbe, telepati yetisinde bozulmaya yol açmıştı. Aslında Quinlan .vampirlerin gerçek düşüncelerini okuyamamaları için zihnini etkin bir biçimde kontrol ediyordu. Kocaman çantasını çıkarıp nemli çadır bezi zeminin üzerine, çizmelerinin yanına yerleştirmişti.

İnsanlar önce onu yeniden kullanabilmek amacıyla mahkûmların bağlandığı ipi çözmeyi denediler. Fakat ıslak naylon buna izin vermeyince onu kesmek zorunda kaldılar. Vampir muhafızların dikkatli bakışları altında, Eph gözlerini

aşağıya indirip çıplak bileklerini ovuşturarak ayakta durdu. Nefret belirtisi göstermeden bir vampirin gözlerine bakabilmesi imkânsızdı. Ayrıca, sürü bilincini paylaşan strigoilerin kendisini tanıyabileceklerinden endişe ediyordu.

Çadırın içindeki büyüyen rahatsızlığın farkındaydı. Ortama tuhaf bir sessizlik hâkim olmuş, nöbetçiler dikkatlerini Bay Quinlan'a yöneltmişti. Strigoiler onun kendilerinden farklı olduğunu hissetmişti.

Fet de bunun farkındaydı. Bu yüzden tüm dikkatin Quinlan'a odaklanmasını önlemek amacıyla aniden konuşmaya başladı. "Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordu.

Elinde bir klasör tutan adam not almayı bırakıp başını kaldırdı. "Sizi besleyecekleri zaman."

"Umarım öğünler fazla yağlı değildir," dedi. "Yağlı yemeklerle aram iyi değildir."

Yaptıkları işleri bırakıp, sanki delirmiş gibi Fet'e baktılar. Baş yetkili, "Senin yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi.

Fet, "İyi," diyerek karşılık verdi.

Bay Quinlan'ın odanın köşesinde yere bıraktığı çanta strigoilerden birinin dikkatini çekti. Vampir uzun, ağır çantaya doğru ilerledi.

Eph'in yanında duran Fet kaskatı kesildi. İnsan personelden biri Eph'in çenesini tutup, küçük bir fener yardımıyla onun ağzının içini inceledi. Adamın gözlerinin altında siyah çay renginde torbalar vardı. Eph, "Eskiden doktor muydun?" diye sordu.

Adam Eph'in dişlerine bakarak, "Sayılır," dedi.

"Nasıl 'sayılır'?"

“Eh, veterinerdim.”

Eph ağzım kapadı. Adam fenerin ışığını Eph’in gözlerine yaklaştırıp uzaklaştırdığında, gördüğü şey ilgisini uyandırdı.

Veteriner, “İlaç mı kullanıyordun?” diye sordu.

Eph onun ses tonundan hoşlanmamıştı. “Sayılır,” diye karşılık verdi.

Veteriner, “Oldukça kötü durumdasın. Hasta gibisin,” dedi. Eph vampirin çantanın fermuarını açtığını gördü. Naylon kılıfın içi, şehir merkezindeki dişçi muayenehanesinde bulunan, kurşun X-ray önlükleriyle kaplanmıştı. *Strigoi* gümüş kılıçların rahatsız edici etkisiyle karşılaştığı anda, sanki eli yanmış gibi çantayı yere attı.

Bay Quinlan hızla çantaya uzandı. Eph veterineri ittirerek, adamı çadırın öbür ucuna yolladı. Bay Quinlan strigoiyi itip onun yanından geçerek, çabucak çantadan bir kılıç çıkarıp, onu önünde tutarak arkasına döndü. Silah olarak şekillendirilmiş gümüşün varlığı karşısında sinen strigoiler, başlangıçta hareket edemeyecek kadar afallamıştı. Bay Quinlan Fet, Gus ve diğerlerinin silahlarını almasına fırsat tanımak için yavaşça ilerledi. Eph eline bir kılıç alınca kendini çok daha iyi hissetti. Bay Quinlan’ın savurduğu kılıç aslında Eph’e aitti, fakat buna itiraz edecek vakti yoktu.

Vampirler insanlar gibi tepki vermemişti. Hiçbiri kaçmak ya da diğerlerini uyarmak amacıyla koşarak kapıdan çıkmamıştı. Telepatik bir alarm göndermişlerdi. Başlangıçtaki şokun ardından hızla saldırıya geçtiler.

Bay Quinlan tekinin boynuna kılıçla bir darbe indirerek, onun işini bitirdi. Gus öne atılarak, doğruca kılıcını saldırıya geçmiş bir vampirin boğazına sapladı. Dar alanda onların başlarını kesmek zordu, çünkü bunu yapmak için kılıcı diğerlerini riske atacak biçimde iyice savurmak gerekiyordu. Üstelik yaratıkların bulaşıcı kan kurtlarıyla dolu yakıcı kanları etrafa saçılıyordu. *Strigoilerle* dar alanda çatışmak her zaman başvurulacak son çareydi, bu yüzden beş mahkûm karantina odasından olabildiğince çabuk çıkmak için mücadele veriyordu.

En son silahlanan Eph'in üzerine, vampirler değil insanlar saldırdı. Veteriner ve diğeri... Öyle afallamıştı ki, sanki *strigo*-ilerle mücadele ediyormuş gibi tepki vererek kılıcı veterinerin boynuna sapladı. Veteriner ve Eph fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirlerine bakarken, adamın atardamarından fişkıran kırmızı kanlar, odanın ortasındaki tahta direğe sıçradı. Eph, "Ne yapıyorsunuz!" diye bağırdı. Veteriner dizleri üzerine çökünce, ikinci adam da arkadaşıyla ilgilenmeye başladı.

Diğerleri Eph'i omzundan çekerek ölen adamın yanından yavaşça uzaklaştırdı. Sarsılmıştı; *bir insanı öldürmüştü*.

Çadırdan çıkarak, kampın içindeki meydana ulaştılar. Şimdi hava sislenmiş, yağmur yavaşlayarak çiselemeye başlamıştı. Önlerinde üzeri çadır bezi kaplı bir yol uzanıyordu, fakat gecenin karanlığı Eph'in kampın tamamını görmesini engelliyordu. Strigoiler henüz görünürde olmasa da alarm verildiğini biliyorlardı. Gözlerinin -vampirlerin koşarak üzerlerine geldiği- karanlığa alışması biraz zaman aldı.

Beşi birbirinden uzaklaşıp bir yarım daire oluşturarak gelenleri geri püskürtmeye başladılar. Burada rahatça mücadele edebilecekleri, bir ayaklarını geriye atıp kılıçlarını vampirlerin başlarını omuzlarından ayırabilecek kadar şiddetli savurabilecekleri kadar alan vardı. Eph güçlü darbeler indiriyor, hareket ederek kılıcını savururken sürekli arkasını kontrol ediyordu.

Böylelikle ilk dalgayı geri püskürttüler. Kamp örgütlenmesi hakkında hiç bilgi sahibi olmamalarına karşın ilerlemeye devam ettiler. Genel nüfusun nerede olduğunu belirten bir işaret aradılar. Sol taraftan iki vampir daha üzerlerine saldırınca, o tarafın güvenliğinden sorumlu olan Bay Quinlan onların işini bitirdi ve diğerlerinin o yönde ilerlemesine öncülük etti.

Önlerinde, karanlığın içinde bir silüet gibi yükselen uzun, dar bir yapı vardı: Yuvarlak taş meydanın ortasındaki bir gözetleme kulesi. Daha fazla vampir son hızla koşarak

üzerlerine gelirken, beş adam doğrulup birlik içinde hareket ederek, beş gümüş kılıcı tek bir uzun kılıç gibi kullanmaya başladılar.

Öldürürken hızlı davranmaları gerekiyordu. Strigoilerin saldırgan bir insanı yakalayıp dönüştürme şanslarını arttırmak için, kendi türlerinden bir ya da daha fazla yarattığı feda etmeleri sıklıkla görülen bir durumdu. İnsan bir katilin bertaraf edilmesi için, bir, üç, hatta on vampirin feda edilmeye değer görüldüğü bir strateji izliyorlardı.

Beşi akın eden vampirleri uzak tutmak için hareket eden gümüş bir daire oluştururken, Eph geriye doğru yürüyüp diğerlerinin ardından dolaşarak arka tarafa geçti. Gözleri karanlığa iyice alıştığında, uzaktaki diğer strigoilerin yavaşlayıp bir araya toplanarak geride durduklarını fark etti. Saldırmadan mücadeleyi izliyorlardı. Daha koordine bir saldırı planlıyorlardı.

Diğerlerine, “Bir araya toplanıyorlar,” dedi. “Sanırım bu yöne doğru itiliyoruz.”

Islak bir kılıç darbesinin ardından, Fet’in sesini duydu. “İleride bir bina var. Tek umudumuz bölge bölge ilerlemek.”

Bay Quinlan, *Kampa çok erken girdik*, dedi.

Gökyüzünde henüz hiçbir aydınlanma belirtisi yoktu. Her şey güneşin doğacağı o güvenilmez ana bağlıydı. Yapmaları gereken, belirsiz şafak vaktine dek düşman bölgesinde canlı kalabilmeyi başarmaktı.

Gus küfrederek başka bir yarattığı saf dışı bıraktı. Fet, “Dayanın,” dedi.

Eph yavaşça geriye doğru yürümeyi sürdürdü. Üzerlerine gelen ilk vampir sırasının dikkatle bakan yüzlerini seçebiliyordu. Sanki, özellikle ona bakıyorlardı.

Yoksa bunu hayal mi ediyordu? Eph yavaşladı, sonra tamamen durup diğerlerinin birkaç metre daha gerilemelerine izin verdi.

Üzerlerine gelen vampirler de durmuştu.

Eph, “Ah, lanet olsun,” dedi.

Onu tanımışlardı. Vampirlerin telepatik ağında, tüm birimlere yönelik bir bildiri yayınlanmıştı. Topluluğun onun varlığından haberdar edilmesi tek bir anlama geliyordu.

Efendi Eph'in orada olduğunu biliyordu. Mücadeleyi kuklaları aracılığıyla izliyordu.

Fet Eph'e, "Hey!" diye seslendi. "Öyle durarak ne yaptığını...?" Sonra belki de iki düzine sfrigoinin de durup onlara doğru baktığını gördü. "Tanrım. Ne oldu bunlara, büyülendiler mi?"

Talimatları bekliyorlar.

"Tanrım, hadi-"

Kamp düdüğü çalınca yerlerinden sıçradılar. Bu tiz buhar çığlığı art arda dört kez daha tekrar etti. Sonra yeniden sessizlik çöktü.

Eph alarının neden çalındığını anlamıştı: Sadece vampirleri değil, insanları da uyarmak amacıyla... Belki de bir saklanma çağrısıydı.

Fet en yakındaki binaya baktı. Yine gökyüzünün aydınlanıp aydınlanmadığını kontrol etti. "Eğer onları buradan, bizden uzaklaştırabilirsen bu binaya çok daha hızlı girip çıkabiliriz."

Eph bu kan emici sürüsünün peşinden koşacağı kırmızı lastik bir oyuncak vazifesi görmek istemese de, Fet'in planının mantıklı olduğunu görebiliyordu. "Bana bir iyilik yap," dedi. "Çabuk ol."

Fet geriye doğru seslendi, "Gus! Eph'in yanında kal."

Gus, "Hayatta olmaz," dedi. "Ben içeri gireceğim. Bruno, onun yanında kal."

Eph Gus'ın kendisine yönelik belirgin nefreti karşısında gülümsedi. Bay Quinlan'ın kolunu yakalayıp onu geri çekerek, kendi kılıcını şu an kullandığı kılıçla geniş tokuş etti.

Bay Quinlan, *İnsan korumaların icabına bakacağım*, dedikten sonra çabucak gözden kayboldu.

Eph alışkın olduğu deri kabzayı kavrayarak Bruno'nun yanına gelmesini bekledi. "İyi misin?"

Nefes nefese kalmış, fakat yüzünde bir çocuğunki gibi geniş bir gülümseme belirmiş Bruno, "İyiden de öteyim," dedi. Bembeyaz dişleri açık kahverengi teninin yanında muhteşem tezat görünüyordu.

Eph kılıcını indirip sola doğru koşarak binadan uzaklaştı. Vampirler onu takip etmeden önce bir an duraksadılar. Eph ve Bruno uzun, kulübeye benzer karanlık bir binanın köşesini döndüler. İçerideki bir pencereden arka tarafa ışık yansıyordu.

Işık, içeride insanlar olduğu anlamına geliyordu.

Eph, "Bu taraftan!" diyerek koşmaya başladı. Bruno da soluk soluğa onu takip etti. Eph arkasına bakıp, vampirlerin de köşeyi dönerek onları izlediğinden emin oldu. Işığa doğru koşarken, binanın kapısının yanında bir vampirin durduğunu gördü.

Pencereden süzülen ışığın sırtını aydınlattığı, iriyarı bir erkekti. Eph onun geniş göğsünde ve kütük gibi boynunda beyaz kan ve çatlaklar yüzünden rengi yeşile dönmüş, solgun dövmeler olduğunu fark etti.

Aniden, zorla bilincini ele geçiren sarsıcı bir anı gibi, Efendi'nin sesi Eph'in zihninde yankılandı.

Neden buradasın, Goodweather?

Eph durup kılıcını iriyarı vampire doğru yöneltti. Yanındaki Bruno arkasına dönüp, peşlerinden gelen kuklalara göz attı.

Buraya ne almak için geldin, Goodweather?

Eph'in yanındaki Bruno haykırarak, üzerlerine saldıran iki vampiri yere serdi. Bir an dikkati dağılan Eph, o yöne döndüğünde diğer vampirlerin de birkaç metre ötede toplandıklarını gördü, gümüşten korkmuşlardı. Sonra dikkatinin dağılmasına izin verdiğini fark ederek, kılıcını kaldırıp hızla geri döndü.

Kılıcının ucu saldırıya geçmiş vampirin sol göğsüne isabet edip derisini ve kaslarını deldi, fakat onun içinden geçmedi.

Eph hızla geri çekilerek, tam yaratık çenesini açıp iğnesini ortaya çıkarırken kılıcı vampirin boğazına sapladı. Dövmeli vampir sarsılarak yere düştü.

Bruno, “Aşağılık herifler!” diye bağırdı.

Şimdi hepsi atağa geçmişti. Eph dönüp kılıcını kaldırarak savunmaya geçti. Fakat hepsi aynı anda hareket eden vampirler, sayıca kendilerinden oldukça üstündü. Geri çekilmeye başladı.

Buruya birini aramaya geldin, Goodweather.

-ve ayaklarının altındaki taşları hissederek binaya yaklaştı. Bruno saldırmaya ve katletmeye devam ederken Eph üç adım geri çekilip kapının kolunu tuttu ve mandalı açarak kapıyı itti.

Artık benimsin, Goodweather.

Gürleyen ses dikkatini dağıtıyordu. Eph Bruno’yu omzundan çekerek, çete üyesine kendisini takip etmesini işaret etti. Dar bir koridorun iki yanında yer alan, içine çeşitli ıstıraplar çeken insanların hapsedildiği eğreti kafeslerin yanından geçtiler. Burası bir tür tımarhaneydi. Eph ve Bruno hızla yanlarından geçerken, insanlar feryat etti.

Çıkmazdasın, Goodweather.

Eph başını hızla sallayarak Efendi’nin sesini zihninden kovmaya çabaladı. Duyduğu ses sanki deliliğin ta kendisine aitti ve zihnindeki varlığı kafasını karıştırıyordu. Buna bir de yanından geçtiği kafeslerden dışarı elini uzatan insanlar eklenince, Eph kendini bir kargaşa ve dehşet kasırgasının ortasında bulmuştu.

Onları takip eden ilk vampirler koridorun diğer ucuna ulaşmıştı. Eph bir kapıyı denedi ve onun açıldığı odada dişçilere benzer bir koltuk olduğunu gördü. Kafa dayama yeri ve altındaki zemin kuru, kırmızı insan kanıyla kaplanmıştı. Başka bir kapı ise dışarıya açılıyordu. Eph üç basamağı hızla indi. Burada, binaya girmek yerine dışından dolanan daha fazla

vampir onları bekliyordu. Eph kılıcını savurup onları parçalarken, çatıdan üzerine atlayan bir dişi vampiri tam zamanında durdurdu.

Buraya neden geldin, Goodweather?

Eph katlettiği dışiden uzaklaştı. Bruno'yla birlikte, yan yana geri çekilerek, yüksek bir çitin önündeki ışsız, penceresiz bir yapıya doğru ilerlediler. Yoksa burası vampirlerin barınağı mıydı? Kampın *strigoi* yuvasına gelmiş olabilirler miydi?

Çıkmazdasın. Söylemiştim.

Eph karanlığın içinde onlara doğru ilerleyen vampirlerin karşısında dikildi.

“Çıkmazda değilim,” diye mırıldandı. “Seni piç.”

Bruno ona doğru baktı. “Piç mi? Bizi bu tuzağa çeken sensin!”

Seni yakalayıp dönüştürdükten sonra, tüm sırlarını öğreneceğim.

Bu sözler Eph'in kaskatı kesilmesine yol açtı. Bruno'ya, “İşte geliyorlar,” dedi ve savaşıma hazırlandı.

Nora, Barnes'ın yönetim binasındaki ofisine ulaştığında, annesini kurtarmak ve ona yakınlaşabilmek için, kendisini Barnes'a vermek de dâhil her teklifi kabul etmeye hazırdı. Eski patronuna karşı, baskıcı vampirlere karşı hissettiğinden bile daha büyük bir nefret besliyordu. Adamın ahlaksızlığı onu iğrendir- mişti, fakat kendisinin onun iradesine teslim olacak kadar güçsüz olduğunu düşünmesi iyice midesini bulandırmıştı.

Barnes'ı öldürerek ona yanıldığını gösterecekti. Eğer ona boyun eğdirmek gibi bir fantezisi varsa, bıçağı adamın kalbine saplayacaktı. Tereyağ bıçağıyla ölecekti: Ne kadar da uygun bir son!

Bunu Barnes yatağında uzanırken ya da gülünç ölçüde medeni olan akşam yemeği sohbeti esnasında yapacaktı. Adam

sirigoilerden bile daha şeytaniydi: Yoldan sapmasının sebebi bir hastalık, ona *bulaştırılmış* bir şey değildi. Onunki fırsatçı bir yozlaşmaydı. Kendi seçimiydi.

En kötüsü de, Nora'yı potansiyel bir kurban olarak görmesi idi. Nora'yı ölümüne yol açacak şekilde yanlış anlamış, ona kendisine yanlış yolda olduğunu göstermekten başka seçenek bırakmamıştı. Çeliğin de yardımıyla...

Onu koltuk ya da tuvaletin olmadığı bir koridorda üç saat boyunca bekletmişti. Üzerinde temiz, beyaz amiral üniformasıyla iki kez ofisinden çıkıp, bazı belgeleri taşıyarak Nora'nın yanından geçmiş, fakat onu görmezden gelip tek kelime bile etmeden başka bir kapının ardında gözden kaybolmuştu. Bu yüzden endişe içinde beklemeye devam etmiş, kamp düdüğü bir kez çalarak yemek vaktini haber verdiğinde bile tek elini guruldayan midesinin üzerine koyarak orada dikilmeyi sürdürmüştü -akimda sadece annesine ve cinayete ilişkin düşünceler vardı.

Nihayet, Barnes'm asistanı -temiz, omuzlarına uzanan kumral saçları olan, temiz gri bir tulum giymiş genç bir kadın-kapıyı açıp tek kelime etmeden Nora'yı içeriye kabul etti. Nora içeri girerken asistan kapı eşiğinde bekledi. Teninden parfüm, nefesinden nane kokusu yayılıyordu. Nora kadının Barnes'm dünyasında böyle arzulanacak bir konumda olmak için neler yapmış olabileceğini düşünerek, onun hoşnutsuz bakışlarına karşılık verdi.

Asistan masasına oturup Nora'mn içerideki kilitli kapıyı açmayı denemesine izin verdi. Nora dönüp, asistanın karşısındaki duvara dayanmış iki katlanabilir sert sandalyeden tekine oturdu. Asistan Nora'yı yok saymaya çaba göstererek meşgul olduğunu ifade eden sesler çıkarıyor, bir yandan da ondan üstün olduğunu belirten tavırlar takınıyordu. Telefonu çalınca ahizeyi kaldırıp sessizce yanıtladı. Tamamlanmamış ahşap duvarlar ve dizüstü bilgisayar dışında, oda 1940'lardan

kalma

düşük teknoloji bir ofisi andırıyordu: Kablolı telefon, kâğıt kalem seti, not defteri... Masanın kendisine yakın köşesinde, not defterinin hemen yanındaki küçük kâğıt bir tabağın üzerinde, kalın bir dilim çikolatalı kek vardı. Asistan birkaç kelime fısıldadıktan sonra telefonu kapatırken, Nora'nın gözlerini tatlısına diktğini gördü. Tabağa uzanıp tatlı kekten sadece bir ısırık alırken, kırıntılar kucağına döküldü.

Nora kapının topuzunun tıkırtısını, ardından da Barnes'ın sesini duydu.

“Gelin!”

Asistan tatlısını masanın diğer tarafına, Nora'nın ulaşamayacağı bir yere koyarak, ona içeri girmesini işaret etti. Nora yeniden kapıya doğru yürüyüp onun topuzunu çevirince, bu sefer kapı açıldı.

Barnes masasının ardında ayakta durmuş, açık bir evrak çantasına dosyalar koyarak işten ayrılmaya hazırlanıyordu. “Günaydın, Carly. Araba hazır mı?”

Asistan, “Evet, Dr. Barnes,” diye şakıdı. “Az önce kapıdan aradılar.”

“Onları arayıp arka koltukta ısıtıcının açık olduğundan emin ol.”

“Tamam, efendim.”

Barnes dosyaları yerleştirmeye devam ederek, başını kaldırmadan, “Nora?” dedi. Saray gibi evindeki bir önceki görüşmelerine kıyasla, tutumu oldukça değişmişti. “Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Kazandın.”

“Kazandım mı? Muhteşem. Şimdi söyle bakalım, kazandığım şey nedir?”

“İstediğin şeyi. Beni.”

Çantayı kapatıp kopçaları iliklemeden önce bir an duraksadı. Ona bakıp hafifçe başını sallarken, ilk teklifini hatırlamakta güçlük çekiyormuş gibi bir hali vardı. “Çok güzel,” dedikten sonra, bir çekmeceyi karıştırarak neredeyse unutacağı başka bir şeyi bulmaya

çaladı.

Nora bekledi. “Pekâlâ?” dedi.

Barnes, “Pekâlâ,” diye karşılık verdi.

■Şimdi ne olacak?”

“Şimdi çok acelem var. Fakat sana haber vereceğim.”

“Sanmıştım ki... Şimdi seninle eve gelmeyecek miyim?”

"Yakında. Başka bir zaman. Yoğun bir gün geçirdim." "Fakat şimdi hazırım."

“Evet. Biraz daha istekli olacağını tahmin etmişim. Kamp hayatı sana uymadı mı? Flayır, ben de öyle düşünmüştüm.”

Çantasını sapından tutup kaldırdı. “Yakında seni çağıracağım.”

Nora anlamıştı: Barnes onu bilerek bekletiyordu. O gün kendisiyle hemen yatağa girmediği için intikam almak amacıyla, Nora’nın ıstırabını uzatıyordu. Güç gösterisi yapan, yaşlı, pis bir adamdı.

“Lütfen ilişkimizin bundan sonraki aşamasında, benim bekletilecek bir adam olmadığımı bilerek hareket et. Artık bunu anladığına güveniyorum. Carly?”

Asistan açık kapının önünde belirdi. “Evet, Dr. Barnes?”

“Carly, hesap defterimi bulamıyorum. Belki etrafı araştırdıktan sonra onu evime getirebilirsin.”

“Evet, Dr. Barnes.”

“Dokuz buçuk gibi, diyelim mi?”

Nora asistan Carly’nin yüzünde, tahmin ettiği gibi tatmin olmuş kasıntı bir ifade değil, bir memnuniyetsizlik belirtisi yakaladı.

Bekleme odasına çıkıp fısıldamaya başladılar. Sanki Nora Barnes’ın karısıymış gibi, gülünç bir davranıştı.

Nora bu fırsatı kullanarak hızla Barnes’ın masasına gidip, amacına hizmet edebilecek bir şey, görmesi gereken bir bilgi olup olmadığını araştırdı. Fakat Barnes neredeyse her şeyi yanında götürmüştü. Ortadaki çekmeceyi açınca, kampın her bölgesi renklerle işaretlenmiş, bilgisayarda hazırlanmış bir haritasına rastladı. Daha önce ziyaret ettiği doğum bölgesinin ardında, anladığı kadarıyla kampın “emeklilik” bölümünün bulunduğu yönde, “Kan Alma” diye adlandırılmış başka bir bölge yer alıyordu.

Bu bölgede “Günüşiği” diye isimlendirilmiş koyu renkli bir alan vardı. Nora haritayı yırtıp yanına almayı denedi, fakat çekmecenin zeminine yapıştırılmıştı. Onu yeniden gözden geçirerek hızla ezberledikten sonra, Barnes geri dönmeden hemen önce çekmeceyi kapattı.

Nora yüzündeki telaşı gizleyip onu gülümseyerek karşılamak için elinden geleni yaptı. “Peki ya anneme ne olacak? Bana söz vermiştin-”

“Anlaşmanın kendi üzerine düşen bölümünü gerçekten de yerine getirecek olursan, ben de kesinlikle sözümü tutacağım. İzci sözü veriyorum.”

Nora’nın yalvarmasını istediği ortadaydı, fakat bu onun asla yapamayacağı bir şeydi.

“Onun güvende olduğunu bilmek istiyorum.”

Barnes hafifçe sırtarak başını salladı. “Taleplerde bulunmak istiyorsun, istediğin şey bu... Bu kampın duvarları içinde gerçekleşen her şey gibi, bunun da zamanlamasına ben karar veririm.”

Nora başını salladı, fakat artık aklı başka bir yerdeydi. Bileği şimdiden arkasına doğru kıvrılmış, bıçağı öne doğru itiyordu.

“Annen işleme tabi tutulacaksa, bu gerçekleşecektir. Bu konuda hiçbir söz hakkın yok. Muhtemelen onu şimdiden yatağından kaldırmış, temizlemeye götürüyorlardır. Buna rağmen, senin yaşamın hâlâ bir pazarlık konusu olabilir. Bu fırsatı değerlendireceğini umuyorum.”

Şimdi bıçağı eline almıştı. Onu sıkıca tuttu.

Barnes, “Anlaşıldı mı?” dedi.

Dişlerini sıkarak, “Anlaşıldı,” diye karşılık verdi.

“Seni çağırdığım zaman çok daha uysal bir tutum benimsemen gerekecek, bu yüzden lütfen hazırlıklı ol. Ve gülümse.”

Onu oracıkta gebertmek istiyordu.

Bekleme odasındaki asistanın panik dolu sesi ofisin havasını dağıttı. “Efendim?”

Barnes Nora harekete geçmeden onun yanından

uzaklaşarak, tek başına bekleme odasına geri döndü.

Nora merdivenleri tırmanan ayak seslerini duydu. Zeminde şapırtılar çıkıyorlardı: Çıplak ayaklar.

Vampir ayakları.

iri yapılı, eskiden erkek olan dört vampirden oluşan bir ekip ofise daldı. Bu ölümsüz hödükler, sarkmış tenlerinde hapishane işi, tribal dövmele taşıyorlardı. Dördü de doğruca Barnes’a doğru ilerlerken, asistan güçlükle soluyarak köşedeki masasına doğru geriledi.

Barnes, “Ne oldu?” diye sordu.

Ona telepatik -ve hızlı- bir yanıt verdiler. Barnes neredeyse tepki vermeye bile fırsat bulamadan, vampirler onun kollarını kavrayıp adamı resmen kucaklayarak kapıdan çıkardılar ve koridorda hızla ilerleyerek oradan uzaklaştırdılar. Sonra kamp düdüğünün feryatları yükseldi.

Dışarıda bağırışlar duyuldu. Bir şeyler oluyordu. Nora alt kattaki kapıların çarpılırken çıkardığı sesleri duyuyor, titreşimleri hissedebiliyordu.

Asistan köşede, masasının arkasında, kulağında telefonla kalakalmıştı. Nora merdivenleri tırmanan sert ayak sesleri duydu. Çizmeler gelenlerin insan olduğunu işaret ediyordu. Asistan köşeye büzülürken Nora kapıya doğru ilerledi -tam o sırada koridorda hızla ilerleyen Fet’le yüz yüze geldi.

Nora’nın adeta dili tutulmuştu. Fet’in üzerinde kılıcından başka silah yoktu. Yüzündeki av ifadesi ona vahş  bir görünüm kazandırmıştı. Nora’nın ağız  hayretle açılırken, yüzünde minnettar bir gülümseme belirdi.

Fet  nce Nora’ya, sonra da köşeye büzülmüş asistana bakıp gitmek üzere arkasını döndü. Kapıdan çıktı, neredeyse köşeye dönüp gözden kaybolmak üzereyken durdu, doğruldu ve arkasına baktı.

“Nora?” dedi.

Nora keldi.  zerinde bir tulum vardı. Onu ilk görüşte tanıyamamıştı.

“V,” dedi.

Fet onu sımsıkı tuttu, Nora da onun sırtına atlayıp yüzünü onun pis kokan, yıkanmamış omzuna gömdü. Fet onun yüzüne bakmak için Nora’yı sırtından indirirken, bir yandan onu bulacak kadar şanslı olduğuna seviniyor, diğer yandan da onun tıraşlı başına bir anlam vermeye çabalıyordu.

“Şensin,” diyerek onun kafa derisine dokundu. Sonra Nora’yı baştan ayağa süzdü. “Şensin....”

Yaşlar gözlerinin kenarından süzülürken, Nora, “Ve şensin,” diye karşılık verdi. *Yine Eph değil. Eph değil. Şensin.*

Fet onu yeniden kucakladı. Başkaları da onu takip ediyordu. Gus ve başka bir Meksikalı... Fet’in kel bir kamp sakinine sarıldığını gören Gus yavaşladı. Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra, “Dr. Martinez?” dedi.

“Benim, Gus. Gerçekten sen misin?”

“A *guevo!*” inansan iyi edersin.”

Fet, “Bu bina da neyin nesi?” diye sordu. “Yönetim ya da benzeri bir şey mi? Senin burada ne işin var?”

Nora bir an hatırlayamadı. “Barnes!” dedi. “FIKM’den. Kampı yönetiyor -bütün kampları o yönetiyor!”

“O hangi cehennemde?”

“Az önce iriyarı dört vampir gelip onu götürdü. Özel güvenlik görevlileri... Şu yöne gitti.”

Fet boş koridora çıktı. “Bu yöne mi?”

“Kapının önünde arabası bekliyor.” Nora da koridora çıktı.

“Eph de sizinle birlikte mi?”

Bir kıskançlık sancısı hissetti. “Dışarıda onları oyalıyor. Se- 18

18 İspanyolca (argo) “kesinlikle.” -*çn*

nin için Barnes denilen bu adamın peşine takılacağım, fakat Eph'in yanına dönmemiz gerekiyor.”

“Ve annemin.” Nora Fet'in gömleğini yakaladı. “Annemin. Onu bulmadan buradan ayrılmayacağım.”

Fet, “Annen mi?” dedi. “Hâlâ burada mı?”

“Sanırım.” Fet'in yüzünü elleri arasına aldı. “Burada olduğuna inanamıyorum. Benim için.”

Fet onu öpebilirdi. Bunu yapabilirdi. Tüm bu kaosun, kargaşanın ve tehlikenin ortasında bunu yapabilirdi. Onları çevreleyen dünya adeta yok olmuştu. Karşısında o -sadece o duruyordu.

Gus, “Senin için mi?” dedi. “Lanet olsun, öldürmeyi seviyoruz. Değil mi, Fet?” Bir an sırtarak konuşmaya ara verdi. “Dostum Bruno'nun yanına dönmeliyiz.”

Nora onları takip ederek kapıdan çıkmak üzereyken aniden durdu. Hâlâ elinden sarkan telefonla, bekleme odasının köşesindeki masasının ardında duran asistan Carly'ye döndü. Nora hızla ona doğru ilerleyince, Carly'nin gözleri korkuyla irileşti. Nora onun masasına uzanarak kâğıt tabaktaki çikolatalı keki kaptı. Kocaman bir ısırık aldıktan sonra, geri kalanını duvara, asistanın başının yanına doğru fırlattı.

Fakat bu zafer anında, Nora içinde genç kadına karşı sadece bir acıma duygusu hissetti. Üstelik çikolatalı kekin tadı kesinlikle düşündüğü kadar güzel değildi.

Eph açık alanda durmuş, kılıcını savurarak darbeler indiriyor, etrafındaki alanı elinden geldiğince temizlemeye çalışıyordu. Vampir iğneleri en fazla bir metre seksen santim öteye uzanabiliyordu; koluyla kılıcının toplam uzunluğu aşağı yukarı bu kadardı. Bu yüzden kılıcını savurmaya devam ederek, etrafında bir metre seksen santim yarıçapında, gümüş bir koruma alanı yaratıyordu.

Fakat Bruno'nun Eph'le aynı stratejiyi izlediği söylenemezdi. Vampirler tehdit oluşturdukça, onları tek tek saf dışı bırakıyordu. Acımasız ve yaman bir katil olduğu için, bu taktiği şimdiye dek başarılı olmuştu. Fakat yorulmaya başlamıştı. Savunmasız tarafında tehlike arz eden bir çift vampirin peşinden gitti, fakat bu bir oyundu. Bruno yemi yutunca, strigoiler aralarındaki boşluğu doldurarak onu Eph'ten ayırdılar. Eph kılıcını savurarak aralarındaki boşluğu kapamayı denedi, fakat vampirler stratejilerine bağlı kaldılar: Böl ve yok et.

Eph binanın sırtına değdiğini hissetti. Gümüş çemberi bir yarım daire haline gelmiş, kılıcı yanan bir meşale gibi vampir karanlığım uzakta tutuyordu. Birkaç vampir dört ayak üzerinde ilerleyip bacaklarına saldırmak onu alt etmeyi denese de, Eph kılıcıyla onlara darbe indirmeyi başardı. Bu güçlü darbelerin ardından ayakları altındaki çamur beyaz bir renk almıştı. Fakat bedenler önüne yığıldıkça, Eph'in güvenlik çemberi daralıyordu.

Bruno'nun homurdandığını, sonra da bağırıldığını duydu. Sırtı yüksek çite yaslanmıştı. Eph onun kılıcıyla bir iğneyi kestiğini gördü, fakat çok geç kalmıştı. Bruno'yu sokmuşlardı. Bir anlık temas, deride açılan küçük bir delikti, fakat olan olmuştu: Kurtlar bedenine girmiş, vampir mikrobu kan dolaşımına karışmıştı. Fakat Bruno kan kaybetmemişti ve mücadele etmeyi sürdürdü. Hatta daha fazla gayret göstermeye başlamıştı. Bu mücadeleyi kazansa bile ölüme mahkûm olduğunu bilmesine rağmen savaşmaya devam ediyordu. Yüzünün ve boynunun derisi altında düzinelerce kan kurdu kıvranıyordu.

Eph'in etrafındaki diğer strigoiler telepatik yolla bu başarıdan haberdar olmuş, zafer duyusuna kapılarak coşkuyla Eph'in üzerine atılmışlardı. Birkaçı Bruno'yla mücadele etmeyi bırakıp Eph'e saldıran vampirleri arkadan ittirerek, onun güvenlik alanını iyice daralttı. Eph dirseklerini gövdesine

yapıştırarak kılıcını savurup onların vahşi yüzlerini, sallanan kırmızı

gerdanlarını ve açık ağızlarını parçalıyordu. Bir iğne üzerine doğru fırlayıp kulağının yanından geçerek bir ok gibi duvara çarptı. Onu kesmesine rağmen, daha fazlası da vardı. Kolları ve omuzları acıyla kavrulurken, Eph gümüş duvanını korumaya çabalıyordu. Mücadeleyi kaybetmesi için tek bir iğne yeterliydi. Vampir kalabalığının onu köşeye sıkıştırdığını hissetti. Bay Quinlan çatışmanın ortasına dalarak hemen ona katıldı. Biraz fark yaratmıştı, fakat hepsi nihai sonucu sadece erteleyebileceklerinin farkındaydı. Eph'in bedeni istila edilmek üzereydi.

Az sonra her şey sona erecekti.

Tepelerindeki gökyüzünde bir işaret fişeğinin ışığı belirdi. Eph gerçekten de, onun uyarı ya da dikkat dağıtmak amacıyla, vampirler tarafından gönderilmiş bir işaret fişeği ya da başka bir proteknik mühimmat olduğunu düşündü. Anlık bir dikkatsizlik Eph'in işini bitirebilirdi.

Fakat fişeğin ışığı parlamaya devam ederek, güçlendi ve genişledi. Hareket eden bu ışık, düşündüğünden daha yüksekteydi.

En önemlisi, vampir saldırısı yavaşlamıştı. Ağızlarını açarak başlarını gökyüzüne doğru çevirirlerken, bedenleri kaskatı kesildi.

Eph iyi talihiine inanamıyordu. Kılıcım kaldırıp strigoilerin arasına savurarak, onları öldürüp güvenliğe ulaşabilmek için son bir hamle yapmaya hazırlandı...

Fakat o bile yeterince dayanıklı değildi. Gökyüzündeki ateş fazla baştan çıkarıcıydı. Kirli gökyüzüne bir göz atma riskini alması gerekiyordu.

Asetilen fenerinin ışığı kadar parlak bir ateş, gezegeni saran siyah kül tabakasının içinden geçerek yeryüzüne yaklaşıyordu. Alev alev yanarken ardında iz bırakan bir kuyrukluyıldız gibi karanlığı yarıyordu. Sahte geceyi aydınlatan, kırmızı-turuncu,

yakıcı bir damla gözyaşını andırıyordu.

Bu sadece dış yörüngeden düşen, patlayan güneşten fırlamış bir ateş topu gibi yeniden Dünya'nın atmosferine giren bir uydu -ya da daha büyük bir şey- olabilirdi.

Vampirler geri çekildi. Gözlerini ateş çizgisinden ayırmadan, nadiren görülebilecek bir uyumsuzlukla tökezleyerek birbirlerine çarptılar. Eph onların korktuğunu -ya da buna benzer bir hisse kapıldığını- düşündü. Gökyüzündeki işaret onların ilkel benliklerini sarsmıştı. Ciyaklamaktan ve sakarca geri çekilmekten başka, bu dehşeti ifade edebilecek bir yöntemleri yoktu.

Bay Quinlan bile biraz geri çekilmişti. Işık ve bu dehşetli manzara karşısında şaşkına dönmüştü.

Düşen uydu gökyüzünde parlayarak yanarken, kalın kül bulutunu deldi ve şiddetli bir günüşiği huzmesi, Tann'mn her şeyi yakan parmağı gibi havaya nüfuz ederek, çiftliğin sınırını da kapsayan beş kilometre yarıçapındaki bir alana düştü.

Vampirler yanarak ciyaklarken, karşı taraftaki Fet, Gus ve Joaquin onların yolunu kesti. Üç adam panik halindeki kalabalığın içine dalarak başıboş vampirleri kılıçtan geçirdi. Bu saldırı şiddetli bir ayaklanmaya yol açtı ve vampirler amaçsızca etrafta koşuşturmaya başladılar.

Dev ışık huzmesi, kısa bir süre boyunca çevrelerindeki kampı gözler önüne serdi. Yüksek duvarlar, soğuk binalar, çamurlu zemin... Çirkinliğin eşiğinde, tehditkâr bir sıradanlığa sahipti. Bir gösteri merkezinin arka bahçesini ya da bir restoranın pis mutfağını andırıyordu: Gerçek işlerin yapıldığı, güzel görünmeyen bir yerdi.

Eph gökyüzünde ilerleyen alevin yoğunluğunun artışını, ateş topunun kızgınlasıp parlaklaşmasını ve nihayet sönen alev izinin ince bir çizgi halini almasını, sonra da yok oluşunu izledi.

Ardından, dört gözle beklenen günüşiği, sanki alev topu onun

gelişinin habercisiymiş gibi, nihayet gökyüzünü aydınlatmaya başladı. Kül bulutunun ardında güneşin solgun hatları güçlkle seçilebiliyor, ışınlarının küçük bir bölümü kirlilik katmanının üzerindeki deliklerden ve zayıf bölgelerden geçerek yeryüzünü aydınlatıyordu. Eski dünyada ancak şafak vaktinde görülebilecek kadar ışık verse de bu kadan yeterliydi. Kaçışan yaratıkların bir ya da iki saatliğine yeraltına gizlenmelerini sağlayacak kadar güçlüydü.

Eph bir kamp mahkûmunun Fet ve Gus'ı takip ettiğini gördü. Kelliğine ve tulumuna rağmen, onun Nora olduğunu hemen anladı. Bir duygu kargaşası onu ele geçirdi. Sanki son karşılaşmalarının ardından haftalar değil, yıllar geçmişti. Fakat şimdi daha önemli bazı meselelerle uğraşması gerekiyordu.

Bay Quinlan gölgelerin arasına çekildi. UV ışınlarına dayanıklılığının da bir sınırı vardı.

Sizinle buluşacağım...Columbia'da... Hepinize iyi şanslar.

Bu sözlerin ardından hiç çaba göstermeden kampın duvarına tırmandı. Göz açıp kapayınca de ortadan kaybolmuştu.

Gus Bruno'nun boynunu tuttuğunu fark ederek onun yanına gitti. *"Que paso, vato?"*

Bruno, "Pislikler benim içimde," dedi. Çete üyesi yüzünü buruşturup kuruyan dudaklarını ıslattı ve sonra yere tükürdü. Sanki kurtların şimdiden içinde kıvrandığını hissedebili- yormuş gibi, gevşek ve tuhaf bir duruşu vardı. "Lanetlendim, dostlarım."

Diğerleri sessizleşti. Gus dehşet içinde elini Bruno'nun yüzüne uzatıp onun boğazını inceledi. Sonra onu kendine çekerek arkadaşına sımsıkı sarıldı. "Bruno," dedi.

Bruno, "Kahrolası vahşiler," dedi. "Şanslı bir atıştı."

Gus, "Lanet olsun!" diye bağırarak ondan uzaklaştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Hepsi aynı durumdaydı. Gus geri çekilip öfkeyle haykırdı.

Gözleri yaşlarla dolmuş Joaquin Bruno'ya doğru ilerledi. Kılıcının ucunu toprağa saplayarak, "Burası," dedi. "Burası dünya

üzerindeki cehennem.” Sonra kılıcını gökyüzüne doğru ¹⁹ kaldırıp, “Bu kan emicilerin her birini senin adına katledeceğim!” diye bağırdı.

Gus hızla geri döndü. Eph’i işaret etti. “Sana bir şey olmadı ama. Değil mi? Nasıl olur? Bir arada durmanız gerekiyordu. Dostuma ne oldu?”

Fet ikisinin arasına girdi. “Bu onun suçu değil.”

Hissettiği acıdan gözleri yanan Gus, “Bunu nereden biliyorsun?” dedi. “Sen benim yanımdaydın!” Gus hızla arkasını dönüp Bruno’nun yanına gitti. “Bana başına gelenin bu orospu çocuğunun suçu olduğunu söylersen, onu hemen şuracıkta öldüreceğim, Bruno. Söyle!”

Fakat Bruno, Gus’ı duyduysa bile karşılık vermedi. Sanki bedenini istila eden kan kurtlarını arıyormuş gibi, ellerini ve kollarını inceliyordu.

Fet, “Suçlanacak birileri varsa, o da vampirlerdir, Gus. Kendini kaybetme,” dedi.

Gus, “Ah, ben kendimdeyim,” dedi. Tehditkâr bir tavırla Fet’e doğru ilerledi, fakat Fet onun çaresizlik içinde olduğunu bildiği için, Gus’ın kendisine çıkışmasına izin verdi. “Kahrolası bir lazer ışını gibi... Ben Gümüş Ninja’yun.” Gus Eph’i işaret etti. “Kendimdeyim.”

Eph kendini savunmak üzereyken, Gus’m aslında neler olduğunu bilmek istemediğini fark ederek diline hâkim oldu. Genç çete üyesinin acısını ifade edebilmek için başvurabildiği tek yöntem öfkelenmektir.

Fet Eph’e döndü. “Gökyüzündeki o şey de neydi?”

Eph omuz silkti. “Bilmiyorum. Bruno gibi, benim de işim bitmişti. Beni köşeye kısıtırmışlardı -her şey sona ermişti. Sonra o şey gökyüzünde belirdi. Dünyaya düşüyordu. Strigoileri korkuttu. Olağanüstü bir acemi şansı..

Nora, “Şans değildi,” dedi. “Başka bir şeydi.”

Nora’nın kelliği karşısında hayrete düşen Eph, ona dik dik

19 İspanyolca, “Ne oldu, dostum?” -çn

baktı. “Nasıl başka bir şeydi?”

Nora, “Bunu yadsıyamazsın,” dedi. “Ya da belki bilmek istemiyorsun. Belki umursamıyorsun bile... Fakat öylesine gerçekleşmiş bir olay değildi, Ephraim. *Senin* başına geldi. *Bizim* başımıza.” Fet’e bir göz atınca açıklama gereksinimi duydu. “Hepimizin başına...”

Eph’in aklı karışmıştı. Atmosferdeki ateş topu onlar için mi aşağıya düşmüştü?

“Hadi sizi buradan çıkaralım,” dedi. “Ve Bruno’yu. Biri daha zarar görmeden...”

Gus, “Asla olmaz,” dedi. “Burayı yerle bir edeceğim. Dostumu dönüştüren aşağılık yarattığı bulmak istiyorum.”

Aralarındaki en ufak tefek insan olan Nora, “Hayır,” diyerek one çıktı. “Önce annemi bulacağız.”

Eph afallamıştı. “Fakat Nora...onun hâlâ burada olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hâlâ hayatta. Ve bunu bana kimin söylediğine inanmakta en fazla güçlük çekecek kişi sen olacaksın.”

Nora Eph’e Everett Barnes’tan bahsetti. Eph başlangıçta şaşırarak, Nora’nın neden böyle bir konuda kendisiyle dalga geçtiğini merak etti. Sonrasında ise hayretler içinde kaldı. “Everett Barnes kan kampını mı yönetiyor?”

Nora, “Tüm kan kamplarını yönetiyor,” dedi.

Eph durumu kabullenmemek için biraz daha direndikten sonra, bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Aldığı haberin en kötü yanı, bu kadar akla uygun olmasıydı. “O orospu çocuğu...”

Nora, “Annem burada,” dedi. “Barnes öyle olduğunu söyledi. Sanırım nerede olduğunu da biliyorum.”

Bitkin durumdaki Eph, bu hassas konuda ne kadar çaba harcaması gerekeceğini düşünerek, “Tamam,” dedi. “Fakat Barnes’ın bize daha önce ne yapmaya çalıştığını hatırlıyorsun, değil mi?”

“Bunun bir önemi yok.”

“Nora.” Eph bu ölüm tuzağında gereğinden fazla zaman harcamak istemiyordu. “Barnes’ın sana doğruyu söylediğini-” Nora ona arkasını dönerek, “Annemi bulmamız gerekiyor,” dedi.

Fet de Nora’yı savundu. “Güneş kaybolana dek vaktimiz var,” dedi. “Kül bulutu onun yeniden önünü örtene kadar... Kampı arayacağız.”

Eph iriyarı imha uzmanına, sonra da yeniden Nora’ya baktı. Kararları beraberce veriyorlardı. Eph azınlıkta kalmıştı. “Pekâlâ,” dedi. “Acele edelim.”

Gökyüzü aydınlanarak -ışık ayarının en düşükten bir yüksek seviyeye çıkarılması gibi- biraz ışığın yeryüzüne ulaşmasına müsaade ederken, kamp soluk renkli, askeri bir karakol ve hapisane gibi görünüyordu. Etrafını çevreleyen yüksek çitlerin üstü dikenli tellerle kaplanmıştı. Binaların çoğu ucuz işçilikle inşa edilmiş, kirli yağmur yüzünden üzerleri pislik katmanıyla örtülmüştü- bu konudaki tek istisna, yan tarafında eski Stone- heart şirket sembolü bulunan yönetim binasıydı: Ortasından enlemesine çelik mavisi bir ışın geçen, kapanmış bir gözü andıran bir küre...

Nora üzeri çadır beziyle kaplı, kampın içine uzanan yolda onları hızla ilerleterek, başka iç kapıların ve binaların önünden geçirdi.

Yüksek kapıyı işaret ederek, “Doğum bölgesi,” dedi. “Gebe kadınları tecrit ediyorlar. Vampirlerden uzak tutuyorlar.”

“Batıl inançlar yüzünden mi?”

Nora, “Bence daha çok karantina bölgesine benziyordu. Bilmiyorum. Eğer annesi dönüştürülürse doğmamış bir fetüsün başına ne gelir?”

Fet, “Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi.

Nora, “Onlar düşünmüşler,” diye karşılık verdi. “Görünüşe göre bunun asla gerçekleşmemesi için dikkatle önlem alıyorlar.”

Ön kapının yanından geçip duvarın iç tarafında ilerlemeyi sürdürdüler. Eph arkalarını kontrol etmeyi sürdürüyordu. “İnsanlar nerede?” diye sordu.

“Gebe kadınlar oradaki karavanlarda yaşıyorlar. Kan verenler kampın batısındaki kışlada kalıyorlar. Orası bir toplama kampına benziyor. Sanırım annemi ilerideki bölgede işleme

tabi tutacaklar.”

İkisi de pek umut vaat etmeyen, doğum bölgesinin ötesindeki karanlık binaları işaret etti. Hızla ilerleyip büyük bir deponun kapısına ulaştılar. Dışarıdaki nöbetçi kulübeleri şimdilik boştu.

Fet, “Burası mı?” diye sordu.

Nora çevresine bakarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. “Bir harita görmüştüm... Bilmiyorum. Kafamda böyle canlandırmamıştım.”

Fet önce nöbetçi kulübelerini kontrol etti. İçeriye hepsi kapalı, küçük ekranlı bir dizi monitör yerleştirilmişti. Açma kapama düğmeleri ya da sandalyeler yoktu.

Fet, “Burada vampirler nöbet tutuyor,” dedi. “İnsanları dışarıda mı tutmak istiyorlar yoksa içeride mi?”

Giriş kapısı kilitli değildi. Ofis ya da resepsiyon bölümü olması gereken ilk oda, tırmıklar, kürekler, çapalar, hortum makaraları, toprak sürme aletleri ve el arabalarıyla doluydu. Zemin çamurla kaplanmıştı.

İçeriden homurtular ve ciyaklamalar yükseldiğini duydular. Başlangıçta onların insan sesi olduğunu düşünen Eph, tiksintiyle ürperdi. Fakat yanılmıştı.

Nora, “Hayvanlar,” diyerek kapıyı açtı.

Geniş depo uğultulu ve aydınlıktı. Üç kat yüksekliğinde, bir futbol sahasının ya da oyun alanının iki katı genişliğindeki bu yer, aslında kapalı bir çiftlikti ve içerideki her şeyi aynı anda görebilmek imkânsızdı. Yukarıdaki kirişlerden büyük lambalar sarkıtılmış, geniş bahçe arazileri ve meyve ağaçlarının üzerine çeşitli ışık donanımları yerleştirilmişti. Deponun içindeki sıcaklık son derece yüksekti, fakat havalandırma deliklerinden içeriye esen serin hava bu sıcaklığın biraz kırılmasını sağlamıştı.

Domuzlar etrafı çevrilmiş, üstü açık, çamurlu bir domuz ahırına kapatılmıştı. Karşısındaki, içeriden yükselen seslere bakılırsa inek

ya da koyun ahır olduğu anlaşılan bölmenin yanında, yüksek çitlerle çevrili bir kümes vardı. Havalandırmanın esintisi gübre kokusunu etrafa yayıyordu.

Eph yukandan inerek tüm gölgeleri ortadan kaldıran ışıık yüzünden, başlangıçta gözlerini korumak zorunda kaldı. Altmış santim yüksekliğindeki direklerin üzerine yerleştirilmiş delikli bir sulama borusu izleyerek, içerideki patikalardan birinde ilerlemeye başladılar.

Fet, “Yiyecek fabrikası,” dedi. Binanın içindeki kameraları işaret etti. “Burada insanlar çalışıyor. Vampirler onları izliyorlar.” Gözlerini kısarak ışıklara baktı. “Belki de buradaki sıradan lambalar da UV ışınları yayıyor, böylece güneşin yokluğunu hissettirmiyorlardır.”

Nora, “İnsanların da ışığa ihtiyacı var,” dedi.

“Vampirler içeri giremiyor. Bu yüzden burada sadece sürülerle ilgilenen ve ürünleri hasat eden insanlar çalışıyor.”

Eph, “Onların burada yalnız bırakıldıklarından şüpheliyim,” dedi.

Gus onların dikkatini çekmek için ısıık çaldı. “Kirişler,” dedi.

Eph başını kaldırdı. Kendi etrafında dönerek, üç yüz altmış derecelik görüş açısını da gözden geçirdiğinde, yüksek duvarın yaklaşık üçte ikisi kadar yukarıda, bir iskelenin üzerinde hareket eden bir silüet gördü.

Gördüğü uzun, solgun renkli, önlüğe benzer bir palto giymiş, geniş kenarlı yağmur şapkası takmış bir adamdı. Dar, parmaklıklı iskelenin üzerinde elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu.

Fet, “Stoneheart,” dedi. Eldritch Palmer’ın ekibi, Palmer’m ölümünün ardından Efendi onun şirketinin geniş endüstriyel altyapısının hâkimiyetini ele geçirdiğinden beri Efendi’nin emrinde çalışmaya başlamıştı. *Strigoi* yandaşı ve -yeni yiyecek ve barınak temelli ekonomiye göre- fırsatçılardı.

Fet, “Hey!” diye bağırdı. Adam karşılık vermedi, fakat başını eğerek daha hızlı ilerlemeye başladı.

Eph iskeleyi gözleriyle takip etti. Geniş, üçgen şeklindeki - hem gözetleme, hem de nişancı kulesi olarak kullanılan- bir platformun üzerinde, kendisini kullanacak kişiyi bekleyen bir makineli tüfeğin tavana doğru çevrilmiş uzun namlusu görünüyordu.

Fet, “Eğilin!” deyince hepsi etrafa dağıldılar. Gus ve Bruno giriş kapısına doğru koşarken, Fet Nora’yı yakalayıp onu hızla kümesin köşesine götürdü. Eph koyun ahırına kaçarken, Joa- quin ise bahçelere doğru koştu.

Eph başını eğerek çitin yanında koşarken, tam da korktuğu şeyin başına geldiğini düşündü. Fakat insan eliyle ölmeyecekti. Buna uzun süre önce karar vermişti. Bu geniş, apaydınlık çiftlikte, hepsi açık hedeflerdi, fakat Eph bu konuda bir şeyler yapabiliirdi.

Tedirgin olan koyunlar o kadar yüksek sesle melemeye başlamışlardı ki, Eph onların gürültüsünden başka hiçbir şey duymıyordu. Geri dönüp köşeye bakınca, Gus ve Bruno’nun yan taraftaki merdivene doğru koştuğunu gördü. Stoneheart çalışanı platforma ulaşmış, otomatik silahla uğraşarak namlunun ucunu yere doğru indirmeye başlamıştı. Önce Gus’a nişan alarak, çete üyesi atış menziline çıkıncaya dek onun ardındaki zemine ateş etti. Gus ve Bruno sol taraftaki duvara ulaşmıştı, fakat merdiven platformun hemen altından geçmiyordu; Stoneheart çalışanı onlar iskeleye ulaşmadan bir kez daha üzerlerine nişan almaya fırsat bulabilirdi.

Eph koyunları ahırın içinde tutan kablo devrelerini söktü. Ahırın kapısı hızla açılınca, koyunlar meleyerek çitle çevrili bölgeye çıktılar. Eph çitin menteşeli parçasını bulup üzerinden atlayarak, dışarıdaki mandalı açmaya uğraştı. Çite tutunup ayaklarını tam zamanında yerden kaldırarak, ahırdan kaçan koyunlar tarafından ezilmemek için onunla birlikte hareket etti.

Silah sesi duymasına rağmen o yöne bakmadan, inek ahırına doğru koşup aynı şeyi yaparak, tekerlekli kapıyı açıp sürüyü serbest bıraktı. Bunlar şişman Holstein inekleri değil, sadece sözlükteki inek kelimesinin karşısında yer alabilecek hayvanlardı: Zayıf,

sarkık derili, şaşş ve hızlıydılar. Her yöne doğru dağılırlarken, bazıları hoplayarak meyve bahçesine doğru ilerleyip zayıf gövdeli elma ağaçlarını devirdi.

Eph mandıranın çevresinde dolaşıp etrafta başka hayvan var mı diye baktı. Uzakta, sağ taraftaki Joaquin'in, elinde bir aletle bahçe lambalarından tekinin arkasında durup, parlak ışığı köşedeki nişancının üzerine yansıttığını gördü. Dâhiyane bir fikirdi ve işe yaradı. Stoneheart çalışanının dikkatini dağıtarak Gus ve Bruno'nun merdivenin korunaksız bölümünü tırmanmaları için fırsat yarattı. Stoneheart çalışanı lambaya ateş edip ampulü paramparça edince, Joaquin eğilerek siper aldı.

Fet ayağa kalkmış, hızla hareket eden yavru bir ineğin arkasına saklanarak koşup yakındaki duvarın dibinde, nişancının sağ tarafındaki merdivene ulaşmıştı. Eph mandıranın köşesini dönüp kendisi de duvara doğru koşmayı düşünürken, mermiler ayağının dibindeki toprağa isabet etti. Başının durduğu yerdeki ahşap köşe paramparça olurken, son anda geri çekildi.

Fet parmaklıklara tutunarak iskeleyle doğru tırmanırken merdiven onun ağırlığı altında sarsılıyordu. Stoneheart çalışanı da sarsılıyor, bir yandan da Gus ve Bruno'ya nişan almaya çabılıyor, fakat yolun aşağısında kaldıkları için mermileri demir parmaklıklardan sekiyordu. Aşağıdaki biri başka bir lambayı nişancıya doğru çevirmişti. Fet adamın kaybedeceğinin farkındaymış gibi buruşturduğu yüzünü görebiliyordu. Vampirlerin emirlerini kendi istekleriyle yerine getiren bu insanlar da kimdi?

İnsanlıktan çıkmışlar, diye düşündü.

Son birkaç basamağı tırmanırken, bu düşünce Fet'i iyice ateşledi. Nişancı onun kör noktadan kendisine yaklaştığının hâlâ farkında olmasa da, her an o yöne dönebilirdi. Silahın uzun namlusunun kendisine doğrultulduğunu hayal etmek, Fet'in kılıcını çekerek daha hızlı koşmasına yol açtı.

İnsanlıktan çıkmış orospu çocukları.

Stoneheart çalışanı Fet'in basamaklara çarpan çizmelerinin sesini duymuş ya da yarattığı sarsıntıyı hissetmişti. Gözlerini fal taşı gibi açarak dönüp, tam nişan alamadan ateş etti, fakat geç kalmıştı. Fet çok yakındaydı. Kılıcını Stoneheart çalışanının karnına saplayıp geri çekti.

Fet Stoneheart çalışanının kendi türüne yönelik ihaneti karşısında ne kadar sarsıldıysa, dizleri üzerine düşen afallamış adam da Fet'in yeni vampir düzenine ihanet etmesi karşısında o kadar sarsılmış gibi görünüyordu. Yüzünde gücenmiş bir ifadeyle ağzından çıkardığı, safralı ve kanlı kusmuk, dumanları tüten silahın namlusuna sıçradı.

Adamın ölmeden önce çektiği acı, vampirlerinkine kıyasla oldukça fazlaydı. Fet insanları öldürmeye alışkın değildi. Gümüş kılıç vampir öldürmeye elverişli olmasına rağmen, insanlar söz konusu olduğunda yetersizdi.

Bruno hızla diğer iskelede ilerleyerek platforma ulaşmış, Fet'in bir tepki vermesine fırsat kalmadan adamı yakaladı ve alçak parmaklıklardan aşağıya attı. Stoneheart çalışanı havada dönüp ardında kanlı bir iz bırakarak kafa üstü yere çakıldı.

Gus sıcak silahın tetiğini kavradı. Onu döndürerek aşağıdaki yapay çiftliği gözden geçirdi. Onu kaldırarak, fırın ışıkları gibi çiftliği aydınlatan lambalara doğru nişan aldı.

Fet birinin bağırdığını duydu. Nora'nın sesini tanıdı. Koyunlar hızla yanından geçerken kollarını sallayarak silahı işaret ediyordu.

Fet Gus'ın kollarını, omuzlarının hemen altından tuttu. Niyeti onu zapt etmek değil, sadece dikkatini çekmekti. Lambalardan bahsederek, "Yapma," dedi. "Bu yiyecekler insanlar için üretiliyor."

Gus irkildi. Burayı havaya uçurmak istiyordu. Buna rağmen namluyu lambalardan başka yöne çevirerek, kocaman binanın doğruca karşı tarafına ateş edip uzaktaki duvarda yuvarlak delikler açarak, şarjörlerin platformun üstüne yağmasına neden

oldu.

Kapalı çiftlikten ilk dışarı çıkan Nora oldu. Diğerlerinin gitmek için üzerinde baskı kurduklarını hissedebiliyordu; solgun ışık yakında gökyüzünden kaybolacaktı. Her adımda biraz daha ümitsizliğe kapılarak, sonunda koşmaya başladı.

Bir sonraki bina ışık geçirmeyen siyah bir ağla kaplanmış bir çitle çevrelenmişti. İçerideki bina eski gıda işleme tesisinin bir parçasıydı. Çiftlik binası gibi geniş olmayan, daha eski bir yapıydı. Karaktersiz, endüstriyel görünümlü dış cephesi adeta “mezbaha” diye bağırıyordu.

Fet, “Burası mı?” diye sordu.

Nora binayı çevreleyen çitin arka tarafta kıvrıldığını görebiliyordu. “Eğer...eğer gördüğüm harita doğruysa burası.”

Umudunu yitirmemeye çabaladı. Bu kapının emeklilik bölümüne ya da konuksever bir ortama açılmadığı ortadaydı.

Fet onu durdurdu. “Önce ben gireyim,” dedi. “Sen burada bekle.”

Diğerleri aklındaki şüpheler gibi etrafım sararken, Fet’in kendisinden uzaklaşmasını izledi. Aniden, “Hayır,” diyerek ona yetiştirdi. Nefesi kesilmiş, sessizce konuşuyordu. “Ben de geliyorum.”

Fet kapıyı iterek sadece onların geçebileceği kadar araladı. Diğerleri de onun peşinden gitti. Ana girişten farklı, kilitli olmayan bir yan kapıya ulaştılar.

İçeriden makinelerin uğultusu yükseliyordu. Havaya başlangıçta ne olduğunu çıkaramadıkları, ağır bir koku sinmişti.

Terli bir avucun içinde ısınmış eski metal paraların kokusu... İnsan kanı.

Kokuyu alan Nora umudunu kısmen yitirmişti. Daha ilk odaya girmeden neyle karşılaşacağını anlamıştı.

Bir engelli tuvaletinden daha büyük olmayan bölmelerin içine, tepedeki serum torbalarından sarkan plastik boruların altında duran, yüksek arkalıklı tekerlekli sandalyeler yerleştirilmişti. Temizlenmiş

boruların işlevi yukarıdan sarkan torbaları insan kanıyla doldurmaktı. O sırada bölmeler boştu.

Biraz ilerleyerek, bu berbat kan alma işleminden elde edilen ürünlerin paketlenip saklandığı bir soğutucunun önünden geçtiler. Kanın doğal kullanılabilirlik limiti kırk iki gün olmasına karşın, vampir besini olarak kullanıldığında bu süre daha da kısalıyor olabilirdi.

Nora yaşlıların buraya getirilip, iki büklüm olmuş vaziyette tekerlekli sandalyelere oturtularak borularla boyunlarından kan alındığını gözünün önüne getirdi. Belki de Efendi'nin onların yaşlı, savunmasız zihinlerini kontrol etmesi sayesinde buraya getirilen bu insanların, güçten düştükçe gözlerinin yuvalarından kaydığını gördü.

Daha da büyük bir ümitsizliğe kapılarak ilerlemeye devam ederken, gerçeği bilmesine rağmen bunu kabullenemiyordu. Annesini ismini haykırdığında karşılaştığı, çaresizlik içindeki kendi sesinin kulaklarında yankılanmasına yol açan sessizlik korkunçtu.

Duvarlarının dörtte üçü fayansla kaplanmış, kırmızı lekeli zemininde birçok gider bulunan geniş bir odaya ulaştılar. Kırışmış bedenler kancalara asılmış, yüzülmüş deriler yerde is- tiflenmişti.

Nora öğürdü, fakat midesinde hiçbir şey olmadığı için kusmadı. Fet'in kolunu tutarak, ayakta kalabilmek için ondan destek aldı.

Bames, diye düşündü. O üniformalı bir kasap ve yalancıydı. "Onu öldüreceğim," dedi.

Eph Fet'in yanında belirdi. "Gitmemiz gerek."

Başını onun göğsüne gömen Nora, Fet'in başım salladığını hissetti.

Eph, "Buraya helikopterler gönderecekler. Gerçek silahları olan polisler gelecek," dedi.

Fet Nora'ya sarılarak, onu en yakın kapıya doğru yürüttü. Nora artık hiçbir şey görmek istemiyordu. Bu kamptan temelli ayrılmak istiyordu.

Dışarıda, kararan gökyüzü koyu san bir renk almıştı. Gus toprak yolun üzerine, çitin kenarına park edilmiş bir iş arabasının kabinine tırmandı. Kontrol düğmeleriyle oynayarak motoru çalıştırdı.

Nora, Fet'in bedeninin kasıldığını hissedince başını kaldırdı. Yakınlarında sokağa çıkma yasağını ihlâl etmiş, hayaleti andıran, tulumlu, yaklaşık bir düzine insan duruyordu. Şüphesiz makineli tüfeğin sesi ve alarmların uyandırdığı merak duygusu onları buraya getirmişti. Ya da belki bu sefer kısa çöpü çeken onlar olmuştu.

Gus iş arabasından inip bağırarak, bu kadar pasif ve korkak oldukları için onları azarlamaya başladı. Fakat Nora onu durdurdu.

"Onlar korkak değil," dedi. "Besinsiz kalıyorlar, tansiyon düşüklüğünden mustaripler... Kendilerine yardım etmeleri için onlara yardımcı olmalıyız."

Fet Nora'nın iş arabasının kabinine tırmanmasına yardım ettikten sonra kontrol tuşlarına bastı.

Bruno, "Gus," dedi. "Ben burada kalacağım."

“Ne?”

“Bu iğrençliği ortadan kaldırmak için burada kalacağım, intikam zamanı. O piçlere yanlış adamı ısırıklarını göstereceğim.”

Gus durumu hemen anlamıştı. “Sen kahrolası, tehlikeli bir kahramansın, *hombre*

“Hem de en tehlikelisi. Senden, bile daha tehlikeliyim.”

Arkadaşıyla gururlanan Gus’ın yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi. El ele tutuşup, kardeşçe bir sevgiyle birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Joaquin de aynı şeyi yaptı.

Joaquin, “Seni asla unutmayacağız, dostum,” dedi.

Hassas duygularını gizlemeye çabalayan Bruno’nun yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. Arkasına dönüp kan alma binasına baktı. “Bu piçler de unutmayacak. Bunu garanti ederim.” Fet iş makinesini döndürüp ileriye doğru sürdü. Doğruca yüksek çite çarpınca, traktörün geniş tekerlekleri çiti yıkarak onun üzerinden geçti.

Polis sirenleri duyulmaya başlamıştı. Sayıca fazlaydılar ve giderek yaklaşıyorlardı.

Bruno Nora’ya yaklaştı. “Hanımefendi?” dedi. “Burayı yerle bir edeceğim. Senin için ve benim için... Bunu bil.”

Nora başını salladı. Hâlâ teselli edilemeyecek haldeydi. Bruno, “Şimdi gidin,” dedikten sonra elinde kılıcıyla dönüp mezbahaya doğru ilerledi. Kamp tulumları giyen insanları korkutup uzaklaştırmak için onlara bakarak, “Hepiniz!” diye bağırdı. “Kalan her dakikaya ihtiyacım var.”

Eph Nora’ya elini uzattı, fakat Fet onu almak için geri dönmüştü. Fet’in kolu onu sarmalarken, Nora Eph’in yanından geçti. Eph bir an duraksadıktan sonra devrilmiş dikenli tellerin üzerinden atlayarak onları takip etti.

Bruno acıyla kıvranıyor, kurtların içinde hareket ettiğini hissediyordu. Düşman dolaşım sistemine girmiş, organlarına yayılmış, beyninde kıvranıyordu. Hızla işe koyularak

taşınabilir UV lambalarını çiftlik bahçesinden kan fabrikasına taşıyıp, vampir akınını geciktirmek için onları kapıların ardına yerleştirdi. Sonra sanki kendi virüslü atardamarlarını koparıyormuş gibi, boruları kesmeye ve kan alma aygıtlarını parçalamaya koyuldu. Soğutucudaki kan paketlerini delip patlatarak, zeminin ve giysilerinin kıpkırmızı bir renk almasına yol açtı. Kan her yere sıçramış, sırlıklam olmuştu, fakat tüm paketleri ortadan kaldırdığından emin olana dek bu işi yapmaya devam etti. Sonra cihazı, vakumları ve pompaları parçalamaya başladı.

içeri girmeyi deneyen vampirler UV lambaları yüzünden kavruluyorlardı. Bruno cesetleri ve insan derilerini parçaladı, fakat onlarla başka ne yapacağını bilemedi. O anda elinin altında benzin ve çakmak olmasını dilerdi. Makineleri çalıştırıp, elektrik sistemine kısa devre yaptırmayı umut ederek elektrik tesisatına darbeler indirdi.

ilk polis içeri girdiğinde, karşısında çılgın bakışlı, bedeni kırmızı kanla kaplanmış, etrafı tahrip eden Bruno'yu buldu. İki el ateş ederek, onun köprücük kemiğini kırıp sol omzunu paramparça etti.

Bruno içeriye başkalarının da girdiğini duyunca, depo raflarının yanındaki bir merdivene tırmanarak, binanın en yüksek noktasına erişti. Tek eliyle kirişlere tutunarak, hem yol açtığı yıkım, hem de bedeninden süzülüp yere damlayan kanlar yüzünden çılgına dönmüş polisler ve vampirlerin üzerinde asılı kaldı. Vampirler koşarak merdivenleri tırmanıp üstüne atılırken, Bruno boynunu aşağıdaki aç yaratıkların üzerine uzatıp kılıcı boğazına bastırarak *-Siktirin!-* binada kalan son insan kanı kaynağını da ortadan kaldırdı.

NEW JERSEY

Efendi karartılmış bir kamyonetin kargo bölmesine yerleştirilmiş, -uzun zaman önce aşağılık Abraham Setrakian tarafından yapılmış- toprak dolu tabutun içinde hareket etmeden uzanıyordu. Bu kamyon New Jersey'den Manhattan'a dönen dört araçlık konvoyun bir parçasıydı.

Efendi'nin birçok gözü, karanlık gökyüzünde ışıldayarak yanan, geceyi Tann'ın eli gibi aydınlatan uzay gemisinin parlak izini görmüştü. Sonra o ışık huzmesi ortaya çıkmış, Doğan'ın talihsiz, fakat şaşırtıcı olmayan dönüşü gerçekleşmişti...

Gökyüzündeki parlak huzmenin ortaya çıkışı, Ephraim Goodweather'ın kriz anıyla tam olarak aynı zamana denk gelmişti. Ateş topu onun hayatını kurtarmıştı. Efendi tesadüf diye bir şey olmadığını, bunun bir alamet olduğunun farkındaydı.

Fakat ne anlama geliyordu? Bu olay neyin habercisiydi? Goodweather'ın, doğa güçlerinin onu kurtarmasına yol açacak ne özelliği vardı?

Bu bir meydan okumaydı. Efendi gerçek ve dolaysız bir meydan okumayı memnuniyetle karşılardı. Çünkü kazanılan zafer, düşmanın büyüklüğüyle doğru orantılıydı.

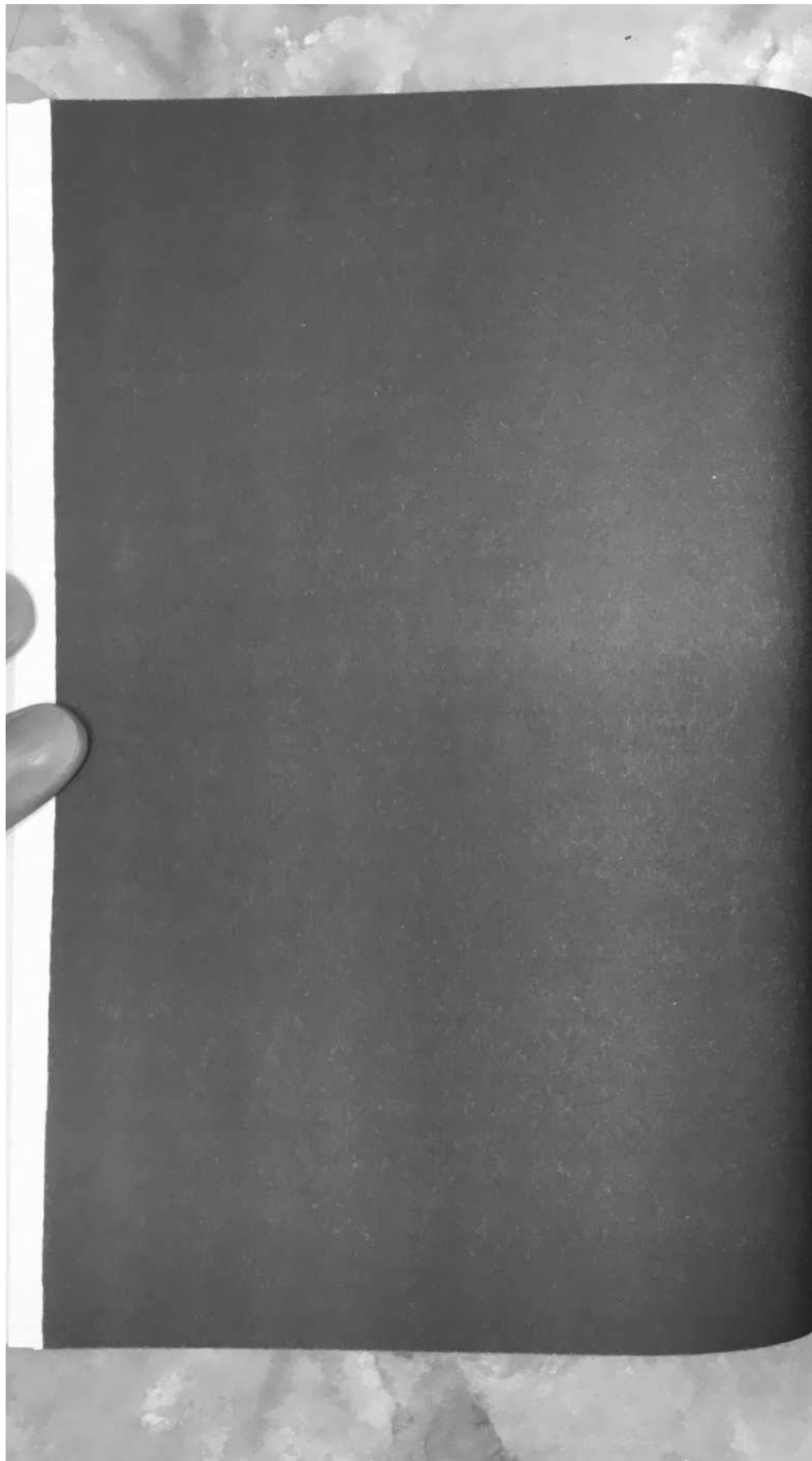
Suni kuyruklu yıldızın New York semalannda belirmesi, Efendi'nin hâlâ bilinmeyen kökeninin bu coğrafi bölgede bir yerde olduğu konusundaki önsezisini doğrulamıştı.

Bu bilgi Efendi'nin ilgisini çekmişti. Bir açıdan, iki bin yıl önce dünya üzerinde yürümüş başka bir tanrının doğum yerini bildiren kuyruklu yıldızı andırıyordu.

Gece çökmek, vampirler ortaya çıkmak üzereydi. Kralları onlarla irtibat kurup, zihniyle ordusunu seferber ederek onları

NEW JERSEY

savaşı hazırladı.
Her birini...

YAKUP VE MELEK

SAINT PAUL TAPINAĞI, COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Asit yağmuru her şeyi lekeleyip şehri kirleterek, bol miktarda, durmaksızın yağmaya devam etti.

Saint Paul Tapınağı'nın kubbeli binasının tepesinde duran Bay Quinlan, gūnışığı huzmesinin daralışını ve aydınlığın yeniden karanlık bulutların ardına hapsoluşunu izledi. Şimdi siren sesleri duyulmaya başlamıştı. Kampa doğru ilerleyen polis arabaları görünüyordu. İnsan polisler kısa süre sonra orada olacaktı. Fet ve diğerlerinin kampı hemen boşaltabileceklerini umut etti.

Kubbenin dibindeki küçük bakım bölmesini buldu. Kitabı oradan geri aldı: *Lumen'i*. Sürünerek bölmenin içine girip, binanın oyduğunda gizlendi -burada yağmur ve gūnışığından ko- runabiliyordu. Granit çatının altında, dar bir alandı. Bay Quin- lan buraya rahatça sığabiliyordu. Bazı gözlemlerini ve ipuçlarını bir deftere not almıştı. Güvende ve kuru kalabileceğinden emin olduktan sonra, kitabı dikkatle önüne yerleştirdi.

SAINT PAUL TAPINAĞI, COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Sonra yeniden okumaya başladı.

3. ARA

OCCIDO LUMEN: SODOM VE GOMORE

Şehirler bir sülfür ve ateş yağmuru altında yok olurken, ölüm meleği Tanrı'nın sesiyle şarkılar söyledi. Tanrı'nın yüzü ortaya çıkarak, ışııyla her şeyi yıldırım hızıyla yerle bir etti.

Fakat kurban vermenin müthiş hiddeti, Ozryel için hiçbir anlam ifade etmiyordu -artık değişmişti. Kişisel yıkımlar gerçekleştirmeyi arzuluyordu. Düzeni ihlâl etme özlemi duyuyordu ve bu yüzden ustalıklı amacına ulaştı.

Lut'un ailesi şehirden kaçarken, karısı arkasına dönüp Tanrı'nın sürekli değişen, inanılmaz ölçüde parlak yüzüne baktı. Güneşten daha parlak olan bu ışık, onun çevresindeki her şeyi yakarak kadını beyaz, kristalize bir kül sütununa çevirdi.

Patlamadan yayılan sıcaklık, vadinin sekiz kilometre yarıçapındaki kumları saf cama dönüştürdü. Görevlerini tamamlamış, eter katmana dönmeleri emredilmiş baş melekler bu cam yüzeyde yürümeye başladı. Dünya üzerinde insan olarak geçirdikleri süre sona ermişti.

Ozryel çıplak tabanları altında sıcak, pürüzsüz camı ve yüzüne vuran güneşi hissederken, içinde şeytanî bir dürtü uyanıyordu. Uyduruk bahanelerle Mikail'i Cebail'den uzaklaştırıp, onu kayalık bir uçuruma götürerek, tatlı sözlerle Mikail'i gümüş kanatlarını açmaya ve güneşin sıcaklığını onların üzerinde hissetmeye ikna etti. Bu görüntü karşısında tahrik olan Ozryel, dürtülerini daha fazla kontrol edemeyerek olağanüstü bir güçle kardeşinin üzerine atılıp baş meleğin

boğazını parçalayarak onun parlak, gümüşî kanını içti.

Hissettiği duygular inanılmazdı. İnsanüstü bir sapkınlıktı. Cebrail, coşku dalgalarına kapılarak parlak kanatlarını iyice açmış Ozryel’le karşılaştığında dehşete düştü. Onlara hemen geri dönmeleri emredilmişti, fakat hâlâ delice bir şehvetin hâkimiyeti altında olan Ozryel bunu reddederek Cebrail’i de Tanrı’ya karşı kıskırtmayı denedi.

Bu dünyada O olarak varlığımızı sürdürelim. Tanrı olup bu insanların arasında *yürüyerek, onların bize tapınmalarını sağlayalım. Gücün tadına bakmadın mı? Senin de aklını çelmedi mi?*

Fakat Cebrail kendine hâkim olarak, bir ışık oku üzerinde, insan biçimine bürünmüş bir halde yanlarına gelen İsrail’i çağırırdı. Bu ışın Ozryel’in hareket edememesine, çok sevdiği dünyaya çakılı kalmasına yol açtı. İki nehir arasında hapsolmüştü. Bu nehirler Sodom’un kanallarını besliyordu. Tann’ın intikamı hızla gerçekleşti: Baş meleklerle kardeşlerini parçalara ayırıp, bu parçaları materyal dünyanın farklı bölgelerine dağıtmaları emredildi.

Ozryel yedi parçaya ayrılıp, bacakları, kollar ve kanatları dünyanın farklı köşelerine dağıtılarak, toprağın derinliklerine gömüldü. Geride sadece başı ve boğazı kaldı. Ozryel’in Tann’ya karşı en fazla kusur işleyen parçaları zihni ve ağzı olduğu için, bu yedinci parça okyanusa atılarak, fersahlarca derine yerleştirildi. Okyanusun dibindeki en karanlık çamurların, en siyah kumların arasına gömüldü. Bu parçalara hiç kimse dokunamayacaktı. Onları kimse bulundukları yerden çıkaramayacaktı. Dünya üzerindeki tüm canlıların Yaratıcının huzuruna çağırılacağı kıyamet gününe dek orada kalacaklardı.

Fakat çağlar boyunca bu ayrılmış parçalardan dışarıya sızan kanlar, yeni varlıkların ortaya çıkmasına yol açtı. Kadimlerin. İttikleri kana en yakın madde olan gümüş, sonsuza dek üzerlerinde zararlı bir etki yaratacaktı. Tanrı’nın dünyadaki yüzüne en çok benzeyen şey olan güneş, onları her zaman arındırıp yakacaktı. Kökenlerinin konumu yüzünden, sonsuza dek su

k t leleri arasında tutsak kalacak, biri onlara yardım *etmedikçe* asla karşı tarafa ge emeyeceklerdi.

Sevgi nedir bilmeyecek, ancak başkalarının yaşamını sonlandırarak  reyebileceklerdi. Asla hayat *vermeyeceklerdi*. Kanlarındaki salgın kontrolsüzce yayılırsa, türlerinin içine d  e e i k tl k yok olmalarına yol a acakt .

Bay Quinlan gömülmüş parçaların yerlerini belirten farklı kabartmaları ve koordinatları gördü.

Yeryüzündeki tüm kökenler...

Onları aceleyle not aldı. Doğan'ın ziyaret edip Kadimlerin küllü kalıntılarını topladığı bölgelerle tam bir uyum içindeydiler. Çoğu üzerlerine bir nükleer santral inşa edilerek, Sto- neheart Grubu tarafından sabote edilmişti. Büyük bir özenle planlanmış bu darbe, tabii ki Efendi'nin eseri idi.

Fakat aralarında en önemlisi olan yedinci bölge, sayfada karanlık bir nokta olarak gösterilmişti. Atlas Okyanusu'nun kuzeydoğusunda yer alan negatif bir şekildi. Yanma Latince iki kelime yazılmıştı: *Oscura. Aetema*.

Filigranda başka bir tuhaf şekle daha yer verilmişti.

Kayan bir yıldız...

Efendi helikopterler göndermişti. Onları Manhattan'a geri dönerlerken, güneye doğru yavaşça ilerleyen arabalarının penceresinden görmüşlerdi. Bulvarlardan uzak durarak Marble Tepesi üzerinden Harlem Nehri'ni geçmiş, araçlarını Grant's Tomb'un yakınında bıraktıktan sonra, yağın yağmurun altında sıradan vatandaşlar gibi yürüyerek ilerleyip Columbia Üniversitesi'nin terk edilmiş kampüsüne ulaşmışlardı.

Diğerleri yeniden toplanmak için aşağıya inerken, Gus Low Plaza'dan Buell Yurdu'na geçip servis asansörüyle çatıya çık-

mişti. Posta güvercinlerinin kümesini buraya kurmuştu.

“Jersey Ekspresi” geri dönmüş, Gus’ın oraya yerleştirdiği oluğun altına gizlenmişti.

Gus bir defter kâğıdına kırmızı kalemle karalanmış mesajı açarken, “Sen iyi bir çocuksun, Harry,” dedi. Creem’in hepsi büyük harflerle yazılmış, eski rakibinin O harflerinin üzerini çizerek onları yasak tabelaları gibi gösterme alışkanlığını taşıyan el yazısını hemen tanıdı.

HEY MEKSİKALI
BURADA DURUM ÇOK KÖTÜ. GERİ DÖNDÜĞÜNDE
KUŞU PIŞİREBİLİRİZ.
ATEŞLEYİCİ HARKINDAKİ MESAJINI ALDIM. İŞİNE
YARAYACAK BİR FİKRİM VAR. BANA KONUMUNU
BİLDİR VE KAHR0LASI YİYECEKLERİNDEN
GÖNDER. CREEM ŞEHRE GELİY0R. BULUŞMA
AYARLA.

Gus notu ağzına atıp, mısırların ve kâğıt parçalarının arasına sakladığı marangoz kalemini buldu. Creem'e cevap yazarak buluşmayı onaylayıp, kampüsün açık adresini verdi. Creem'den hoşlanmıyor, ona güvenmiyordu, fakat şişman Kolombiyalı Jersey'deki karaborsanın hâkimiyetini elinde tutuyordu ve belki, sadece belki onlara yardım edebilirdi.

Nora bitkin düşmesine rağmen dinlenemiyordu. Saatlerce ağlamıştı. Sarsılmaları, inlemeleri ve şiddetli hıçkırıkları yüzünden karın kasları ağrıyordu. Nihayet sessizleştiğinde, avucunu çıplak başında, karıncalanan kafatasında gezdirip durmaya başladı. Bir bakıma, eski yaşamının, eski kimliğinin - o gece mutfakta, gözyaşları arasında doğan kimliğinin- yok olduğunu düşündü. Gözyaşlarıyla doğmuş, gözyaşlarıyla

ölmüştü.

Kendini gergin, boş, yalnız ve...her nasılsa yenilenmiş hissediyordu. Şimdiki kâbusa benzer yaşantısı, kamptaki mahkûmiyetiyle kıyaslandığında tabii ki çok daha katlanılabilir görünüyordu.

Fet sürekli yanında oturuyor, onu dikkatle dinliyordu. Joaquin kapının yanında oturup duvara yaslanmış, ağrıyan dizini dinlendiriyordu. Eph uzaktaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturmuş, gördüklerini kabullenmeye çalışan Nora'yı izliyordu.

Nora Fet'e karşı olan duygularından Eph'in şimdiye dek şüphelenmesi gerektiğini düşündü; duruşu ve odadaki konumu bunu açıkça ortaya koyuyordu. Henüz kimsenin bu konudan söz etmemesine rağmen, gerçeklik bir fırtına bulutu gibi odanın üzerinde asılı duruyordu.

Tüm bu enerjiler ve üst üste binen duygular Nora'nın hızla konuşmasına yol açmıştı. Hâlâ en çok aklına takılan konulardan biri, doğum bölgesindeki gebe kamp sakinleriydi. Annesinin ölümü bile onu bu kadar etkilememişti.

“Orada kadınları çiftleştiriyorlar. B pozitif çocuklar üretmeye çalışıyorlar. Onları yiyeceklerle, konforla ödüllendiriyorlar. Kadınlar da ...*buna alışmış gibi görünüyor*. Bu durumun neden beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Belki de onlara karşı fazla anlayışsız davranıyorum. Belki de hayatta kalma içgüdüğü bizim sandığımız kadar asil bir olgu değildir. Belki düşündüğümüzden daha karmaşıktır. Bazen hayatta kalmak taviz vermek anlamına gelebilir. *Büyük* tavizler... Kendimiz için mücadele ederken bile başkaldırmak yeterince zor. Fakat bir de karınlarında başka bir yaşamın şekillendiğini düşününce.. .ya da küçük bir çocuğun sorumluluğunu taşıdıklarını...” Eph'e baktı. “Söylemek istediğim şey şu ki, artık seni daha iyi anlıyorum. Ne kadar yıkıldığını biliyorum.”

Eph onun özürünü kabul edercesine başını salladı.

Nora, “Yine de,” dedi, “orada olman gereken zamanda adli

baştabibin bürosunda benimle buluşmuş olmanı dilerdim.
Bunu yapsaydın annem bugün hâlâ aramızda olurdu.”

Eph, “Geç kaldım,” dedi. “Bunu kabul ediyorum. Çıkamadım-”

“Eski karının evindeydin. Bunu inkâr etme.”

“Etmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Fakat?”

“Orada olduğunu keşfetmeleri benim suçum değildi.”

Nora bu meydan okuma karşısında şaşırarak Eph’e doğru döndü. “Bu sonuca nasıl vardın?”

“Orada olmam gerekirdi. Eğer zamanında gelseydim durum farklı olurdu. Fakat strigoileri senin bulunduğun yere yönlendiren kişi ben değildim.”

“Öyle mi? Kimdi peki?”

“Şendin.”

“Ben mi...?” Duyduklarına inanamıyordu.

“Bilgisayar kullandın. İnternet. Fet’le mesajlaşıyordun.”

İşte. Durum açığa çıkmıştı. Nora başlangıçta suçluluk duygusuna kapılarak kaskatı kesildi, fakat bu histen hızla sıyrıldı.

“Öyle mi?”

Fet onu savunmak için ayağa kalktı. Eph’i karşısına almıştı. “Onunla böyle konuşmamalısın.”

Eph geri adım atmadı. “Ah, öyle mi-? Neredeyse hiç sorun yaşamadan, aylar boyunca o binada kaldım, interneti takip ediyorlar. Bunu biliyorsun.”

“Yani bu belayı üzerime ben çektim.” Nora elini Fet’in elinin altına kaydırdı. “Cezam adil bir cezaydı -sana göre.”

Fet onun dokunuşunu hissedince ürperdi. Nora parmaklarını onun kalın parmaklarına dolarken, ağlamak üzere olduğunu hissetti. Eph -başka koşullar altında önemsiz sayılabilecek- bu hareketi, Nora’yla arasındaki ilişkinin sona erdiğini herkese açıklayan etkili bir gösterge olarak kabul etti.

Eph, “Saçmalıyorsun,” dedi. “Söylemek istediğim bu değildi.”

“Bunu ima ediyordun.”

“İma ettiğim şey-”

“Biliyor musun, Eph? Bu tam sana göre bir davranış.” Fet onu sakinleştirmek için elini sıktı, fakat Nora patlama noktasına ulaşmıştı. “Her zaman olan olduktan sonra ortaya çıkıyorsun. ‘Ortaya çıkmaktan’ kastım ise, ‘durumu anlamam.’ Nihayet Kelly’yi ne kadar sevdiğini anladın...ondan ayrıldıktan sonra. Çocuğunun hayatıyla ilgilenen bir baba olmanın ne kadar önemli olduğunu fark ettin...Zack’ten ayrı yaşamaya başladıktan sonra. Tamam mı? Ve şimdi de... Sanırım bana ne kadar ihtiyacın olduğunu anlamaya başlayacaksın. Çünkü artık bana sahip değilsin.” Bu cümleleri diğerlerinin önünde yüksek sesle söylediğini duymak onu şaşırtsa da bunu yapmıştı. “Her zaman biraz geç kalıyorsun. Yaşamının yarısını pişmanlık duygusuyla geçiriyorsun. Zamanında yapmadıkların yüzünden, sürekli geçmişi telafi ediyorsun. Başına gelen en kötü şeyin, erken ulaştığın başarı olduğunu düşünüyorum. Şu ‘genç dâhi’ etiketi... En başından beri dikkatli davranmak yerine, eğer yeterince çabalarsan, kırdığın değerli şeyleri tamir edebileceğini sanıyorsun.” Şimdi Fet’in onu kendine doğru çektiğini hissederek sakinleşmeye başlamıştı, fakat gözyaşları yanaklarından süzülüyor, boşuk ve acı dolu bir sesle konuşmaya devam ediyordu. “Bu berbat şey başladığından beri öğrenmiş olman gereken bir şey varsa, o da hiçbir şeyin garanti altında olmadığıdır. Hiçbir şey. Özellikle de diğer insanlar...”

Eph odanın karşısında hareket etmeden durmayı sürdürdü. Adeta zemine çakılmıştı. O kadar durgundu ki, Nora sözlerinin ona etki ettiğinden emin olamadı. Derken, uzun bir sessizliğin ardından, Nora’nın son sözlerini söylediği iyice anlaşıldıktan sonra, Eph duvara yaslanmayı bırakıp yavaşça kapıdan dışarı çıktı.

Eph hissizleşmiş bir halde eski koridor sisteminde ilerledi. Yere

değen ayaklarını bile hissetmiyordu.

Oradayken içinde iki dürtü uyanmıştı. Başlangıçta, Nora'ya annesinin kaç kez onları yakalanmanın ya da dönüştürülmenin eşiğine getirdiğini hatırlatmak istedi. Bayan Martinez'in bunaklığının geçen birkaç ay içinde herkesi ne kadar yavaşlattığını dile getirme arzusu duydu. Görünüşe bakılırsa, Nora'nın annesinin yanlarından alınmasını dilediğini birçok kez dolaysızca ifade etmiş olmasının artık hiçbir önemi yoktu. Hayır. Ters giden her şey Eph'in suçuydu.

İkinci dürtüsü ise, onun Fet'e bu kadar yakınlaşması karşısında afallamaktı. Aslında, kaçırılması ve sonunda kurtarılması onları iyice birbirine yaklaştırmıştı. Aralarındaki bağ güçlenmişti. Bunun ucu en fazla kendisine dokunmuştu, çünkü Nora'yı kurtarmayı, Zack'i kurtarmadan önce yaptığı bir tatbikat olarak görmüş, fakat bu sadece en derin korkusunu açığa çıkarmaya yaramıştı: Zack'i kurtarsa bile, onun sonsuza dek değişmemiş olacağını garanti edemezdi. Onu sonsuza dek kaybetmiş olabilirdi.

Bir yanı şimdiden çok geç kaldığını söylüyordu. Bunu söyleyen karamsar, her şeyden uzaklaşmak isteyen yanındı. İlaçlarla tedavi ettiği yanı... Sırt çantasını karıştırıp, anahtarlar ya da bozuk paralar için ayrılmış küçük bir gözün fermuarını açtı. Son Vicodin'i buradaydı. Onu dilinin üzerine yerleştirip yürüyerek, ağzında onu yutabilecek kadar tükürük biriktirmeyi bekledi.

Efendi'nin yanında Kelly ve Zack'le birlikte Belvedere Şatosu'nun tepesinde durup Central Park'taki lejyonuna baktığı video görüntüsünü anımsadı. Nereye gittiğinin pek de farkında olmadan yürümeye devam ederken, yeşilimsi görüntü aklına takılmış içini kemiriyordu.

Geri döneceğini biliyordum.

Kelly'nin sesi ve sözcükleri, kalbine vurulmuş bir adrenalın iğnesiyle aynı etkiyi göstermişti. Eph tanıdık görünen bir koridora girip, kilitli olmayan, demir menteşeli, ağır ahşap kapıyla karşılaştı.

Eskiden Gus'ın annesi olan vampir, akıl hastanesine ait bölmede, köşedeki kafesin ortasında ayakta duruyordu. İçine göçmüş motosiklet kaskı hafifçe eğilerek, vampirin Eph'in içeri girdiğini fark ettiğini açığa vurdu. Kolları hâlâ arkasından bağlanmış vaziyeteydi.

Eph kafesin kapısına yaklaştı. Demir parmaklıklar arasında on beşer santim mesafe vardı. Kapının üstüne, altına ve ortadaki eski asma kilit bölmesine, lastik kaplı, çelik zincirli bisiklet kilitleri takılarak, kapının açılması engellenmişti.

Eph Kelly'nin sesini duymayı bekledi. Yaratık sabit duruyor, kaskı hareket etmiyordu -belki de günlük kan öğününü bekliyordu. Eph onun sesini duymak istiyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak geri çekilip odayı kolaçan etti.

Arka duvardaki paslı bir çiviye, üzerinde tek bir gümüş anahtar olan bir halka asılmıştı.

Anahtarı alıp hücrenin kapısına yaklaştı. Yaratık hareket etmedi. Eph anahtarla en üstteki kilidi açtı. Sonra alttaki, onun ardından da ortadaki kilidi açtı. Gus'ın annesi olan vampir hâlâ hiçbir farkındalık belirtisi göstermiyordu. Eph zincirleri demir parmaklıklardan çıkarıp, kapıyı yavaşça çekerek açtı.

Kapı çerçeveye sürtündü, fakat menteşeleri yağlanmıştı. Eph onu ardına kadar açıp girişte durdu.

Vampir hücrenin ortasında dikilmeyi sürdürdü.

Sen asla dibe çökemezsin / asla dibe çökemezsin...

Eph kılıcını çekip içeri girdi. Kılıcını aşağıya sarkıtarak yaratığa yaklaşınca, onun siyaha boyanmış yüz koruyucusunun üzerine vuran bulanık yansımaları gördü.

Vampirin sessizliği Eph'in kendi yansımalarına doğru çekilmesine yol açtı.

Bekledi. Vampir uğultusu hafifçe beyinde yankılanıyordu.

Bu şey onun zihnini okuyordu.

Birini daha kaybettin. Artık hiç kimsen kalmadı. Benden başka kimsen yok.

Eph siperden yansıyan ifadesiz yüzünü gördü. “Kim olduğunu biliyorum,” dedi.

Kimim ben?

“Kelly'nin sesini kullanıyorsun. Fakat bu sözleri Efendi söylüyor.”

Benim yanıma geldin. Beni dinlemeye geldin.

“Neden geldiğimi bilmiyorum.”

Karının sesini yeniden duymaya geldin. En az aldığın haplar kadar güçlü bir uyuşturucu... Buna gerçekten ihtiyaç duyuyorsun. Onu özlüyorsun. Değil mi?

Eph Efendi'nin bunu nereden bildiğini sormadı. Tek bildiği her an tetikte olması gerektiği idi -zihinsel açıdan bile...

Eve gelmek istiyorsun. Eve dönmek...

“Eve mi? Yani sana mı? Eski karımın cisimsiz sesine mi? Asla.”

Şimdi dinleme zamanı, inatçılık etmek için uygun bir zaman değil. Şimdi açık fikirli olman gerekiyor.

Eph hiçbir şey söylemedi.

Sana oğlunu geri verebilirim. Karını da geri verebilirim. Onu özgür bırakabilirsin. Zack'le birlikte yeni bir hayata başlayabilirsin.

Eph nefes vermeden önce, hızlanan kalp atışlarını yavaşlaatabilmeyi umarak biraz duraksadı. Efendi Eph'in Zack'i kurtarmak ve yanına geri dönmesini sağlamak konusunda ne kadar çaresiz olduğunu biliyordu, fakat Eph için çaresiz görünmemek büyük bir önem taşıyordu.

Dönüştürülmedi ve istediğin gibi bu şekilde, daha önemsiz bir varlık olarak kalacak.

Sonra Eph'in ağzından söyleyeceğini hiç düşünmediği kelimeler döküldü: “Karşılığında ne istiyorsun?”

Kitabı. Lumen'i. Ve ortaklarını. Doğan da dâhil olmak üzere. ...

“Ne?”

Sanırım ona *Bay* Quinlan diyorsunuz.

Eph kaskın siperindeki görüntüsüne bakarak kaşlarını çatı. “Bunu yapamam.”

Kesinlikle yapabilirsin.

“Bunu yapmayacağım.”

Kesinlikle yapacaksın.

Eph gözlerini kapatıp zihnini boşaltmayı deneyerek, kısa bir süre sonra onları yeniden açtı. “Peki ya reddedersem?”

Planlarımı uygulayacağım. Oğlunu hemen değiştireceğim.

“Değiştirmek mi?” Eph sarsıldı, midesi bulandı, fakat duygularını bastırmaya çabaladı. “Bu ne anlama geliyor?”

Hâlâ pazarlık etme şansın varken teklifimi kabul et. Oğlunun yerine teslim ol. Kitabı alıp bana getir. Kitaptaki...ve zihnindeki bilgileri alacağım. Her şeyi öğreneceğim. Kitabı geri götürmene bile izin verebilirim. Kimse anlamaz.

“Zack’i bana verecek misin?”

Ona özgürlüğünü vereceğim. Tıpkı babası gibi, zayıf bir insan olma özgürlüğünü...

Eph tedbiri elden bırakmamaya çabaladı. Bu sohbete çekilmemesi, canavarla anlaşma yapmaması gerektiğini bilecek kadar akıllı başındaydı. Efendi onu ele geçirmenin bir yolunu araştırarak Eph’in zihnini kurcalamaya devam etti.

“Verdiğin sözler hiçbir şey ifade etmiyor.”

Haklısın, ahlak kurallarına göre hareket etmiyorum. Beni anlaşmanın kendi üzerime düşen kısmını yerine getirmeye mecbur bırakacak hiçbir sebep yok. Fakat genellikle verdiğim sözleri tuttuğumu da aklında bulundur.

Eph kendi yansımasına baktı. Kendi ahlak kurallarına tutunarak mücadele etti. Yine de...bu teklif onu gerçekten baştan çıkarmıştı. Dolayız bir takas olsaydı -Zack’in ruhu yerine kendi ruhu- kabul etmek için bir an bile duraksamazdı. Zack’in bu canavara yem olduğunu düşünmek -bir vampir ya da yardımcı olarak- o kadar dehşet vericiydi ki, Eph bunu engellemek için neredeyse her şeyi kabul edebilirdi.

Fakat ödemesi gereken bedel kendi lekeli ruhundan çok daha fazlasıydı. Anlaşma, diğerlerinin ruhlarını da kapsıyordu. Aşağı yukarı tüm insan ırkının kaderi, Eph'in Efendi'ye gezegenin mutlak hâkimiyetini kazandıracak şartları kabul etmesine bağlıydı.

Zack için her şeyden vazgeçebilir miydi? Doğru kararı vermeye mecbur muydu? Büyük bir pişmanlık duymasına yol açmayacak kararlar mı vermesi gerekiyordu?

Eph Efendi'nin yanı sıra kendi yansımalarına da konuşarak, "Bu teklifi düşünecek olsam bile," dedi, "bir sorun var. Kitabın nerede olduğunu bilmiyorum."

Gördün mü? Onu senden saklıyorlar. Sana güvenmiyorlar.

Eph Efendi'nin haklı olduğunu fark etti. "Güvenmediklerini biliyorum. Artık böyle."

Çünkü onun nerede olduğunu bilsen kendini daha güvende hissedersin. Bir güvencen olur.

"Bir kopyası var -bazı notlar gördüm. Doğru tercüme edilmişlerdi. Sana kopyasını getirebilirim."

Evet. Çok güzel. Ben de sana oğlunun kopyasını veririm. Bunu ister miydin? Orijinal metni elime geçirmem gerekiyor. Hiçbir şey onun yerine geçemez. İmha uzmanından onun yerini öğrenmek zorundasın.

Eph, Efendi'nin Fet'ten haberi olması karşısında hissettiği dehşeti gizlemeye çabaladı. Efendi bu bilgiyi Eph'in zihninden mi öğrenmişti? Konuşmaları boyunca Eph'in bilgilerini mi ele geçirmişti?

Hayır. Setrakian. Yaşlı adam kendini yok etmeden önce Efendi onu dönüştürmüş olmalıydı. Setrakian'ın da tüm bilgilerini ele geçirmiş, şimdi de Eph'in bildiklerini öğrenmek istiyordu: Onu sahiplenerek.

Bayağı becerikli olduğunu kanıtladın, Goodweather. Lumen'i bulabileceğine güveniyorum.

"Henüz hiçbir şeyi kabul etmedim."

Öyle mi? Amacına ulaşmana yardım edecek başka biri daha olduğunu söyleyebilirim. Bir müttefik. Grubunuzun üyelerinden biri. Fiziksel olarak dönüştürülmedi, hayır. Sadece bir sempatizan. Bir hain.

Eph buna inanmadı. “Yalan söylediğini biliyorum.”

Öyle mi? O zaman cevap ver. Bu yalanın bana ne faydası olacak?

“...Huzursuzluk yaratmana yardımcı olabilir.”

Zaten aranızda yeterince huzursuzluk var.

Eph biraz düşündü. Doğru görünüyordu: Bu yalanın Efendi'ye hiçbir faydası olmazdı.

Aranızda hepinize ihanet edecek biri var.

Bir döne mi? İçlerinden başka biri de mi düşmanlarıyla işbirliği içerisindeydi? Eph bunu düşünürken, içinden bu cümleyi geçirmekle, kendisinin de düşmanla işbirliği yaptığını şimdiden kabul etmiş olduğunu fark etti.

“Kim?”

Bu insan zamanla sana kim olduğunu gösterecek.

Eğer başka biri de Eph'ten gizli olarak Efendi'yle uzlaşmaya varmış ve onunla anlaşmayı seçmişse, Eph oğlunu kurtarmak için son ve en büyük şansını kaybedebilirdi.

Eph aklının çelindiğini hissetti. Zihninde inanılmaz bir gerilim hissediyordu. Efendiyi dışarıda, düşüncelerini ise içeride tutmak için mücadele ediyordu.

“Benim.. .önceden Zack'le biraz zaman geçirmeye ihtiyacım var. Hareketlerimin sebebini açıklamak için... Suçsuz olduğunu kanıtlamak, onun iyi olduğundan emin olmak ve ona anlatmam gereken-”

Hayır.

Eph onun sözlerine devam etmesini bekledi. “Ne demek hayır? Evet demen gerekir. Bu da anlaşmanın bir parçası olsun.”

Kesinlikle öyle olmayacak.

“Kesinlikle mi...?” Eph kask siperinden yansıyan umutsuz

yüz ifadesini gördü. “Anlamıyorsun. Teklif ettiğin şeyi kabul etmem bile çok zor görünüyor. Fakat oğlumu görme ve onun iyi olduğunu bilme şansım yoksa, bunu kabul etmem imkânsız, kesinlikle imkânsız.”

Anlamadığın nokta ise, senin gereksiz insani duygularına asla sabır ya da anlayışla y aklaşmayacağım.

“Asla mı...?” Eph öfke dolu bir inançsızlıkla, gümüş kılıcının ucunu kaskın siperine doğru yöneltti, “istediğin bir şeye sahip olduğumu unuttun mu? Görünüşe bakılırsa, umutsuzca ihtivaç duyduğun bir şeye?”

Oğlunun elimde olduğunu unuttun mu?

Eph sanki biri onu ittirmiş gibi geri çekildi. “Duyduklarıma inanamıyorum. Bak, gayet basit. Teklifini kabul etmem an meselesi. Tek istediğim lanet olası birkaç dakika...”

Düşündüğünden de basit. Kitap karşılığında oğlunu alacaksın. Eph başını salladı. “Hayır. Beş dakika-”

Konumunu unutuyorsun, insan. Senin duygusal ihtiyaçlarına saygı duymuyorum ve onları yapacağımız anlaşmaya dâhil etmeyeceğim. Kendini bana teslim edeceksin, Goodweather. Ve bu ayrıcalık için bana müteşekkiri kalacaksın. Bu gezegende geçireceğim sonsuzluk boyunca sana her baktığımda, bu teslimiyetinin senin medeni hayvan ırkının karakterini sembolize ettiğini görecek.

Eph yaratığın adice merhametsizliği karşısında afallayarak gülümserken, çarpılan ağzı yüzünün ortasındaki tuhaf bir yarık gibi göründü. Bu sözler ona bu kötü ve acımasız dünyada neyle karşı karşıya olduğunu -hepsinin neyle karşı karşıya olduklarını- hatırlatmıştı. Efendi’nin insanlar söz konusu olduğunda ne kadar duyarsız bir tutum sergilediğini görmek afallamasına yol açmıştı.

Aslında Efendi’nin bu kavrayış yetersizliği -onların

hallerinden anlamak konusundaki bu büyük yeteneksizliği-onları sık sık hafife almasına yol açıyordu. Umutsuz insanlar tehlikeli hale gelirlerdi ve Efendi bu gerçeği kavrayamıyordu.

Eph, “Cevabımı öğrenmek ister misin?” diye sordu.

Cevabını *biliyorum, Goodweather. İhtiyacım olan tek şey teslimiyetin.*

“Cevabım işte bu.”

Eph geri çekilip kılıcını önünde duran vekil vampire doğru savurdu. Gümüş kılıç yarattığın boynunun alt kısmına isabet edip onun başını omuzlarından ayırarak, Eph’in artık hıyanet içindeki yansımalarına bakmak zorunda kalmamasını sağladı.

Beden yere düşerken çok azı etrafa saçılan yakıcı beyaz kanlar, eski yer döşemesinde birikinti oluşturdu. Kask metalik bir ses çıkarıp köşeye çarparak, biraz yuvarlandıktan sonra yan döndü.

Eph kılıç darbesini Efendi’ye duyduğu öfkeden ziyade, bu başarısızlığı karşısında duyduğu suçluluk duygusu ve ısırtıp yüzünden indirmişti. Ayartılmışlığını değil, onu ayartan elçiyi katletmişti -bunun tamamen sembolik bir eylem olduğunun farkındaydı.

Hâlâ ayartılmış durumdaydı.

Koridorda ilerleyen ayak seslerini duyunca, aniden bu hareketinin sonuçlarıyla yüzleşerek kafasını kestiği bedenden uzaklaştı.

İçeriye ilk önce Fet girdi. Onu takip eden Nora donakaldı. “Eph! Ne yaptın sen...?”

Tek başınayken, düşüncesiz saldırısı gözüne adil görünmüştü. Şimdi yaklaşan yeni ayak seslerini duyarken, ortaya çıkan sonuçlar kafasına dank ediyordu: Gus.

Gus başlangıçta Eph’i görmedi. Vampir annesini kilitli tuttuğu hücreye odaklanmıştı. Kükreyerek diğer ikisini itip, hâlâ elleri arkadan bağlı, kaskı köşeye yuvarlanmış, yere yığılmış başsız bedeni gördü.

Gus haykırdı. Sırt çantasından bir bıçak çıkarıp, Fet’in tepki vermesine fırsat bırakmadan Eph’in üstüne atıldı. Eph son anda kılıcını kaldırarak Gus’ın darbesini savuşturdu -bu sırada

karanlık, bulanık bir silüet ikisinin arasındaki boşluğu doldurdu.

Güçlü beyaz bir el Gus'ın yakasını tutup onu geri çekti. Başka bir el de Eph'in göğsünü ittirirken, kapüşonlu bir varlık büyük bir güçle ikisini birbirinden uzaklaştırdı.

Bay Quinlan. Siyah kapüşonlu ceketini giymiş, etrafına vampirlere özgü bir ısı yayıyordu.

Çizimleri yerden birkaç santim yükselmiş durumdaki Gus, küfrederek tekmeler savurup serbest kalmak için mücadele etti. Öfke dolu gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Quinlan, bırak da bu pisliğin işini bitireyim!"

Şahin ol.

Bay Quinlan'ın gür sesi Eph'in beyinde yankılandı.

"Bırak *beni!*" Gus bıçağını savurdu, fakat blöf yaptığı söylenebilirdi. Gus ne kadar öfkeli olsa da, Bay Quinlan'a saygı gösterecek kadar akli yerindeydi.

Annen öldü. Olan oldu. Herkes için en iyisi buydu. Zaten uzun zaman önce ölmüştü ve geride kalan şeyin burada olması sana zarar veriyordu.

"Fakat bu benim seçimimdi! Ne yaptığım ya da yapmadığım sadece beni ilgilendirir!"

Aranızdaki sorunları istediğiniz gibi çözün. Fakat, sonra. Son savaşın ardından...

Quinlan kapüşonunun koyu gölgesi altında sıcak parıltılar saçan delici bakışlı kırmızı gözlerini Gus'ın üzerine dikti. Gus'ın bugüne dek gördüğü tüm doğal nesnelerin renginden - en taze insan kanından bile- daha yoğun, asil bir kırmızıydı. En kırmızı sonbahar yaprağından daha kırmızı, tüm kuştüyle-riinden daha parlak ve daha yoğundu.

Buna rağmen, Quinlan bir adamı tek eliyle yerden kaldırırken bile, bakışları sakindi. Gus o gözlerin öfkeyle üzerine dikildiğini görmek istemezdi. En azından şimdilik, Eph'e saldırmayı erteledi.

Efendi'yi alt edebiliriz. Fakat süremiz kısıtlı. Bunu beraberce yapmalıyız.

Gus Bay Quinlan'ın arkasında duran Eph'i işaret etti. “Bu uyuşturucu bağımlısının bize hiçbir faydası yok. Doktor banımın yakalanmasına yol açtı, adamlarımdan birini yitirmeme sebep oldu, kahrolası bir tehlike arz ediyor ve -daha da kötüsü- lanetli. Pislik herif uğursuzluk getiriyor. Oğlu Efendi'nin elinde ve kahrolası bir evcil hayvan gibi sahiplenilmiş, boynunda tasmayla geziyor.”

Şimdi Eph'in Gus'a saldırma sırası gelmişti. Bay Quinlan'ın eli hızla Eph'in göğsüne uzanarak, çelik bir direk gibi onu zapt etti.

Öfkesi dinmeyen Gus, “O halde söyle bakalım,” dedi. “O orospu çocuğunun az önce sana burada neler fısıldadığını söyle. Efendi'yle samimi bir görüşme mi yapıyordun? Sanırım bizim de bilmeye hakkımız var.”

Quinlan'm eli havaya kalktı. Eph'in derin soluklar aldığını görünce yeniden aşağıya indi. Nora ve Fet'in gözlerinin üzerine dikildiğini hisseden Eph Gus'a baktı.

Gus, “Pekâlâ,” dedi. “Duyalım bakalım!”

Eph, “Kelly'ydi,” dedi. “Onun sesi. Benimle alay ediyordu.” Gus küçümseyen bir ifadeyle gülümseyerek Eph'in yüzüne tükürdü. “İradesiz bok çuvalı.”

Yeniden boğuşmaya başladılar. Bay Quinlan iki adamın birbirini parçalamasını engellemek için yeniden araya girmek zorunda kaldı.

Gus, “Geçmiş yüzünden öyle büyük bir ümitsizliğe kapılmış ki, aşağılanmak üzere buraya gelmiş,” dedi. “Sorunlu aile saçmalıklarına gömülmüşsün.” Sonra Bay Quinlan'a dönerek, “Sana söylüyorum, bize hiçbir faydası yok. Bırak da kahrolası pisliği öldüreyim. Sırtımızdaki bu yükten kurtulayım.”

Söylediğim gibi, bunu *nasıl isterseniz o şekilde* halledebilirsiniz. *Fakat daha sonra.*

Bay Quinlan'ın onu bir sebepten ötürü koruduğu herkes, hatta Eph için bile açıkça ortadaydı. Eph'e karşı, diğerleri aynı konumda olsa onlara karşı sergileyeceğinden daha farklı bir tutum sergiliyordu -buradan Eph'in diğerlerinden bir farkı olduğu anlaşılıyordu.

Son parçayı da yerine oturtmak için yardımınıza ihtiyacım var. Hepimizin yardımı gerekiyor. Hep birlikte hareket edeceğiz-

Simdi.

Bay Quinlan Gus'ı bırakınca, Gus son bir kez daha Eph'in üzerine atıldı, fakat bu sefer bıçağını indirmişti. Eph'e iyice yaklaşıp hırlayan bir köpek gibi, "Hiçbir şeyim kalmadı," dedi. "Hiçbir şey. Tüm bunlar sona erdiğinde seni öldüreceğim."

CLOISTERS

Helikopterin pervanesi şiddetle yağan siyah yağmurun altında zorlukla dönüyordu. Karanlık bulutlar kirli bir sağanağı da beraberinde getirmiş, fakat Stoneheart pilotu karanlığa rağmen pilot gözlükleri takmıştı. Adamın önünü görmeden uçtuğundan korkan Barnes'ın elinden gelen tek şey, Manhattan'ın ufuk çizgisinden yeterince yüksekte kalabilmeyi umut etmektir.

Barnes yolcu bölmesinde sallanırken, omuzlarının üzerinden geçen emniyet kemerine tutunmuştu. Bridgeport, Connec- ticut'taki Sikorsky tesisinde bulunan birkaç model arasından seçilmiş helikopter, hem ileriye hem de öne doğru sarsılıyordu. Görünüşe bakılırsa yağmur pervanesinin altına giriyor, yan pencerelere çarparak Barnes'ın kendini küçük bir tekneyle açık denizde fırtınaya tutulmuş gibi hissetmesine yol açıyordu. Bu yüzden midesi kasıldı ve sindiremediği yiyecekler yukarıya doğru tırmanmaya

başladı. Kaskını tam zamanında çıkararak onun içine kusmayı başardı.

Pilot manevra kolunu ileriye doğru itince alçalmaya başladılar. Barnes'm nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Dal-

gali ön camda önce uzaktaki binaların, sonra da ağaç tepelerinin bulanık görüntüsü belirdi. Barnes Central Park’a, Belvede- re Şatosu’nun yakınına iniş yapmak üzere olduklarını tahmin etti. Fakat sonra saldırgan bir rüzgâr helikopterin kuyruğunu bir rüzgârgülünün oku gibi döndürünce, pilot aracı kontrol etmek için manevra koluyla boğuşurken sağ taraftaki, ağaçların hemen ardındaki çalkantılı Fludson Nehri Barnes’ın görüş açısına girdi. Parka gelmiş olamazlardı.

Önce bir kere, sonra da ikinci kere savrulup sert bir iniş yaptılar. Barnes yeniden toprağa indiği için minnettardı, fakat şimdi de bir girdabın içinde ilerlemesi gerekiyordu. Kapıyı iterek açınca, şiddetle esen ıslak bir rüzgârla karşılaştı. Hâlâ dönmeye devam eden pervanenin altından geçerken elini gözlerine siper ederek, yukarıdaki bir tepenin zirvesinde başka bir Manhattan şatosunun yükseldiğini gördü.

Barnes paltosunun yakasını tutarak, kaygan taş basamakları hızla tırmandı. Kapıya ulaşana dek nefes nefese kalmıştı. Burada iki vampir muhafız duruyordu. Şiddetle yağın yağmura aldırış etmemelerine karşın, sıcak bedenlerinden yükselen buhar katmanının ardında neredeyse gözden kaybolmuşlardı. Onu tanıımıyormuş gibi bir halleri vardı ve kapıyı açmadılar.

Tabelanın üzerinde CLOİSTERS yazıyordu. Barnes Manhattan’ın kuzey sınırının yakınındaki, Metropolitan Sanat Müzesi tarafından yönetilen bu müzenin ismini hatırlamıştı. Kapıyı açıp içeri girerek, onun kapanmasını beklerken herhangi bir hareket var mı diye etrafı dinledi. Varsa bile, yağmurun gürültüsü tüm sesleri bastırıyordu.

Cloisters, beş Ortaçağ Fransız manastırı ve bir Romanesk mabedinin kalıntılarıyla inşa edilmişti. Güney Fransa’nın modern çağa aktarılmış eski parçaları bir araya getirilerek, ortaya Karanlık Çağları andıran bir görünüm çıkarılmıştı. Barnes, “Merhaba?” diye seslendi, fakat yanıt alamadı.

Hâlâ nefes nefese, sıırılsıklam ayakkabıları ve kurumuş bo-

gazıyla Ana Salon’da gezindi. Eskiden ortaçağın bahçeciliğini temsil etmek için ekilmiş, fakat şimdi ihmalkârlık ve elverişsiz vampir iklimi yüzünden çamurlu bataklıklara dönüşmüş bahçe geçitlerine baktı. Barnes ilerlemeye devam ederken, iki kez kendi üzerinden damlayan su seslerini duyarak başını çevirdi, fakat görünüşe bakılırsa manastır duvarları arasında tek başınaydı.

Duvar halılarının, günışığı görmek için yalvaran vitray pencerelerin ve Ortaçağ fresklerinin yanından geçti. Eski bir taşın üzerine yerleştirilmiş on iki haç ikonunun önünden geçerek, tuhaf bir çarmıha gerilme sahnesinin önünde biraz duraksadı. İsa ortadaki haça çivilenmiş, iki yanındaki daha küçük haçlara ise kolları ve bacakları kırılmış iki hırsız bağlanmıştı. Oyma yazıtın üzerinde PER SIGNU SANCTECRUCIS DEINIMICIS NOSTRIS LIBERA NOS DEUS NOSTER yazıyordu. Barnes fazla gelişmemiş Latincesiyle bu yazıyı, “Düşmanlarımızın kazandırdığı Kutsal Haç sembolüyle, bize Kurtarıcımızı gönder,” diye tercüme etti.

Barnes eski inancına yıllar önce sırt çevirmişti, fakat bu eski oyma bir yönüyle, teşkilatlanmış modern dinde eksik olduğuna inandığı bir gerçekliği açığa vuruyordu. İbadet edilen bu eserler, dinin yaşam ve sanatla iç içe geçtiği bir çağın kalıntılarıydı.

Kırık bir vitrine yaklaştı. İçinde parşömen sayfaları buruşmuş, altın süslemeleri dökülmüş, sayfaların geniş kenarlarını dolduran elle çizilmiş desenleri kirli parmak izleriyle lekelenmiş, tezhip edilmiş iki kitap vardı. Ancak bir vampirin orta parmağının bırakmış olabileceği, kocaman, oval bir iz gözüne çarptı. Bir vampir eski, insanlar tarafından resimlendirilmiş kitapların kıymetini bilmeye ihtiyaç duymazdı. Vampirlerin insanlar tarafında üretilmiş hiçbir şeyin kıymetini bilmeye ihtiyacı yoktu.

Barnes devasa bir Romanesk kemerin altındaki açık çift

kapıdan geçerek, yüksek beşik tonoz tavanlı, duvarları iyice

desteklenmiş büyük bir şapele ulaştı. Odanın kuzeye bakan ucundaki sunağın kubbesini bir fresk süslüyordu: Bakire ve Oğlunun iki yanında, havada asılı kanatlı figürler vardı. Başlarının üzerine baş melek Mikail ve Cebrail'in isimleri yazılmıştı. Altlarında resmedilmiş insan krallar, freskte yer alan en küçük figürlerdi.

İlk bakışta, arkasında duran pelerinli silüeti, zaman yolculuğuna çıkmış, on ikinci yüzyıl manastırından gelmiş bir keşişe benzetti. Fakat sadece ilk bakışta... Bu keşiş elinde uzun, kurt başlı bir asa taşıyordu ve orta parmağı vampirlere özgü pençe görünümüne sahipti.

Efendi'nin yeni yüzü pelerinin kapüşonunun karanlık kıvrımları arasında zorlukla seçiliyordu. Efendi'nin arkasında, yan taraftaki sıralardan birinin yanında, paçavralar içindeki dişi bir vampir duruyordu. Onu hayal meyal hatırlayan Barnes, bu kel, kırmızı gözlü şeytanla, eskiden tanıdığı genç, çekici, mavi gözlü kadın arasında bağlantı kurdu...

Barnes, "Kelly Goodweather," dedi. O kadar afallamıştı ki onun adını yüksek sesle söyledi. Yeni dünyanın şoklarına başışıklık geliştirdiğine inanan Barnes, biraz nefesinin kesildiğini hissetti. Vampir bir panter gibi sinsice hareket ederek Efendi'nin ardına gizlendi.

Rapor ver.

Barnes kendisinden bunun beklendiğini tahmin edercesine hızla başını salladı. İsyancıların kampa girişlerinin detaylarını tam olarak önceden hazırlandığı gibi, istilayı önemsiz göstermeyi amaçlayarak üstünkörü aktardı. "Zamanlamayı öğle vaktinden tam bir saat öncesine göre ayarlamışlar. Güneş çıkmadan hemen önce kaçan, insan olamayan bir varlık da onlara yardım ediyormuş."

Doğan.

Bunu duymak Barnes'ı şaşırtmıştı. Bazı hikâyeler dinlemiş, gebe kadınlar için kampta ayrı bölgeler inşa edilmesi yönünde

talimatlar almıştı. Fakat o âna dek, bu yaratıklardan birinin gerçekten var olduğundan haberi olmamıştı. Barnes'ın çıkarıcı zihni bu durumun onun yararına olduğunu, bu kargaşanın sorumluluğunun kendi üzerine ve Özgürlük Kampı'ndaki güvenlik uygulamalarına atılmasını büyük ölçüde engellediğini hemen fark etmişti.

“Evet, yani içeri girerken yardım aldılar. Bunu başardıktan sonra karantina ekibini gafil avladılar. Daha önce belirttiğim gibi, kan alma tesislerinde büyük hasara yol açtılar. Üretime devam etmek için elimizden geleni yapıyoruz ve bir hafta ya da on gün içinde binayı yüzde yirmi kapasiteyle kullanmaya başlayabileceğiz. Bildiğiniz gibi, içlerinden birini yakaladık. Dönüştürülmüştü, fakat güneş battıktan birkaç dakika sonra kendini yok etti. Ah, bir de saldırılarının gerçek nedenini öğrendiğinizi sanıyorum.”

Dı: *Nora Martinez.*

Barnes yutkundu. Efendi çok fazla şey biliyordu.

“Evet, onun kampa yerleştirildiğini kısa süre önce öğrendim.”

Kısa süre önce mi? Anlıyorum... Ne kadar kısa?

“Ayaklanmanın hemen öncesinde, efendim. Dr. Goodvweather'ın ve direniş ekibinin yerini öğrenmek için onunla iletişim kurmaya başlamıştım. Daha az resmi, cana yakın bir iletişimin daha avantajlı olacağını düşünmüştüm. Doğrudan bir meydan okumanın, sadece onun arkadaşlarına olan bağlılığını kanıtlamasına yarayacağını düşündüm. Umarım benimle aynı fikirdesinizdir. Ne yazık ki, yağmacılar kamp alanına tam da o sırada girdiler. Alarm çaldı ve güvenlik görevlileri beni binadan çıkarmaya geldi.”

Barnes arada sırada, Efendi'nin arkasında, uzakta duran, kollarını gevşekçe sarkıtmış eski Kelly Goodvweather'a bir göz atma dürtüsüne karşı koyamıyordu. Onun kocasından bahsetmesine rağmen, kadının hiç tepki vermediğini görmek son derece tuhaftı.

Onların grubundan birini tespit etmene rağmen beni hemen bilgilendirmedin mi?

“Söylediğim gibi, tepki verecek vaktim olduğu pek söylenemez ve...ben...ben oldukça şaşırmıştım, anlarsınız ya, hazırlıksız yakalanmıştım. Kişisel bir yaklaşımın daha fazla işe yarayacağını düşündüm -biliyorsunuz, eskiden benim için çalışırdı. Onu size teslim etmeden önce, bize yardımcı olabilecek bazı bilgiler edinmek için aramızdaki kişisel ilişkiden faydalanabileceğimi umut ettim.”

Barnes gülümsemeyi, hatta yüzündeki yapay, güven dolu ifadeyi korumayı sürdürürken, Efendi’nin çatı katını araştıran bir hırsız gibi zihnine süzülen varlığını hissetti. Barnes yalan söyleyen insanların, vampirlerin hâkimine göre son derece önemsiz bir sorun olduğundan emindi.

Kapüşonun altındaki başını bir an yukarı kaldırınca, Barnes, Efendi’nin dini freske baktığını fark etti.

Yalan söylüyorsun. Üstelik bu konuda berbatsın. Pekâlâ, neden bana doğruyu söylemeyi denemiyorsun? Böylece o konuda daha başarılı olup olmadığını görebiliriz.

Barnes ürperdi. Sonra kendisi bile bunun farkına varmadan, beceriksiz baştan çıkarma girişimlerini, Nora ve Eph’le arasındaki ilişkiyi bütün detaylarıyla açıkladı. Efendi bir an hiçbir şey söylemedikten sonra ona döndü.

Onun annesini öldürdün. Seni bulmaya çalışacaklardır. İntikam almak için. Ben de seni onların ulaşabileceği bir konumda tutacağım... Böylece bana gelmelerini sağlayacağım. Bu andan itibaren, tüm dikkatini sana tahsis edilen göreve vereceksin. Direnişin ömrü yakında tükenecek.

“Öyle mi?” Barnes hemen çenesini kapadı; Efendi’yi sorgulamayı ya da şüphesini dile getirmeyi kesinlikle istememişti. Efendi öyle diyorsa öyleydi. “Tamam, o zaman. Üretimi diğer kamplarda gerçekleştireceğiz. Ayrıca söylediğim gibi, Özgürlük Kampı’ndaki kan alma tesisinin tamirâtı devam ediyor-”

Başka bir şey söyleme. Hayatın güvence altında. Fakat bana bir daha asla yalan söyleme. Benden hiçbir şeyi saklama. Ne cesur. ne de zekisin. Görevin insan kanının verimli bir biçimde üretilmesi ve paketlenmesidir. Bu konuda başarı göstermeni öneririm.

“Öyle planlıyorum. Yani göstereceğim, efendim. Göstereceğim.”

CENTRAL PARK

Zachary Goodweather Belvedere Şatosu sessizleşip sakinleşinceye dek bekledi. Odasından dışarı, solgun öğle güneşine çıktı. Tepedeki meydanın kenarına doğru ilerleyip, aşağıdaki boş araziye baktı. Vampir muhafızlar solgun güneş ışığından kaçarak, şatonun temelini oluşturan kil taşma oyulmuş mağaralara girmişlerdi. Zachary şatoya geri dönüp siyah parkasını aldıktan sonra, insanların sokağa çıkma yasağını çiğneyerek patikadan aşağıya doğru koşup parka ulaştı.

Efendi çocuğun kuralları ihlâl ettiğini, sınırları zorladığını görmekten keyif alıyordu. Gümüşigimn dünyayı aydınlatığı iki saat boyunca şatonun saldırılara karşı savunmasız olduğunu düşünerek, asla burada dinlenmeye çekilmiyordu. Cloisters’teki, serin eski toprakların altına gömülmüş gizli yeraltı mahzenini tercih ediyordu. Gümüşigimndan uzaklaşarak yeraltına çekildiği bu dinlenme sürecinde, Efendi Zachary’nin astımını kanıyla tedavi ederek oluşturduğu bağlantı aracılığıyla, yeryüzünü Zachary’nin gözleriyle izliyordu.

Her arazide kullanılabilen Segway kişisel taşıyıcısını prizden çekerek, hayvanat bahçesinin güneyine ulaşan park yolunda sessizce ilerlemeye başladı. Giriş kapısına ulaşıncı, onu açmadan önce önünde üç tur attı. Bu davranış, giderek artan obsesif kompulsif hastalığının belirtilerinden biriydi.

İçeri girdikten sonra, aracını tüfeğinin durduğu kilitli kasaya doğru sürüp, aylar önce çaldığı anahtarı ortaya çıkardı. Anahtarı yedi

kez dudaklarına değdirdikten sonra yeterince rahatlayarak, kilidi açıp silahı aldı. Dört kurşunluk hazneyi gözden geçirip, takıntısı tatmin oluncaya dek ikinci ve üçüncü kontrollerini de gerçekleştirdi. Sonra silahı da yanına alarak hayvanat bahçesinde ilerlemeye başladı.

Burası artık ilgisini çekmiyordu. Tropik Bölge'nin arkasındaki duvarda gizli bir çıkış kapısı açmıştı. Şimdi de Segvvay'den inerek kapıdan geçip parka ulaştıktan sonra, batıya doğru yürümeye başladı. Yürüyüş yollarından uzak durup ağaçların ardına gizlenerek ilerlemeyi tercih etti. Adımlarını yetmiş yediye kadar sayarak, şimdi çamur tarlaları haline gelmiş paten alanının ve eski beyzbol sahalarının yanından geçip Central Park'm güneyine vardı.

Ağaçların arasından çıkarak eski Merchant's Gate kapısına ulaştı ve kaldırımında, Amerikan Donanması'nın *Maine* anıtının arkasında durdu. Fıskiyelerinin sadece yarısı çalışan, gerisi kirli yağmurun tortularıyla tıkanmış Columbus Circle karşısındaydı. Onun ardındaki yüksek binalar, kapatılmış bir fabrikanın bacaları gibi görünüyordu. Zachary fıskiyelerin üzerinde yükselen Columbus heykeline bakıp, dudaklarını ve gözlerini aynı anda yedi kez kapatıp açtıktan sonra rahatladı.

Geniş çemberin karşısında bir hareketlenme gördü. Uzaktaki kaldırımında uzun adımlarla yürüyen insanlar vardı. Zachary aradaki mesafe yüzünden sadece onların uzun paltolarını ve sırt çantalarını seçebiliyordu. Sokağa çıkma yasağını ihlâl etmişlerdi. Zachary fark edilme tehlikesine karşı anıtın arkasına gizlendikten sonra, heykelin diğer ucuna doğru emekleyip gizlice onlara baktı.

Dört kişilik grup onu fark etmeden ilerlemeyi sürdürdü. Zachary silahım onlara doğrultarak, gözlerini kırıştırıp dudaklarını açıp kapamayı sürdürdü. Uzaktaki, hareketli hedefleri vurmak konusundaki deneyimlerini anımsadı. Grubun üyeleri birbirlerine yakın ilerliyorlardı ve Zachary isabet ettir-

meşinin yüksek bir ihtimal olduğunu düşündü.

Ateş etmek istiyordu. Onların üzerine kurşun yağdırmak istiyordu.

Bu yüzden harekete geçti, fakat tetiği çekmeden önce, son anda bilerek biraz daha yükseğe hedef aldı. Grubun üyeleri hemen durup onun olduğu yöne baktılar. Zack anıtın dibinde çömelmiş hareket etmeden dururken, kamufle olduğundan emindi.

Üç el daha ateş etti: *Dan! Dan! Dan!* Tekine isabet ettirmişti! Tekini indirmişti! Zack hızla silahını yeniden doldurdu.

Hedefler koşarak köşeyi dönüp Zack'in görüş alanından çıktılar. Yanından geçtikleri bir trafik lambasına nişan aldı. Eski polis güvenlik kameralarından birinin oraya yerleştirildiğini belirten bir tabelayı zorlukla seçebiliyordu. Arkasına dönüp parktaki ağaçların ardına doğru koştu. Gizli macerası büyük bir heyecana kapılmasına yol açmıştı.

Günüşığı altındaki şehir Zachary Goodweather'ın bölgesiydi! Kanuna karşı gelen herkesi uyarmak onun göreviydi!

Sokaktaki, kurşun yarasından kanlar süzülen -sürüklenerek oradan uzaklaştırılan- kişi, sıçan imha uzmanı Vasiliy Fet'ti.

BİR SAAT ÖNCE

Kendilerine bolca zaman kazandırmak için, günüşığı yeryüzünü aydınlatmadan bir saat önce 116. Sokak'taki metroya indiler. Gus onlara bir ızgaranın yanında beklemelerini işaret etti. Böylece trenin yaklaştığını duyabilecek, aşağıdaki peronda geçirecekleri süreyi en aza indirebileceklerdi.

Eph en yakındaki bir binaya yaslanıp gözlerini kapatarak, çiseleyen yağmurun altında ayakta uyuyakaldı. Bu kısacık süre içerisinde bile, ılık ve ateşle ilgili bir rüya gördü.

Gus hiçbir şey söylemeden volta atarken, Nora ve Fet

arada sırada fısıldayarak konuşuyorlardı. Joaquin onlara eşlik etmeyi

reddetmiş, Bruno'nun ölümü yüzünden uğradığı hüsrancı hafifletmek için sabotaj programlarını sürdürmeyi tercih etmişti. Gus onu incinmiş diziyle şehirde dolaşmaktan vazgeçirmeye çabalasa da, Joaquin bu konuda kararlıydı.

Eph perona yaklaşan trenin yeraltından yükselen çılgılığıyla uyandı. Sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girmeden evlerine dönmek için acele eden diğer yolcular gibi, hızla istasyonun merdivenlerinden indiler. Gümüş renkli bir metro vagonuna binip paltolarına düşen yağmur damlalarını silkelediler. Kapılar kapanınca vagonda göz gezdiren Eph, içeride hiç vampir olmadığını gördü. Metro onları şehrin altında ilerleyerek elli beş blok öteye götürürken, biraz rahatlayıp gözlerini kapattı.

Elli Dokuzuncu Cadde'yle Columbus Circle'ın kesiştiği noktada metrodan inip merdivenleri tırmanarak sokağa ulaştılar. Büyük apartmanlardan birine girip, gecenin karanlık örtüsü yeterince sıyrılarak gökyüzü kasvetli bir görünüm alıncaya dek, holde bekleyecek bir yer buldular.

Sokaklar boşalınca, solgun günışığının altına çıktılar. Karanlık bulut örtüsünün ardındaki güneş, kömür grisi battaniyeye bastırılmış bir el fenerinin ışığını andırıyordu. Bazı kafeler ve dükkânların zemin katındaki pencereler, panikle ve yağmacılıkla geçen ilk günlerde kırılmıştı. Üst kattaki pencerelerin çoğu ise hasar görmemişti. Terk edilmiş arabaların uzun süre önce ortadan kaldırıldığı, ortadaki fiskiye'nin iki ya da üç seferde bir siyah su püskürttüğü büyük trafik çemberinin güneyinden geçtiler. Sokağa çıkma yasağı esnasında, sanki gün yavaş başlamış, burada yaşayan herkes hâlâ evlerinde uyuyormuş gibi, pazar sabahının erken saatlerine özgü, hiç değişmeyen bir hava şehre hâkim oluyordu. Bu durum Eph'e, sahte olduğunu bilmesine rağmen keyfini çıkarmak istediği bir umut duygusu aşıliyordu.

Tepelerinde bir cızırtı duyuldu.

“Bu da ne...?”

Yüksek sesli bir patlama onu takip etti. Kurşundan daha yavaş hareket eden ses, bunun bir silah atışı olduğunu haber verdi. Gecikmeye bakılırsa uzaktan, Central Park'taki ağaçların arasından ateş edilmişti.

Fet, “Ateş ediyorlar!” dedi. Hızla, fakat paniğe kapılmadan Sekizinci Cadde'ye koştular. Günışığında ateş edilmesi, diğer insanların onları fark ettiği anlamına geliyordu, istilayı takip eden aylar içerisinde çok daha büyük deliliklerle de karşılaşmışlardı. Kendi türlerinin mücadeleyi kaybetmesi ve yeni düzenin yükselişi insanları çılgına çevirmişti. Şiddetli etkiler yaratan intiharlar. Toplu katliamlar. Bunlar sona erdikten sonra, Eph ögle vakti esnasında sokaklarda atıp tutan, amaçsızca gezinen insanlarla karşılaşmaya devam etmişti. Artık sokağa çıkma yasağının geçerli olduğu saatlerde insanlarla nadiren karşılaşılıyordu. En deliler ölmüş ya da öldürülmüş, geri kalanlar ise kurallara uymaya başlamıştı.

Üç el daha ateş edildi, *dan, dan, dan-*

Kurşunlardan ikisi posta kutusuna isabet etti, fakat üçüncüsü doğruca Vasiliy Fet'in sol omzuna saplandı. Onun ardında kırmızı, kanlı bir iz bırakarak dönmesine yol açtı. Kurşun bedenini delerek kaslarını ve etini parçalamış, mucizevî bir biçimde akciğerlerini ve kalbini ıskalamıştı.

Fet yere düşerken Eph ve Nora onu yakalayıp, Bay Quinlan'ın yardımıyla sürükleyerek uzaklaştırmaya başladılar.

Nora, Fet'in elini omzundan çekerek yarayı hızla inceledi. Fazla kan akmamış, kemiği parçalanmamıştı.

Fet onu yatıştırdı. “İlerlemeye devam edelim. Burada çok savunmasızız.”

Elli Altıncı Cadde'ye ulaşır, F hattı metro durağına doğru ilerlediler. Artık ateş edilmiyor, kimse onları takip etmiyordu. Hiç kimseyle karşılaşmadan içeri girip, yeraltındaki boş perona vardılar. F hattı burada kuzeye ulaşıyor, doğudaki

Queens'e uzanan raylar parkın altında kıvrılıyordu. Rayların
üzerine

atlayıp, takip edilmediklerinden emin olmak için biraz daha beklediler.

Bira?; *daha yolumuz kaldı.* Dayanabilir misin? *Sana tıbbi yardımında bulunabilmek için daha uygun bir yere gidiyoruz.*

Vasiliy başım sallayarak Bay Quinlan'a karşılık verdi. "Çok daha kötüsü de başıma geldi." Bu söylediği gerçekten doğrudu. Son iki yıl içerisinde, ikisi Avrupa'da, biri de sokağa çıkma yasağının ardından Üst Doğu Yakası'nda olmak üzere üç kez vurulmuştu.

Gece görüşlü gözlüklerini kullanarak ilerlediler. Öğle vaktinde vampirler karanlığa çekildiği için arabalar genellikle kullanılmaz, fakat yeraltında güneşten korunabildikleri için gerekli durumlarda trenleri harekete geçirebilirlerdi. Bu yüzden Eph uyanık ve tetikte kalmayı sürdürüyordu.

Tünelin eğimli tavanı sağa doğru yükselmiş, yüksek çimento duvar grafiti sanatçıları tarafından tuval olarak kullanılmış, sol taraftaki daha alçak duvardaki dar bir çıkıntının üzerine ise borular sabitlenmişti. İlerideki dönemeçte onları bekleyen bir silüet vardı. Güneş ortaya çıkmadan yeraltına girmek için acele eden Bay Quinlan önden ilerlemişti.

Burada bekleyin, dedikten sonra koşarak geldikleri yöne dönüp kendilerini takip eden biri var mı diye kontrol etti. Geri döndüğünde tatmin olmuş görünüyordu. Gösterişsiz ve resmi olmayan bir tavırla, kilitli giriş kapısının üzerindeki bir kaplama panelini kaldırdı. İçerideki manivela kolunu çevirerek kapının geriye doğru açılmasını sağladı.

İçerideki kısa koridordaki havanın kuruluşu dikkat çekiciydi. Sola doğru döndükten sonra başka bir kapıya ulaşıyordu. Fakat Bay Quinlan bu kapıyı açmak yerine, yerdeki gözlerden gizlenmiş kapağı kaldırarak açıp, eğimli basamakları göz önüne serdi.

İlk önce Gus aşağıya indi. Kapaktan geçen sondan ikinci kişi

olan Eph'in ardından, Bay Quinlan da aşağıya inip kapağı

arkalarından kapattı. Merdivenler, Eph'in geçen yıllar boyunca, kaçak var oluşu süresince gördüğü birçok metro tünelinin- kinden farklı bir yapıya sahip, dar bir geçide ulaşıyordu.

Bu bölüme benimle birlikte giriş yaparken güvendesiniz, fakat buraya tek başınıza geri dönme girişiminde bulunmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Yüzyıllardır çeşitli muhafızlar burada bekleyip, meraklı evsizlerden vampir suikast timlerine varıncaya dek herkesin içeri girmesini engellemiştir. Şimdi tuzakları etkisiz hale getirdim, fakat gelecek seferler için bu uyarıyı aklınızdan çıkarmayın.

Eph bubi tuzaklarını bulmak için etrafa bakındı, fakat hiçbir şey göremedi. Gerçi buraya açılan kapağı da önceden görmemişti.

Geçidin sonuna vardıklarında, Bay Quinlan solgun eliyle önlerindeki duvarı yana ittirdi. Karşılarna ilk bakışta daire şeklindeki bir tren garını andıran, yuvarlak ve büyük bir oda çıktı. Görünüşe bakılırsa, müze ve toplantı odası arasındaki bir bölmeydi. Eğer Sokrat yeraltında yaşamaya mahkûm edilmiş bir vampir olsaydı, çalışmalarını bu odada sürdürürdü. Eph'in gece görüşlü gözlüğünün etrafı koyu yeşil göstermesine rağmen, su mermeri duvarlar aslında beyaz ve olağanüstü pürüzsüzlükteydi. Odanın yüksek tavanına uzanan, aralıklı olarak inşa edilmiş sütunlar vardı. Eskiden asılı olan şaheserler uzun süre önce indirilip başka bir yerde depolanmış gibi, duvarlar şüphe uyandırıcı bir biçimde boştu. Oda o kadar büyüktü ki, gece görüşlü gözlüğünün menzili karanlık bir bulutun içinde son buluyor, Eph karşı duvarı göremiyordu.

Hemen Fet'in yarasıyla ilgilenmeye başladılar. Sırt çantasında her zaman küçük bir acil durum kiti taşırdı. Kurşun atardamarlardan birine isabet etmediği için, kanaması neredeyse durmuştu. Nora'yla Eph yarayı Betadine'le temizleyip üzerine antibiyotik krem sürerek, pamuklu bandaj

ve sargı beziyle üzerini örttüler. Fet çok acı çekmesine karşın parmaklarını ve kolunu oynatarak, sakatlanmadığını kanıtladı.

Etrafına bakındı. “Burası da neresi?”

Kadimler Yeni Dünya’ya ulaştıktan, insan ekonomisinin merkezi işlevini görecektir liman kentinin Boston değil Nevv York olmasına karar verdikten kimen sonra bu bölmeyi inşa ettiler. Burası onların uzun süreler boyunca meseleler üzerine düşünebilecekleri, güvenli, sağlam ve kutsal bir inziva köşesiydi. Sizin ırkınıza nasıl çobanlık edecekleri hakkındaki birçok önemli ve kalıcı kararı bu odada vermişlerdir.

Eph, “O halde hepsi bir aldatmacaydı,” dedi. “Özgürlük yanılsamasıydı. Bizim aracılığımızla gezegeni şekillendirdiler, bizi fosil yakıtları ve nükleer enerji kullanmaya yönlendirdiler. Sera gazları yaratmamızı sağladılar. İşlerine nasıl geliyorsa o şekilde davranmamızı... Dünyayı ele geçirmek, yeryüzüne hâkim olmak için hazırlık yapıyorlardı. Bu olanlar zaten yaşanacaktı.”

Fakat bu şekilde değil. Kötü çobanların yanı sıra, sürüleriyle ilgilenen iyi çobanların da olduğunu anlamamız gerekiyor. Çiftlik hayvanlarının asaletini koruyabilecek başka yöntemler de var.

“Her şey yalan olsa bile.”

Eğer sonuna dek mantık çerçevesinde düşünülecek olursa, tüm inanç sistemleri özenle yaratılmış yalanlardan ibarettir.

Eph alçak sesle, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı, fakat oda bir amfiteyatroyu andırıyordu. Herkes onu duyup, başlarını Eph’e doğru çevirdi. “İyi huylu da olsa, diktatör diktatördür. Senin başını okşamayı ya da kanını akıtması hiçbir şeyi değiştirmez.”

En başından beri tamamen özgür olduğuna gerçekten inanıyor muydun?

Eph, “İnanıyordum,” dedi. “Hepsi bir aldatmaca bile olsa, ekonominin insan kanına değil, metal destekli para birimine dayalı olmasını tercih ederim.”

Hataya düşme, tüm para birimleri nihayetinde kandır.

“Karanlığın hüküm sürdüğü gerçek dünyada yaşayacağıma,

ışıklı bir hayal dünyasında yaşamayı yeğlerim.”

Duruma bir şey kaybetmiş kişilere özgü bir bakış açısıyla yaklaşmayı sürdürüyorsun. Fakat bu dünya her zaman onlara aittir.

Fet Doğan'ın cümlesini düzelterek, “Her zaman onlara aitti,” dedi. “Sonunda onların bizden de daha salak oldukları ortaya çıktı.”

Bay Quinlan koşulları göz önüne alarak Fet'e karşı sabırlı bir yaklaşım sergiledi.

İçten yıkıma uğradılar. Bu tehlikenin farkında olmalarına karşın, onunla başa çıkabileceklerine inandılar. Bireyin kendi topluluğu içindeki çatışmaları göz ardı etmesi daha kolaydır.

Bay Quinlan konuşmaya devam etmeden önce kısa bir süre Eplı'e baktı.

Efendi'ye göre, kayıtlı tüm insan tarihini bir dizi test yayını olarak görmek yapılabilecek en doğru şey. Nihai başarıya ulaşmak için hazırlık yapmak amacıyla, zaman içinde gerçekleştirilmiş deneyler dizisi olarak...Roma İmparatorluğumun yükseliş ve düşüş dönemlerinde Efendi oradaydı. Fransız Devrimi'nden, Na- polyon savaşlarından birçok şey öğrendi. Toplama kamplarında vakit geçirdi. Sıra dışı bir sosyolog gibi sizin aranızda yaşayıp, çöküşünüzü tasarlayabilmek üzere, sizden ve sizin hakkınızda öğrenebileceği her şeyi öğrendi. Zaman örüntülerini... Eldritch Palmer gibi nüfuzlu güç simsarlarıyla işbirliği yapmayı, onları yoldan çıkarmayı öğrendi. Gücün matematiksel bir formülünü geliştirdi. Vampirler, insanlar ve muhafızlar arasındaki mükemmel dengeyi buldu.

Diğerleri bu sözleri hazmettiler. Fet, “Yani senin türün, Kadimler başarısızlığa uğradı. Bizim türümüz de öyle... Asıl soru ise, bu konuda ne yapabiliriz?”

Bay Quinlan bir tür sunağa, üzerine her biri bir kola kutusundan daha büyük olmayan, altı yuvarlak, tahta kap yerleştirilmiş granit bir masaya doğru ilerledi. Eph'in gece görüşlü gözlüğünün merceği ardında, içlerinde sanki bir ışık ya da ısı kaynağı varmış gibi, tüm kapların hafifçe parladığı görünüyordu.

Bunlar. Bunları üzerimizde taşımalıyız. Tüm Kadimlerin

kalıntılarını toplamak amacıyla, geçen iki yılın çoğunu Eski Dünyaya geçiş için olanak sağlayarak ve oraya yolculuk ederek geçirdim. Edindiğim bilgiler doğrultusunda, onları beyaz meşe kaplara yerleştirdim.

Nora, “Dünyayı mı dolaştın? Avrupa’ya ve Uzak Doğu’ya mı gittin?” diye sordu.

Bay Quinlan başını salladı.

“Durum...oralarda da aynı mıydı? Tüm dünyada?”

Aşağı yukarı. Bölge ne kadar gelişmişse, var olan altyapı ne kadar güçlüyse, dönüşüm de o ölçüde etkiliydi.

Eph altı tahta kül vazosuna yaklaştı. “Onları neden saklıyorsun?” dedi.

Bilgiler bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Ne amaçla olduğundan bahsetmediler.

Eph başka birinin de bunu sorgulayıp sorgulamadığını görmek için etrafına bakındı. “Yani kendini büyük riske atarak dünyayı dolaşip onların küllerini topladın ve bunu neden yaptığını hiç merak etmedin mi?”

Bay Quinlan kırmızı gözleriyle Eph’e baktı.

Şimdiye dek hayır.

Eph küller hakkında bildiklerini açıklaması için ona biraz daha baskı yapmak istese de dilini tuttu. Vampirin telepatik yetisinin ne kadar gelişkin olduğunu bilmiyor, zihninin okunup, tüm bu çabaları sorguladığının anlaşılmasını istemiyordu. Çünkü Efendi’nin teklifinin cazibesine kapılmamak için hâlâ mücadele ediyordu. Eph Bay Quinlan’m ona gizli yerini göstermesine izin verdiği için, kendini bir casus gibi hissediyordu. Zaten bildiklerinden daha fazlasını öğrenmek istemiyordu. Hepsine ihanet edebilecek konumda olmak onu korkutuyordu. Oğlu karşılığında onlardan ve dünyadan vazgeçmekten, bu alışverişin bedelini ruhuyla ödemekten korkuyordu. Bunu düşünmek bile terlemesine, huzursuzluğa kapılmasına yol açıyordu.

Büyük yeraltı odasında duran diğerlerine baktı. Efendi’nin iddia ettiği gibi, içlerinden biri şimdiden yoldan çıkmış mıydı?

Yoksa bu, Efendi'nin Eph'in direncini kırmak için söylediği yalanlardan biri miydi? Eph sanki gece görüşlü gözlüğü, onların ihanetinin göğüslerinden yayılan kötü niyetli bir lekeye benzer, fark edilebilir izini ortaya serebilecekmiş gibi hepsini sırayla inceledi.

Fet Bay Quinlan'a dönerek, "Peki bizi neden buraya getirdin?" diye sordu.

Şimdi külleri topladığım ve Lumen'i okuduğum için harekete geçmeye hazırım. Ejendi'yi yok etmek için çok az zamanım kaldı, fakat bu sığınak bizim onu gözümüzün önünde tutmamıza olanak sağlıyor. Onun gizlenme yerinin yakınında olmamıza fırsat veriyor.

Fet meraklı bir ses tonuyla, "Dur bir dakika..." dedi. "Efendi'yi yok etmek senin de yok olmana yol açmayacak mı?"

Tek yolu bu.

"Ölmek mi istiyorsun? Neden?"

Basit ve dürüst bir yanıt vermem gerekirse, yorgunum. Ölümsüzlük benim için cazibesini yüzyıllar önce kaybetti. Aslında, her şeyin gözümde cazibesini yitirmesine yol açtı. Sonsuzluk can sıkıntısını da beraberinde getiriyor. Zaman bir okyanus, ben de karaya çıkmak istiyorum. Bu dünyadaki tek ışıltı -tek umut kaynağım- yaratıcıyı yok etme potansiyelimdir. İntikam alma isteğim...

Bay Quinlan bildiklerinden bahsetti. Lumen'den edindiği bilgileri aktardı. Basit terimler kullanarak, elinden geldiğince açık konuşmaya özen gösterdi. Kadimlerin kökenini, kökenlerinin bulunduğu bölgelerden bahseden miti ve Efendi'nin dünyaya geldiği yer olan "Karanlık Bölge"yi bulmalarının önemini açıkladı.

Gus'ı en çok etkileyen bölüm, üç baş meleğin -Cebail, Mi- kail ve unutulmuş üçüncü melek Ozryel'in- Sodom ve Gomore şehirlerini yok etmek için Tanrı'nın emriyle dünyaya yollanması hakkındaydı.

Gus kendini intikam melekleriyle özdeşleştirerek, "Tanrı'nın bıçkınları," dedi. "Fakat ne düşünüyorsunuz? Melekler mi?"

Gerçekten mi? Beni bu kadar zorlama, *hennano*

Fet omuz silkti. “Setrakian neye inanıyorsa, ben de ona inanıyorum. Onun da kitaba inandığı ortada.”

Gus ona hak verse de, henüz bu konunun peşini bırakabilecek durumda değildi. “Eğer bir Tanrı ya da melek suikastçılar gönderebilecek bir şey varsa o halde ne bekliyor? Ya tüm bunlar bir hikâyeden ibaretse?”

Fet, “Eylemlerle desteklenmiş hikâyeler,” dedi. “Efendi Ozryel’in bedeninin altı parçasının gömülü olduğu yerleri - Kadimlerin kökenlerini- belirledi ve onları böyle bir işlevi yerine getirebilecek tek gücü kullanarak yok etti. Nükleer patlamayı... Kutsal toprakları tahrip edebilecek kadar güçlü olan, dünya üzerindeki tek tanrısal enerjiyi...”

Efendi bu sayede sadece rakiplerini ortadan kaldırmakla kalmayıp, eskisinin altı katı daha güçlü bir hale geldi. Onun yok etmeyi değil, korumayı amaçlayarak, hâlâ kendi kökenini aradığını biliyoruz.

Nora, “Harika. O halde sadece parçanın gömüldüğü bölgeyi bulmamız gerekiyor,” dedi. “Efendi’den önce bölgeye ulaşmamız, üzerine küçük bir nükleer santral kurmamız, sonra da orayı havaya uçurmamız gerekiyor. Öyle mi?”

Fet, “Ya da bir atom bombası patlatmamız gerekiyor,” dedi.

Nora kabaca güldü. “Bu kulağa gerçekten eğlenceli geliyor.”²⁰

Başka kimse gülmedi.

Nora, “Lanet olsun,” dedi. “Atom bombanız var.”

Fet sıkılğan bir tavırla, “Fakat ateşleyicisi yok,” diyerek Gus’a baktı. “Bu soruna bir çözüm getirmeye çalışıyoruz, değil mi?”

Gus Fet kadar hevesli olmayan bir ifadeyle karşılık verdi. “Adamım Creem, onu hatırladın mı? Gümüş takılar takan, büyük, şişman bir kamyonu andıran çete üyesi. Durumdan ona söz ettiğimde, anlaşma yapmaya hazır olduğunu söyledi. Jersey’deki tüm karaborsa onun kontrolünde. Sorun şu ki, o özünde hâlâ bir

20 İspanyolca, “kardeşim.” -*çn*

uyuşturucu satıcısı... Kural tanımayan bir adama güvenemiyorum.”

Fet, “Eğer havaya uğuracağımız bir hedef yoksa, tüm bunların pek de önemi yok,” dedi. Bay Quinlan’a baktı. “Değil mi? *Lumen*’i görmeyi bu yüzden istedin. Onu okuyarak bizim ulaşamadığımız bir bilgi edinebileceğini düşündün.”

Sanırım hepiniz gökyüzündeki işareti gördünüz.

Bay Quinlan biraz duraksadıktan sonra, gözlerini Eph’in üzerine dikti. Eph, Doğan onun ruhunun tüm sırlarını okuyabiliyormuş gibi hissetti.

Tasarım, koşulların ve örgütlerin sınırlarının ötesinde yer alır. Gökyüzünden düşen şeyin ne olduğunun bir önemi yok. Çağlar önce kehanette bulunulmuş, kökenin bulunduğu bölgeyi göstermesi gereken bir alametti o. Yakındayız- Bir düşünün - Efendi de bu yüzden buraya geldi. Doğru yerde ve doğru zamandayız- Onu bulacağız.

Gus itiraz etti. “Saygısızlık etmek istemem ama anlamıyorum. Yani, eğer hepiniz gidip bir kitabı okumak istiyorsanız ve orada kahrolası bir vampiri katletmenize yardımcı olacak küçük ipuçları bulacağınızı düşünüyorsanız, size engel olmayayım. Rahat sandalyelere oturun. Fakat ben ne mi düşünüyorum? Bana kalırsa bu kral kan emiciyle yüzleşip onun kıcını havaya uğurmanın bir yöntemini bulmalıyız. Yaşlı adam bize yolu gösterdi, fakat aynı zamanda, bu mistik ıvır zıvırlar bizi şu anda bulunduğumuz duruma getirdi -açlık çeken, avlanılan, sıçanlar gibi yaşıyan insanlara dönüştük.” Gus bu eski odada biraz bunalmış, volta atmaya başlamıştı. “Elimde Efendi’nin video kaydı var. Belvedere Şatosu’nda. Bence bombanın parçalarını bir araya getirip, bu işi doğrudan halletmeliyiz.”

Eph, “Oğlum orada,” dedi. “Sadece Efendi yok.”

Gus, “Senin veledini umursuyor gibi bir halim mi var?” dedi. “Yanlış bir izlenime kapılmanı istemem çünkü umursamıyorum.”

Fet, “Herkes sakın olsun. Eğer bu fırsatı kaçıırırsak, her şey sona erer. Bir daha hiç kimse Efendiye yaklaşılamaz.”

Fet sessizliği ve hareketsizliğiyle kendisine katıldığını belirten Bay Quinlan'a baktı.

Gus kaşlarını çatısa da itiraz etmedi. Fet'e ve daha da önemlisi Bay Quinlan'a saygı duyuyordu. "Yeryüzünde bir delik açarsak Efendi'nin ortadan kaybolacağını söylüyorsunuz. Eğer işe yarayacaksa, buna varım. Fakat ya yaramazsa? Öylece pes mi edeceğiz?"

Gus haklıydı. Diğerlerinin sessizliği bu durumu onaylar nitelikteydi.

Gus, "Ben pes etmem," dedi. "İmkânı yok."

Eph ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Akıma bir fikir gelmişti. Kendini bundan vazgeçirmeye fırsat vermeden konuşmaya başladı.

"Bir yolu olabilir," dedi.

Fet, "Neyin bir yolu olabilir?," diye sordu.

"Efendi'ye yaklaşmanın. Şatosunu kuşatmaya gerek kalmadan. Zack'i tehlikeye atmadan. Onu kendimize çekmemize ne dersiniz?"

Gus, "Bu saçmalık da neyin nesi?" dedi. "Aniden bir plan mı kurdun, *hombre!*" Gus diğerlerine bakıp gülümsedi. "İyi bir plan olsa gerek."

Eph ses tonunu kontrol edebilmek için yutkundu. "Efendi bir sebepten ötürü benimle iletişim kurdu. Oğlum elinde. Ona değiş tokuş edebileceğimiz bir şey önersem nasıl olur?"

Fet, "*Lumen,*" dedi.

Gus, "Bu düpedüz saçmalık," dedi. "Neyin peşindesin?" Eph ellerini kaldırıp havada sallayarak, teklif etmek üzere olduğu şey üzerine sabırla ve ciddiyetle düşünülmesini istedi. "Beni bir dinleyin. Her şeyden önce, onun yerine sahte bir kitap koyacağız. Onu sizden çaldığımı ve değiş tokuş etmek istediğimi söyleyeceğim. Zack'in karşılığında."

Nora, "Bu çok tehlikeli değil mi? Ya Zack'in başına bir şey gelirse?" dedi.

"Büyük bir risk almış olacağım, fakat eğer hiçbir şey yapmazsam onun bana geri verileceğini de sanmıyorum. Ama

Efendi yi yok edebilirsek...her şey sona erer.”

Gus bunu yutmamıştı. Fet endişeli görünüyor, Bay Quinlan bu konudaki fikrini kesinlikle belli etmiyordu.

Fakat Nora başını sallıyordu. “Sanırım bu işe yarayabilir.” Fet ona baktı. “Ne? Belki de bu konuda baş başa konuşmalıyız.”

Eph’in yarasına tuz basma fırsatım asla kaçırmayan Gus, “Bırak da kadının konuşsun,” dedi. “Ne söyleyeceğini duyalım.”

Nora, “Sanırım Eph onu kendine çekebilir. Haklı. Onun bir özelliği, Efendi’nin istediği ya da korktuğu bir yönü var. Gök-yüzündeki o ışık aklıma gelip duruyor. Orada bir şeyler oldu.” Eph sırtından ensesine uzanan yakıcı bir coşkunun içinde kabardığını hissetti.

Nora, “işe yarabilir,” dedi. “Eph’in bize ihanet etmesi mantıklı görünüyor. Eph’i ve sahte *Lumen*’i kullanarak Efendi’yi kendimize çekeriz. Onu savunmasız bırakarak tuzağa düşürebiliriz.” Eph’e baktı. “Eğer böyle bir şeye hazır olduğunu düşünüyorsan.”

Eph, “Başka bir seçeneğimiz olmadığına göre...” dedi.

Nora sözlerine devam etti. “Bu son derece tehlikeli. Çünkü eğer başarısız olursak ve Efendi seni ele geçirirse...her şey sona erer. Bildiğin her şeyi o da bilecektir; nerede olduğumuzu, bizi nasıl bulacağını... İşimiz biter.”

Diğerleri bu konuyu uzun uzadıya düşünürken Eph hareket etmeden durdu. Kafasında bariton bir ses yankılandı: *Efendi sandığından çok daha kurnazdır.*

Nora Bay Quinlan’a dönerek, “Efendi’nin sinsiliğinden şüphem yok,” dedi. “Fakat bu onun reddedemeyeceği bir teklif değil mi?”

Doğan’ın sessizliği bunu kabullendiğini, fakat onlarla tamamen aynı fikirde olmadığını açığa vuruyordu.

Eph Bay Quinlan’ın gözlerini üzerinde hissetti. Darmadağın olmuştu. Bu durumun kendisine esneklik kazandırdığını hissediyordu: İhanet etme potansiyelini kullanabilir ya da gerçekten işe yarayacak gibi görünürse plana sadık kalabilirdi. Fakat şimdi zihninde ona sıkıntı veren başka bir soru vardı.

Gece görüşlü gözlüğünün aydınlattığı, eski sevgilisinin yüzünü

inceledi. İhanet ettiğini açığa vuran bir iz arıyordu. Nora bir hain miydi? Kan kampında kaldığı kısa süre içerisinde onu ele mi geçirmişlerdi?

Saçmaydı bu. Annesini öldürmüşlerdi. İkiyüzlü davranmak için hiçbir sebebi yoktu.

Sonunda, her ikisinin de her zaman sahip olduğunu umduğu dürüstlüğe sahip olmaları için dua etti.

Eph, “Bunu yapmak istiyorum,” dedi. “Aynı anda iki yönde de ilerlemiş oluruz.”

Tehlikeli bir ilk adımın atıldığının hepsi farkındaydı. Gus’ın şüphe duyuyormuş gibi bir hah olmasına karşın, o bile planı gerçekleştirmek konusunda istekli görünüyordu. Plan doğrudan eyleme geçilmesini gerektiriyordu. Üstelik Gus Eph’e kendisini asabileceği bir ip uzatmak konusunda hevesliydi.

Doğan tahta kapların her birini koruyucu plastik dosyalara koyup, onları deri bir çantaya yerleştirmeye başladı.

Fet, “Durun,” dedi. “Çok önemli bir şeyi unutuyoruz.”

Gus, “Nedir o?” diye sordu.

“Efendi’ye bu teklifi nasıl yapacağız? Onunla nasıl iletişime geçeceğiz?”

Nora Fet’in bandajlanmamış omuzuna dokunarak, “Bunu yapmamızın mükemmel bir yöntemini biliyorum,” dedi.

İSPANYOL HARLEM’İ

Queens’ten Manhattan’a giren tedarik kamyonları, Doğu Nehri’nin üzerindeki Queensboro Köprüsü’nden geçip şehir merkezine uzanan açık yolda ilerledikten sonra ya güneydeki İkinci Cadde’ye, ya da kuzeydeki Üçüncü Cadde’ye dönerlerdi.

Bay Quinlan köprü’nün kırk blok doğusundaki, Doksan Yedinci ve Doksan Sekizinci caddelerin arasında, George Washington Evleri’nin önündeki kaldırımda duruyordu. Doğan vampir başını örten kapüşonuyla çiseleyen yağmurun altında beklerken, arada sırada geçen araçları izliyordu. Konvoyları görmezden geliyordu. Stoneheart kamyonlarını ve araçlarını da öyle. Bay Quinlan’ın en

büyük endişesi Efendi'yi bir şekilde alarma geçirmektir.

Fet ve Eph ilk ev bloğunun girişindeki gölgeler arasında duruyorlardı. Geçen kırk beş dakika içinde, yaklaşık on dakikada bir geçen araçlar görmüşlerdi. Farlar onları umutlandırıyor, Bay Quinlan'ın ilgisizliği ise altüst ediyordu. Böylece karanlık girişte yağmurdan korunarak, fakat ilişkilerindeki tuhaf durumun bilincine vardıkları için sarsılmış bir halde dikiliyorlardı.

Fet yeni cesurca planlarını aklından geçiriyor, onun işe yarayacağı konusunda kendini ikna etmeyi deniyordu. Başarıya ulaşmaları son derece küçük bir ihtimal gibi görünüyordu, fakat diğer yandan, önlerine dizilmiş, değerlendirilmeyi bekleyen düzinelerce başka ihtimalin olduğu da söylenemezdi.

Efendi'yi öldürmek... Bunu daha önce yarattığı gün ışığına çıkararak yapmayı denemişler, fakat başarılı olamamışlardı. Setrakian'ın ölmek üzereyken, Fet'in pıhtılaşma önleyici kemirgen zehrini kullanarak onun kanını zehirlemesine rağmen, Efendi sadece insan taşıyıcısını değiştirerek, başka bir sağlıklı insanın biçimine bürünmüştü. Yaratık yenilmez görünüyordu.

Buna rağmen, ona zarar vermişlerdi. İki kez. Yaratığın asıl biçimi ne olursa olsun, görünüşe göre varlığını sürdürebilmek için bir insanın bedenini ele geçirebilmesi gerekiyordu. Ve insanlar yok edilebilirdi.

Fet, “Bu sefer başarmalıyız. Elimize asla daha iyi bir fırsat geçmeyecek,” dedi.

Tedbirli bir görünümü vardı. Belki plan konusunda şüphelere kapılmıştı, belki de bu halinin başka bir sebebi vardı. Eph'in güvenilmez tutumu aralarının açılmasına yol açmıştı, fakat Nora meselesi ilişkilerine tamiri mümkün olmayan bir darbe indirmişti.

Artık Fet'in en büyük endişesi, Eph'in ona duyduğu öfkenin gösterdikleri çabalar üzerinde olumsuz bir etki yaratma ihtimaliydi.

Fet, “Hiçbir şey geçmedi,” dedi. “Nora'yla benim aramda.

Eph, “Biliyorum,” diye karşılık verdi. “Fakat onunla benim aramda *her şey* geçti. Hepsi sona erdi. Bunun farkındayım. Seninle bu konu hakkında konuşacağımız ve hatta belki yumruklaşacağımız

zaman da gelecek. Fakat bunu şimdi yapamayız. Şimdi buna odaklanmalıyız. Tüm kişisel hislerimizi bir kenara bırakalım... Bak, Fet, bir ikiliyiz. Ya seninle, ya da Gus'la olmayı seçecektim. Seni tercih ettim.”

Fet, “Aynı fikirde olduğumuza sevindim,” dedi.

Farlar bir kez daha belirdiği sırada, Eph ona karşılık vermek üzereydi. Bu sefer, Bay Quinlan caddeye çıktı. Kamyon bir insanın onu kimin kullandığını anlayamayacağı kadar uzaktaydı, fakat Bay Quinlan bunu biliyordu. Kamyonun farları onu aydınlatırken, yolun ortasında durmaya devam etti.

Yol kurallarından biri de, herhangi bir vampirin insanlar tarafından kullanılan bir araca el koyabilmesiydi. Bu durumun, eski Birleşik Devletler’de bir asker ya da polisin siviller üzerindeki hâkimiyetinden bir farkı yoktu. Bay Quinlan uzun orta parmağını ve kırmızı gözlerini ortaya sererek elini kaldırdı. Kamyon durdu ve motor hâlâ çalışmaya devam ederken, kalın bir paltonun altına koyu renkli bir takım elbise giymiş Stone- heart çalışanı olan şoför, sürücü bölmesinin kapısını açtı.

Bay Quinlan şoföre yaklaşıırken, yolcu koltuğu Fet’in görüş açısını kapatarak onun Doğan’ı görmesini engelledi. Fet bölmenin içindeki şoförün aniden irkildiğini gördü. Bay Quinlan kapıdan içeri girdi. Yağmurla lekelenmiş camların ardından boğuşuyormuş gibi görünüyorlardı.

Fet, “Haydi,” deyince, Eph’le birlikte gizlendikleri yerden çıkıp yağmurun altına koştular. Sular sıçratarak kaldırımdan inip kamyonun sürücü bölmesine ulaştılar. Fet tam Bay Quinlan’a çarpmak üzereyken, mücadele edenin Bay Quinlan olmadığını görerek son anda geri çekildi. Şoför çırpınıyordu.

Bay Quinlan boğazının dibinden korkutucu çenesine uzanan, sivri uçlu iğnesini ortaya çıkarmış, onu insan şoförün boynuna batırmıştı.

Fet hızla geri çekildi. Yanına gelen Eph de olanları görmüş, paylaştıkları tiksinti ikisi arasında anlık bir bağ kurulmasına yol açmıştı. Bay Quinlan gözlerini, yüzü dehşet dolu bir ifadeyle donup

kalmış şoförün gözlerine kenetleyerek hızla beslendi.

Bu olay Fet açısından, Bay Quinlan'ın her an ne kadar hızlı bir biçimde onların -içlerinden herhangi birinin- aleyhine dönebileceğinin hatırlatıcısı olmuştu.

Fet beslenme vaktinin sona erdiğinden emin olana dek o yöne bakmadı. Bay Quinlan'ın ağzından içeri giren, yuttuğu bir hayvanın tüysüz kuyruğunu andıran iğnesinin ince ucunu gördü. Enerjiyle dolan Bay Quinlan, ölü Stoneheart şoförünü kamyonun çıkartıp, bir giysi yığını gibi kolayca taşıyarak yolun kenarına bıraktı. Kapı eşiğindeki gölgeler arasında, merhametli ve işini kolaylaştıran sert bir hareketle adamın boynunu kırdı.

Yeniden onların yanına dönmeden önce, tahrip olmuş cesedi kapı eşiğinde bıraktı. Başka bir araç caddeye girmeden ilerlemeleri gerekiyordu. Eph ve Fet onu kamyonun arkasında karşıladılar. Fet kilitlenmemiş kopçayı açıp sürgülü kapıyı kaldırdı.

Kamyonun arkasında buzdolabı vardı. Fet, “Şansa bak,” dedi. Önlerinde en azından bir, belki de iki saat sürecek bir yol vardı ve kamyonun ön tarafında yolculuk ederken görülmemeleri gerektiği için, Fet’le Eph bu süreyi üşüyerek geçireceklerdi. İçeri tırmanıp mukavva parçalarını hışırdatan Fet, “Doğru düzgün yiyecek bile yok,” dedi.

Bay Quinlan lastik bandı çekip kapıyı kapatarak, Fet ve Eph’i karanlığa hapsetti. Fet havalandırma delikleri olup olmadığını kontrol edip, onları görünce rahatladı. Şoför kapısının kapandığını, kamyonun vites değiştirdiğini duyduktan sonra, araç öne atılırken sarsıldılar.

Fet çantasının içinde fazladan bir yün kazak bulup onu giyerek, paltosunun düğmelerini üzerinden ilikledi. Yere birkaç mukavva serip, çantasının yumuşak kısmını başının altına yerleştirerek rahatlamaya çalıştı. Duyduğu seslere bakılırsa, Eph de aynı şeyi yapıyordu. Kamyonun hareket ederken çıkardığı sesler ve titreşimlerin sohbet etmelerini engellemesi işine gelmişti.

Fet kollarını kavuşturup zihnini boşaltmaya çalıştı. Nora’ya odaklandı. Normal koşullar altında, onun niteliklerine sahip bir

kadını cezbetmesinin neredeyse imkânsız olduğunu farkındaydı. Savaş zamanları, bazen ihtiyaçlar, bazen zorunluluklar yüzünden, nadiren de kader vasıtasıyla erkek ve kadınları bir araya getiriyordu. Fet aralarındaki çekimin son seçenekten kaynaklandığına güveniyordu. Savaş zamanı insanların kendilerini bulmaları da söz konusuydu. Fet en iyi halinin en kötü koşullarda ortaya çıktığını keşfederken, Eph'in ise zaman zaman kendini tamamen kaybettiğini fark etmişti.

Nora da onlarla birlikte gelmek istemiş, fakat Fet onu Gus'la birlikte geride kalması gerektiği konusunda ikna etmişti. Bunun sebebi sadece Nora'nın enerjisini korumasını sağlamak değil, aynı zamanda eğer Bames'ı bir daha görürse kendini ona saldırmaktan alıkoyamayacağını, bu yüzden planlarını tehlikeye sokacağını bilmesiydi. Ayrıca, Gus kendi önemli görevini yerine getirirken yardıma ihtiyaç duyacaktı.

Nora daha sakın bir anda kel kafasını ovuşturarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sormuştu.

Fet onun uzun saçlarını özlese de, sade yüzünün de güzel ve özel bir görünümü vardı. Onun başının arkasındaki düzgün eğimi, ensesinden omuzlarının başlangıcına uzanan zarif çizgiyi beğeniyordu.

“Yeniden doğmuş gibi görünüyorsun,” dedi.

Nora kaşlarını çatı. “Ucube gibi değil mi?”

“İlla bir şey söylemem gerekiyorsa, biraz daha narin. Daha kırılgan.”

Nora şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Daha kırılgan olmamı mı istiyorsun?”

Fet samimi bir tavırla, “Eh, sadece benim yanmadayken,” dedi.

Bu cümle ikisinin de gülümsemesine yol açtı. Artık gülümsedikleri anlar nadir yaşanır olmuştu. Bu karanlık günlerde gülümsemeler de yiyecekler kadar kısıtlıydı.

Fet, “Bu planı sevdim,” dedi. “Çünkü bazı olasılıkları da beraberinde getiriyor. Fakat aynı zamanda endişeliyim.”

Nora onu anlayarak ve düşüncesine katılarak, “Eph hakkında,” dedi. “Ya kazanacak ya da kaybedeceğiz. Ya darmadağın olacak ve bununla başa çıkmamız gerekecek, ya da durumu kurtaracak.”

“Bence bunu başaracak. Başarmak zorunda. Başka seçeneği yok.”

Nora buna ikna olmasa da, Fet’in Eph’e beslediği inanç karşısında hayranlık duydu.

Serin başına yeniden dokunarak, “Saçım uzamaya başladığında, bir süre çete üyesi bir erkek fatma gibi görüneceğim,” dedi.

Fet onu bu şekilde gözünün önüne getirerek omuz silkti. “Bununla baş edebilirim.”

“Ya da belki kafamı tıraş eder, böyle kalmayı sürdürürüm. Zaten çoğu zaman şapka takıyorum.”

Fet, “Ya hep ya hiç,” dedi. “Tam da senden beklenecek bir tutum.”

Nora örgü şapkasını bulup onu başına geçirdi. “Rahatsız olmaz mısın?”

Fet’in umursadığı tek şey, Nora’nın bu konudaki fikrini sormasıydı. Onun planlarının bir parçasıydı.

Soğuk, sarsılan kamyonun içinde, Fet kollarını sanki ona sarılıyormuş gibi sıkıca kavuşturarak uykuya daldı.

STAATSBURG, NEVVYORK

Sürgülü kapı açılınca, Bay Quinlan orada durup onların ayağa kalkmasını izledi. Fet katılmış dizleri ve üşümüş bacaklarıyla aşağıya atlayıp, kan dolaşımını hızlandırmak için hareket etti. Eph ise kamyonun inip, hâlâ gidecek uzun yolu olan bir otostopçu gibi, sırtında çantasıyla ayakta durdu.

Kamyon toprak bir yolun kenarına ya da uzun, özel bir garaj yolunun ucuna, sokaktan yeterince uzak, çıplak ağaçların gövdeleri tarafından gözden saklanan bir noktaya park edilmişti. Yağmur dinmişti ve toprak ıslak olmasına karşın çamurlu değildi. Bay Quinlan hiçbir açıklama yapmadan aniden koşarak uzaklaştı. Fet

kendilerinin de onu takip edip etmemesi gerektiğini düşünse de, önce ısınması gerektiğine karar verdi.

Yanında duran Eph, tamamen uyanık görünüyordu. Hevesli bir hali olduğu söylenebilirdi. Fet kısa bir an boyunca, Eph'in bu şevkinin kullandığı ilaçlardan mı kaynaklandığını merak etti. Fakat hayır, bakışları netti.

Fet, Hazır görünüyorsun,” dedi.

Eph, “Öyleyim,” diye karşılık verdi.

Bay Quinlan kısa süre sonra geri döndü. Yine de ürkütücü bir görünümü vardı: Soluğundan değil, kafa derisinden ve kapüşonunun içinden buharlar yükseliyordu.

Girişte birkaç koruma, kapıda ise daha fazlası var. Efendi'nin alarma geçirilmesini önleyebileceğimizi sanmıyorum. Fakat belki de, planımızı düşünecek olursak, bu o kadar da talihsiz bir durum değildir:

Fet, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Plan hakkında. Doğruyu söyle. Bir şansımız var mı?”

Bay Quinlan yapraksız dalların arasından karanlık gökyüzüne baktı. *Başvurmaya değer bir hile. Efendi'yi kendimize çekmek mücadelenin ilk yansı olacak.*

Fet, “Onu yenmek ise ikinci...” dedi. Doğan vampirin hâlâ yukarıya bakan, ifadesiz yüzüne göz attı. “Peki ya sen? Efendi karşısında bir şansın var mı?”

Tarih bu konuda başarısız olduğumu kanıtladı. Efendi'yi yok etmeyi başaramadım, Efendi de beni yok etmeyi başaramadı. Dr. Goodweather gibi, benim de ölmemi istiyor. Böyle bir ortak noktamız var: Tabii ki, benim yem vazifesi görmem, bir numara çevirdiğimizi hemen anlamasına yol açacaktır

“İnsanlar tarafından yok edilemiyorsun. Fakat Efendi seni yok edebiliyor. Bu yüzden belki o canavar da senin karşında savunmasızdır.”

Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, daha önce onu bir nükleer silahla öldürmeyi hiç denemedim.

Harekete geçmek için sabırsızlanan Eph, gece görüşlü gözlüğünü başına taktı. “Hazırım,” dedi. “Hadi, kendimi bunu

yapmaktan vazgeçiremeden yapalım şu işi.”

Fet başını sallayıp askılarını çekiştirerek, sırtındaki çantayı yukarı çekti. Bay Quinlan’ı takip ederek ağaçların arasından geçtiler. Doğan vampir yönünü bulmak için içgüdülerine başvuruyordu. Fet ilerlediği yolu göremese de, Bay Quinlan’a güvenmek kolaydı -fazla kolaydı. Doğan olsun ya da olmasın, Fet o güne dek bir vampirin yanında tedbiri elden bırakabileceğine hiç inanmamıştı.

Önlerinde bir vınlama duydu. Ağaçlar seyreلمeye başladı ve bir düzlüğün sınırına ulaştılar. Vınlama sesi Barnes’in oturduğu malikâneye enerji sağlayan bir -belki de iki- jeneratörden yükseliyordu. Ev kocaman, arazisi ise oldukça genişti. Arazinin sağ arka tarafında duruyor, geniş bir at çitinin çevrelediği arka bahçeye ve içindeki binici yoluna bakıyorlardı.

Jeneratörlerin sesi çıkardıkları gürültünün çoğunu bastırıyordu, fakat vampirlerin ısıya duyarlı gece görüşlerine yakalanmamaları imkânsızdı. Bay Quinlan elini uzatarak işaret verince, Fet ve Eph geride durup ağaçların arasından geçen Doğan vampirin gövdelerinin ardına saklanarak arazinin etrafında dolaşmasını izlediler. Fet onu hemen gözden kaybetti ve sonra geniş düzlüğün dörtte üçünü aşmış Bay Quinlan aniden ağaçların arasında belirdi. Hızla ve kendine güvenerek, fakat koşmadan, uzun adımlarla ilerliyordu. Yakındaki korumalar Bay Quinlan’ı fark ederek yan kapının önünde durmayı bırakıp onu karşılamaya gittiler.

Fet düşmanın dikkatini dağıtan durumları fark etmekte gecikmezdi. Eph’e, “Şimdi ya da hiçbir zaman,” diye fısıldadı.

Dalların arasından, düzlüğün gümüşü karanlığına fırladılar. Vampirlerin gümüşün varlığını hissedeceklerinden korktuğu için, henüz kılıcını çekmeye cesaret edemiyordu. Görünüşe bakılırsa Bay Quinlan korumalarla iletişim kuruyor, Fet ve Eph yumuşak, ölü, gri çimenlerin üzerinde koşarken, korumaların sırtlarının onlara dönük olmasını sağlıyordu.

Fet altı metre ötedeyken, korumalar arkalarındaki tehdidi hissettiler. Onlar geri dönerken Fet kılıcım sırt çantasından çıkardı -

onu sağlam koluyla tuttu- fakat Bay Quinlan vampir korumaların boyunlarındaki kasları ve kemikleri hızla sıkıp parçalarken hayal meyal görülen güçlü kollarıyla onları alt etti.

Fet tereddüt etmeden aradaki mesafeyi kapatıp kılıcıyla iki yaratığın da işini bitirdi. Quinlan telepatik alarımın henüz gönderilmediğini biliyordu, fakat kaybedecek zamanları yoktu.

Bay Quinlan peşine takılan Fet’le birlikte diğer korumaları aramaya koyulurken, Eph korunmayan yan kapıya doğru ilerledi.

Barnes en çok ikinci kattaki oturma odasını seviyordu. Kitaplarla kaplı duvarlar, geniş meşe raflı çinili şömine, rahat bir koltuk, kehribar rengi ışık yayan yer lambası ve kusursuz bir cam balon gibi görünen brendi kadehinin üzerine yerleştirildiği kenar sehpası...

Üniformasının gömleğinin üstteki üç düğmesini açıp, Alexander brendisinin üçüncü kadehini bitirdi. Şimdi büyük bir lüks sayılan taze krema, bu çökeltili karışımın yoğun ve tatlı olmasını sağlıyordu.

Barnes koltuğundan kalkmadan önce derin bir nefes aldı. Koltuğun kadife koluna tutunarak doğruldu. Mideye indirdiği içkiler etkisini göstermişti. Şimdi tüm dünya zarif bir cam balon gibi görünüyor, Barnes hafifçe dönen bir brendi yatağının üzerinde süzülüyordu.

Bu ev eskiden rock yıldızı Bolivar’a aitti. Onun taşradaki zarif kaçamak noktasıydı. Bu malikâne bir zamanlar sekiz milyon dolar değerindeydi. Barnes, Bolivar burayı zor zamanlar geçiren eski zenginlerden bir aileden ilk satın aldığı anda medyanın kopardığı gürültüyü belli belirsiz hatırlıyordu. Bu haber gerçekten merak uyandırmıştı, çünkü bu ev gotik şovmenin karakterine hiç uymuyordu. Fakat her şey cehennemin dibini boylamadan önce, dünya böyle bir yerdi: Rock yıldızları arasından iyi golfçular çıkar, rapçiler polo oynar ve komedyenler modern sanat eseri koleksiyonu yapardı.

Barnes yüksek raflara doğru ilerleyip, Bolivar’ın eski erotik

eser koleksiyonunu gözden geçirdi. *The Pearl*'ün büyük, ince, güzel ciltli bir baskısını alıp, yakındaki bir kitap tutucunun üzerinde açtı. Ah, Viktorya dönemi... Şaplak atmaya ne kadar da düşkünlerdi. Sonra doğru düzgün basılmış bir kitaptan ziyade, resimlendirilmiş bir koleksiyon defterine benzeyen, kalın kâğıtların üzerine yapıştırılan eski pornografik baskılardan oluşmuş, el yapımı bir cildi ortaya çıkardı. Baskıların üzerinde, Barnes'ın parmaklarını değdirmemeye özen gösterdiği gümüş süslemeler vardı. Eski ataerkil düzenlemelere ve pozlara düşkün, geleneksel bir zevki vardı. İtaatkar kadın figürlerinden hoşlanıyordu.

Şimdi dördüncü ve son brendisini içme vakti gelmişti. Ev telefonuna uzanıp mutfak numarasını tuşladı. Çekici hizmetçilerinden hangisi bu gece ona o ünlü dördüncü Alexander brendisini getirecekti? Evin efendisi olarak, fantezilerini hayata geçirme yetkisi -ve gerçekten sarhoş olduğu sürece bunu yapabilecek cesareti- vardı.

Telefona yanıt veren olmadı. Bu ne küstahlıktı! Barnes kaşlarını çatıp telefonu kapattıktan sonra, yanlış düğmeye bastığından korkarak numarayı yeniden tuşladı. Telefonun ikinci çalışında, evin içinden yüksek sesli bir patırtı duyuldu. Belki de ne isteyeceğinin tahmin edildiğini, onu tatmin edecek şeyin çoktan yola koyulmuş olduğunu hayal etti. Brendinin etkisiyle sırtarak, ahizeyi eski model telefonun almaç yuvasına yerleştirip, kalın halının üzerinde büyük kapıya doğru ilerledi.

Geniş koridor boştu. Barnes hafifçe gıcırdayan cilalı beyaz ayakkabılarıyla dışarıya adım attı.

Alt kattan gürültüler yükseliyordu. Belli belirsiz ve boğuk sesler, kulağına yankı gibi geliyordu.

Telefonuna yanıt verilmemesi ve alt kattan gürültüler yükselmesi, Barnes'ın bizzat hizmetçilere göz atıp brendisini kimin getirmesi gerektiğine karar vermesi için gerekli zemini hazırlamıştı.

Koridorun ortasında, bir ayakkabısını diğerinin önüne atarak ilerlerken, düz bir çizgiyi takip edebilme yetisi karşısında etkilenmişti. Aşağıya uzanan merdivenin sahanlığında, asansörü

çağırmak için bir düğmeye bastı. Giriş salonundan yükselen altın yaldızlı asansörün kapısını açıp parmaklığı yana çekerek içeri girdi, kapıyı kapatıp manivela kolunu çekti. Asansör alçalarak, onu bir bulutun üzerinde yolculuk eden Zeus gibi onu ilk kata ulaştırdı.

Asansörden inip altın yaldızlı bir aynaya yansıyan görüntüsüne baktı. Üniformasının gömleğinin üst kısmı aşağıya doğru katlanmış, görünmeyen madalyalarının ağırlığı yakasını iyice aşağıya çekmişti. Dudaklarını yalayıp saçlarını düzelterek onları daha gür gösterdikten sonra, keçisakalına şekil verip, sarhoşluğuna rağmen ağırbaşlı bir tavır takınarak mutfağa girdi.

Geniş, L-şeklindeki oda boştu. Yanında kırmızı bir çift fırın eldiveni duran kurabiye tepsisi, ortadaki tezgâhın üzerindeki raflardan birine yerleştirilerek soğumaya bırakılmıştı. İçki dolabının önünde, ölçüm kaplarının ve açık bir hindistancevizi kavanozunun yanında, bir şişe konyak ve açılmış bir krema kabı duruyordu. Telefonun ahizesi duvara monte edilmiş almaç yuvasının üzerindeydi.

Barnes, “Merhaba?” diye seslendi.

Önce, sanki bir rafa vurulmuş gibi bir takırtı yükseldi.

Sonra iki kadın sesi aynı anda, “Buradayız,” dedi.

Meraklanan Barnes ortadaki tezgâhın önünden geçerek odanın köşesine ulaştı. Köşeyi döndükten sonra, kadın hizmetçilerinden beşinin -hepsi iyi beslenmiş, çekici ve uzun saçlıydı- esnek plastik kelepçelerle gurme yemek aletlerine ayrılmış bir raf ünitesinin ucundaki direklere bağlandığını gördü.

Öyle bir zihniyete sahipti ki, onların bileklerinin bağlandığını, kocaman açılmış gözlerinde yalvaran bakışlar belirmediğini görünce ilk dürtüsü zevklenmek oldu. Brendiye bulanmış zihni bu sahneyi erotik bir tablo olarak algılamıştı.

Gerçekliğin bu sis bulutunu delmesi biraz zaman aldı. Birinin evine girip elemanlarını bağladığını anlayan dek, aradan uzun, şaşkınlıkla dolu bir an geçti.

Bu kişi evin içindeydi.

Barnes dönüp koşmaya başladı. Kadınlar ardından bağırırken

kalçasını tezgâha çarpınca acıdan iki büklüm olarak, el yordamıyla tezgâhın yanından kapıya doğru ilerledi. Hızla dışarı çıkıp, birinci katın sahanlığında körlemesine ilerleyerek, başka bir köşeyi döndü ve sersemlemiş zihni, *Kurtuldum!* diye düşünürken giriş kapısına doğru koşmaya başladı. Sonra çift kapının üzerindeki mor renkli camların ardından, dışarıda bir boğuşma yaşandığını, vampir korumalarından birinin karanlık, vahşi bir silüet tarafından etkisiz hale getirildiğini gördü. Başka bir silüet gümüş kılıcını savurarak yaklaştı. Barnes ayakları birbirine dolanarak geri çekilirken, arazideki diğer korumaların da bu baskına müdahale etmek üzere harekete geçtiklerini gördü.

Elinden geldiğince hızlı koşarak sahanlığa geri döndü. Asansörde kapana kısılma düşüncesi karşısında paniklediği için, geniş tirabzana tutunup kendini yukarı çekerek dönen merdiveni tırmanmaya başladı. Salgıladığı adrenalın kanındaki alkolün etkisini kısmen yok etmişti.

Çalışma odası. Orada tabancalar sergileniyordu. Uzun koridora fırlayıp odaya doğru ilerlemeye başlamıştı ki, bir çift el onu yan tarafından kavrayıp oturma odasının açık kapısından içeriye çekti.

Barnes içgüdüsel olarak başını koruyup gelecek darbeyi bekledi. Yere düşerken koltuklardan birinin üzerine fırlatılınca, korku ve hayret içinde büzülerek orada kaldı. Saldırganın yüzünü görmek istemiyordu. Histerik korkusu kısmen, sevgili merhum annesininkine çok benzeyen zihninde yankılanan sestən kaynaklanıyordu. *Hak ettiğini buluyorsun.*

“Bana bak.”

Bu ses. Bu öfkeli ses. Barnes başını kavrayan kollarını gevşetti. Bu sesi tanıyor, fakat daha önce nerede duyduğunu çı- karamıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ses zamanla sertleşmiş, pes bir ton almıştı.

Merakı korkusuna baskın geldi. Barnes titreyen kollarını başından uzaklaştırarak gözlerini kaldırdı.

Ephraim Goodweather. Ya da kişisel görünümünü daha iyi yansıtmak gerekirse, Ephraim Goodweather’ın şeytanî ikizi.

Karşısında duran kişi tanıdığı, saygın epidemiyoloji uzmanı değildi. Kaçak gözlerinin etrafını koyu renkli halkalar çevrelemişti. Açlık yüzündeki tüm neşeyi silmiş, sanki kemikleri üzerindeki tüm etinin yok olmasına yol açarak yanaklarını sarp kayalıklara dönüştürmüştü. Kırçillı sakalının gri cildini kaplamasına rağmen yüzündeki çukurlar hâlâ belirgindi. Parmaksız eldivenler, pis bir mont ve ıslak pantolon paçalarının altına rengi solmuş, bağcık deliklerinden tel geçirdiği çizmeler giymişti. Başındaki siyah örgü şapka, altındaki zihnin karanlığını yansıtıyordu. Bir kılıcın kabzası sırt çantasında dışarı çıkmıştı. Kindar bir berduş gibi görünüyordu.

Eph soğukkanlı, boğuk bir sesle, “Everett,” dedi.

Ondan korkan Barnes, “Yapma,” dedi.

Eph dibi hâlâ kremayla kaplı, bulanık konyak kadehini aldı. Bardağın kenarını burnuna yaklaştırıp, kokusunu içine çekti. “Gece içkisi, öyle mi? Brendi Alexander mı? Bu kahrolası bir mezuniyet balosu içkisi, Barnes.” Büyük bardağı eski patronunun eline tutuşturdu. Sonra tam olarak Barnes’ın yapacağından korktuğu şeyi yaptı: Barnes’ın elini yumruğunun içinde sıkarak, bardağı eski patronunun parmakları arasında kırdı. Parmaklarını bir sürü cam parçasının üzerine bastırarak, etinin ve tendonlarının kemiklerine kadar kesilmesine neden oldu.

Barnes inleyip, kanlar içinde, hıçkırarak dizleri üzerine düştü. Korkudan büzüldü. “Lütfen,” dedi.

Eph, “Seni gözünden bıçaklamak istiyorum,” dedi.

“Lütfen.”

“Sen ölene dek boğazına basmak, sonra da ölünü şu duvardaki küçük çinili delikte yakmak istiyorum.”

“Onu kurtarıyordum... Nora’yı kamptan çıkarmak istedim.”

“Alt kattaki o güzel hizmetçileri çıkardığın gibi mi? Nora senin hakkında yanılmıyormuş. Eğer burada olsaydı sana ne yapardı biliyor musun?”

Bu yüzden orada değildi. Tanrı’ya şükürler olsun. Barnes, “Mantıklı davranırdı,” dedi. “Size sunabileceklerimin bilincinde olurdu. İşe yarayabileceğimi bilirdi.”

Eph, “Lanet olası,” dedi. “Karanlık ruhuna lanet olsun,”

Eph Barnes’a yumruk attı. Darbeleri hesaplanmış, merhametsizdi.

Barnes, “Hayır,” diye sızlandı. “Yeter...lütfen...”

Eph, “Demek yoldan çıkmak tam olarak böyle bir şey,” dedi. Barnes’a birkaç kez daha vurdu. “Komutan Barnes! Kahrolası bir boksunuz efendim, biliyor musunuz? Kendi türünüze nasıl böyle sırt çevirebildin? Bir doktordun, HKM’nin kahrolası baş- kanıydın, Tanrı aşkına. Merhamet duygun yok mu?”

“Hayır, lütfen.” Kanları yere dökülen Barnes biraz doğrulup, bu konuşmayı üretici ve pozitif bir gidişata sokmayı denedi. Fakat ağzının içindeki yanma hissi ve dişlerinin eksik olması halkla ilişkiler yeteneğine sekte vurmuştu. “Dünya değişti, Ephraim. Ne halde olduğuna bir bak.”

“O amiral üniformasının kahrolası aklını başından almasına izin verdin.” Eph uzanıp Barnes’ın seyrelemiş, karışık saçlarını kavrayarak onun başını havaya kaldırıp boğazını açtı. Barnes onun bedeninden yükselen çürüme kokusunu aldı. Eph, “Seni buracıkta öldürmeliyim,” dedi. “Hemen şimdi.” Kılıcını çekip onu Barnes’a gösterdi.

Barnes soluk soluğa, “Sen...sen katil değilsin,” dedi.

“Ah, fakat öyleyim. Öyle oldum. Senden farklı olarak, bu işi bir tuşa basarak ya da bir emrin altına imza atarak yapmıyorum. Bu şekilde yapıyorum. Yakından. Kişisel.”

Gümüş kılıç Barnes’ın boğazına, soluk borusunun üzerine değdi. Barnes başını iyice geriye attı.

Eph kılıcı birkaç santim geriye çekerek, “Fakat,” dedi. “Ne şanslısın ki, bana hâlâ faydan dokunabilir. Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var, sen de bunu yapacaksın. Başım sallayıp kabul ettiğini göster.”

Eph Barnes’m başını onun yerine salladı.

“Güzel. Dikkatle dinle. Dışarıda beni bekleyen insanlar var. Anlıyor musun? Bunu hatırlayabilecek kadar ayık mısın, brendi

Alexander21 düşkünü çocuk?”

Barnes bu sefer kendi iradesiyle başını salladı. Tabii ki, o sırada her şeyi kabul edebilirdi.

“Buraya gelme sebebim sana bir teklifte bulunmak. Aslında iyi bir izlenim bırakmanı sağlayacak. Efendi’ye gidip, ona oğlum karşılığında *Occido Lumen*’i vermeyi kabul ettiğimi söylemen için buradayım. Bana dediklerimi anladığını kanıtla.” Barnes, “İhanet etmekten anlarım, Eph,” dedi.

“Bu hikâyenin kahramanı bile olabilirsin. Ona seni öldürmek için buraya geldiğimi, fakat şimdi sana bu teklifi sunarak kendi insanlarıma ihanet ettiğimi söyleyebilirsin. Bu teklifi kabul etmem konusunda beni senin ikna ettiğini, yanıtımı Efendi’ye iletmek için gönüllü olduğunu anlatabilirsin.” “Diğerlerinin bundan haberi var mı...?”

Duygusal bir dalgalanma yaşayan Eph’in gözleri doldu. “Onlarla işbirliği yaptığımı sanıyorlar, öyle de yapıyorum... fakat oğlum söz konusu.”

Ephraim Goodweather bir duygu seline kapılmıştı. Kendini sersemlemiş, kaybolmuş hissediyordu...

“Tek yapman gereken Efendi’ye kabul ettiğimi söylemek. Bunun blöf olmadığını anlatmak.”

“Bu kitabı ona teslim edeceksin.”

“Oğlum için...”

“Evet, evet.. .tabii ki. Gayet anlaşılabilir...”

Eph Barnes’ın saçlarını tutup, ona yeniden yumruk attı. Ağzına ikinci darbeyi indirdi. Başka bir dişinin daha kırılmasına yol açtı.

“Kahrolası acıma duyguna ihtiyacım yok, seni canavar. Sadece mesajımı ilet. Anladın mı? Gerçek *Lumen*’i bir şekilde ele geçirip Efendi’yle belki de senin aracılığınla yeniden iletişim kuracağım, sonra onu teslim etmeye hazır olacağım.”

Eph Barnes’ın saçlarını tutan parmaklarını gevşetti. Barnes öldürülmeyeceğini, hatta kendisine daha fazla zarar verilmeyeceğini fark etti. “Ben...Efendi’nin yanında bir çocuk

21 Bir çeşit kokteyl, -yhn

olduğunu duydum...insan bir çocuk. Fakat sebebini bilmiyordum...” Eph’in gözleri ateş saçıyordu. “Adı Zachary. İki yıl önce kaçırıldı.”

Barnes, “Karın Kelly tarafından mı?” diye sordu. “Onu gördüm. Efendi’nin yanındaydı. O.. eh, artık pek de kendinde değil. Fakat sanırım hepimiz aynı durumdayız.”

Eph, “Bazılarımız hiçbir şeyin bizi sokmasına gerek kalmadan vampire dönüştük...” dedi. Gözleri donuk ve nemliydi. “Sen bir döneke ve korkaksın. Seninle aynı yolda yürümek ölümcül bir hastalık gibi içimi parçalıyor, fakat başka bir çıkış yolu göremiyorum ve oğlumu kurtarmam gerekiyor. Bunu yapmak zorundayım.” Barnes’m saçını tutan elini yeniden sıktı. “Doğru olan tek seçimi yapıyorum. Bir baba için. Oğlum kaçırıldı. Fidyeyi ruhumla ve dünyanın kaderiyle ödemem isteniyor. Bunu yapacağım. Yapacağım. Efendi de sen de kahrolun.”

Vampirlere sadakat besleyen Barnes bile, Efendi’yle, ahlak duygusundan yoksun, kural tanımayan bir varlıkla herhangi bir anlaşma yapmanın ne kadar zekice olabileceğini merak etti. Eph’in karşısındaki şey, gözü dönmüş bir virüstü.

Fakat Barnes tabii ki Eph’e ne düşündüğünü söylemedi. Boğazına kılıç dayamış adam neredeyse tamamen tükenmiş, bir kurşunkalemin arkasındaki, son bir düzeltme yapabilecek kadar küçülmüş pembe silgi parçasına benziyordu.

Eph soru sormadan, “Bunu yapacaksın,” dedi. Barnes başını salladı. “Bana güvenebilirsin.” Gülümsemeyi denedi, fakat dudaklarıyla diş etleri şişmiş ve biçimsizleşmişti.

Eph uzun bir süre daha ona dik dik bakarken, zayıf yüzünde saf bir tiksinti belirdi. *Artık böyle adamlarla anlaşma yapıyorsun.* Sonra Barnes’ın başını geriye doğru itip kılıcını döndürerek kapıya doğru ilerledi.

Barnes darbe almaktan kurtulan boynunu ovuştururken, kanayan dilini tutamadı. “Ve durumu belki de senden bile daha iyi anlıyorum, Ephraim,” dedi. Eph kapıyı çerçeveleyen süslü kaplamaların altında durup arkasına döndü. “Herkesin bir fiyatı

vardır. Fiyatın oğlunun sağlığı olduğu için, bağlılığının benimkinden daha asil olduğunu düşünüyorsun. Fakat Efendi ye göre, Zack onun cebindeki bir metal paradan daha büyük önem taşıyor. Bunu fark edebilmen bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Tüm bu acılara gereksiz yere katlandın.”

Eph elindeki ağır kılıcıyla burnundan soluyarak eşikte durdu. “Ben de sadece sen daha fazla acı çekmediğin için üzgünüm...”

SERVİS GARAJI, COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Güneş -artık günışığı kabul edilen ışınlarıyla- gökyüzünün küllü perdesini arkadan aydınlatınca, şehre ürkütücü bir sessizlik hâkim oldu. Vampirlerin etkinliği sona ererken, sokaklar ve binalar televizyon ekranlarının değişken ışıklarıyla aydınlandı. Program tekrarları ve yağmur; sıradan öğle vakitleri bu hale gelmişti. Siyah, asitli yağmur, büyük yağlı damlalarla kasvetli gökyüzünden aşağı iniyordu. Ekolojik döngü “temizlenmeyi ve tekrarlamayı” gerektirse de, pis suyun hiçbir şeyi temizlediği yoktu. Sonunda kendi kendini temizleyecek olsa bile, bunun için aradan onlarca yıl geçmesi gerekecekti. Şimdilik şehre hâkim olan alacakaranlık, asla sökmeyecek bir şafağı andırıyordu.

Gus tesisin servis garajının açık kapısı önünde bekliyordu. Creem yaşamı kolaylaştıran bir müttefikti ve her zaman sağı soğu belli olmayan bir herif olmuştu. Söylediğine bakılırsa buraya tek başına geliyordu, fakat böyle bir davranış mantığa uygun olmadığı için, Gus buna güvenmiyordu. Bu yüzden önceden birkaç önlem almıştı. Bunlardan biri, ilk günlerde yaşanan kaos sırasında eski bir uyuşturucu batakhanesinde bulup el koyduğu Glock marka el tabancasını beline sıkıştırmaktı. Bir diğeri ise buluşmayı burada ayarlamak ve Gus’ın yeraltındaki barınağının yakınlarda olduğunu Creem’e belli etmemekti.

Creem sarı bir Hummer’la çıkageldi. Parlak rengi bir yana, bu tam da Gus’ın ondan beklediği görgüsüz hareketlendendi: Kullanılabilen yakıtın son derece kısıtlı olduğu bir dönemde, adı çıkmış bir benzin canavarıyla yolculuk etmek. Fakat Creem böyle

biri olduğu için Gus bu durumu umursamadı. Rakibinin tahmin edilebilir olması iyi bir şeydi.

Creem bu büyük araca bedenini direksiyonun arkasına sığdırabilmek için ihtiyaç duyuyordu. Tüm yoksunluklarına rağmen, cüssesinin büyük bölümünü korumayı başarmıştı -tek fark şimdi bedeninde azıcık yağ bile kalmamış olmasıydı. Her nasılsa yemek yiyordu. Gerekli besinlere ulaşabiliyordu. Bu durum Gus'ın Safirler'in vampir kurumlarına yaptıkları baskınlarda başarılı olduklarını anlamasını sağladı.

Fakat şimdi diğer Safirler onun yanında değildi. En azından Gus'ın görebildiği kadarıyla...

Creem Hummer'ını yağmurdan korunaklı garaja soktu. Motoru susturup sürücü koltuğundan kalktı. Ağzındaki kurutulmuş et parçasını kalın, etli bir kürdan gibi kemiriyordu. Gülümsediğinde gümüş diş koruyucusu ışıldadı. "Hey, Meksikalı."¹

"Gelmeyi başardın."

Creem kısa kollarını salladı. "Adanız pisliğe batmış durumda."

Gus ona hak verdi. "Kahrolası ev sahibi tam bir pislik."

"Gerçek bir kan emici, öyle mi?"

Karşılama sözcüklerini sarf ederken, çete üyelerine özgü olmayan basit bir tavırla el sıkıştılar -bu sırada göz teması kurmayı hiç bırakmadılar. Gus, "Yalnız mısın?" diye sordu.

Creem pantolonunu yukarı çekerek, "Bu yolculuk," dedi. "Birilerinin Jersey'deki işlerle ilgilenmesi gerekiyor. Senin yalnız olduğunu sanmıyorum."

Gus, "Asla," dedi.

Creem etrafına bakıp kimseyi göremeyince başını salladı. "Saklanıyorlar, öyle mi? Benim için sakıncası yok."

"Tedbirli davranıyorum."

Bu sözler Creem'in gülümsemesine yol açtı. Sonra kurutulmuş et parçasının ucunu ısırdı. "Bundan biraz ister misin?"

"Şimdilik iyiyim." En iyisi Creem'in, Gus'm yeterli ve düzenli yemek yediğini düşünmesini sağlamaktı.

Creem kurutulmuş eti ağzından çıkardı. "Köpek maması. Asla gönderilmeyecek evcil havyan malzemeleriyle dolu bir depo bulduk. Bu şeyin içinde ne olduğunu bilmiyorum, fakat ne de olsa yemektir, değil mi? Postumun parlak olmasına, dişlerimin temizlenmesine ve bunun gibi şeylere yarayacak." Creem birkaç kez havlayıp kıs kıs güldü. "Kedi maması kutuları uzun süre dayanıyor. Taşınabilir yemek. Tadı kahrolası kaz ciğerini andırıyor."

Gus, "Yemek yemektir," dedi.

"Nefes almak da nefes almaktır. Şu halimize bak. Kenar mahallelerden iki çete üyesi... Hâlâ mücadele ediyoruz. Hâlâ çetemizi temsil ediyoruz. Ve geri kalan herkes, bu şehrin

kendilerine ait olduğunu sananlar, narin ruhlar -onlar lanet olası gurur duygusundan, risk alma, talep etme gücünden yoksundu; şimdi neredeler? Yaşayan ölüler.”

“Zombiler.”

“Her zaman söylediğim gibi, ‘Creem en tepeye yükselir.’”
Yeniden, belki biraz fazla yüksek sesle güldü. “Arabayı beğendin mi?”

“Ona nasıl benzin yetiştiriyorsun?”

“Jersey’de bâlâ çalışan bazı benzin pompaları var. Izgarasını gördün mü? Dişlerim gibi. Gümüş.”

Gus arabaya baktı. Önündeki izgara gerçekten gümüşle kaplanmıştı. Gus, “Bunu gerçekten sevdim,” dedi.

Creem, “Sıradaki dileğim ise gümüş jantlar edinmek,” dedi. “Pekâlâ, kendimi gasp edilecekmiş gibi hissetmemi engellemek için, destek kuvvetlerini şimdi ortaya çıkarmaya ne dersin? Buraya iyi niyetle geldim.”

Gus ıslık çalınca, Nora elinde yarı otomatik bir Steyr’le bir alet arabasının ardından çıktı. Silahı indirerek on metre ötede, güvenli bir mesafede durdu.

Joaquin yanında bir tabancayla bir kapının ardında belirdi. Topallamasını saklayamıyordu; dizi ona hâlâ sıkıntı veriyordu.

Creem kısa kollarını genişçe açarak onları memnuniyetle karşıladı. “Konuya girmek ister misin? Pislikler ortaya çıkmadan önce o kahrolası köprüyü geçmem gerekiyor.”

Gus, “Göster ve anlat,” dedi.

Creem aracın etrafında dolaşp arka kapıyı açtı. U-Haul mağazasından yeni çıkarılmış dört mukavva kutunun içi gümüşle doluydu. Gus içlerinden birini incelemek için dışarıya doğru çekti. Kutu, içindeki şamdanlar, mutfak eşyaları, dekoratif vazolar, metal paralar ve birkaç çizik, darphane damgalı gümüş külçe yüzünden ağırlaşmıştı.

Creem, “Hepsi saf gümüş, Meksikalı,” dedi. “Alaşım değil. Bakırla karıştırılmamış. İçeride sana bedavaya vereceğim bir test kiti var.”

“Tüm bunları nereden buldun?”

“Aylar boyunca parçaları toplayıp, bir hurdacı gibi onları biriktirdim. İhtiyacımız olan metallere sahibiz. Vampir öldürmek için bu ıvır zıvırları istediğini biliyorum. Ben ise silahlardan hoşlanırım.” Nora’nın elindeki parçaya baktı. “Büyük silahlardan.”

Gus gümüş parçalarına göz attı. Onları eritmeleri, biçim vermeleri, ellerinden geleni yapmaları gerekecekti. Hiçbiri demirci ustası değildi. Fakat ellerindeki kılıçlar sonsuza dek dayanmayacaktı.

Gus, “Tüm bunları elinden alabilirim,” dedi. “Ateş gücü ister misin?”

"Sadece bunu mu satıyorsun?"

Creem sadece Nora’nın silahına değil, Nora’ya da bakıyordu.

Gus, “Pillerim ve buna benzer ıvır zıvırlarım da var. Fakat sadece o kadar,” dedi.

Creem gözlerini Nora’dan ayırmıyordu. “O kamp çalışanları gibi saçları kazınmış.”

Nora, “Neden benim hakkımda konuşurken ben burada değilmişim gibi davranıyorsun?” dedi.

Creem gümüş koruyucusunu göstererek gülümsedi. “Parçayı görebilir miyim?”

Nora silahı ona doğru uzattı. Creem ilgi dolu bir gülümsemeyle onu kabul ettikten sonra dikkatini Steyr’e yöneltti. Sürgüyü çekip şarjörü açarak hazneyi kontrol ettikten sonra, onu yeniden dipçiğe yerleştirdi. Bir tavan lambasını gözüne kestirip, ona ateş ediyormuş gibi yaptı.

“Buna benzer başka silahlar var mı?” diye sordu.

Gus, “Benzerleri var,” diye onayladı. “Aynısı değil. Fakat en azından bir güne ihtiyacım var. Onları şehrin çeşitli bölgelerinde sakladım.”

“Ve cephane. Bir sürü.” Emniyet kilidini açıp kapadı. “Bunu ön ödeme olarak yanıma alacağım.”

Nora, “Gümüş çok daha etkili,” dedi.

Creem ona -arzuyla, küçümseyerek- gülümsedi. “Bu noktaya etkili olmam sayesinde ulaşmadım, keltoş. O kan emicileri yok

ederken biraz gürültü yapmak hoşuma gidiyor. İşin eğlencesi burada.”

Onun omzuna dokunmaya kalkınca, Nora Creem’in elini ittirerek onun gülmesine yol açtı.

Gus’a baktı. “Köpek maması yiyen bu serseriye buradan uzaklaştı.”

Gus, “Henüz değil,” dedi. Creem’e döndü. “Peki ateşleyici ne olacak?”

Creem ön kapısını açıp Steyr’i ön koltuğa koyduktan sonra, kapıyı tekrar kapadı. “Nasıl yani?”

“Saçmalamayı bırak. Bunu yapabilir misin?”

Creem karar vermeye çalışıyormuş gibi rol yaptı. “Belki. Başvurabileceğim bir kaynağım var, fakat patlatacağın bu şey hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Nehrin hemen karşısında yaşadığımı biliyorsun.”

“Hiçbir şey bilmene gerek yok. Sadece fiyatını söyle.”

Creem, “Askeri ateşleyici mi?” dedi. “Jersey’in kuzeyinde gözüme kestirdiğim bir yer var. Askeri tesis. Şimdilik bundan fazlasını söylemeyeceğim. Fakat bana açıklama yapman gerekiyor.”

Gus onun onayını almak için değil, kendini böyle bir durumda bulduğu için sıkıntısını paylaşmak amacıyla Nora’ya baktı. “Gayet basit,” dedi. “Bir atom bombası.”

Creem’in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Nereden buldunuz?”

“Köşedeki dükkândan. Kupon biriktirip aldık.”

Creem Nora’ya baktı. “Ne kadar etkili?”

“Bir kilometre çapındaki alanı tahrip edecek kadar. Şok dalgası yaratıp çeliği bükebilecek kadar -aklına ne gelirse.”

Creem bu sohbetten keyif almıştı. “Fakat teşhir ürünü almışsın. Bu durumda kullanılamaz.”

“Evet. Ateşleyiciye ihtiyacımız var.”

“Çünkü ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü bilmiyorum, ama bazı kahrolası temel kurallar koymadan yan komşumu bir atom bombasıyla silahlandırma alışkanlığım yoktur.”

Gus, “Gerçekten mi?” dedi. “Ne gibi?”

“Benim ganimetimi de havaya uçurmanı istemiyorum.”

“Nedir o?”

“Sana iyilik yapacaksam, sen de bana iyilik yapacaksın. Öncelikle, bu şeyin benden en azından birkaç kilometre ötede patlayacağını garantisini vermeni istiyorum. En önemlisi, Jer- sey ya da Manliattan’da patlamayacak.”

“Seni önceden uyaracağız.”

“Yeterli değil. Çünkü sanırım bu kötü çocuğu ne amaçla kullanacağımızı biliyorum. Bu dünyada havaya uçurmaya değer tek bir şey var. Efendi ortadan kaybolduğunda, önemli gay- rimenkuller sahipsiz kalacak. Benim ganimetim de bu olacak.” Gus, “Gayrimenkuller mi?” dedi.

“Bu şehir. Her şey sona erdikten sonra, Manhattan bana ait olacak. Kabul et ya da vazgeç, Meksikah.”

Gus Creem’in elini sıktı. “Bir köprü ilgini çeker mi?”

NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ MERKEZ ŞUBESİ

Dünya kendi eksenini etrafında bir kez daha döndükten sonra, beş insan, Fet, Nora, Gus, Joaquin ve Eph, karanlıkta gizlenerek önde ilerleyen Bay Quinlan’la yeniden bir araya geldiler. Grand Central İstasyonu’ndan çıkıp Kırk İkinci Sokak’ı izleyerek Beşinci Caddede’ye ulaştılar. Yağmur yağmasa da, kapı önlerinde birikmiş çöpleri savuracak kadar güçlü esen, sıra dışı bir rüzgâr vardı. Fast food ambalajları, naylon torbalar ve reddedilen mirasın başka parçaları, bir mezarlıkta dans eden ruhlar gibi sokakta uçuşuyordu.

New York Halk Kütüphanesi merkez şubesinin önündeki basamakları tırmanıp, Sabır ve Cesareti simgeleyen ikiz taş aslanların arasından geçtiler. Güzel sanatlar abidesi büyük bir türbe gibi göğe yükselmişti. Sütunların altından geçerek girişe, oradan da Astor Salonu’na ulaştılar. Kocaman okuma odası fazla hasar görmemişti: Düşün’ün ardından ortaya çıkan kısa süreli anarşi esnasında, yağmacılar kitaplara pek ilgi göstermemişti. Büyük

avizelerden biri aşağıdaki okuma sehpasının üzerine inmişti, fakat tavan o kadar yüksekti ki, bu sadece yapısal bir bozukluktan kaynaklanmış olabilirdi. Bazı kitaplar hâlâ masaların üzerinde, sırt çantaları ve içindeki ayıklanmış eşyalar mermer zemine dağılmış haldeydi. Sandalyeler devrilmiş, birkaç lamba başlığı kırılmıştı. Kocaman, halka açık odanın sessiz boşluğu ürperticiydi.

İki yandaki kemerli pencereler mümkün olduğunca fazla ışığın içeriye sızmasını sağlıyordu. Vampir dışkısından yükselen amonyak kokusu her yerde o kadar fazla karşlarına çıkıyordu ki, Eph artık onu zorlukla fark ediyordu. Ona göre bu durum, doğanın yağmacı güçlerinin umarsızca, medeniyetin biriktirdiği bilgiler ve sanat eserlerinin üzerine dışkılayabileceğinin simgesiydi.

Gus, “Aşağıya inmemiz gerekiyor mu?” diye sordu. “Buradaki kitaplardan birine ne dersiniz?” Odanın iki yanındaki, parmaklıkları geçitlerin altında ve üstünde yer alan, duvarlar boyunca uzanan raflar renkli kitap sırtlarıyla doluydu.

Fet, “*Lumen*’e benzeyen, süslü, eski bir kitap bulmamız gerekiyor. Bu şeyi yutturmamız lazım, hatırladın mı? Buraya birçok kez geldim. Çürüyen kâğıtlar fareleri ve sıçanları çekiyor. Eski metinleri aşağıda saklıyorlar,” dedi.

Fenerlerini yakıp gece görüşlü gözlüklerini hazırlayarak merdivenlere doğru ilerlediler. Merkez şube, adaya su sağlayan insan yapımı bir göl olan, yirminci yüzyılın başında kullanılmamaya başlanmış Croton Rezervuarı’nın arazisi üzerinde inşa edilmişti. Sokak seviyesinin altındaki yedi kat ve arka tarafta, Bryant Park ın altında kısa süre önce inşa edilmiş ek bölüm sayesinde, kütüphanenin batısında kitap raflarının birkaç kilometre daha uzanabileceği bir alan yaratılmıştı.

Fet karanlığın içinde ilerlerken onlara rehberlik etti. Üçüncü katın sahanlığında onları bekleyen silüet Bay Quinlan’a aitti. Gus’ın feneri kısa bir an boyunca, Doğan’ın neredeyse fosforlu beyaz yüzünü, kırmızı mücevherleri andıran gözlerini aydınlattı. Gus’la diğerlerinin dâhil olmadığı bir iletişim kurdular.

Gus kılıcını çekti. “Rafların arasında kan emiciler var,” dedi.

"Temizlik yapmamız gerekiyor."

Nora, "Eğer Eph'in burada olduğunu anlarsa Efendi'ye haber verirler, biz de yeraltında kapana kısılrız," dedi.

Bay Quinlan'ın sesi zihinlerinde yankılandı.

Dr. Goodweather'la ben içeride bekleyeceğiz. Telepatik iletişimlerin yönünü saptırabilirim.

Nora, "Güzel," diyerek Luma lambasını hazırladı.

Gus şimdiden elinde kılıcıyla alt kata inmeye, Joaquin de topallayarak onu izlemeye başlamıştı. "Hadi biraz eğlenelim."

Nora ve Fet de başka bir ikili grup oluşturarak onları takip ederken, Bay Quinlan en yakındaki kapıyı ittirip yeraltındaki üçüncü kata girdi. Eph isteksizce onun peşinden gitti. İçeride eski dergiler ve kullanılmayan ses kayıtlarıyla dolu kutuların bulunduğu büyük ardiye dolapları vardı. Bay Quinlan bir dinleme kabininin kapısını açınca, Eph de onun peşinden içeri girmek zorunda kaldı.

Bay Quinlan ses geçirmeyen kapıyı kapattı. Eph gece görüşlü gözlüğünü çıkarıp yakındaki bir tezgâha yaslanarak, karanlık ve sessiz bölmede Doğan'ın yanında durdu. Doğan'ın zihnini okuyabileceğinden endişelenen Eph, etrafındaki nesneleri gözünde canlandırıp isimlerini aklından geçirmeye odaklanarak zihninde beyaz bir gürültü yankılanmasını sağladı.

Avcının onun ihanet potansiyelini fark etmesini istemiyordu. Eph ince bir çizginin üzerinde ilerliyor, iki tarafla da aynı oyunu oynuyordu. İki tarafa da diğerinin aleyhine çalıştığını söylüyordu. Nihayetinde, Eph'in sadakat duyduğu tek kişi Zack'ti. Arkadaşlarına karşı cephe alma potansiyeli ya da dehşet dolu bir dünyada yaşama ihtimali ona aynı ölçüde acı veriyordu.

Eskiden benim de ailem vardı.

Doğan'ın sesi gergin Eph'in sarsılmasına yol açsa da, çabucak toparlandı.

Efendi hepsini dönüştürüp, beni onları yok etmek zorunda bıraktı. Böyle bir ortak yönümüz de var.

Eph başını salladı. "Fakat senin peşine düşmesinin bir sebebi vardı. Aranızdaki bağ... Efendi'yle bir geçmişim yok. Ortak bir

noktamız da yok. Yollarımızın tesadüfen kesişmesinin tek sebebi, benim bir epidemiyoloji uzmanı olarak görev yapmam.”

Bir sebebi var. Sadece bunun ne olduğunu henüz bilmiyoruz.

Eph aynı şeyi düşünerek saatler harcamıştı. “Bu durumun oğlum Zack’le bir ilgisi olmasından korkuyorum.”

Doğan bir süre sessiz kaldı.

Benimle oğlun arasındaki benzerliğin farkında olmalısın. Ben annemin karnındayken dönüştürüldüm. Bu yolla, Efendi insan atalarımın yerini alarak benim vekil babam haline geldi. Gelişim çağında oğlunun yoldan çıkmasına önayak olarak, onun olgunlaşması üzerindeki etkini yok edip senin de yerini almayı planlıyor.

“Yani Efendi’nin davranış modelinin böyle mi olduğunu söylüyorsun?” Cesaretinin kırılmış olması gerekirken, Eph neşelenmek için bir sebep buldu. “O halde umut var demektir,” dedi. “Sen Efendi’ye karşı cephe aldın. Onu reddettin. Üstelik senin üzerindeki etkisi çok daha büyüktü.” Bu teori onu harekete geçirdiği için, Eph tezgâhtan kalktı. “Belki Zack de aynı şeyi yapacak. Eğer Kadimlerin sana ulaştığı gibi, ben de ona zamanında ulaşırsam... Belki de çok geç kalmamışımdır. O iyi bir çocuk -bunu biliyorum...”

Biyolojik olarak dönüştürülmediği sürece bir şansın var.

“Onu Efendi’den uzaklaştırmam gerekiyor. Ya da daha doğrusu, Efendiyi ondan uzaklaştırmalıyım. Onu gerçekten yok edebilir miyiz? Demek istediğim, Tanrı uzun süre önce bunu yapmayı başaramadıysa...”

Tanrı başarılı oldu. Ozryel yok edildi. Kanı yeryüzüne yükseldi.

“Yani bir bakıma, Tanrı’nın hatasını düzeltmemiz gerekiyor.”

Tanrı hata yapmaz■ En sonunda, tüm nehirler denize dökülür.

..

“Hata yapmaz. Gökyüzündeki o alev almış işaretin bir amaçla ortaya çıktığını düşünüyorsun. Benim için mi gönderildi?”

Benim için de... Seni korumam gerektiğini öğrenmem için. Senin yoldan çıkmanı önlemem gerektiğini... Taşlar yerine

oturuyor. Küller toplandı. Fet silahı ele geçirdi. Gökyüzünden ateş yağdı. İşaretler ve mucizeler -Tanrı bunlar aracılığıyla konuşur Hepsi bizim kurduğumuz bağlantının gücüyle orantılı olarak ortaya çıkar ya da yok olur.

Yine, Eph'in anlamını çözemediği bir duraksama yaşandı. Doğan şimdiden zihninin içinde miydi? Onun gerçek niyetini okuyabilmek amacıyla, bu sohbet esnasında Eph'in zihnindeki duvarı mı aşmıştı?

Bay Fet ve Bayan Martinez altıncı katı temizledi. Bay Elizalde ve Bay Soto beşinci katla ilgilenmeyi sürdürüyorlar.

Eph, "Altıncı kata gitmek istiyorum," dedi.

Merdivenlerden inip, göze çarpan beyaz bir vampir kanı birikintisinin yanından geçtiler. Beşinci kata açılan kapının önünden geçerlerken Eph Gus'ın yüksek sesle, neredeyse neşeyle küftettiğini duyabiliyordu.

Altıncı katın girişinde bir harita odası vardı. Eph ağır bir cam kapıdan geçerek, eskiden ısısı özenle kontrol altında tutulan uzun bir odaya girdi. Duvarlar termostatlar ve nem barometresi panelleriyle bezenmiş, tavana üzerindeki şeritler aşağıya sarkan havalandırma delikleri açılmıştı.

Buradaki kitap rafları uzundu. Bay Quinlan geride kalınca, Eph onun Bryant Park'ın altında bir yerlere gittiğini anladı. Sessizce, onları şaşırtmak ya da onlar tarafından şaşırtılmak istemediği için, Fet ve Nora'nın seslerini duymaya çalışarak ilerledi. Birkaç koridor öteden sesler yükseldiğini duyunca, raflar arasındaki bir açıklıktan geçerek ilerledi.

Fener kullanıyorlardı. Bu sayede Eph gece görüşlü gözlüğünün ışığını kapatabildi. Bir rafın ardından onları görebilecek kadar yaklaştı. Sırtları ona dönük olarak, cam bir masanın başında duruyorlardı. Masanın üzerinde, bir vitrinin içinde, kütüphanedeki en kıymetli eserler olduğu anlaşılan kitaplar duruyordu.

Fet kilitleri zorlayıp diğer eski metinleri önüne yerleştirdi. Kitaplardan birine odaklandı: Bir Gutenberg Incil'i. Sahte kitap olarak kullanılma potansiyeli en yüksek olan oydu. Sayfa

kenarlarını gümüşle kaplamak zor olmayacaktı ve diğer ciltlerden tezhip edilmiş bazı sayfaları da kolaylıkla araya yerleştirebilirdi. Edebi hâzinelere zarar vermek, Efendi'yi ve klanını alaşağı etmek için ödenecek ufak bir bedeldi.

Fet, “Bu,” dedi. “Gutenberg Incil'i. Elliden daha az sayıda baskısı var... Şimdi ise? Elimizdeki sonuncusu olabilir.” Kitabı çevirerek daha dikkatli inceledi. “Parşömene değil kâğıda basılmış, tamamlanmamış bir kopya, cildi ise orijinal.”

Nora ona baktı. “Eski metinler hakkında çok şey öğrenmişsin.”

Fet bu iltifat karşısında elinde olmadan kızardı. Arkasına dönüp sert plastik koruyucunun içindeki, bilgilerin yazılı olduğu kartı alarak, ona bu bilgileri okuduğunu gösterdi. Nora hafifçe onun koluna vurdu.

“Bunu kullanabileceğimiz diğer kitaplarla birlikte yanımıza alacağım.”

Fet tezhip edilmiş birkaç metni daha alıp, nazıkçe sırt çantasına koydu.

Nora, -Dur!” dedi. “Yaran kanıyor...”

Bu doğruydı. Fet'in omzundan kanlar akıyordu. Nora onun gömleğini sıyırıp, yardım kitinden çıkardığı küçük peroksit şişesinin kapağını açtı.

İçindeki kan lekeli kumaşın üzerine döktü. Kanla temas eden peroksit fişirtılar ve kabarcıklar çıkardı. Böylece *strigoile*- rin kokuyu almasını önleyebilirlerdi.

Nora, “Dinlenmen gerekiyor,” dedi. “Hekimin olarak bunu emrediyorum.”

Fet, “Ah, hekimim,” dedi. “Öyle misin?”

Nora gülümseyerek, “Öyleyim,” diye karşılık verdi. “Sana antibiyotik getirmem gerekiyor. Eph'le ben bulmaya gidebiliriz. Sen Quinlan'la birlikte geri dön...”

Fet'in yarasını nazıkçe temizleyip, üzerine yeniden peroksit döktü. Sıvı onun geniş göğsündeki tüylerin üzerine aktı. Vasi- liy, “Sarışın olmamı mı istiyorsun?” diyerek ona takıldı. Berbat bir espri yapmış olmasına rağmen, Nora gülerek bu girişimi ödüllendirdi.

Vasiliy onun şapkasını çıkardı. “Hey, ver onu bana!” diyerek, şapkayı geri almak için Vasiliy’nin sağlam koluyla mücadele etti. Fet ona şapkayı vermesine rağmen, Nora’yı kolları arasına kısırdı.

“Omzun hâlâ kanıyor.”

Fet elini onun çıplak kafa derisinde gezdirdi. “Yeniden yanımda olduğun için o kadar mutluyum ki...”

Sonra ilk defa, Fet Nora’ya karşı beslediği hislerini, kendine

özgü bir yöntemle dile getirdi. “Sen olmasaydın şimdi ne halde olurdum bilmiyorum.”

Başka şartlar altında, iriyarı imha uzmanının bu itirafı müphem ve yetersiz kabul edilebilirdi. Nora biraz daha fazlasını duymayı beklerdi. Fakat şimdi-burada ve şimdi-bu kadarı da yeterliydi. Onu yavaşça dudaklarından öperken, Fet’in geniş kollarını bedenine doladığını, onu sarmalayıp göğsüne doğru çektiğini hissetti. İki de korkularının kaybolduğunu, zamanın durduğunu hissettiler. O *anda, oradaydılar*. Flatta her zaman oradaymış gibi hissediyorlardı. Acıları ya da kayıpları hafızalarından silinmişti.

Onlar kucaklaşırken* Nora’nın elindeki fenerin ışığı kitap raflarına doğru kayarak, orada gizlenen Eph’i kısa bir süre boyunca aydınlattı ve onun raflar arasında gözden kaybolmasına yol açtı.

BELVEDERE ŞATOSU, CENTRAL PARK

Dr. Everett Barnes bu sefer kusmadan önce helikopterden incek kadar beklemeyi başarmıştı. Kahvaltısını kusmayı bitirdikten sonra bir mendille ağız ve çenesini silip mahcup bir tavırla etrafına baktı. Fakat vampirler onun şiddetli hastalığı karşısında hiçbir tepki göstermediler. Yüz ifadeleri ya da ifadesizlikleri, donuk ve umursamaz görünmeyi sürdürdü. Barnes Yetmiş Dokuzuncu Cadde’nin çaprazındaki Shakespeare Bahçesi’nin yanından geçen çamurlu yürüyüş yoluna dev bir yumurta bıraksa ya da göğsünün ortasından üçüncü bir kol çıkarsa bile, bu kuklaların karşısında en ufak bir utanç duymasına gerek kalmayacaktı. Şişmiş ve morarmış yüzü, kan pıhtılarıyla kaplı dudakları, bandajlanmış, hareket ettiremediği eliyle, görünümü berbattı. Fakat vampirler bunların hiçbirini önemsememişti.

Barnes nefesini tutup dönen helikopter pervanesinden bir-

kaç metre uzaklaşmaya çabaladıktan sonra, ilerlemeye hazır duruma geldi. Helikopter havalanırken yağmur suları kamçı gibi ensesine çarptı. Araç yanından uzaklaşır uzaklaşmaz, Barnes geniş siyah şemsiyesini açtı. Cinsiyetsiz ve ölümsüz korumaları, yağmura karşı da onun mide bulantısına gösterdiklerinden fazla ilgi göstermeden, soluk tenli, plastik robotlar gibi onun yanında ilerlemeyi sürdürdüler.

Ölü ağaçların çıplak tepeleri ayrılırken, Vista Kayası'nın üzerinde, kirli gökyüzünün önünde yükselen Belvedere Şatosu görüş alanına girdi.

Aşağıdaki vampir kalabalığı, kayanın dibini çevreleyen bir halka oluşturmuştu. Hareketsizlikleri sinir bozucu, heykeli andıran görünüşleri tuhaf ve bunaltıcı sanat eserlerini andırır nitelikteydi. Sonra, Barnes ve iki koruması vampir çemberine yaklaşırken, yaratıklar -nefes almadan, ifadesizce-birbirlerinden uzaklaşarak, aralarından geçmelerine izin verdiler. Barnes on sıra boyunca ilerledikten sonra, yolun yaklaşık yarısında durup, bu saygı dolu vampir çemberine baktı. Biraz titreyince sarsılan şemsiyesinin kenarından kirli yağmur damlaları süzüldü. Burada güçlü, tekinsiz bir hisse kapılmıştı: Aslında onun kanını içmesi ya da paramparça etmesi gereken, fakat bunun yerine, saygıdan ötürü olmasa da, bunu yapmaya mecbur bırakıldıkları için o yanlarından geçerken tepkisizce duran tüm bu insan avcılarının ortasında olmak tuhaf bir duyguya kapılmasına yol açmıştı. Sanki hayvanat bahçesine girmiş, kendisiyle hiç ilgilenmeyen, tepki vermeyen aslanların, kaplanların ve ayıların arasından geçiyordu. Bu onların doğasına tamamen aykırıydı. Efendiye bağlılıkları işte bu kadar derindi.

Barnes şatonun kapısında eski Kelly Goodweather'la karşılaştı. Kapının önünde durmuş, diğer kuklalarından farklı olan gözlerini onunkilerin üzerine dikmişti. Yavaşlayıp, eski dünyadan kalma bir nezaket belirtisi olan, "Merhaba," gibi bir şey söylemenin eşliğinden döndü. Bunun yerine, Kelly'nin gözleri onu takip ederken sadece vampirin yanından geçmekle

yetindi.

Klanın efendisi koyu renkli peleriniyle ortaya çıktı. Barnes’a bakarken, yüzünü kaplayan derinin altında kan kurtlarının hareket ettiği görülebiliyordu.

Goodweather teklifi kabul etti.

Barnes, *Madem bunu biliyordun, o halde seni görmek için bu serin şatoya gelmek üzere, neden bir helikoptere binmek zorunda kaldım?* diye düşünerek, “Evet,” dedi.

Barnes bu ihaneti açıklamak istese de, detaylara gömülerek konudan uzaklaştı. Efendi de fazla ilgili görünmüyordu.

Barnes, “Ortaklarına ihanet ediyor,” diyerek durumu özetledi. “Samimi görünüyordu. Yine de ona güvenebilir miyiz, bilmiyorum.”

Onun *oğluna beslediği acınası ihtiyaç duygusuna güveniyorum.*

“Evet. Ne demek istediğinizi anlıyorum. O da sizin kitaba ihtiyaç duymanıza güveniyor.”

Goodweather’ı ele geçirdiğimde, ortaklarını da ele geçirmiş olacağım. Kitabı aldığımda, tüm yanıtlara ulaşacağım.

“Anlamadığım şey, evimdeki koruma kalkanını nasıl aşabildiği. Neden klanınızın diğer üyelerine haber ulaştırılmadı?”

Doğan yüzünden. Benim tarafımdan yaratıldı, fakat benim kanımı taşımıyor.

“Yani aynı dalga boyunda değil mi?”

Onu *diğerleri gibi kontrol edemiyorum.*

“Şimdi Goodweather’la birlikte mi? Çift taraflı bir casus gibi mi? Yoksa bir sığınmacı mı?” Efendi yanıt vermedi. “Böyle bir varlık çok tehlikeli olabilir.”

Senin açımdan mı? Çok. Benim açımdan ise tehlikeli değil. Sadece yakalanması zor. Doğan Kadimlerin gündüz avı için görevlendirdiği çete üyesi ve ona yardım eden diğer pisliklerle ittifak kurdu. Onlar hakkında nasıl bilgi edineceğimi biliyorum...

“Eğer Goodweather size teslim olursa...onu bulmanızı sağlayacak tüm bilgilere erişeceksiniz. Doğan’ı.”

Evet. İki baba da oğluyla yeniden bir araya gelecek. Tann'nun planları her zaman birbiriyle ahenk içindedir. Eğer bana teslim olursa...

Barnes'in arkasından yükselen bir gürültü, onun irkilerek o yöne dönmesine yol açtı. Karmakarışık saçları gözlerinin önüne düşmüş bir genç, tökezleyerek spiral merdivenlerden indi. Bu insan, tek eliyle boğazını tutuyordu. Çocuk başını sallayarak saçlarının bir kısmını geriye itince, Barnes Ephraim Goodweather'ın oğlunun yüzünü tanıdı. Aynı gözler, son derece ciddi -fakat şimdi korkuyla dolu- aynı yüz ifadesi...

Zachary Goodweather. Çıkardığı hırıltılara ve grimsi mavi bir renk almış yüzüne bakılırsa, solunum yetersizliği çektiği ortadaydı.

Barnes durduğu yerden, içgüdüsel olarak çocuğa dikkatle baktı. Sonradan, uzun süredir tıbbi yardımda bulunma içgüdüleriyle hareket etmediğini fark edecekti. Çocuğun yolunu kesip onu omzundan tuttu. "Ben doktorum," dedi.

Çocuk Barnes'ı itip kendinden uzaklaştırdıktan sonra kolunu geri çekerek doğruca Efendi'ye yöneldi. Oldukça afallayan Barnes, geriye doğru birkaç adım tökezledi. Karmakarışık saçlı çocuk, onun acı dolu yüzüne tepeden bakan Efendi'nin önünde diz çöktü. Efendi onun bir süre daha nefes almak için mücadele etmesine izin verdikten sonra kolunu kaldırıp pelerininin gevşek kolunu geriye doğru itti. Pençeyi andıran orta parmağını hızla başparmağının derisine batırdı. Efendi tek bir kan damlasının aşağıya doğru süzüldüğü başparmağını oğlunun yüzü üzerinde tuttu. Bu damla yavaşça akıp aşağıya damlayarak Zack'in açık ağzından içeri girdi.

Midesi bulanık Barnes kuruyan ağzıyla yutkundu. O sabah zaten bir kez küsmüştü.

Çocuk sanki az önce bir damla ilaç almış gibi ağzını kapat-

tı. Yüzünü -ya kanın tadı ya da yutkunurken canının acıması sebebiyle- buruşturup, kısa süre içinde elini boğazından çekti. Nefes alış veriş normale döner, soluk borusu açılır ve ciğerleri mucizevî bir biçimde temizlenirken başını aşağıya indirdi. Neredeyse anında ten rengi normale döndü. Artık normal kabul edilen, soluk ve güneş eksikliği çektiğini açığa vuran bir renge büründü.

Çocuk solunum yetersizliği çekerek odaya girdiğinden beri ilk defa çevresini görerek, gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Belki de Kıymetlisinin zor durumda olduğunu hisseden annesi -ya da ondan geriye kalan şey- kapıdan içeri girdi. Yine de ifadesiz yüzünde endişe ya da rahatlama izine rastlamak mümkün değildi. Barnes bu tedavi ritüelinin ne sıklıkta gerçekleştiğini merak etti. Haftada bir mi? Her gün mü?

Çocuk sanki ilk defa görüyormuş gibi Barnes'a, az önce iterek kendinden uzaklaştırdığı beyaz keçisakallı adama baktı.

Zack Goodvweather, "Neden burada başka bir insan var?" diye sordu.

Oğlanın kibirli tavrı, Goodvweather'ın oğlunun düşünceli, meraklı, iyi huylu bir çocuk olduğunu hatırlayan Barnes'ı şaşırtmıştı. Barnes parmaklarını saçlarının arasından geçirerek ağırbaşlı davranmaya çabaladı.

"Zachary, beni hatırlıyor musun?"

Çocuk sanki Barnes'ın yüzüne bakması istendiği için sinirlenmiş gibi bir tavırla dudaklarını büzdü. Sert bir sesle ve kibirli bir ifadeyle, "Belli belirsiz," dedi.

Barnes sabırlı davranarak neşeli bir tavır takınmayı sürdürdü. "Babanın patronuydum. Eski dünyada."

Barnes çocukta yine babasının yansımasını gördü -fakat artık eskisi kadar belirgin değildi. Onu ziyaret eden Eph nasıl değiştiyse, çocuk da aynı akıbete uğramıştı. Genç gözlerinde mesafeli, güvensiz bakışlar belirmişti. Tavrıları çocuk yaştaki bir prensinkini andırıyordu.

Zachary Goodweather, "Babam öldü," dedi.

Barnes konuşmak üzereyken, zekice davranarak diline hâkim oldu. Efendi'ye baktığında, yarattığın dalgalanan yüzünde en ufak bir ifade değişimi olmadığını gördü, fakat Barnes her nasılsa bu beyanı yalanlamaması gerektiğini anlamıştı. Bir anda büyük resmi algılayarak, bu dram içerisinde herkesin oynadığı rolü ve bulunduğu konumu fark edip, Eph adına kendini kötü hissetti. Öz oğlu... Fakat nihayetinde, Barnes Barnes olduğu için, bu hisler uzun sürmedi ve tüm bu olanlardan kendine fayda sağlamanın yollarını düşünmeye başladı.

LOW KÜTÜPHANESİ, COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Lumen konusunda şunu da göz önünde bulundurmak gerekir.

Bay Quinlan bu cümleyi söylerken gözlerinde sıra dışı bir ışıltı vardı.

Efendi'nin Karanlık Bölgesi'nden bahsedilen sayfada iki kelime yer alıyor: “obscura” ve “aeterna.” “Karanlık” ve “sonsuz.” Tam koordinatları belirtilmemiş.

Fet, “Onun dışındaki tüm kökenlerin yeri belirtilmiş,” dedi.

İncil üzerinde çalışıyor, onu elinden geldiğince *Lumen*'e benzetmeye çabalıyordu. Bir sürü kitabı önüne yığmış, onları inceleyip bazı parçalarını ve süslemelerini yerinden söküyordu.

Neden? Neden sadece bu iki kelime?

“Bunun bir anahtar mı olduğunu düşünüyorsun?”

Öyle olduğuna inanıyorum. Bölgeyi bulmak için gereken anahtarın, her zaman kitaptaki bilgiler arasında gizlenmiş olduğunu düşünmüştüm fakat görünüşe bakılırsa, anahtara ulaşmak kitapta yer almayan bilgiyi belirlemekle mümkün olacak. Efendi dünyaya son gelen Kadimdi. En gençleriydi. Eski Dünya'yla yeniden bağlantı kurması yüzyıllar sürdü, Kadimlerin kökenlerini yok edebilecek kadar nüfuzlu bir hale gelmesi daha da fazla zamanını

aldı. Fakat şimdi, şimdi Yeni Dünya'ya, Manhattan'a geri döndü.

Neden?

“Çünkü kendi kökenini korumak istedi.”

Gökyüzündeki alev almış işaret, bu kadarını doğruluyor. Fakat nerede?

Heyecan verici bu bilgilere rağmen, Fet mesafeli, dikkati dağılmış görünüyordu.

Ne oldu?

Fet, “Üzgünüm. Eph’i düşünüyorum,” dedi. “Dışarıda. Nora’yla birlikte.”

Nerede?

“İlaç alıyorlar. Benim için.”

Dr. Goodweather’ın korunması gerekiyor. Savunmasız bir durumda.

Fet rahatsızlanmıştı. “İyi olduklarından eminim,” demesine rağmen, şimdi endişelenme sırası ona gelmişti.

MACY’S HERALD MEYDANI

Eph ve Nora Otuz Dördüncü Cadde ve Pennsylvania İstasyonu’nun köşesinde metrodan çıktılar. Neredeyse iki yıl önce, Eph vampir salgınından önce onları güven içinde şehirden çıkarmak için son bir girişimde bulunarak, Nora, Zack ve Nora’nın annesini bu istasyonda bırakmıştı. Bir yaratık sürüsü North Nehri Tüneli’nde treni raydan çıkararak kaçmalarını engellemiş, Kelly Zack’le birlikte kaçarak onu Efendi’ye teslim etmişti.

Macy’s mağazasının köşesinde yer alan, küçük, kapalı bir eczaneye ulaşmaya çalışıyorlardı. Nora yanlarından geçen şehir sakinlerini, işlerine gidip evlerine dönen ya da çalışma belgelerini giysi veya yiyeceklerle değiştirmek üzere Empire State Binası’ndaki dağıtım istasyonuna doğru ilerleyen mazlum insanları izliyordu.

Eph, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Nora Yedinci Cadde’nin çaprazına bakarak, ön girişi tahtalarla kapatılmış Macy’s’in bir blok ötede olduğunu gördü. “Önce

mağazaya, oradan da eczaneye gireceğiz. Beni takip et.”

Dönen kapılar uzun süre önce kilitlenmiş, kırık camların önüne tahtalar çakılmıştı. Bir gerekliliği yerine getirme ya da eğlence amaçlı alışveriş kavramı, artık yoktu. Her şey öğün kartları ve çalışma belgelerine göre düzenleniyordu.

Eph Otuz Dördüncü Cadde’deki girişin önündeki kontrplağın bir parçasını kopardı, içeride, “Dünyanın En Büyük Alışveriş Merkezi”nin darmadağın olduğu görülüyordu. Raflar devrilmiş, giysiler parçalanmıştı, içeride meydana gelen hasar yağmacılığın değil, bir kavganın ya da kavgalar dizisinin eseri gibi görünüyordu. Vampirler ve insanlar arasında çatışmalar yaşanmıştı.

Eczanenin tezgâhı altından geçerek içeri girdiler. Raflar neredeyse boştu. Nora hafif bir antibiyotik ve birkaç şırınga da aralarına dâhil olmak üzere, bazı malzemeler topladı. Eph Nora başka yöne bakarken bir şişe Vicodin alıp onu küçük bir keseye tıktırdı.

Beş dakika içinde aradıklarını bulmuşlardı. Nora Eph’e baktı. “Kalın giysilere ve bir çift sağlam ayakkabıya ihtiyacım var. Bu kamp terlikleri iyice yıprandı.”

Eph kadınlar ve alışveriş hakkında bir espri yapmayı düşünse de, sessiz kalıp başını sallamakla yetindi. İçeriye doğru ilerledikçe, mağazadaki kargaşa azalmaya başladı. Ünlü -bir binanın içine yerleştirilmiş ilk hareketli merdivenler olan- ahşap yürüyen merdivenlere doğru ilerlediler.

Fenerlerinin ışığı, dünyada alışveriş kavramı sona erdiğinden beri hiç değişmemiş, boş vitrinlerin zemininde hareket ediyordu. Kel kafaları ve ifadesiz yüzleriyle mankenler -fenerin ışığı üzerlerine ilk yansıdığı anda- strigoilere benzer görünüşleri yüzünden Eph’in irkilmesine yol açtı.

Nora hafifçe gülümseyerek, “Aynı saç kesimi,” dedi. “Tüm bu galeyan...”

İlerleyerek mağazaya girip, tehlike ya da tehdit unsuru oluşturacak bir işaret var mı diye araştırdılar. Eph, “Korkuyorum, Nora,” diyerek onu oldukça şaşırttı. “Bu plandan... Korkuyorum ve

bu kadarını itiraf etmemin benim için sakıncası yok.” Nora arka odadan ayakkabı kutularını çıkarıp kendi ayak numarasına uygun bir çift bulmaya çalışırken, alçak sesle, “Zorlu bir değiş tokuş olacak,” dedi. “İşin sırrı da bu. Bence ona kitabı incelemesi için Bay Quinlan’a verdiğimizizi söylemelisin. Efendi’nin Doğan’dan haberdar olduğu su götürmez. Ona kitabı elinden geldiğince hızlı ele geçirmeyi planladığını söyle. Biz bombayı yerleştireceğimiz yeri öğrenir öğrenmez, sen de onu oraya çekersin. O zaman istediği kadar destek kuvvetini yanında getirebilir. Bomba, bombadır...”

Eph başını salladı. Bir ihanet izine rastlayabileceğini düşünerek Nora’nın yüzünü inceledi. Şimdi yalnızdılar; eğer Nora dönemliğini ona ifşa edecekse, doğru bir zamandı.

Modaya uygun çizmelerden uzak durarak, sağlam ve topuksuz ayakkabılar aramayı sürdürdü. Eph, “Sahte kitabın iyi görünmesi gerekiyor,” dedi. “Doğra görünmesi gerekiyor. Bence her şey o kadar hızlı gerçekleşecek ki, onun uyandıracığı ilk izlenimle testi geçmemiz yeterli olacak.”

Nora kesin bir tavırla, “Fet bu işi halledecek,” dedi. Neredeyse gururlu bir hali vardı. “Ona güvenebilirsin...” Sonra kiminle konuştuğunu hatırladı. “Dinle, Eph. Fet hakkında...” “Hiçbir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum. Dünya mahvoldu ve -bizi her şeyden öte ve ayrı tutan- sadece bizi umursayan insanlarla beraber olmayı hak ediyoruz. Tuhaf bir biçimde... herhangi biriyle olmandansa Fet’le birlikte olman bana kendimi iyi hissettiriyor. Çünkü sana bir zarar gelmesine izin vereceğine, hayatından vazgeçmeyi bile göze alır. Setrakian bunu bildiği için beni değil onu seçti, sen de aynı şeyi biliyorsun. Benim asla yapamadığım şeyi yapabilir, senin yanında olabilir.”

Nora şimdi çelişkili duygulara kapılmıştı. Eph en iyi haliyle karşısındaydı: Cömert, zeki ve yardımseverdi. Neredeyse onun aşağılık bir herif olmasını tercih edecekti. Şimdi onu, gerçekten olduğu kişiyi görmüştü: Eskiden âşık olduğu adamı... Kalbi hâlâ onun çekimine kapılıyordu.

Eph, “Ya Efendi benden kitabı ona götürmemi isterse?” diye sordu.

“Belki ona senin peşine düştüğümüzü söylersin. Efendi’nin senin yanına gelmesi gerektiğini... Ya da belki Zack’i sana getirmesi konusunda ısrar edersin.”

Efendi’nin bu isteğini nasıl umutsuzca reddettiğini hatırlayan Eph’in yüzüne bir anda kasvet çöktü. “Bu büyük bir sorun yaratır,” dedi. “Bu oyunu oynayıp zarar görmeden nasıl kurtulabilirim?”

“Bilmiyorum. Şimdi değişken birçok unsur var. Tüm bunları yapabilmek için son derece şanslı olmamız gerekiyor. Ve cesaretli... Eğer bazı şüphelerin varsa seni suçlamam.”

Nora onu inceledi. Tutumunda bir kırılma mı arıyordu... yoksa kendi suç ortaklığını dışa vurabileceği bir açıklık mı? Eph onu konuşturmaya çalışarak, “Şüpheler mi?” dedi. “Bu işi tamamlamak konusunda mı?”

Nora başını sallarken, Eph onun yüzünde beliren endişeyi gördü. İkiyüzlü olduğuna yönelik hiçbir belirti yoktu. Bunu gördüğüne memnun oldu. Rahatlamıştı. İlişkileri çok değişmişti, fakat Nora eskisi gibi amacına yürekten bağlı bir özgürlük savaşçısı olmayı sürdürüyordu. Bu durum Eph’in kendisinin de böyle olduğuna inanmasına yardımcı oluyordu.

Nora, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ne?”

“Neredeyse gülümsüyor gibi görünüyordun.”

Eph başını salladı. “Sadece asıl önemli olan şeyin Zack’in

özgür kalması olduğunu fark ettim. Bunu başarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.”

“Bence bu muhteşem, Eph. Gerçekten öyle.”

“Efendi’nin amacımızı anlayacağım düşünmüyor musun?” dedi. “Bunu yapabileceğime inanacağını mı sanıyorsun? Size ihanet edebileceğimi mi düşünecek?”

Nora, “Evet,” dedi. “Efendi buna inanmasına olanak verecek bir düşünce yapısına sahip olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?”

Eph Nora’nın o sırada kendisine bakmadığına memnun olarak başını salladı. Aralarındaki dönek, eğer Nora değilse kimdi? Fet olmadığı kesindi. Gus olabilir miydi? Eph’e tasladığı tüm o kabadayılık sadece bir maske miydi? Joaquin de başka bir şüpheliydi. Tüm bu sinsî düşünceler onun daha da çılgına dönmesine yol açıyordu.

.. asla *dibe* çöfeemezsin / asla *tamamen* çökemezsin.

Teşhir alanından sesler yükseldiğini duymuştu. Eskiden kemirgenlerin hareket ederken çıkardığı düşünülebilecek gürültüler, bugünlerde sadece tek bir anlama geliyordu.

Nora da aynı şeyi duymuştu. Fenerlerini kapadılar.

Eph, “Burada bekle,” dedi. Nora bu durumdan sıyrılabil-meleri için Eph’in tek başına gitmesi gerektiğini anlamıştı. “Ve dikkatli ol.”

Nora, “Her zaman,” diyerek gümüş kılıcım çekti.

Eph kılıcının sırt çantasından dışarı fırlamış kabzasına çarpmamaya özen göstererek kapıdan dışarı süzüldü. Gece görüşlü gözlüğünü çıkarıp görüntünün sabitleşmesini bekledi.

Her şey durgun görünüyordu. Tüm mankenlerin orta parmakları yerinde bir pençe olmayan, normal boyutlarda elleri vardı. Eph sağa dönüp, aşağıya inen yürüyen merdivenin yanındaki yuvarlak rafın kancasının hafifçe sallandığını görene dek odanın kenarında ilerlemeyi sürdürdü.

Eph kılıcını çekip hızla ahşap basamakların başına yöneldi. Çalışmayan yürüyen merdiven dar, duvarlarla çevrili bir

boşlukta yer alıyordu. Elinden geldiğince hızlı ve sessizce basamaklardan inip, bir sonraki katın sahanlığında durarak etrafı inceledi. İçindeki, aşağıya inmeye devam etmesini söyleyen sese kulak verdi.

Merdivenlerin dibinde bir koku alınca duraksadı. Burada, çok yakında bir vampir vardı. Bir vampirin kendisine görev verilmediği sürece tek başına hareket etmesi tuhaftı. Burada bulunması için, bu alışveriş merkezinde devriye gezmekle görevlendirilmiş olması gerekirdi. Eph yürüyen merdivenden uzaklaşarak, gece görüşü yüzünden yeşil görünen katı inceledi. 1 içbir şey hareket etmedi. Büyük bir vitrine doğru ilerlemek üzereyken, karşı taraftan hafif bir tıkırtı yükseldi.

Yine hiçbir şey görmedi. Eğilip, sesin geldiği yöndeki giysi raflarını gözden geçirdi. Açık kapının üzerindeki tabelada tuvaletlerin, idari ofislerin ve asansörün yeri belirtilmişti. Eph önce sürünerek ofislerin önünden geçip, tüm açık kapıların ardına baktı. Diğer odaları da gözden geçirdikten sonra geri dönüp kapalı kapıları kontrol edebilirdi. Tuvaletlere doğru ilerleyip kadınlar tuvaletinin açık kapısını birkaç santim daha aralayarak, gıcırta çıkarıp çıkarmadığını kontrol etti. Neredeyse hiç ses çıkmadı. İçeri girip elinde kılıcıyla tüm kapıları açarak, tuvalet bölmelerini gözden geçirdi.

Koridora geri döndükten sonra, peşine düştüğü belli belirsiz iz her neyse onu kaybettiğini hissederek durup etrafı dinledi. Erkekler tuvaletinin kapısını açıp içeri girdi. Pisuarların yanından geçip tüm bölmelerin kapısını kılıcının ucuyla iterek açtıktan sonra, hayal kırıklığına uğrayarak geri dönmek üzere harekete geçti.

Vampir çöp ve kâğıtları etrafa saçarak, kapının yanındaki köşede duran açık çöp kovasından fırlayıp, odanın karşısındaki lavabolardan birinin kenarına atladı. Eph başlangıçta küfrederek ve üzerine saldıran iğneleri savuşturmak için kılıcını hava-

da savurarak geriye doğru sendeledi. Sonra hızla saldırı pozisyonuna geçip, bir bölmede köşeye sıkıştırılmak istemediği için gümüş kılıcı önünde tutarak ilerlemeye başladı. Kâğıtlar ayaklarının altında hışırdarken, tıslayan vampire doğru savurduğu silahı onun yanından geçip içinden fırladığı kovaya çarptı.

Vampir lavabonun düzgün kenarını kavrayıp dizlerini yukarı çekerek orada çömeldi ve Eph'e baktı. Eph nihayet gözlüğünün yeşil ışığını onun üzerine çevirip vampire bakabilmeye fırsat buldu. Bir erkek çocuğuydu. Gözleri cam bir katmanla örtülmüş gibi görünen, on ya da on iki yaşındaki bir Afro- Amerikalıydı.

Kör bir çocuk... Yoklayıcılardan biri...

Gece görüşlü gözlük sayesinde seçebildiği, yoklayıcının üst dudağındaki kıvrım, onun karşısındakini değerlendirircesine gülümsüyormuş gibi görünmesine yol açıyordu. Sanki sıçramak üzereymiş gibi, el ve ayak parmaklarıyla lavabo tezgâhının ön kenarını kavramıştı. Eph kılıcının ucunu yoklayıcının kar- doğru tutmayı sürdürdü.

i bulmak için mi gönderildin?" dedi.

| umutsuzluğa kapıldı. Bu duruma aldığı karşılık ■ u ses yol açmıştı.

•İl Efendi'nin kelimelerini Eph'e iletliyordu.

■ i yoklayıcılardan sorumlu olup olmadığını me- jma, onların çobanı olabilirdi. Onların sevk me- iulmıyorsa, bu kör, medyum vampir çocuklar vri resmi komutası altındaysa, bu ne kadar ironik bir durumdu. Kelly Goodweather bile anaç tavukluk taslamayı sürdürüyordu.

>u kadar kolaylaştıran neydi?"

edin.

, fakat Eph'in üzerine atılmadı. Tuvaletin n üzerinden duvara atlayıp, oradan da dört ns zemine düştü.

Eph kılıcının ucuyla onu takip etti. Yoklayıcı orada çömelip

Eph'e baktı.

Beni kılıçtan mı geçireceksin, Ephraim?

Kelly'nin alaycı ses tonu... Zack'in yaşındaki bir çocuğu göndermek onun fikri miydi?

“Neden bana böyle işkence ediyorsun?”

Saniyeler içerisinde buraya yüz tane aç vampir gönderip etrafını kuşatabilirim. Bana onları şimdi üzerine salmamam için bir neden söyle.

“Çünkü kitap burada değil. Ve -daha önemlisi- eğer anlaşılmamızı bozarsan, zihnime girmene izin vereceğime kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim.”

Blöf yapıyorsun.

Eph çocuğun üzerine atıldı. Vampir geriye doğru sıçrayıp bölmelerden birinin kapısına çarparak içeride durdu. Eph, “Bu hoşuna gitti mi?” dedi. “Bu tehditlerin, anlaşmanın kendi üzerine düşen tarafını yerine getireceğine dair inancımı yitirmeme yol açıyor.

Bunu yapmam için dua et.

“İlginç bir kelime seçimi, ‘dua etmek.’” Eph şimdi bölmenin kapısı önünde duruyordu; uzun süredir ihmal edilen tuvaletin köşesinden kötü kokular yükseliyordu. “Ozryel. Evet, o çok istediğin kitabı okudum. Ve Bay Quinlan’la, Doğanla konuştum.”

O halde benim aslında Ozryel olmadığımı bilmen gerekir.

“Hayır, siz ölüm meleğinin damarlarından sürünerek çıkmış kurtlarsınız. Tanrı onu bir tavuk gibi parçalara ayırdıktan sonra...”

Aynı isyankâr yapıya sahibiz. Sanırım oğlun da bize çok benziyor.

Efendi'nin işkencelerinden kolayca etkilenmemek konusunda kararlı olan Eph, bu sözleri umursamadı. “Oğlumun seninle alakası yok.”

da savurarak geriye doğru sendeledi. Sonra hızla saldırı pozisyonuna geçip, bir bölmede köşeye sıkıştırılmak istemediği için gümüş kılıcı önünde tutarak ilerlemeye başladı. Kâğıtlar ayaklarının altında hışırdarken, tıslayan vampire doğru savurduğu silahı onun yanından geçip içinden fırladığı kovaya çarptı.

Vampir lavabonun düzgün kenarını kavrayıp dizlerini yukarı çekerek orada çömeldi ve Eph'e baktı. Eph nihayet gözlüğünün yeşil ışığını onun üzerine çevirip vampire bakabilmeye fırsat buldu. Bir erkek çocuğuydu. Gözleri cam bir katmanla örtülmüş gibi görünen, on ya da on iki yaşındaki bir Afro- Amerikalıydı.

Kör bir çocuk... Yoklayıcılardan biri...

Gece görüşlü gözlük sayesinde seçebildiği, yoklayıcının üst dudağındaki kıvrım, onun karşısındakini değerlendirircesine gülümsüyormuş gibi görünmesine yol açıyordu. Sanki sıçramak üzereymiş gibi, el ve ayak parmaklarıyla lavabo tezgâhının ön kenarını kavramıştı. Eph kılıcının ucunu yoklayıcının karnına doğru tutmayı sürdürdü.

"Beni bulmak için mi gönderildin?" dedi.

Evet.

Eph biraz umutsuzluğa kapıldı. Bu duruma aldığı karşılık değil, duyduğu ses yol açmıştı.

Kelly'ye aitti. Efendi'nin kelimelerini Eph'e iletiyordu.

Eph Kelly'nin yoklayıcılardan sorumlu olup olmadığını merak etti. Bir bakıma, onların çobanı olabilirdi. Onların sevk memuru... Eğer yanılmıyorsa, bu kör, medyum vampir çocuklar gerçekten onun gayri resmi komutası altındaysa, bu ne kadar uygun, hüzünlü ve ironik bir durumdu. Kelly Goodweather ölümünden sonra bile anaç tavukluk taslamayı sürdürüyordu.

"Bu sefer işini bu kadar kolaylaştıran neydi?"

Bulunmak istedin.

Yoklayıcı sıçradı, fakat Eph'in üzerine atılmadı. Tuvaletin karşısındaki tezgâhın üzerinden duvara atlayıp, oradan da dört ayak üstünde fayans zemine düştü.

Eph kılıcının ucuyla onu takip etti. Yoklayıcı orada çömelip

Eph'e baktı.

Beni kılıçtan mı geçireceksin, Ephraim?

Kelly'nin alaycı ses tonu... Zack'in yaşındaki bir çocuğu göndermek onun fikri miydi?

“Neden bana böyle işkence ediyorsun?”

Saniyeler içerisinde buraya yüz tane aç vampir gönderip etrafını kuşatabilirim. Bana onları şimdi üzerine salmamam için bir neden söyle.

“Çünkü kitap burada değil. Ve -daha önemlisi- eğer anlaşmamızı bozarsan, zihnime girmene izin vereceğime kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim.”

Blöf yapıyorsun.

Eph çocuğun üzerine atıldı. Vampir geriye doğru sıçrayıp bölmelerden birinin kapısına çarparak içeride durdu. Eph, “Bu hoşuna gitti mi?” dedi. “Bu tehditlerin, anlaşmanın kendi üzerine düşen tarafını yerine getireceğine dair inancımı yitirmeme yol açıyor.

Bunu yapmam için dua et.

“İlginç bir kelime seçimi, ‘dua etmek.’” Eph şimdi bölmenin kapısı önünde duruyordu; uzun süredir ihmal edilen tuvaletin köşesinden kötü kokular yükseliyordu. “Ozryel. Evet, o çok istediğin kitabı okudum. Ve Bay Quinlan’la, Doğanla konuştum.”

O halde benim aslında Ozryel olmadığımı bilmen gerekir.

“Hayır, siz ölüm meleğinin damarlarından sürünerek çıkmış kurtlarsınız. Tann onu bir tavuk gibi parçalara ayırdıktan sonra...”

Aynı isyankâr yapıya sahibiz. Sanırım oğlun da bize çok benziyor.

Efendi'nin işkencelerinden kolayca etkilenmemek konusunda kararlı olan Eph, bu sözleri umursamadı. “Oğlumun seninle alakası yok.”

Bu kadar emin olma. Kitap nerede?

“Eğer merak ediyorsan, bunca zamandır New York Halk Kütüphanesi’nin derinliklerindeki raflarda gizlenmiş durumdaydı. Şimdi onlar için biraz zaman istemem gerekiyor.”

Doğan’ın onu hırsla incelediğini tahmin ediyorum.

“Doğru. Bu seni endişelendiriyor mu?”

Bunu hak etmeyen gözlerin, onu deşifre etmesi yıllar sürer.

“Güzel. O halde acelen yok. O zaman belki de geri çekilmeliyim. Daha iyi bir teklif sunmanı beklemeliyim.”

Belki de ben geri çekilmeli ve oğlunun işini bitirmeliyim.

Eph bu ölü çocuğun boğazına kılıcıyla bir darbe indirmek, Efendi’nin bir süre daha ihtiyaç içerisinde kalmasını sağlamak istiyordu. Fakat aynı zamanda, yarattığın sabrım fazla zorlamaması gerekiyordu. Zack’in hayatı tehlikedeysen bunu yapamazdı. “Şimdi de sen blöf yapıyorsun. Duyduğun endişeyi gizliyorsun. Bu kitabı istiyor, ona fazlasıyla ihtiyaç duyuyorsun. Neden bu kadar acele ediyorsun ki?”

Efendi yanıt vermedi.

“Başka bir hain yok. Yalan söyledin.”

Yoklayıcı sırtını duvara yaslayarak çöelmeye devam etti.

Eph, “Pekâlâ,” dedi. “İstedığın gibi oyna.”

Babam öldü.

Eph’in kalbi hızla atıp, uzun bir süre boyunca göğsünde hareketsiz kaldı. Oğlu Zack’in sesini, sanki onunla aynı odadaymış gibi net bir biçimde duymak dehşete düşmesine yol açmıştı.

Titriyordu. Öfkeli bir çılgının boğazından yükselmemesi için mücadele etti.

“Seni lanet olası...”

Efendi Kelly’nin sesini kullanmaya geri döndü. *Kitabı elinden geldiğince çabuk teslim edeceksin.*

Eph’in ilk endişesi, Zack’in dönüştürülmesi oldu. Fakat hayır; Efendi sadece bu yoklayıcı aracılığıyla Zack’in sesini Eph’e duyuruyordu.

Eph, “Tanrı cezanı versin,” dedi.

Bunu denedi. Fakat O şimdi nerede?

Eph kılıcını biraz indirerek, “Burada değil,” dedi. “Burada değil.”

Flayır. Terk edilmiş bir Macy’s alışveriş merkezinin erkekler tuvaletinde değil. Bu zavallı çocuğu neden özgür bırakmıyorsun, Ephraim? Onun kör gözlerine bir bak. Onu yok etmek senin tatmin olmanı sağlamaz mıydı?

Eph onun gözlerine baktı. Cam gibi gözlerini hiç kırpmıyordu. Eph vampiri.. ve aynı zamanda, onun eski çocuk halini gördü.

Yüzlerce oğlum var. Hepsi de bana sonuna dek sadıktır.

“Sadece tek bir gerçek evladın var. Doğan. Onun da tek istediği seni yok etmek.”

Yoklayıcı kollarını iki yana sarkıtıp dizleri üzerini çöktü ve çenesini kaldırarak Eph’e boynunu açtı.

Al onu. Ephraim. Bu işi bitir.

Yoklayıcı efendisinin emirlerini bekleyen bir köle gibi dururken, kör gözleri hiçliğe bakıyordu. Efendi onun çocuğu öldürmesini istiyordu. Neden?

Eph kılıcının ucunu vampirin açıktaki boynuna doğru uzattı. “İşte,” dedi. “Eğer onun özgür kalmasını istiyorsan, kılıcıma doğru atılmasını sağla.”

Onu öldürmek istemiyor musun?

“Bunu çok istiyorum. Fakat iyi bir gerekçem yok.”

Çocuk hareket etmeyince, Eph geri çekilip kılıcını ondan uzaklaştırdı. Burada ters giden bir şeyler vardı.

Çocuğu öldüremiyorsun. Güç olduğunu söylediğin zayıflığının arkasına saklanıyorsun.

Eph, “Zayıflık baştan çıkarılmayı kabul etmektir. Güç ise buna direnmektir,” dedi. Kelly’nin sesi zihninde yankılanmaya devam ederken, yoklayıcıya baktı. Yoklayıcının Eph’le, Kelly dışında hiçbir bağlantısı yoktu. Onun sesi de, Eph’in dikkatini dağıtmak ve güçten düşmesine yol açmak amacıyla Efendi tarafından kullanılıyordu, fakat vampir Kelly şu an her yerde olabilirdi. Her yerde.

Eph bölmeden çıkıp yürüyen merdiveni hızla tırmanarak, Nora'dan ayrıldığı yere doğru koşmaya başladı.

Kelly duvarın yanında, yalınayak ilerleyerek giysi raflarının yanından geçiyordu. Kadının kokusu, ayakkabı vitrininin arkasındaki odada yoğunlaşmıştı...fakat nabız atışları vitrinin karşısından yükseliyordu. Kelly soyunma kabininin kapısına yaklaştı. Nora Martinez elinde gümüş kılıcıyla orada bekliyordu.

Nora, "Hey, kaltak," diyerek onu karşıladı.

Öfkelenen Kelly, yoklayıcılarla zihinsel irtibata geçerek onları yanına çağırdı. Kadın saldıracabileceği bir açıda durmuyordu. Kel insan kadın üzerine atılırken, onun görüntüsünü yansıtan gümüş silah ışıldadı.

Nora kasanın etrafından dolanırken, "Kendini gerçekten bırakmışsın," dedi. "Bu arada, kozmetik reyonu birinci katta. Belki o berbat hindi gerdanını örtecek bir balıkçı yaka kazak da almak istersin."

Kız yoklayıcı merdivenlerden aşağıya atlayıp Kelly'nin yanında durdu.

Nora, "Anne-kız alışverişe mi çıktınız?" dedi. "Ne hoş. Üzerinizde görmek istediğim bazı gümüş takılar var."

Nora onların üzerine atılacakmış gibi yaptı; Kelly ve kız yoklayıcı öylece durup ona bakmakla yetindiler.

Nora, "Eskiden korkardım," dedi. "Tren tüneline sende korkmuştum. Artık korkmuyorum."

Nora çantasından sarkan Luma lambasını ortaya çıkarıp, pille çalışan siyah ışığı açtı. Vampirleri geri püskürten ultra- viyole ışınlar, yoklayıcının homurdanarak dört ayak üzerinde geri çekilmesini sağladı. Kelly hareket etmeden durup, Nora yanlarından uzaklaşarak merdivenleri tırmanırken sadece ona doğru dönmekle yetindi. Arkasını kontrol etmek için aynaları kullanıyordu. Tırabzanların yanından fırlayan bulanık şekli de bu sayede görebildi.

Nora dönüp kılıcını erkek yoklayıcının ağzına saplayınca, yakıcı gümüş onun neredeyse anında özgür kalmasını sağladı. Nora kılıcı geri çekip saldırmaya hazırlanarak arkasına döndü. Kelly ve kız yoklayıcı ortadan kaybolmuştu. Sanki buraya hiç gelmemiş gibi -yok olmuşlardı.

“Nora!”

Eph alt kattan sesleniyordu. Nora ahşap merdivenlerden inerken, “Aşağıya geliyorum!” diye bağırarak karşılık verdi.

Orada endişeli, en kötü olasılığın gerçekleşmiş olmasından korkan Eph’le karşılaştı. Nora’nın kılıcına bulaşmış kaygan beyaz kanı görmüştü.

“İyi misin?” diye sordu.

Başını sallayarak yakındaki raftan bir eşarp alıp kılıcını temizledi. “Üst katta Kelly’ye rastladım. Selam söyledi.”

Eph kılıca baktı. “Yoksa...?”

“Ne yazık ki, hayır. Sadece canavar evlatlarından biriydi.” Eph,

“Hadi gidelim buradan,” dedi.

Dışarıda onları bir vampir sürüsünün karşılaması ihtimaline karşı hazırlıklıydı. Fakat hayır. Sıradan insanlar yağmurun altında omuzlarını kamburlaştırarak işlerine ve evlerine doğru ilerliyorlardı.

Nora, “Nasıl gitti?” diye sordu.

Eph, “O bir pislik,” dedi. “Gerçek bir pislik.”

“Fakat sence söylediklerine inandı mı?”

Eph onun gözlerine bakamadı. “Evet,” dedi, “inandı.”

Eph vampirler yüzünden tetikte kalmayı sürdürüyor, gözleri yanından geçtikleri kaldırımları tarıyordu.

Nora, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Yürümeye devam et.” Otuz Altıncı Cadde’nin karşısında kenara çekilip, kapalı bir marketin tentesi altına girdi. Başını kaldırıp yağın yağmurun ardındaki çatılara baktı.

Orada, sokağın karşısında, bir yoklayıcının bir bina çatısından diğerine atladığını gördü. Onları takip ediyordu.

Eph, “Bizi takip ediyorlar,” dedi. “Gel.” Kalabalığın içinde izlerini kaybettirmeye çalışarak yürümeye devam ettiler. “Güneş

ortaya çıkana dek beklememiz gerekiyor.”

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Eph ve Nora güneş gökyüzünde belirir belirmez, takip edilmediklerinden emin olarak boş üniversite kampüsüne geri döndüler. Eph Bay Quinlan’ın yeraltına çekildiğini, muhtemelen Lumen’i gözden geçirmekle meşgul olduğunu tahmin etti. Gus onların yolunu kestiği sırada ya da daha doğrusu, Eph hâlâ onun yanındayken Nora’nın yolunu kestiği sırada, Eph Bay Quinlan’ın yanına gitmek üzereydi. \

“İlacın var mı?” diye sordu.

Nora yağmaladıkları ilaçlarla dolu çantayı gösterdi.

Gus, “Sorun Joaquin,” dedi.

Nora bir an duraksayıp, konunun vampirlerle ilgili olup olmadığını düşündü. “Ne oldu?”

“Onu görmek gerekiyor. Durumu kötü.”

Onu takip ederek, Joaquin’in pantolonunun paçası sıyrılarak bir masanın üzerine yerleştirildiği bir sınıfa girdiler. Dizi iki yerden kabarmış, dikkate değer ölçüde şişmişti. Çete üyesi acı içinde kıvranıyordu. Gus masanın diğer tarafında durup, kendisine yanıt verilmesini bekledi.

Nora Joaquin’e, “Ne kadar süredir bu durumda?” diye sordu.

Kan ter içindeki Joaquin yüzünü buruşturarak, “Bilmiyorum. Bir süredir,” dedi.

“Buraya dokunacağım.”

Joaquin kendini hazırladı. Nora onun dizinin etrafındaki şişmiş bölgeleri inceledi. Diz kapağının altında, iki santimetreden daha kısa, eğri, kenarları sarı ve kabuklu küçük bir yara gördü. "Bu kesik ne zaman oluştu?"

Joaquin, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım kan kampında bir yere çarptım. Fark ettiğimde aradan uzun süre geçmişti."

Eph araya girdi. "Bazen tek başına dışarı çıkıyorsun. Hastanelere ya da bakım evlerine gittiğin oldu mu?"

"Ah., muhtemelen. Kesinlikle, Saint Lukes'a gittim."

Eph Nora'ya baktı. Aralarındaki sessizlikten, enfeksiyonun ne kadar ciddi olduğu konusunda aynı görüşte olduklarını anladı. Nora, "Penisilin mi?" dedi.

Eph, "Belki," diye karşılık verdi. "Biraz daha düşünelim." Sonra Joaquin'e dönüp, "Sırtüstü uzan. Biz hemen geri döneceğiz," dedi.

"Dur biraz, doktor. Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

Eph, "Enfeksiyon kaptığı ortada. Hastanelerde böyle problemleri tedavi etmek rutin kabul edilebilir. Sorun şu ki, artık hiç hastane kalmadı. Hasta insanlar yok etmek tercih ediliyor. Bu yüzden onunla nasıl ilgilenmemiz gerektiğine karar vermeye ihtiyacımız var."

Joaquin ikna olmamış bir tavırla başını sallayıp, masaya uzandı. Gus tek kelime bile etmeden, Eph ve Nora'yı takip ederek koridora çıktı.

Gus çoğunlukla Nora'ya bakarak, "Boş laflar etmeyin," dedi. Nora başını salladı. "İlaça dayanıklı bakteri. Bacağını kampta kesmiş olabilir, fakat hastalığı tıbbi bir tesisten kapmış. Virüs aletlerin ve yüzeylerin üstünde uzun süre hayatta kalabilir. İğrenç ve dayanıklı."

Gus, "Tamam. Neye ihtiyacınız var?" dedi.

"İhtiyacımız olan şeye artık ulaşamıyoruz. Az önce onu aramaktan döndük, vankomisin."

Felaketin son günlerinde vankomisine yönelik talep çok büyüktü. Şaşkına dönen tıp uzmanları, aslında panik duygusunu tetiklememesi gereken profesyoneller, televizyona çıkıp bunun, hâlâ

tanımlanmamış, inanılmaz bir hızla ülke çapında yayılan hastalık karşısında, “son çare ilacı” olduğunu duyurmuşlardı.

Nora, “Vankomisin bulabilirsek bile,” dedi, “onu bu enfeksiyondan kurtarabilmek için ciddi bir antibiyotik ve ilaç tedavisi uygulamamız gerekecek. Vampir sokması olmasa da, yaşam süresi beklentisi açısından, o kadar ölümcül olabilir.”

Eph, “Ona damar yoluyla bazı sıvılar enjekte etsek bile, kaçınılmaz sona ulaşılmasını biraz daha geciktirmek dışında, fazla işe yaramayacaktır,” dedi.

Gus Eph’e sanki ona vuracakmış gibi baktı. “Başka bir yolu olmalı. Siz kahrolası doktorlarsınız...”

Nora, “Tıbbi açıdan Karanlık Çağa yaklaştık sayılır,” dedi. “Yeni ilaçlar üretilmediği için, yendiğimizi düşündüğümüz tüm hastalıklar yeniden ortaya çıktı ve bizi hazırlıksız yakalıyorlar. Belki etrafı araştırıp onu biraz daha rahatlatacak bir şeyler bulabiliriz...”

Nora Eph’e baktı. Gus da aynı şeyi yaptı. Eph artık umursamıyordu; -Vicodin’i sakladığı- çantasını çıkarıp fermuarlı keseyi açarak tabletlerle dolu bir poşeti ortaya çıkardı. İçinde farklı şekillerde, renklerde ve boyutlarda, düzinelerce tablet ve hap vardı. Düşük dozlu iki Lorcet, biraz Percodan ve dört tane iki miligramlık Dilaudid tablet seçti.

Lorcetleri işaret ederek, “Bunları kullanmaya başlasın,” dedi. “Dilaudidleri en sona sakla.” Torbanın içinde kalanları Nora’ya uzattı. “Hepsini al. Onlarla işim bitti.”

Gus elindeki haplara baktı. “Bunlar onu iyileştirmeyecek mi?”

Nora, “Hayır,” dedi. “Sadece acısını azaltacak.”

“Peki ya, şey, ampütasyona ne dersiniz? Bacağını kesebiliriz. Bunu ben de yapabilirim.”

“Sorun sadece dizinde değil, Gus.” Nora onun koluna dokundu. “Üzgünüm. Bu koşullar altında, yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

Gus sanki elinde Joaquin’in parçalarını tutuyormuş gibi,

sersemlemiş bir ifadeyle avucundaki ilaçlara baktı.

Fet dışarıdaki yağmur yüzünden ıslanmış omuzlarıyla içeri girdi. Duygu yüklü bir an yaşadıkları belli olan Eph, Gus ve Nora'yı bir arada dururken görünce, şaşırıp duraksadı.

Fet, “Burada,” dedi. “Creem geri döndü. Garajda.”

Gus avucunun içindeki hapları sıktı. “Siz gidin. O pislikle ilgilenin. Ben sonra size katılacağım.”

Joaquin'in yanına dönüp onun terli alnını okşayarak, hapları yutmasına yardım etti. Gus dünya üzerindeki umursadığı son insanla da vedalaştığının farkındaydı. Gerçekten sevdiği son insanla... Ağabeyi, annesi, en yakın *compahri*: Şimdi hepsi göçüp gitmişti. Artık hiç kimsesi kalmamıştı.

Yeniden dışarı çıktıklarında, Fet Nora'ya baktı. “Her şey yolunda mı? Geri dönmeniz uzun sürdü.”

Nora, “Takip ediliyorduk,” dedi.

Eph onların kucaklaşmasını izledi. Sanki umursamıyormuş gibi davranmak zorunda kaldı.

Onlar birbirinden ayrıldıktan sonra, “Bay Quinlan *Lumen*'den bir şeyler öğrenebildi mi?” diye sordu.

Fet, “Hayır,” dedi. “Durum iyi görünmüyor.”

Üçü beraberce Yunan amfi tiyatrolarını andıran Low Plaza'dan geçip kütüphaneyi geride bırakarak kampüsün kenarındaki bakım binasına ulaştılar. Creem'in sarı Hummer'ı garaja park edilmişti. Jersey Safirlerinin takılarla bezenmiş lideri, şişman elini Gus'ın ona vaat ettiği yarı otomatik silahlarla dolu bir alışveriş arabasının üzerine koymuştu. Çete lideri ge-²² niş ağzındaki gümüş kaplı parlak dişlerini göstererek Cheshire Kedisi gibi gülümsedi.

Silahlardan tekini açık garaj kapısından dışarı uzatarak, “Bu oyuncaklarla etrafa biraz hasar verebilirim,” dedi. Fet, Eph ve Nora'ya baktı. “Meksikalı nerede?”

22 Meksika dilinde, “dost.” -çn

Fet, “Yakında burada olur,” dedi.

Creem mesleki bir şüpheye kapılarak biraz düşündükten sonra, bunda bir sorun olmadığına karar verdi. “Onun adına konuşma yetkiniz var mı? O fasulyeciye iyi bir teklifte bulundum.”

Fet, “Hepimizin bundan haberi var,” dedi.

“Ve?”

Fet, “Ne olursa olsun,” dedi. “Önce ateşleyiciyi görmemiz gerekiyor.”

“Evet, tabii, kesinlikle. Bunu ayarlayabiliriz.”

Nora, “Ayarlamak mı?” dedi. Onun çirkin sarı kamyonetine baktı. “Onu getireceğini sanıyordum.”

“Getirmek mi? Neye benzediğini bile bilmiyorum. Beni MacGyver mı sandın? Size nereye gideceğinizi göstereceğim. Askeri depoya. Eğer orada yoksa, başka nerede olabilir bilmiyorum.”

Nora Fet’e baktı. Creem’e güvenmediği belliydi. “Ne yani, bizi dükkâna götürmeyi mi teklif ediyorsun? Büyük katkı bu mu olacak?”

Creem ona gülümsedi. “İstihbarat ve erişim. Masaya bunları koyuyorum.”

“Eğer bu şey henüz elinde değilse...neden buraya şimdi geldin?”

Creem boş silahı salladı. “Silahlarımı almak ve Meksikalının cevabını öğrenmek için geldim. Bir de bu bebekleri doldurmak için biraz cephanelik almaya...” Sürücü bölmesinin kapısını açıp içeri uzanarak ön koltukların arasından bir şey aldı: Elle çizilmiş başka bir haritanın da üzerine iliştirildiği bir Jersey haritası...

Nora haritaları Fet’e, sonra da Eph’e gösterdi. “Bize bunu veriyorsun. Manhattan adası karşılığında.” Fet’e baktı. “Amerikan yerlileri bile bizden daha iyi bir anlaşma yapmıştır.”

Creem keyiflenmişti. “Picatinny Deposu’nun haritası. Gördüğünüz gibi, buranın altmış beş kilometre batısında, New Jersey’i kuzeyindeki Skylands Bölgesi’nde yer alıyor. Artık kan emicilerin kontrol ettiği, dev bir ordu rezervi. Fakat içeri girmenin

bir yolunu buldum. Aylardır cephanelerini yağmalıyorum. Mühimmatların çoğunu ele geçirdim- bunlara da bu yüzden ihtiyacım var.” Hummer’ının arkasına yüklediği silahlara dokundu. “İç Savaş sırasında, ordunun barut deposu olarak kullanılmaya başlanmış. Vampir istilasından önce ordu araştırma ve üretim merkezi olarak kullanılıyordu.”

Fet haritaya baktı. “Ateşleyicileri var mı?”

Creem, “Eğer onlarda yoksa, kimsede yoktur,” dedi. “Ateşleme fitilleri ve zamanlayıcılar gördüm. Ne tür bir şeye ihtiyacınız olduğunu bilmeniz gerekiyor. Atom bombanız burada mı? Ne aradığımı bildiğim söylenemez.”

Fet bu soruyu yanıtlamadı. “Bir metreye bir buçuk metre boyutlarında. Taşınabilir, fakat bavul kadar küçük değil. Ağır. Küçük bir fiçı ya da çöp tenekesini andırıyor.”

“İşe yarayan bir şey bulacaksınız. Ya da bulamayacaksınız. Sizi oraya götürebileceğim dışında, hiçbir konuda garanti vermiyorum. Sonra oyuncağınızı uzaklara götürür, işe yarayıp yaramadığına bakarsınız. Paranızı iade etme garantisi vermiyorum. Başarısızlık benim değil, sizin sorunuz.”

Nora, “Bize neredeyse hiçbir şey sunmuyorsun,” dedi. “Birkaç yıl daha etrafı araştırmak ister misin? Nasıl istersen.”

Nora, “Bunu komik bulmana sevindim,” dedi.

Creem, “Bana göre her şey komik, hanımefendi,” dedi. “Tüm dünya bir kakhaha fabrikası. Tüm günlerim ve gecelerim gülmekle geçiyor. Ne yapmamı isterdin, ağlamaktan tükenme

mi mi? Bu vampir işi büyük bir şaka ve benim görüşüme göre, onu anlamak ya da anlamamak dışında hiçbir seçenek yok.” Nora, “Peki sen anlıyor musun?” diye sordu.

Gümüş dişli Creem, “Sana şöyle açıklayayım, kel güzel,” dedi. “Son gülen kişi olmayı hedefliyorum. Bu yüzden siz kaçaklar ve isyankârlar, bu kahrolası şeyin ateşleme fitilini benim adamdan uzakta yaksanız iyi edersiniz. Lanet olası... Connecticut’u ya da öyle bir yeri havaya uçurun. Fakat benim bölgemden uzak durun. Bu da anlaşmanın bir parçası.”

Şimdi Fet de gülümsemeye başlamıştı. “Bu şehre sahip olunca onunla ne yapmayı umuyorsun?”

“Bilmiyorum. O kadar ötesini kim düşünebilir? Daha önce hiç mal sahibi olmamıştım. Bu şehrin tamirata ihtiyacı var, fakat yine de eşsiz bir yer. Belki bu kahrolası bölgeyi kumarhaneye çeviririm. Ya da paten pistine, sizin açınızdan hiçbir şey fark etmez.”

O sırada Gus içeri girdi. Ellerini ceplerine sokmuş, gergin bir yüz ifadesine bürünmüştü. Koyu camlı gözlükler takmasına rağmen, -Nora’nın yaptığı gibi- dikkatli bakıldığında gözlerinin kıvardığı görülebiliyordu.

Creem, “İşte geldi,” dedi. “Anlaştık gibi görünüyor, Meksikalı.”

Gus başını salladı. “Anlaştık.”

Nora, “Dur biraz. Elinde o haritalardan başka hiçbir şey yok,” dedi.

Gus başını sallamasına rağmen, hâlâ tamamen onlarla birlikte olduğu söylenemezdi. “Onu en erken ne zaman alabiliriz?”

Creem, “Yarına ne dersin?” diye karşılık verdi.

Gus, “Yarın o zaman. Fakat bir şartla. Bu gece burada bekleyeceksin. Bizimle birlikte. Ortalık aydınlanır aydınlanmaz bizi oraya götüreceksin,” dedi.

“Gözünü üstümden ayırmayacak mısın, Meksikalı?”

Gus, “Seni besleyeceğim,” dedi.

Böylece Creem’in onayını alabildi. “Makul bir teklif.

Bifteğimin iyi pişmesini isterim, unutma.” Bagaj kapısını kapattı.

■Büyük planın neymiş bakalım?”

Gus, “Aslında bilmene gerek yok,” dedi.

O aşağılık herifi pusuya d ş remezsiniz.” Creem sırayla hepsine baktı. “Umarım bunu biliyorsunuzdur.”

Gus, "Eğer elimizde istediğı bir şey varsa, yapabiliriz. İhtiyacı olan bir şey... *Bu yüzden* gözümü senin üstünden ayırmıyorum..." dedi.

EPHRAİM GOODVVEATHER'İN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI

Sevgili Zack,

Bir babanın oğluna asla yazmaması gereken bir mektubu, ikinci kez kaleme alıyorum: Bir intihar notu... Birincisini, seni New York'tan uzaklaştıracak o trene bindirmeden önce yazmış, geride kalma, kaybetmeye mahkûm olduğumdan şüphelendiğim bir mücadeleye girme sebeplerimi açıklamıştım.

Hâlâ burada, aynı mücadeleyi vermeye devam ediyorum.

Olabilecek en zalim şekilde benden alındın. Şimdi neredeyse iki yıldır hasretini çekiyor, seni elinde tutan kişilerin pençesinden kurtarabilmenin bir yolunu arıyorum. Öldüğümü sanıyorsun, fakat hayır, henüz ölmedim. Yaşıyor ve bunu senin için yapıyorum.

Bu mektubu ben öldükten sonra hayatta kaldığın, Efendi'nin de hayatta kaldığı takdirde okuman için yazıyorum. Durum böyleyse -bence gerçekleşebilecek en kötü senaryoyu gerçekleştirmiş- insanlığa ya da ondan geriye kalana karşı ciddi bir suç işlemiş olacağım. Senin, oğlumun hayatta kalması için, köleliğe mahkûm edilmiş ırkımızın son özgürlük umudunu da ortadan kaldırmış olacağım. Sadece hayatta kalman için değil, Efendi'nin yaydığı vampir salgınından etkilenmeden, bir insan olarak yaşamını sürdürmen için...

En büyük umudum, Efendi'nin düpedüz şeytani yöntemlere başvurduğunu şimdiye dek fark etmiş olmandır. Bilge bir özdeyişte de belirtildiği gibi, "Tarihi kazananlar yazar."

Bugün tarihten değil, umudumdan yola çıkarak yazıyorum. Eskiden beraber geçirdiğimiz bir hayatımız vardı, Zack. Anneni de dâhil ederek söylüyorum ki, güzel bir hayattı. Lütfen o yaşamı, gümsüğüm, kahkahaları ve hissettiğimiz mutluluğu hatırla. Bu senin çocukluğundu. Fazla hızlı büyümek zorunda kaldın. Seni gerçekten kimin sevdiği ve kimin senin için en iyisini istediği konusunda kafanın karışık olması anlaşılabilir ve mazur görülebilir. Seni yaptığın her şey için bağışlıyorum. Lütfen sen de ihanetimi bağışla. Kendi hayatım seninki karşılığında ödenecek ufak bir bedel, fakat arkadaşlarımla hayatını ve insanlığın geleceğini bu uğurda feda etmem kabul edilemez.

Birçok kez kendimden umudu kesmeme rağmen, senden asla vazgeçemedim. Tek pişmanlığım, büyüyüp dönüşeceğin adamı göremeyecek olmak. Lütfen bu fedakârlığının seni iyiliğe doğru yönlendirmesine izin ver.

Şimdi söyleyeceğim çok önemli başka bir şey var Eğer söylediğim gibi, bu plan korktuğum biçimde gerçekleşirse, dönüştürülmüşüm demektir. Vampir olmuşum. Aramızdaki sevgi bağı yüzünden, bir vampir olarak senin peşine düşeceğimi anlamam gerekiyor. Asla durmayacağım. Eğer bunu okuduğun sırada beni zaten yok ettiysen, teşekkür ederim. Binlerce kez teşekkür ederim. Lütfen suçluluk ve utanç değil, sadece güzelce hallettiğin bir işin getirdiği tatmin duygusunu hisset. Huzur içindeyim.

Fakat beni henüz özgür bırakmadıysan -lütfen eline geçen ilk fırsatta bu işi hallet. Son isteğim bu. Annene de aynı şeyi yapmak isteyeceksin. Seni seviyoruz.

Eğer bu günlüğü bırakmayı planladıysan yerde bulduysan -annenin Woodside, Queens'te, Kelton Caddesi'ndeki evinde, çocukluk yatağının üzerinde- yatağın altında bu dünyadaki yaşamını kolaylaştıracaklarını umduğum gümüş silahlarla dolu bir çanta da bulacaksın. Sana

bırakabileceğim tek miras bu...

Dünya zalim bir yer, Zachary Goodweather. Onu daha iyi bir yere dönüştürebilmek için elinden geleni yap.

*Baban,
Dr. Ephraim
Goodweather*

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Eph Joaquin'in bulunduğu koridorda yer alan sınıflardan birinde Zack'e mektup yazabilmek için, Gus'ın vaat ettiği akşam yemeğine katılmadı. Bunu yaparken Efendi'ye beslediği nefret, bu uzun, çileli dönem boyunca hissettiğinden çok daha şiddetli bir hal aldı.

Şimdi az önce yazdığı şeyi gözden geçiriyordu. Zack'in okuduklarını nasıl algılayacağını hesaba katarak, mektubu baştan sona okudu. Eph durumu daha önce hiç Zack'in bakış açısına göre değerlendirmemişti. Oğlu ne düşünürdü?

Babam beni seviyordu -evet.

Babam arkadaşlarına ve insanlığa ihanet etti -evet.

Eph Zack'in bunu okuduğunda nasıl bir suçluluk duygusuna kapılacağını fark etti. Kayıp dünyanın yükü omuzlarına binecekti. Babası tek bir kişinin özgürlüğü için, herkesi köleliğe mahkûm etmişti.

Bu gerçekten sevgi dolu bir eylem miydi? Yoksa başka bir şey mi?

Bu bir hileydi. Kolay çıkış yoluydu. Efendi anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirirse Zack bir insan köle olarak yaşayacak, gezegen sonsuza dek bir vampir yuvası haline gelecekti.

Eph sanki bir sanrıdan uyanmış gibi bir hisse kapıldı. Bunu yapmayı nasıl düşünebilmişti? Efendi'nin sesinin zihnine girmesine izin vererek, sanki yoldan çıkmaya ve delirmeye de davetiye çıkarmıştı. Sanki Efendi'nin kötücül

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

varlığı Eph'in

zihnine yerleşip yayılmaya başlamıştı. Bunu düşünmek Zack konusunda eskisinden de büyük bir korkuya kapılmasına yol açtı: Zack'ın o canavarın yanında yaşamını sürdürmesinden korkuyordu.

Eph birinin koridorda ilerleyerek yanına yaklaştığını duyunca günlüğünü hızla kapatıp -tam kapı açılırken- onu çantasının altına sakladı.

Gövdesi neredeyse kapı çerçevesini dolduran Creem odaya girdi. Creem'in varlığı, Bay Quinlan'ı bekleyen Eph'i rahatsız etti. Fakat aynı zamanda rahatlamıştı: Bay Quinlan'ın onun sıkıntısını kolayca fark edebileceğini düşünüyordu.

“Hey, doktor. Seni arıyordum. Yalnız başına mı vakit geçiriyorsun?”

“Kafamı topluyorum.”

“Dr. Martinez'i arıyordum, fakat meşgulumuş.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“O iriyarı adamlar, imha uzmanıyla bir yere gitmiştir.” Creem içeri girip kapıyı kapadıktan sonra, gömleğini dirseğine kadar sıyırdığı kolunu uzattı. Kolunun ön tarafına kare biçiminde bir bandaj yapıştırılmıştı. “Bu kesiğe bakman gerekiyor. Meksikalının arkadaşı Joaquiriin halini gördüm. Hapı yutmuş. Bunun kontrol edilmesi gerekiyor.”

“Ah, tabii.” Eph zihnini boşalttı. “Bakalım.”

Creem ona doğru ilerlerken, Eph çantasından bir fener çıkarıp adamın geniş kolunu tuttu.

Parlak ışığın altında ten rengi normal görünüyordu.

Eph, “Bandajı kaldır,” dedi.

Creem sosis kalınlığındaki, gümüş takılarla süslü parmaklarıyla onun dediğini yaptı. Bandajı kaldırırken kalın siyah tüylerini koparmasına rağmen, adam hiçbir tepki vermedi.

Eph feneri onun ortaya çıkan teninin üzerine tuttu. Ortada kesik ya da yara yoktu.

Eph, “Hiçbir şey görmüyorum,” dedi.

Creem, “Çünkü görülecek bir şey yok,” diye karşılık verdi.

Kolunu çekip karşısına dikilerek Eph'e baktı. Onun durumu anlamasını bekliyordu.

Creem, "Efendi seninle özel irtibata geçmemi istedi," dedi. Eph neredeyse geriye doğru sıçrayacaktı. Fener elinden düşüp ayaklarının dibine yuvarlandı. Onu yerden alıp kapatmak için beceriksiz hamleler yaptı.

Çete üyesi gümüş koruyucusunu göstererek gülümsedi.

Eph, "Sen miydin?" dedi.

Creem, "Ve sen mi?" diye karşılık verdi. "Hiç mantıklı değil." Creem konuşmaya devam etmeden önce kapalı kapıya baktı. "Dinle, dostum. Kendini daha fazla ortaya koymalısın, anladın mı? Sesini daha fazla yükseltip, üzerine düşeni yapmalısın. Yeterince çaba göstermiyorsun."

Eph onu zorlukla duymuştu. "Ne zamandır...?"

"Efendi benimle irtibat kuralı aradan uzun süre geçmedi. Kahrolası ekibimin geri kalanını katletti. Fakat buna saygı duyabilirim. Burası artık Efendi'nin bölgesi, anlarsın ya?" Gümüş takılarla bezenmiş parmaklarını şaklattı. "Fakat benim canımı bağıışladı. Efendi'nin başka planları vardı. Bana bir teklifte bulundu, size de aynı teklifi sundum."

"Manhattan karşılığında...bizi ihbar mı edeceksin?"

"Eh, bir kısmı karşılığında. Biraz karaborsa, seks ve kumar ticareti... Bunun insanların dikkatini dağıtmaya ve onları itaatkâr kılmaya yardımcı olacağını söyledi."

"O halde bu...bu ateşleyici meselesi...yalandı."

"Hayır, o gerçektir. Sizin aranızda sızmam gerekiyordu. Gus böyle bir istekte bulundu."

"Peki ya kitap?"

"Sürekli hakkında bir şeyler fısıldadığınız o gümüş kitap mı? Efendi hiçbir şey söylemedi. Ona bunu mu vereceksin?" Eph'in durumunu açık etmemesi gerekiyordu. Bu yüzden başım salladı.

"Aklıma gelecek son kişi şendin. Fakat hey, yakında diğerleri bizden önce davranıp onunla anlaşma yapmış olmayı

dileyecekler.”

Creem yeniden gülümseyerek gümüş kaplamalarını gösterdi. Metalik parlaltı Eph’in midesini bulandırdı.

Eph, “Seninle yaptığı anlaşmanın şartlarını gerçekten yerine getireceğini mi düşünüyorsun?” dedi.

Creem dudak büktü. “Neden getirmesin ki? Seninle yaptığı anlaşmaya uyacağını mı sanıyorsun?”

“Bu konuda hiçbir fikrim yok.”

“Bize kazık atacağını mı düşünüyorsun?” Creem sinirlenmeye başlamıştı. “Neden? Yapacağın işin karşılığında ne alacaksın? Bu şehri alacağını söylemezsen iyi edersin.”

“Oğlumu.”

“Ve?”

“O kadar.”

“O kadar mı? Oğlunu. Bu kahrolası kutsal kitap ve arkadaşların karşılığında...”

“Tek istediğim o.”

Creem etkilenmiş gibi görünmesine rağmen -Eph’in anladığı kadarıyla- onun aptal olduğunu düşünerek geri çekildi. “Biliyor musun, senin durumunu öğrendiğimde aklıma bir soru takıldı. Neden iki planı var? Efendi ne düşünüyor? İki anlaşmaya da uyacak mı?”

Eph, “Muhtemelen ikisine de uymayacak,” dedi.

Creem bunu duymaktan hoşlanmamıştı. “Her neyse, sonra fark ettim ki içimizden biri destek planı vazifesi görüyor. Çünkü önce seninle anlaşma yaptıysa, bana neden ihtiyaç duysun ki? Bana kazık atacak, sen de zafere ulaşacaksın.” “Arkadaşlarıma ihanet etme zaferine.”

Creem başını salladı. Eph’in Creem’in verdiği tepkiye daha fazla dikkat etmesi gerekirdi, fakat şimdi fazla tedirgin olmuştu. Akıllı fazla karışmıştı. Bu duygusuz anlaşmada oynadığı rolü görmüştü.

“Sanırım Efendi beni kazıklamaya çalışıyordu, ikinci anlamayı yapmış olmak, hiç anlaşma yapmamaktan farksız. Diğerlerine silah deposunun yerini bu yüzden söyledim. Çünkü oraya asla ulaşamayacaklar. Çünkü şimdi Creem’in harekete geçmesi gerekiyor.”

Bunun üzerine Eph çete üyesinin kendisine ne kadar yaklaştığını fark etti. Adamın ellerini kontrol ettiğinde, boş olduklarını, fakat onları yumruk yaptığını gördü.

Eph Creem’in ne yapmak üzere olduğunu sezerek, “Dur,” dedi. “Bekle. Beni dinle. Ben...ben bunu yapmayacağım. Yapmayı düşünmem bile çılgınlıktı. Bu insanlara sırt çevirmeyeceğim, sen de bunu yapmamalısın. Ateşleyicinin nerede olduğunu biliyorsun. Onu alıp Fet’in bombasına takar, sonra da Efendi’nin Karanlık Bölgesi’nin peşine düşeriz. Böylece hepimiz isteğimize ulaşırız. Ben oğluma kavuşurum. Sen gayrimen- kulleri ele geçirebilirsin. Üstelik o aşağılık yarattığı sonsuza dek ortadan kaldırmış oluruz.”

Creem başını sallarken bu teklifi tanıyormuş gibi görünüyordu. “Komik,” dedi. “Eğer işler ters gitseydi ve bana ihanet edecek olsaydın, ben de tam olarak aynı şeyi söyledim. *Adios*, doktor.”

Eph kendini savunmaya fırsat bulamadan Creem onu yakasının önünden kavradı. Adamın şişman yumruğu ve gümüşle kaplı eklemeleri başının yan tarafına indiğinde, Eph başlangıçta darbenin etkisini hissetmedi. Sadece odanın aniden döndüğünü görürken, düşen bedeninin ağırlığı altında sandalyelerin devrildiğini fark etti. Kafatası yere çarpınca oda bembeyaz kesildi, sonra da zifiri karanlığa büründü.

HAYAL

Her zamanki gibi, alevlerin arasından ışıklı silüetler çıktı. Eph hiç hareket etmeden orada durdu, şaşkına dönmüş bir halde onların kendisine yaklaşmasını bekledi. İçlerinden biri şiddetle üzerine atılırken, enerjisi Eph’in karın boşluğuna çarptı. Eph kendisine

sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca direnip mücadeleye etti. İkinci silüet de bu mücadeleye katıldı, fakat Ephraim Goodweather pes etmedi. Işıltının ortasında Zack'in yüzünü yeniden görünceye dek cesurca, çaresizce savaşmayı sürdürdü.

Zack, "*Baba-*" dedikten sonra alevler yeniden parladı.

Fakat bu sefer Eph uyanmadı. Önündeki görüntü yerini sıcak sarı güneşin altında hafif bir esintiyle dalgalanan gür yeşil çimenlere bıraktı.

Bir tarla. Bir çiftliğin parçası.

Açık, mavi gökyüzü. Rüzgârla sürüklenen bulutlar. Yemyeşil açlar.

Eph etrafı daha iyi görebilmek için tek elini kaldırarak doğrudan gözüne vuran güneş ışığını engelledi.

Basit bir çiftlik evi. Siyah padavralarla kaplı bir çatısı olan, parlak kırmızı tuğlalarla inşa edilmiş küçük bir ev. Ev en azından elli metre ötede olmasına karşın, oraya ulaşmak için üç adım atması yeterli oldu.

Kıvrılarak bacadan çıkan duman, birbirini tekrar eden mükemmel şekiller oluşturuyordu. Esintinin yönü değişince duman bulutu iyice düzleşerek, düzgünce yazılmış alfabe harflerine dönüştü.

...LEYRZOLEYRZOLEYRZOLEYRZO...

Duman harfler dağılarak çimenlerin üzerine dökülen ince bir kül tabakası haline geldi. Belini bükerek iyice eğilip yerdeki yaprakları iterken, kesilen parmak uçlarından kırmızı kanlar aktığını fark etti.

Duvar da dört köşeli tek bir pencere vardı. Eph yüzünü ona yaklaştırıp cama doğru nefes verince, nefesi mat pencerenin saydamlaşmasını sağladı.

Mutfaktaki eski masanın başında bir kadın oturuyordu. Parlak sarı saçlarıyla kalın bir kitabın üzerine eğilmiş, kırmızı kanla dolu bir mürekkep şişesine batırdığı, güzel, kocaman, parlak gümüş renkli bir tüy kalemle yazı yazıyordu.

Kelly başını pencereye değil, sadece Eph'in varlığını hissettiğini belli edecek şekilde onun durduğu yöne doğru çevirdi. Cam yeniden bulanıklaştı. Eph onu temizlemek için nefes verdiğinde, Kelly'nin artık orada olmadığını gördü.

Eph başka bir pencere ya da kapı bulmak için çiftlik evinin etrafında dolaştı. Fakat ev tuğladan ibaretti ve tam bir tur attıktan sonra, ilk gördüğü pencereyi bile bulamadı. Tuğlalar koyulaşarak siyah bir renk aldı. Binadan uzaklaşırken, onun bir şatoya dönüştüğünü gördü. Küller ayakları altındaki çimenleri karartmış, yaprakları daha da keskinleştirerek her adımda çıplak ayaklarının kesilmesine yol açmıştı.

Güneşin önünden bir gölge geçti. Hızla yan yatarak uzaklaşan, yırtıcı bir kuşunkini andıran kanatları olan gölge, kararan çimenlerin üzerine düştü.

Şatonun tepesindeki fabrika bacası, siyah külleri gökyüzüne saçarak güzel günün kasvetli bir geceye dönüşmesine yol açıyordu. Kelly surlardan birinin üzerinde belirince Eph ona seslendi.

Fet, "Seni duyamaz," dedi.

Fet imha uzmanı tulumunu giymiş, puro içiyordu, fakat başı küçük ve kırmızı gözlü bir sıçan kafasına dönüşmüştü.

Eph yeniden şatonun tepesine baktığında, Kelly'nin sarı saçlarının duman gibi dağıldığını gördü. Şimdi kel Nora'ya dönüşmüş, şatonun derinliklerinde gözden kaybolmuştu.

Fet, "Ayrılmamız gerekiyor," diyerek insan eliyle puroyu ağzından çıkarıp, gümüş grisi dumanı düzgün, siyah bıyıklarının altından dışarı üfledi. "Fazla zamanımız yok."

Sıçan Fet şatoya doğru koşup başını onun temelindeki bir yarığa sokarak, iriyarı bedenini her nasılsa iki siyah taşın arasından geçirmeyi başardı.

Şimdi şatonun kulesinde, üzerinde Sears mağazasının sembolünü taşıyan bir işçi gömleği giymiş bir adam duruyordu. Bu adam Kelly'nin beraber yaşadığı erkek arkadaşı, bir baba figürü olarak Eph'in yerini alan ilk kişi ve Eph'in yok ettiği ilk vampir olan Matt'ti. Eph ona bakarken, Matt bir nöbet geçirerek ellerini boğazına götürdü. Kıvrınarak iki büklüm oldu ve yüzünü gizleyerek eğildi.. sonra ellerini başından uzaklaştırdı. Orta parmakları uzayıp kalın pençelere dönüşmüştü. Yaratık doğrulunca, şimdi en azından on beş santim daha uzun boylu olduğu görüldü. Efendi.

Sonra siyah gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı, fakat damlalar yeryüzüne inerken her zamanki şıpırtılar yerine, kulağa “Baba” gibi gelen bir ses çıkarıyordu.

Eph tökezleyerek dönüp koşmaya başladı. Keskin çimenlerin üzerinde ilerleyerek yağmurdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Fakat her adımda yüzüne vuran yağmur damlaları kulağının dibinde, “Baba! Baba! Baba!” diye bağırmayı sürdürüyordu.

Derken her şey sona erdi. Yağmur kesildi, gökyüzü kızıl bir katmana dönüştü. Çimenler ortadan kaybolunca, toprakla kaplı zemin gökyüzünün kızılığını okyanus gibi yansıtmaya başladı.

Uzakta, ona doğru ilerleyen bir silüet belirdi. Fazla uzakta değilmiş gibi görünüyordu, fakat yaklaştıkça Eph onun ne boyutlarda olduğunu daha iyi anladı. İnsan bir erkek gibi görünmesine rağmen, boyu Eph'in en azından üç katı uzunluğundaydı. Biraz uzakta durmasına karşın, boyutları daha yakındaymış gibi görünmesine yol açıyordu.

Karşısında bedeni son derece orantılı hatlara sahip, gerçek bir dev vardı. Parlak, nurdan bir elbise giymişti ya da etrafını bir ışık huzmesi sarmıştı.

Eph konuşmaya çabaladı. Bu yaratık karşısında korkuya kapılmamıştı. Sadece şaşkına döndüğünü hissediyordu.

Devin sırtında bir şey hışırdadı. Uzunluğu devin boyundan bile daha fazla olan iki geniş gümüş kanat, aynı anda iki yana açıldı. Bu eylemin yol açtığı ani rüzgâr Eph'in bir adım geriye

savrulmasına neden oldu. Kollarını iki yanında sarkıtmış baş melek -ancak öyle olabilirdi- kanatlarını iki kez daha çırpıp havayı kamçıladıktan sonra uçuşa geçti.

Tüm işi kanatları yaparken, baş melek gevşek kolları ve bacaklarıyla havada süzülerek, doğaüstü bir zarafet ve rahatlıkla Eph'e doğru uçuşt. Ondan üç kat büyük cüssesiyle Eph'in önüne indi. Kanatlarından dökülen birkaç gümüş renkli tüy, kökü yere bakacak şekilde düşerek kırmızı toprağa saplandı. Eph kendisine doğru süzülen bir tüyü yakalayıp avucunda tuttu. Kökü fildişi bir kabzaya, tüy ise gümüş bir kılıca dönüştü.

Dev baş melek Eph'e doğru eğildi. Etrafa yaydığı nur yüz hatlarını gizlemeyi sürdürüyordu. Tuhaf bir biçimde serin olan bu ışık, neredeyse pusluydu.

Baş melek bakışlarını Eph'in arkasındaki bir noktaya sabitleyince, Eph -isteksizce- o yöne döndü.

Stoneheart Grubu'nun eski başkanı Eldritch Palmer, ünlü koyu renk takım elbisesini giyip sağ koluna gamalı haçlı bir pazıbent takmış, uçurumun kenarına yerleştirilmiş küçük bir yemek masasının başına oturmuştu. Çatal bıçak kullanarak, porselen bir tabağa yerleştirilmiş ölü bir sıçanı yiyordu. Sağ tarafta belli belirsiz görünen büyük beyaz bir kurt ortaya çıkarak, masaya doğru atıldı. Palmer hiç başını kaldırmadı. Beyaz kurt Palmer'ın boğazına saldırıp onu sandalyesinden düşürerek adamın boynunu parçaladı.

Beyaz kurt durup Eph'e baktı ve ona doğru koşmaya başladı.

Eph koşmadı ya da kılıcını kaldırmadı. Pençeleri etrafa toprak sıçratan kurt, onun yanma gelince yavaşladı. Ağzının kenarındaki kar gibi kürkü Palmer'ın kanıyla lekelenmişti.

Eph kurdun gözlerini tanıdı. Bu gözler Abraham Setrakian'a aitti. Çıkardığı ses de öyle...

"Ahsi{dagi{-wah."

Eph anlayamayarak başını salladı, sonra büyük bir el onu yakaladı. Kırmızı toprağın üzerinde havalanırken baş meleğin kanatlarını çırdığını hissetti ve aşağıdaki zemin küçülüp

değişmeye başladı. Büyük bir su kütesine yaklaşıp sağa doğru dönerek birbirine yakın takımadaların üzerinden geçtiler. Baş melek dalışa geçerek, binlerce adadan birine doğru alçalmaya başladı.

Bükülmüş demirler ve dumanı tüten çeliklerle kaplı, leğen şeklindeki çorak bir araziye indiler. Kömürleşmiş yıkıntıların arasına parçalanmış giysiler ve yanık kâğıtlar saçılmıştı; küçük ada bir felaketin sıfır noktasıydı. Eph baş meleğe döndüğünde, onun ortadan kaybolduğunu fark etti -az önce durduğu yerde şimdi bir kapı vardı. Çerçevesinde duran, basit bir kapıydı. Üzerine asılmış tabela mezar taşları, iskeletler ve haçlarla süslenmişti. Üstünde genç bir elden çıktığı belli olan, siyah keçeli kalemle yazılmış şu cümle yer alıyordu:

BURADAN ÖTEYE GEÇERSENİZ ÖLEBİLİRSİNİZ

Eph bu kapıyı tanıyordu. El yazısını da... Kulpuna uzanıp onu açarak içeri girdi.

Zack'in yatağı. Eph'in günlüğü üzerine yerleştirilmişti. Fakat şimdi parçalanmış cildi sökülmüş, ön ve arka kapağı gümüşle kaplanmıştı.

Eph şiltenin tanıdık gerginliğini hissedip onun gıcırdadığını duyarak yatağa oturdu. Günlüğünü açtığında, karşısında *Occido Lumeri*n el yazısıyla kaleme alınmış, tezhip edilmiş çi- zimlerle dolu parşömen sayfalarını buldu.

Eph'in Latince kelimeleri okuyup anlayabiliyor olması, daha da şaşırtıcı bir durumdu. İlk katmanın altında ikinci bir metin daha olduğunu açığa vuran gizli filigranı seçebilmişti.

Okuduğunu anladı. O an hepsini anlayabiliyordu.

“*Ahsi{dagi{-wah.*”

Sanki bu kelimeyi söyleyerek onu yanına çağırması gibi, Efendi duvarsız kapıdan içeri girdi. Yüzünü gölgeleyen kapüşonu geriye attı ve giysileri yere düştü; güneş ışığı cildini kömürleştiriyor, gevrek, siyah bir hal almasına yol açıyordu. Yüzünü kaplayan cildinin altında kurtlar kıvrılıyordu.

Efendi kitabı istedi. Elindeki tüy yeniden gümüş bir kılıca dönüşen Eph ayağa kalktı. Fakat ona saldırmak yerine *-Lumeride* belirtildiği gibi- kılıcın yönünü değiştirip ucunu yere doğru çevirdi.

Efendi üzerine atılırken, Eph gümüş kılıcı siyah toprağa sapladı.

Başlangıçtaki sarsıntı, toprağın üzerinde su gibi dalga dalga yayıldı. Onu izleyen patlama İlâhi bir güce sahipti. Parlak ışıktan meydana gelen bir ateş topu Efendi'yi ve onun etrafındaki her şeyi yok etti. Geride sadece ellerine, bu işi yapan ellerine bakan Eph kaldı. Bu genç eller kendisine ait değildi.

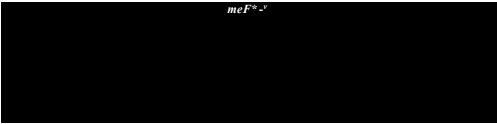
Uzanıp yüzünü yokladı. O artık Eph değildi.

Zack'ti.

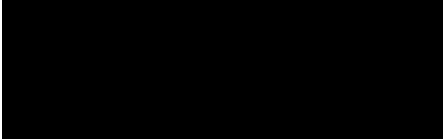

ISEn
&î,

meF²⁰~

ALEVLERE

UYANMA K

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ

Uyan, Goodweather.

Doğan'ın sesini duymak Eph'in bilincinin yeniden açılmasını sağladı. Gözlerini açtı. Yerde yatıyordu. Doğan tepesinde dikilmişti.

Ne oldu?

O hayali geride bırakarak gerçekliğe uyanmak şok ediciydi. Aşırı duyu yüklemesinden duyu yoksunluğuna geçiş yapmak... Rüyanın içinde olmak, *Lumen*'in tezhip edilmiş sayfalarından birinin içinde olmaya benziyordu. Gerçek yaşantısından daha gerçek görünüyordu.

Doğrulurken başındaki ağrının farkına vardı. Yüzünün yan tarafı acıyordu. Tepesinde dikilmiş Bay Quinlan'm yüzü ise her zamanki çarpıcı solgunluğuna sahipti.

Eph gözlerini birkaç kez kırıştırarak hayalin yapışkan bir plaseenta gibi zihnine kenetlenen hipnotize edici etkisinden kurtulmaya çabaladı. "Onu gördüm," dedi.

Neyi gördün?

Bunun ardından Eph giderek yükselen, tepelerinde yankılanıp binanın sarsılmasına yol açan bir gürültü duydu. Helikopter sesi.

Saldırıya uğradık.

Bay Quinlan onun doğrulmasına yardım etti. Eph, "Cre- em," dedi. "Efendiye burada olduğumuzu söyledi." Eph başını tuttu. "Efendi *Lumen* in elimizde olduğunu biliyor."

Bay Quinlan kapıya doğru döndü. Hareket etmeden durup etrafı dinledi.

Joaquin'i ele geçirdiler.

Eph uzaktan gelen hafif ayak seslerini duydu. Çıplak ayaklar. Vampirler.

Bay Quinlan onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. Eph onun kırmızı gözlerine bakarken rüyanın nasıl sona erdiğini anımsadı, sonra bu düşünceyi hızla zihninden uzaklaştırarak karşılarındaki tehdide odaklandı.

Fazla kılıcım bam ver.

Eph onun söylediğini yapıp günlüğünü ve çantasını topladıktan sonra, Bay Quinlan'ı takip ederek koridora çıktı. Sağa dönüp bodruma ulaşan merdivenleri bularak, yeraltı koridorlarına girdiler. Vampirler geçitlere çoktan ulaşmıştı. Sanki bir hava akımı gürültüleri onlara iletliyordu. İnsan bağırışları ve kılıç sesleri...

Eph kılıcını çekip fenerini yaktı. Bay Quinlan büyük bir hızla ilerliyor, Eph de ona yetişmeye çabalıyordu. Bay Quinlan hızla ileri atıldı. Eph köşeyi dönünce fenerinin ışığı başı kesilmiş iki vampirin üzerine vurdu.

Arkanda.

Başka bir vampir yandaki odadan dışarı fırlayınca Eph dönüp kılıcını onun göğsüne sapladı. Gümüş onun güçten düşmesine yol açınca Eph kılıcı geri çekip yaratığın boynunu kesti.

Bay Quinlan önünde ilerliyor, mücadelelere girip yaratıkların saldırmamasına bile fırsat vermeden vampirleri kılıçtan geçiriyordu. Böylece yeraltı sığınağının geçitlerinde ilerlemeyi sürdürdüler. Gus'ın fosforlu boyayla işaretlediği merdiveni kullanarak, kampüs binasının bodrumuna geri dönen başka bir merdivene ulaşan bir geçitte ilerlediler.

Kampüs merkezinin yanında, kütüphanenin arkasında yer alan matematik binasından dışarı çıktılar. Varlıkları işgalci vampirlerin dikkatini derhal üzerlerine çekerek, ellerindeki gümüş silahları umursamadan her yönden üzerlerine atılmalarına yol açtı. Bay Quinlan hızlı hareket edebilmesi ve onların yakıcı beyaz kanında bulunan bulaşıcı kurtlar karşısındaki doğal bağışıklığı sayesinde, Eph'ten üç kat

daha fazla *strigoii* katletti.

Suyun üzerinden tepelerine doğru ilerleyen bir ordu helikopteri, kampüs binalarının üzerinde keskin dönüşler yapıyordu. Eph silah mesnedini görmesine karşın, başlangıçta zihni bu görüntüyü reddetti. Uzun namlunun arkasındaki vampirin kel kafasını gördükten sonra, silah seslerini duydu, fakat mermilerin üzerinde yürüdüğü taş yola çarptığını görene dek durumu kavrayamadı, kendisine ve Bay Quinlan'ın üzerine ateş açmışlardı. Helikopter savrularak yön değiştirirken, Eph Bay Quinlan'la birlikte dönüp koşarak, en yakındaki binanın çıkıntısı altına gizlendi.

Kapıya doğru koşup bir süreliğine helikopterin görüş alanından uzaklaşmalarına rağmen binaya girmediler, içeride kapana kısılma olasılıkları büyüktü. Eph gece görüşlü gözlüğünü çıkarıp bir anlığına gözüne yaklaştırdı, yeşil parıltılar saçan düzinelerce vampirin savaşa katılmış zombi gladyatörler gibi, amfiteyatroyu andıran dört köşeli meydanda ilerlediğini gördü.

Hâlâ yanında duran Bay Quinlan, her zamankinden daha hareketsizdi. Başka yerdeki başka bir şeyi görüyormuş gibi, doğruca önüne bakıyordu.

Efendi burada.

“Ne?” Eph etrafına bakındı. “Kitabı almak için gelmiş olmalı.”

Efendi her şeyi almak için buraya geldi.

“Kitap nerede?”

Fet biliyor.

“Sen bilmiyor musun?”

En son kütüphanede gördüm. Fet onun yerine koyabileceği bir cilt ararken onu elinde tutuyordu...

Eph, “Hadi gidelim,” dedi.

Bay Quinlan tereddüt etmedi. Devasa boyutlardaki kubbeli kütüphane neredeyse tam önlerinde, dört köşeli meydanın ötesinde yer alıyordu. Kapının önünden ayrılıp o yöne doğru koşarken, üzerine atılan bir vampirin işini bitirdi. Sağ tarafındaki helikopterin üzerine doğru döndüğünü gören Eph de onu hızla takip etti. Merdivenlerden

inip onları yeniden tırmanırken, yarı otomatik silahın havaya uçurduğu granit parçaları baldırlarına battı.

Helikopter yavaşlayıp meydanın üzerinde asılı kalarak, nişancının işini kolaylaştırdı. Eph kütüphanenin önündeki iki kalın sütunun arasına dalarak, atış menziline kısmen uzaklaştı. Önünde bir vampirin Bay Quinlan'a yaklaştığını, bunun karşılığında Doğan'ın elleriyle onun başının gövdesinden ayrıldığını gördü. Bay Quinlan kapıyı açınca, Eph koşarak içeri girdi.

Kubbenin tam altında durdu. Eph Efendi'nin kütüphanenin içinde bir yerde olduğunu hissedebiliyordu. Bir koku aldığı ya da titreşim hissettiği söylenemezdi; Efendi etraftayken havada bir hareketlenme oluyor, tuhaf ters akımlar meydana geliyordu.

Bay Quinlan koşarak onun yanından geçip ana okuma odasına girdi.

Uzaktan gelen, düşen kitapların çıkardığı sesi andıran gürültüler duyan Eph, "Fet!" diye seslendi. "Nora!"

Yanıt yoktu. Kılıcını saldırıya hazır durumda tutup, Efendi'nin oradaki varlığının bilincinde olarak Bay Quinlan'ın peşinden koştu. Şimdilik Bay Quinlan'ın izini kaybettiği için fenerini çıkarıp yaktı.

Neredeyse bir yıldır kullanılmayan kütüphane oldukça tozluordu. Eph fenerinden yayılan ışık huzmesinin içinde uçuşan tozları görebiliyordu. Işığı kitap raflarının arasında ilerleterek odanın diğer ucundaki açık alana doğru yöneltince, gözünün seçemediği kadar hızlı hareket eden bir şeyin tozları dağıttığını gördü. Hava akımına kapılmış parçacıkları andıran bu şey, inanılmaz bir hızla Eph'e doğru ilerliyordu.

Eph arka taraftan şiddetli bir darbe alarak yere yıkıldı. Yukarıya baktığında, Bay Quinlan'ın kılıcını şiddetle hareketli hava kütesine doğru savurduğunu gördü. Kılıç hiçbir şeye isabet etmese de, bedenini saldırıyı engelleyecek şekilde konumlandırmıştı. Darbe son derece şiddetli olmasına karşın, Bay Quinlan denge konusunda avantajlıydı.

Bir kitap rafı hızla Eph'in yanına düşerken, çelik aparatı halı kaplı zemine saplandı. Onun ardında Efendi'nin dönerek düşen raftan uzaklaştığı görüldü. Eph karanlıklar efendisinin yüzünü gördü. Teninin

altında çılgınca kıvranan kurtları görebilmesine yetecek kadar uzun bir süre boyunca ona bakma fırsatı bulduktan sonra, yaratık yeniden ayağa kalktı.

Klasik bir taktiğe başvurdular. Bay Quinlan sahneden çekilerek Efendi'yi savunmasız Eph'e yönlendirdikten sonra, ona kör noktadan saldırdı. Efendi oyuna getirilmeye alışkın olmadığı için, bu durumu Eph'le aynı anda fark etti.

PÎSLÎK.

Efendi öfkelenmişti. Ayağa kalkıp Quinlan'ın üzerine atıldı. Onun elindeki kılıç yüzünden kalıcı bir hasar veremese de, Quinlan'a aşağıdan saldırıp onu arkasındaki kitap rafına doğru itirdi.

Sonra yeniden siyah, bulanık bir silüete dönüşerek uzaklaşıp, kubbeli odaya geri döndü.

Bay Quinlan hızla kendini toparlayıp boş eliyle Eph'i ayağa kaldırdı. Efendi'nin peşinden kubbeli odaya koşup Fet'i aramaya başladılar.

Eph Nora'ya ait olduğunu anladığı bir çığlık duyup, koşarak yan taraftaki odalardan birine girdi. Fenerinin ışığını kullanarak Nora'yı buldu. Odanın diğer tarafından başka vampirler de içeri girmiş, teki bir kitaplık sırasının üzerine tüneyerek Nora'yı tehdit etmeye, diğer iki vampir ise Fet'in üzerine kitap yağdırmaya başlamıştı. Bay Quinlan bir sandalyenin üzerinden havaya sıçrayarak kitaplığın üzerindeki vampire doğru atılıp

boş eliyle onun boynunu kavradı ve kılıcıyla yaratığın boğazını kestikten sonra, onunla birlikte yere düşüp sıradaki kitaplığa doğru yuvarlandı. Böylece Nora kitap fırlatan vampirlerin üzerine atılacak kadar serbest kaldı. Eph Efendi'nin varlığını hissetmesine rağmen fenerini kullanarak onun nerede olduğunu tespit edemiyordu. Yağmacı vampirlerin orada bulunma amacının grubun dikkatini dağıtmak olduğunu bilmesine rağmen, onların yine de tehdit unsuru oluşturdukları göz ardı edilemezdi. Fet ve Nora'yla aynı hızda ilerleyerek öne atılınca, karşısındaki kapıdan iki işgalci daha içeri girdi.

Eph kılıcını savurdu, fakat durmadılar. Ona doğru koşarlarken, Eph de doğruca vampirlerin üzerine atıldı. Onları kolaylıkla katletti -hiç zorlanmamıştı. Yaratıkların orada bulunma amaçları kendisini oyalamaktı. Eph içeri giren başka bir vampirle karşı karşıya geldi, fakat ona saldırmadan önce arkasına dönüp Fet'e bakma riskini göze aldı.

Fet kılıcını savurup darbeler indiriyor, yüzünü ve gözlerini üstüne fırlatılan kitaplardan korumaya çalışıyordu.

Eph yeniden dönüp neredeyse üzerine çullanacak vampirden son anda kurtularak, kılıcını onun boğazına sapladı. Kapıda iki yaratık daha belirdi. Eph onlarla mücadele etmeye hazırlanırken, sol kulağının üzerine yediği darbeye sarsıldı. Fenerinin ışığını o yöne doğrulttuğunda, kitaplığın üzerine oturmuş, kendisine kitap fırlatan bir vampirle karşılaştı. Eph oradan çıkması gerektiğinin farkındaydı.

Kendisine yaklaşan iki kurbanlık *strigoiyi* de alt ettikten sonra, Eph Bay Quinlan'ın odanın arka tarafından hızla harekete geçtiğini gördü. Bay Quinlan kitap fırlatan baş belasını kitaplığın üzerinden kaldırıp, vampiri odanın diğer tarafına fırlattı, sonra durdu. Fet'e doğru dönünce, Eph de aynı şeyi yaptı.

Fet'in geniş kılıcıyla başka bir barbar vampire darbe indirmesini izledi -bu sırada Efendi onun tepesindeki raflardan aşağıya, Fet'in arkasına inmişti. Fîer nasılsa Efendi'nin varlığını hissedenden Fet, dönüp kılıcını ona doğru savurmayı denedi. Fakat Efendi Fet'in sırt çantasını yakalayıp sertçe çekti. Çanta Fet'in dirsekleri hizasına kayarak, kollarının arkasında sabitlenmesine yol açtı.

Fet silkelenip kendini kurtarabilirdi, fakat bunu yaparsa aynı zamanda çantasından da vazgeçmiş olurdu. Bay Quinlan kitaplıktan aşağıya atlayıp Efendi'ye doğru koşmaya başladı. Efendi pençeyi andıran orta parmağının kalın, keskin tırnağını kullanarak çantanın omuz askılarını kesip, onu vermemek için mücadele eden Fet'ten uzaklaştırdı. Fet dönüp kendini hiç düşünmeden Efendinin üzerine

atıldı. Efendi onu tek eliyle yakalayıp -bir kitabı fırlatır gibi kolaylıkla-Bay Quinlan'm üzerine savurdu.

Şiddetle çarpışırken büyük bir gürültü kopardılar.

Eph Efendi'nin elinde kitap çantasıyla uzaklaştığını gördü. Şimdi Nora kılıcını çekip onun önünde durmuş, yaratığa meydan okuyordu. Nora'nın göremediği -fakat Efendi ve Eph'in görebildiği- şey, iki dışı vampirin kitaplıkların üzerinde koşarak ona arkadan yaklaştığıydı.

Eph ona seslendi, fakat Nora olduğu yere mihlanmıştı. Efendi'nin mırıltısını dinliyordu. Eph kılıcını Efendi'ye doğru yönelterek o tarafa koşarken yeniden seslendi.

Eph'in saldırısını ustalıklı sezen Efendi arkasına döndü -fakat ondan gelecek darbeyi kestirememişti. Eph kılıcını Efendi'nin bedenine doğru savurmak yerine, onun elindeki sırt çantasının askısını kesti. *Lumen'i* almak istiyordu. Askıyı kesince çanta kütüphanenin zeminine düştü. Eph kenara çekilen Efendi'nin yanından geçerek devinimini tamamlarken, Nora hipnozun etkisinden kurtuldu. Dönüp tepesindeki, üzerine çullanmaya hazırlanan stngoileri gördü. Nora'nın gümüş kılıcı vampirlerin iğnelerini uzak tutmak için yeterli oldu.

Efendi büyük bir tiksintiyle Eph'e baktı. Eph dengesini kaybederek, herhangi bir saldırı karşısında savunmasız bir hale gelmişti, fakat Bay Quinlan yeniden ayağa kalkıyordu. Efendi Eph'ten önce davranarak kitap çantasını kapıp arka kapıya doğru koştu.

Bay Quinlan ayağa kalktı. Doğan kısa bir an boyunca Eph'e baktıktan sonra, arkasına dönerek Efendi'nin peşinden koşup kapıdan dışarı çıktı. Başka seçeneği yoktu. O kitabı ele geçirmeleri gerekiyordu.

Gus bodrumda üzerine atılan kan emiciye doğru kılıcını savurup, başka bir darbeyle onu yere yıktı. Joaquin'in dinlendiği üst kattaki sınıfa ulaştığında, onu başını katlanmış bir battaniyeye yaslayarak masanın üzerinde uzanırken buldu. İlaçların etkisiyle derin bir uykuya dalmış olması gerekirken, gözlerini açmış tavana bakıyordu.

Gus durumu anladı. Belirgin semptomlar olmasa da -bunun için

henüz çok erkendi- Bay Quinlan'ın haklı olduğu anlaşıyordu. Bakterilerin yol açtığı enfeksiyonun, aldığı ilaçların ve vampir sokmasının birleşimi, Joaquin'in kendinden geçmesine yol açmıştı.

“Adios.”

Gus onun işini bitirdi. Kılıcıyla şiddetli bir darbe indirip yarattığı korkunç görüntüye bakakalmış haldeyken, binadan yükselen sesler onu yeniden harekete geçirdi.

Helikopter yeniden binaya yaklaşmıştı. Silah sesleri duyunca oradan dışarı çıkmak istedi. Fakat önce koşarak yeraltı geçitlerine geri döndü. Güç odasına doğru ilerlerken yoluna çıkan iki vampire saldırıp onları kılıçtan geçirdi. Tüm pillerini şarj aletinden çıkarıp, lambaları ve gece görüşlü gözlükleriyle birlikte çantasına koydu.

Artık yalnızdı -gerçekten yalnız... Üstelik gizlenme yeri de havaya uçurulmak üzereydi.

Luma lambalarından birini boş eline bağlayıp, kılıcını doğrultarak birkaç kan emicinin işini bitirmek üzere harekete geçti.

Eph merdivenleri tırmanıp binadan çıkmanın bir yolunu aradı.

Dışarı çıkması gerekiyordu.

Yükleme alanına açılan bir kapıdan geçince, gece havasının nemli serinliği yüzüne çarptı. Eph fenerini kapatarak gözlerini karanlığa alıştırmaya çabaladı. Henüz ortalıkta hiç vampir yoktu. Helikopter meydanın karşısında, kütüphanenin diğer tara- fındaydı. Eph Gus'm daha büyük silahlan depoladığı bakım garajına doğru ilerlemeye başladı. Sayıca azınlıkta kalmışlar, bu kılıç savaşı Efendi'nin lehine sonuçlanmıştı. Ateşli silahlara ihtiyaçları vardı.

Eph her yönden gelecek saldırılara karşı tetikte kalmayı sürdürerek binadan binaya koşarken, bir varlığın kampüs binasının çatıları üzerinde, kendisiyle aynı hizada koştuğunu fark etti. Bir yaratık onu takip ediyordu. Onun kısmen belirgin silüetini ancak göz ucuyla görebilmesine rağmen, daha fazlasına ihtiyaç duymadı. Onun kim olduğunu bildiğinden emindi.

Garaja yaklaşırken, içeride bir ıřıĝın yandıĝını fark etti. Yani bir lamba yakılmıştı, lamba yakılması ise orada bir insan olduĝu anlamına geliyordu. Eph girişe doĝru koşarak garaj kapısının açık olduĝunu gorebilecek kadar yaklaştı. Bir aracın ssl gümüş ızgarasını gördü. Creem'in sarı Hummer'ı içeriye park edilmişti.

Eph Creem'in uzun süre önce oradan ayrıldıĝını düşünüyordu. Köşeyi dönünce, pilleri ve aletleri aracın arkasına yükleyen Creem'in başkasıyla karıştırılmayacak, fıçı bıimindeki gölgesini gördü.

Eph kendisinden çok daha iri yapılı olan bu adama gizlice yaklaşmayı umarak, hızla, fakat sessizce hareket etti. Fakat tedirgin Creem bir şey sezerek arkasına dönünce Eph'le yüz yüze geldi. Eph'in bileĝini tutarak, kılıç kullanan kolunu hareket ettirmesini engelledikten sonra, Eph'i Hummer'a yasladı.

Creem yüzünü Eph'e o kadar yaklaştırdı ki, Eph onun köpek maması gibi kokan nefesini hissedebiliyor, gümüş dişleri arasına sıkışmış kırıntıları görebiliyordu. "Kütüphane kartı taşıyan ařaĝılık bir muhafazakrın beni alt edebileceĝini mi sandın?"

Creem kocaman elini geri çekerek gümüş eklemli bir yumruk haline getirdi. Onu Eph'in yüzüne doĝru yaklaştırırken, arabanın n tarafından fırlayan zayıf bir silüet onun kolunu yakalayıp, iri yapılı Creem'i garajın arkasına doĝru savurdu.

Nefes nefese kalmış Eph, ksrerek Hummer'dan uzaklaştı. Creem arka taraftaki gölgelerin arasında davetsiz misafirle boĝuřuyordu. Eph fenerini bulup ıřıĝını yaktı.

Creem homurdanan, pençelerini üzerine doĝru savuran bir vampirle mücadele ediyordu. şu ana dek dayanabilmesini saĝlayan tek şey, parmaklarındaki gümüş muştası ve boynuna taktıĝı kalın gümüş zincirlerdi. Tıslayıp zikzaklar çizen vampir, uzun orta parmaĝını Creem'in bacaĝına doĝru savurup onu kesince, dev cüsseli Creem hissettiĝi acıyla kendi aĝırlıĝı altında kalarak yere kapaklandı.

Eph fenerinin ıřıĝını yaratıĝın yüzüne tuttu. Vampir Kelly'ydi. Eph'i kendisi ele geçirmek istediĝi için, onu Creem'den kurtarmıştı. Fener ıřıĝı bu durumu hatırlamasını saĝlayınca, homurdanarak ıřıĝa

bakan Kelly yaralı Creem'i bırakarak Eph'e doğru ilerlemeye başladı.

Eph kılıcını bulabilmek için garajın beton zeminini araştırdı, fakat onu göremedi. Fazladan kılıcını almak için çantasına uzanırken, onu Bay Quinlan'a verdiğini anımsadı.

Elinde hiçbir şey yoktu. Topuğunun düşen kılıcına degeceğini umarak geri çekildi, fakat umduğu gerçekleşmedi.

Yüzünde beklenti dolu, küçümseyici bir gülümseme behren Kelly çömelerek Eph'e yaklaştı. En sonunda Kıymetlisini ele geçirmek üzereydi.

Sonra kıstığı gözleriyle Eph'in arkasına bakarken, bu görüntü kaybolarak yerini korku dolu, ürkek bir ifadeye bıraktı.

Bay Quinlan gelmişti. Doğan elinde ucu beyaz kanla kaplanmış gümüş kılıcıyla Eph'in yanında durdu.

Bedeni sıçrayıp kaçmaya hazırlanarak gerilirken, Kelly tıslamaya başladı. Eph Doğan'm onun zihnine hangi sesleri ve kelimeleri naklettiğini bilmese de, Quinlan'ın onun dikkatini dağıtıp öfkeliendirdiğinin farkındaydı. Quinlan'ın diğer eline bakınca Fet'in çantasını göremedi. Kitap gitmişti.

Şimdi Hummer'ın ön kapısına yaklaştı. Eph, Gus'ın Creem'e verdiği otomatik silahları gördü. Doğan Kelly'yi köşeye sıkıştırırken, Eph kamyonete girip en yakındaki silahı alarak, omuz askısını kolunun ön kısmına doladı. Dışarıya çıkıp Bay Quinlan'ın önündeki Kelly'ye ateş edince, elleri arasındaki makineli tüfek aniden canlandı.

İlk atışında ıskaladı. Şimdi Kelly harekete geçmiş, kurşunlardan korunmak için sıçrayıp Hummer'ın üzerinden atlamıştı. Eph hızla kamyonetin arkasından dolanıp, garajdan çıkan Kelly'nin peşinden koştuktan sonra, vampir binanın kenarına tırmanıp çatıya çıkana dek ona ateş etti.

Eph hemen içeri geri dönüp, arka taraftaki ayağa kalkmış, Hummer'a ulaşmaya çabalayan Creem'in yanına gitti. Eph dumanları tüten sıcak silahını çete liderinin geniş göğsüne doğrultarak, onun üzerine yürüdü.

Creem pantolonunun yırtılmış paçasından dışarı sızan kanına

bakarak, “Bu da neydi?” diye bağırdı. “Bu kan emicilerden kaçsın senin yanında mücadele ediyor?”

Eph Bay Quinlan’a döndü. “Ne oldu?”

Efendi. Kaçtı. Çok uzakta.

“Lumeri”le birlikte.

Fet ve Nora koşarak içeri girip, soluk soluğa yere çömeldiler.

Eph Bay Quinlan’a, “Gözün onun üzerinde olsun,” dedikten sonra, onları takip eden birileri olması ihtimaline karşı dışarı çıktı. Fakat kimseyi göremedi.

içeride, Fet kan kurtlarından korunmak amacıyla Nora’nın üzerini araştırıyordu. Duydukları dehşetten, mücadeleden ve kaçıktan bitkin düşmüş, hâlâ nefes alışverişlerini düzenlemeye çalışıyorlardı.

Fet soluk soluğa, “Bu kahrolası yerden çıkmamız gerekiyor,” dedi.

Eph, “Efendi *Lutneri* ele geçirdi,” diye karşılık verdi.

Creem’in Bay Quinlan’la birlikte arka tarafta durduğunu gören Nora, “Herkes iyi mi?” diye sordu. “Gus nerede?”

Eph, “Beni duydunuz mu? Efendi onu ele geçirdi. Gitti. İşimiz bitti,” diye tekrar etti.

Nora Fet’e bakıp gülümsedi. Fet parmağını havada çevirince, Nora ona sırtını dönüp çantasının fermuarını açmasına izin verdi. Fet eski gazetelere sarılmış bir paketi dışarı çıkıp açmaya başladı.

İçinde gümüş kaplamaları sökülmüş Lumen vardı.

Fet memnun edici sonuçtan ziyade kendi zekâsını düşünüp gülümseyerek, “Efendi üzerinde çalıştığım Gutenberg İncilini aldı,” dedi.

Eph’in onun gerçekliğine ikna olabilmek için kitaba dokunması gerekti. Öyle olduğunu onaylaması için Bay Quinlan’a baktı.

Nora, “Efendi çok sinirlenecek,” dedi.

Fet, “Hayır. Gerçekten iyi görünüyor. Bence memnun olacak...” diye karşılık verdi.

Eph, “Lanet olsun,” dedi. Bay Quinlan’a baktı. “Buradan ayrılmalıyız. Hemen.”

Bay Quinlan Creem’i sertçe ensesinden tuttu.

Bay Quinlan'ın Creem'e bu kadar sert davranmasına anlam veremeyen Nora, "Bu da nedir?" diye sordu.

Eph, "Efendi'yi buraya Creem getirdi," dedi. Silahını iri yapılı adama doğrulttu. "Fakat fikrini değiştirdi. Artık bize yardım edecek. Ateşleyiciyi almamız için bizi silah deposuna götürecek. Fakat önce bombaya ihtiyacımız var."

Fet *Lumen'i* sarıp Nora'nın sırt çantasına koydu. "Sizi oraya götürebilirim."

Eph sürücü koltuğuna tırmanıp, silahı arabanın geniş kontrol paneline koydu. "Yola koyulalım."

Fet yolcu koltuğuna oturup, "Bekle," dedi. " nce Gus'ı bulmalıyız."

Diğerleri de arabaya binince, Eph motoru çalıştırdı. Yanan farlar üzerlerine doğru ilerleyen iki vampiri aydınlattı. "Sıkı durun!"

Gaza sertçe basıp, arabayı hızla şaşkın strigoilerin üzerine sürdü. Eph doğruca onların üzerinden geçince, yaratıklar gümüş ızgaranın darbesiyle can verdiler. Sağa dönüp yoldan çıkararak, çamurlu  imenliğin üzerinden geçti, iki basamak aşağıya indi ve kampüsün yürüyüş yolunda ilerlemeye başladı. Fet makineli tüfeği alıp camı açarak, beline kadar dışarı  ıktı. İkişerli gruplar halinde üzerlerine atılan *strigoilere* kurşun yağdırdı.

Eph köşeyi dönüp eski bir bisiklet park bölmesine çarparak,  niversitenin geniş koridorlarından birine saptı. Kütüphanenin arka tarafını görünce, önüne çıkan kurumuş bir fıskiyeden kaçınıp iki avare vampiri daha ezerek o yöne doğru tam gaz ilerledi. Kütüphanenin etrafında dolaşıp binanın  n tarafına ulaştığında, helikopterin kampüs meydanı üzerinde süzüldüğünü gördü.

Helikoptere o kadar odaklanmıştı ki, önünde uzanan geniş taş basamakları son ana dek göremedi. Pencereden dışarı sarkan Fet'e ve arka taraftaki silahların yerini değiştiren Nora'ya, "Sıkı durun!" diye bağırdı.

Hummer sertçe dalışa geçerek, kırk beş derecelik açıyla yerleştirilmiş bir dalga siperinin üzerinde seken sarı bir kaplumbağa gibi merdivenlerin üzerinde zıpladı. Aracın içinde şiddetle

savrulurlarken, Eph başını tavana vurdu. Son bir sarsıntıyla aşağıya indikten sonra, Eph direksiyonu sola kırarak helikopterin üzerinde süzüldüğü felsefe binasının önündeki *Düşünen Adam* heykeline doğru ilerledi.

Gus'ın ve mor Luma lambasının, helikopterden açılan ateşten korunmak için gizlendiği heykelin ardından çıktığını gören Fet, “İşte orada!” diye bağırdı. Helikopter kamyonete doğru dönerken, Fet Hummer'in üst bagajına tutunarak silahını kaldırıp uçan makineye tek eliyle ateş etmeye çabaladı. Eph heykele yaklaşp Gus'ın yanında arabayı durdurmadan önce başka bir vampirin daha üzerinden geçti.

Fet'in silahı kuru, boğuk bir ses çıkardı. Helikopterden atılan, kamyoneti ıskalayan kurşunlar onun yeniden içeri girmesine yol açtı. Gus koşarak yanlarına gelip Eph'in direksiyonun ardında olduğunu gördükten sonra hızla arka koltuğa yönelip Nora'ya, “Bana şunlardan birini ver!” dedi.

Nora onun söylediğini yapınca Gus makineli tüfeği omzuna dayayıp tepedeki helikoptere ateş etti. Önce tek el ateş ederek hedefine nişan aldıktan sonra, kurşun yağdırmaya başladı.

Helikopter ateş açmaya son verdi. Eph aracın geri çekilip hızla döndüğünü, sonra da burnunu aşağıya indirerek uzaklaşmaya başladığını gördü. Fakat çok geçti. Gus Stoneheart pilotunu vurmuş, adam eli hâlâ manevra kolu üzerindeyken yığılıp kalmıştı.

Helikopter yan yatıp alçaldıktan sonra, altında kalan bir vampiri ezerek yanlamasına meydanın köşesine düştü.

Gus, “İşte böyle,” diyerek onun düşmesini izledi.

Sonra helikopter alev aldı. Dikkate değer bir biçimde, neredeyse tükenmiş bir vampir sürünerek enkazın içinden çıkıp onlara doğru ilerlemeye başladı.

Gus başına tek el ateş ederek onu yere yıktı.

Kulakları çınlayan Eph, “Arabaya bin!” diye bağırdı.

Kendine söylenen şeyi yapmak istemeyen Gus, Eph'e meydan okumaya hazırlanarak arabanın içine baktı. Burada kalıp bölgesini istila etmeye cüret etmiş tüm kan emicileri katletmek istiyordu.

Fakat sonra silahının namlusunu Creem'in boynuna dayayan Nora'yı gördü. Bu durum merakını uyandırdı.

Gus, "Neler oluyor?" diye sordu.

Nora kapısını tekmeleyerek açtı. "Arabaya bin!"

Fet Eph'i Manhattan'ın diğer ucuna, sonra güneydeki Doksanıncı Cadde'nin aşağısına, oradan da yeniden doğuya, su kıyısına yönlendirdi. Görünürde helikopter ya da birinin onları takip ettiğini belirten bir iz yoktu. Parlak sarı Hummer biraz fazla göze çarparsa da, araç değiştirecek vakitleri yoktu. Fet Eph'e onu nereye park edeceğini gösterdi. Aracı terk edilmiş bir inşaat bölgesinde gizlediler.

Hızla feribot limanına ulaştılar. Fet acil durumlarda kullanmak üzere, burada her zaman bir kıyı römorkörü olmasına özen gösterirdi. Diğerleri tekneye binerken kontrol panelinin ardına geçerek, "Sanırım bu," dedi. Sonra dalgalı Doğu Nehri'nde ilerlemeye başladılar.

Eph Creem'i gözetim altında tutma görevini Nora'dan devraldı. Gus, "Biri bu durumu açıklarsa iyi olacak," dedi.

Nora, "Creem Efendi'yle işbirliği yapıyordu. Yerimizi bildiren oydu. Efendi'yi yanımıza getirdi," dedi.

Gus sallanan teknenin kenarına tutunarak Creem'e doğru ilerledi. "Bu doğru mu?"

Creem gümüş dişlerini gösterdi. Korkuya kapılmamış, aksine gururlanmıştı. "Bir anlaşma yaptım, Meksikalı. İyi bir anlaşma."

"Kan emicileri evime mi getirdin? Joaquin'in üzerine mi saldı?" Gus başını sallayarak yüzünü Creem'in yüzüne yaklaştırdı. Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hainleri asarlar,

seni pislik. Ya da idam mangasının önüne koyarlar."

"Pekâlâ *hombre*, bu işte yalnız olmadığımı bilmen gerekir."

Creem gülümseyerek Eph'e döndü. Gus ve diğerleri de ona baktılar. Gus, "Bilmediğimiz bir şey mi var?" diye sordu.

Eph anlatmaya başladı. "Efendi annen aracılığıyla benimle iletişim kurdu. Oğlum karşılığında bir anlaşma yapmayı teklif etti.

Ben de çıldırmış, zayıf düşmüş ya da bunu nasıl adlandırmak isterseniz öyle bir durumdaydım. Fakat teklifi değerlendirdim. Ben...seçenekleri açık tuttum. Kazanmamın imkânsız olduğunu biliyordum, fakat-

Gus, “Yani o büyük planın...” dedi. “Kitabı Efendi’ye vermeyi teklif ederek onu tuzağa düşürme fikrin... Aslında bir tuzak değildi.”

Eph, “Öyleydi,” dedi. “Eğer işe yarasaydı öyle olacaktı, iki taraflı oynuyordum. Çaresizdim.”

Gus, “Hepimiz çaresiziz, kahrolası,” dedi. “Fakat hiçbirimiz birbirimize sırt çevirmedik.”

“Burada dürüst davranıyorum. Kınanması gereken bir şey yaptığının farkındaydım. Fakat yine de Efendi’nin teklifini dikkate almayı sürdürdüm.”

Gus aniden, elindeki gümüş bıçakla Eph’in üzerine saldırdı. Bay Quinlan göz açıp kapayıncaya dek harekete geçip, tam zamanında onun önünde dikilerek avucunu Gus’ın göğsüne dayayıp onu durdurdu.

Gus Bay Quinlan’a, “Bırak da onun işini bitireyim. Onu hemen şimdi öldüreyim,” dedi.

Goodweather’in söyleyeceği başka bir şey daha var.

Roosevelt Adasının ucundaki deniz feneri görüş açlarına girerken, Eph teknenin sarsıntısına rağmen dengede durmaya çabaladı. “Karanlık Bölge’nin nerede olduğunu biliyorum,” dedi.

Gus Bay Quinlan’ın ardından ona öfkeyle baktı. “*Saçmalık,*” dedi.

Eph, “Onu gördüm,” dedi. “Creem beni bayılttığında, bir hayal gördüm.”

Gus, “*Kahrolası bir rüya* mı gördün?” dedi. “Nihayet kafayı üşüttü! Bu herif lanet olası bir deli!”

Eph söylediklerinin kulağa bayağı çılgınca geldiğini kabullenmek zorunda kaldı. Onları nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu. “Bu bir...vahiydi.”

Gus, “Bir hainken, bir anda kahrolası bir peygambere dönüştün!” diyerek yeniden Eph’in üzerine çullanmayı denedi.

Eph, “Dinle,” dedi. “Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Fakat bir şeyler gördüm. Bir baş melek yanıma geldi-”

Gus, “*Ah lanet olsun*” dedi.

“-gümüş kanatları vardı.”

Gus yeniden ona saldırmaya çabalarken, Bay Quinlan araya girdi, fakat bu sefer Gus Doğan’la da mücadele etmeyi denedi. Bay Quinlan bıçağı onun elinden alırken neredeyse Gus’ın kemiklerini kıracaktı. Sonra bıçağı kırıp ikiye ayırarak, parçalarını güverteden nehre attı.

Gus acıyan elini tutarak, tekmelenmiş bir köpek gibi Bay Quinlan’dan uzaklaştı. “Ona ve müptela saçmalıklarına lanet olsun!”

Kendisiyle mücadele etti, Yakup’un yaptığı gibi...bu dünyaya ayak basmış tüm liderlerin yaptığı gibi. Gerçek liderlerimizi diğerlerinden ayıran özellik inançlı değil, şüpheli olmalarıdır. Şüphenin üstesinden gelme yetenekleridir.

Eph, “Baş melek...bana gösterdi,” dedi. “Beni oraya götürdü.”

Nora, “Nereye götürdü?” dedi. “Bölgeye mi? Orası nerede?”

Eph gördüklerinin bir rüya gibi hafızasından silinmeye başlamasından korktu. Fakat şimdi bilincine kazanmış vaziyetteydi. Eph yine de onu detaylı bir biçimde tekrar etmesinin akıllıca olacağını düşünmüyordu. “Adada. Birçok adadan birinde...”

“Adada mı? Nerede?”

“Buralarda...fakat doğrulamak için kitaba bakmam gerekiyor. Onu şimdi okuyabileceğimden eminim. Onun şifresini çözebilirim.”

Gus, “Tabii!” dedi. “Ona kitabı getirin! Efendi’ye vermek istediği kitabı! Öylece onun eline tutuşturun. Belki Quinlan da bu işin içindedir.”

Bay Quinlan Gus’ın suçlamasını duymazdan geldi.

Nora elini sallayarak Gus’ı susturdu. “Onu okuyabileceğini nereden biliyorsun?”

Eph bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. “Sadece biliyorum.”

“Bir adadaymış. Bunu söyledin.” Nora Eph’e doğru bir adım attı.

“Fakat neden? Bu hayal neden sana gösterildi?”

Eph, “Kaderlerimiz -meleklerin kaderi de- bize parçalar halinde sunulur,” dedi. “*Occido Lumen* çoğumuzun göz ardı ettiği vahiylerle doludur -bir hayal aracılığıyla bir peygambere iletilmiş, sonra da birkaç kayıp kil tablete aktarılmış vahiylerle... Bu her zaman böyle olmuştur. Tanrının bilgeliğini taşıyan ipuçları ve parçalar, bize inanılmaz yollarla ulaşmıştır: Hayaller, rüyalar ve alametler aracılığıyla... Bana öyle geliyor ki, Tanrı mesajını gönderip, onu çözümleme görevini bize bırakıyor.”

Nora, “Gördüğün bir hayale güvenmemizi istediğinin farkındasın, değil mi?” dedi. “Bizi aldatmak üzere olduğunu itiraf ettikten hemen sonra...”

Eph, “Size gösterebilirim,” dedi. “Bana güvenemeyeceğinizi düşündüğünüzü biliyorum, fakat güvenebilirsiniz. Güvenmelisiniz. Neden bilmiyorum.. fakat bizi kurtarabileceğimi düşünüyorum. Hepimizi kurtarabilirim. Zack de dâhil... Efendi’yi sonsuza dek yok ederek...”

Gus, “Sen gerçekten delisin,” dedi. “Sadece aptal bir pisliktin, fakat şimdi kahrolası bir deli oldun! Bahse girerim Joaquin’e verdiği haplardan almıştır. Bize Ambien’in etkisi altında gördüğü kahrolası bir rüyayı anlatıyor! Doktor bir müptela ve sanrılar görüyor. Ya da yoksunluk krizine girmiş. Bir de onun söylediklerini yapmamızı mı bekliyor? *Meleklerle* ilgili bir rüya gördüğü için?” Gus ellerini havaya kaldırdı. “Eğer buna inanıyorsanız, siz de en az onun kadar delirmişsiniz demektir.”

Doğruyu söylüyor. Ya da doğru olduğunu düşündüğü şeyi...

Gus Bay Quinlan’a dik dik baktı. “Bu haklı olduğu anlamına mı gelir?”

Fet, “Sanırım ben ona inanıyorum,” dedi. Vasiliy’nin asil tutumu Eph’i duygulandırmıştı. “Bence kan kampında, gökyüzünde beliren işaret onun için gönderilmişti. Bu hayali görmesinin bir sebebi var.”

Şimdi Nora Eph’e sanki onu pek tanıımıyormuş gibi bakmaya başlamıştı. Artık aralarındaki aşinalığın son kalıntısı da ortadan

kaybolmuştı; Eph bunu görebiliyordu. Artık Nora için, o da *Lumen* gibi bir nesneden fazlası değildi. “Bence onu dinlememiz gerekiyor.”

BELVEDERE ŞATOSU

Zack kar leoparının yaşam alanında, ölü bir ağacın dalları altındaki büyük kayanın üzerine oturmuştu. Bir şeyler olduğunu sezinliyordu. Tuhaf bir şeyler. Ölçüm aletlerinin ısı ve hava basıncı değişimlerine tepki vermesi gibi, şato da her zaman Efendi’nin ruh halini yansıttırdı. Önemli bir şey gerçekleşmek üzereydi. Zack bunun nasıl olacağını bilmese de, hissedebiliyordu.

Tüfek kucağında duruyordu. Onu kullanması gerekecek mi diye merak etti. Eskiden bu topraklarda gezinen kar leoparını düşündü. Evcil hayvanını, dostu özlüyordu. Yine de, bir bakıma leopar hâlâ Zack’le birlikteydi. Onun içindeydi.

Tel örgü duvarın ardında bir hareketlenme gördü. İki yıldır hayvanat bahçesine kendisinden başka ziyaretçi gelmemişti. İşgalcinin yerini belirlemek için tüfeğinin dürbününü kullandı.

Zack’in annesi ona doğru koşuyordu. Zack annesini, onun gergin olduğu zamanları ayırt edebilecek kadar fazla izlemişti. Kafese yaklaşır Zack’in içeride olduğunu görünce yavaşladı. Üç yoklayıcı, yemek vaktinde sahiplerini takip eden yavru köpekler gibi, dört ayak üstünde onun peşi sıra ilerliyordu.

Artık onun çocuğu Zack değil, bu kör vampirlerdi. Artık Zack değişen -bir vampire dönüşüp yaşayanlar dünyasını terk eden- kişi sanki annesi değilmiş, asıl kendisi normal varoluşun sınırları dışına çıkmış gibi hissediyordu. Sanki annesiyle ilişkisi açısından ölen kişi kendisiymiş, artık pek hatırlayamadığı bir anı, evindeki bir hayalet olarak onun dünyasındaki varlığını sürdürüyormuş gibiydi. Tuhaf olan Zack’ti. Ötekileşmişti.

Bir an boyunca, annesi görüş alanı içindeyken, işaret parmağını tetiğe yaklaştırıp onu sıkmaya hazırlandı. Fakat sonra tüfeği tutan ellerini gevşetti.

Besleme kapısından geçip kafesin arka tarafından dışarı çıkarak

annesine doğru ilerledi. Kelly'nin gerginliği hemen göze çarpacak bir durum değildi. Kollarını sarkıtma, parmaklarını açma şekli bu halini açığa vuruyordu. Zack onun nereden geldiğini merak etti. Efendi onu dışarı yolladığında nereye gitmişti? Hâlâ hayatta olan tek Kıymetlisi Zack'ti -o halde kimi anyordu? Bu acil durum da neydi?

Kelly'nin gözleri kırmızı ve parlaktı. Dönüp uzaklaşmaya başlarken, gözleriyle yoklayıcılara hükmetti. Zack de tüfeğini yanına alarak onu takip etti. Hayvanat bahçesinden çıkarlarken, Zack büyük bir vampir grubunun -Efendi'nin şatosunu çevreleyen ordunun bir alayının- ağaçların arasında koşarak parkın sınırına doğru ilerlediğini gördü.

Bir şeyler oluyordu. Efendi onu çağırmişti.

ROOSEVELT ADASI

Eph ve Nora, Roosevelt Adası'nın Queens'e bakan tarafında, Lighthouse Park'ın kuzey ucunda demir atmış teknede bekliyorlardı. Creem arka tarafta oturarak onları ve silahlarını izliyordu. Eph East Nehri'nin karşı tarafında binaların arasından geçen, Central Park'ın çevresinde süzülen bir helikopterin ışıklarını görebiliyordu.

Ceketinin kapüşonu sayesinde yağmurdan korunan Nora, "Ne olacak?" diye sordu. "Biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Bu işi başaracağız, değil mi?"

Eph, "Bunu bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Nora, "Evet demen gerekirdi. Bana güven aşılamağsın. Bunu yapabileceğimize inanmamı sağlamalısın," dedi.

"Yapabileceğimizi düşünüyorum."

Sesinin sakin tonu Nora'yı yatıştırmıştı. Creem'den bahsederek, "Peki bu konuda ne yapacağız?" diye sordu.

"Creem bizimle işbirliği yapacak. Bizi silah deposuna götürecekt."

Creem bu sözleri duyunca somurttu.

Eph, "Başka seçeneği var mı?" dedi.

Nora, "Bizim başka seçeneğimiz var mı?" diye tekrarladı.

"Gus'ın gizlenme yeri havaya uçtu. Senin Adli Baştabip'in bürosundaki yerin de öyle... Şimdi de Fet'in gizlenme yerine geldik, böylece Creem de burayı öğrenmiş oldu."

Eph, "Seçeneklerimiz tükendi," dedi. "Gerçi en başından beri sadece iki seçeneğimiz vardı."

Nora, "Neydi onlar?" diye sordu.

"Pes etmek ya da yok etmek."

Nora, "Ya da çabalarken ölmek," diye ekledi.

Eph helikopterin yeniden kalkışa geçip Manhattan'a doğru ilerlemesini izledi. Karanlık onları vampirlerin gözlerinden

saklayamazdı. Geri dönüş yolculuğu tehlikeli olacaktı.

Sesler. Gus ve Fet. Eph, kollan arasında muşambaya sarılı bira fiçısına benzer bir şey taşıyan Bay Quinlan'ın da onlarla birlikte olduğunu gördü.

Tekneye önce Gus tırmandı. Nora'ya, "Bir şey yapmaya kalkıştılar mı?" diye sordu.

Nora başını salladı. Eph, Creem'le kendisinin oradan kaçıp diğerlerini adaya hapsedme ihtimallerine karşı, Nora'nın ikisine de gözcülük etmek amacıyla teknede bırakıldığını anladı. Gus'm bunu Eph'e belli etmesi Nora'yı utandırmış gibi görünüyordu.

Bay Quinlan güverteye tırmanırken, tekne onun ve cihazın ağırlığı yüzünden biraz suya battı. Yine de muazzam gücünü ortaya serecek biçimde, onu kolayca güverteye bıraktı.

Gus, "O halde hadi bu kötü çocuğu bir görelim," dedi.

Fet aceleyle kontrol panelinin başına geçerek, "Oraya vardığımız zaman," dedi. "Bu şeyi yağmurun altında açmak istemiyorum. Ayrıca eğer bu askeri silah deposuna gitmek istiyorsak, bunu güneş ortaya çıktığı zaman yapmalıyız."

Gus sırtını teknenin kenarına yaslayarak yere oturdu. Islaklık onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Kendini ve silahını, Creem ve Eph'i göz önünde tutabileceği şekilde konumlandırdı.

Karşı kıyıdaki iskeleye döndükten sonra, Bay Quinlan cihazı Creem'in sarı Flummer'ına taşıdı. Meşe kül vazoları önceden bagaja yerleştirilmişti.

Fet direksiyona geçip arabayı şehrin kuzeyindeki Washing- ton Köprüsü'ne doğru sürdü. Eph yolda bir barikatla karşılaşacaklar mı diye merak ediyordu, fakat sonra Efendi'nin onların gidecekleri yolu ya da istikameti hâlâ bilmediğini fark etti. Tabii korktuğu şey gerçekleşmediyse...

Eph arka koltuğa sıkışmış Creem'e doğru döndü. "Efendi'ye bombadan bahsettin mi?"

Creem ona bakarak, dürüstçe cevap vermenin avantajlarını ve

dezavantajlarını değerlendirdi.

Bahsetmedi.

Creem Bay Quinlan'a bakarak, onun zihnini okuyan Doğan'ın yanılmadığını doğruladı.

Yolda barikat yoktu. Köprüyü geçip New Jersey'e ulaşarak, Eyaletler Arası 80 numaralı Batı otobanında ilerlediler. Fet birkaç arabayı yolun dışına iterken Creem'in gümüş ızgarasında göçükler oluştu, fakat önemli engellere rastlamadılar. Bir dört yol ağzında durup hangi yöne gitmeleri gerektiğine karar vermeye çalışırken, Creem Nora'nın silahını alıp kaçmayı denedi. Fakat iri cüssesi hızlı hareket etmesini engelledi. Bu sırada Bay Quinlan dirseğiyle ağzına bir darbe indirince, Hum- mer'ının gümüş ızgarası gibi, gümüş diş koruyucusu da hasar gördü.

Eğer yol boyunca araçları fark edilseydi, Efendi onların yerini derhal öğrenirdi. Fakat nehir ve vampirlerin kendi iradeleriyle hareketli su kütlelerini geçmelerinin yasak olması, Efendi'yi olmasa bile, onun kendilerini takip eden kölelerini yavaşlatmıştı. Bu yüzden şimdilik sadece Jersey vampirleri konusunda endişelenmeleri gerekiyordu.

Hummer bir benzin canavarıydı. Benzin göstergesinin ibresi deponun neredeyse boşaldığını gösteriyordu. Üstelik silah deposuna güneş ortaya çıktığında, vampirler uyurken ulaşmaları gerektiği için zamanla yarışıyorlardı. Bay Quinlan Creem'i konuşturup onlara yolu tarif etmesini sağlıyordu.

Anayoldan çıkıp Picatinny'ye doğru ilerlediler, iki bin altı yüz dönümlük büyük ordu arazisinin tamamı çitle çevrilmişti. Creem içeri girmek için arabasını ormana park edip bataklığın içinden geçen bir kilometrelik yolu yürüyerek aşılıyordu.

Hummer dumanlar çıkararak ilerlerken Fet, “**Bunun** için vaktimiz yok,” dedi. “Ana kapı nerede?”

Nora, “Günüşğini beklemeyecek miyiz?” diye sordu.

“Yakında ortaya çıkacak. Bekleyemeyiz.” Eph'in camını açıp makineli tüfeği işaret etti. “Hazırlanın.”

Arabayı kenara çekerek doğruca üzerinde PICATINNY SİLAH DEPOSU SİLAHLANMA VE MÜHİMMAT MÜKEMMELİYET

ORTAK MERKEZİ yazan kapıdan içeri girip, ZİYARETÇİ KONTROLÜ tabelalı bir binanın yanından geçti. Vampirler nöbetçi kulübesinden dışarı çıkınca, Fet uzun farları ve üst bagaj ışıklarıyla onları kör ettikten sonra, gümüş ızgarasıyla ezip geçti. Sütle doldurulmuş korkuluklar gibi yere yığıldılar. Hummer'ın yok edici etkisinden kaçabilen vampirler, Eph'in oturup yolcu penceresinden sarkarak ateşlediği makineli tüfeğinin namlusu önünde dans ettiler.

Eph'in yerini Efendi'ye bildireceklerdi, fakat söken şafak -tepede dönen siyah bulutları aydınlatmaya başlayan güneş- onlara birkaç saatlik avantaj sağlamıştı.

Bu durum Hummer yanından geçtikten sonra birkaçı ziyaretçi merkezinden dışarı çıkan insan nöbetçiler için geçerli değildi. Fet köşeyi dönüp küçük bir kasabayı andıran bir bölgeden geçerken, onlar da güvenlik araçlarına doğru koşuyordu. Creem ateşleyicilerin ve füyyelerin olduğunu düşündüğü araştırma bölgesini işaret etti. Birkaç alçak, tabelasız binaya yaklaşırlarken, “İşte,” dedi. Hummer öksürüp sarsılırken, Fet yan taraftaki bir araziye girip durdu. Arabadan indiler. Bay Quinlan iri yapılı Creem'i bir çamaşır yığınıymış gibi çıkardıktan sonra, Hummer'ı kısmen yoldan görünmeyen bir açık garaja doğru ittirdi. Doğan bagajı açıp nükleer silahı sanki bir bavulmuş gibi kolayca kaldırırken, Creem dışında herkes bir silah aldı.

Kilitlenmemiş kapının ardında, görünüşe bakılırsa bir süredir hiç kullanılmamış bir araştırma ve geliştirme deposu vardı. Işıkları yakınca, teşhir raflarında duranlar da dâhil olmak üzere tüm mallan indirimli satışa çıkarılmış bir dükkân gibi, depodaki tüm silahların ayıklandığını fark ettiler. Tüm öldürücü

silahlar alınmış, fakat böyle bir etkiye sahip olmayan gereçler ve parçalar tasarım masalarının ve çalışma tezgâhlarının üzerinde bırakılmıştı.

Epli, “Aradığımız nedir?” diye sordu.

Bay Quinlan paketi yere bıraktı. Fet muşambayı açtı. Cihaz küçük bir fiçıyı andırıyordu: Etrafına ve üzerine kopçalı kayışlar dolanmış siyah bir silindir... Kayışların üstünde Rusça harfler vardı.

Tepesinde bir kablo tutamı göze çarpıyordu.

Gus, “Bu mu?” dedi.

Eph kapağın altından geçen kalın, kördüğüm haline gelmiş kabloları inceledi. Fet’e, “Bu şeyin çalışacağından emin misin?” diye sordu.

Fet, “Bu şey gökyüzünde bir mantar şekli oluşturmada hiç kimse kesinlikle emin olamaz,” dedi. “Bir kiloton gücünde. Nükleer silah standartlarına göre küçük olmasına karşın, ihtiyacımızı fazlasıyla karşılayacak boyutta... Düşük etkinlik gösteren bir füzyon bombası. Plütonyum parçalan sayesinde harekete geçiyor. Bu şey bir kilometre yarıçapındaki alan içerisinde her şeyi havaya uçurabilecek güçte.”

Gus, “Eğer ateşleyebilirsen,” dedi. “Rus ve Amerikan parçalarını nasıl birbirine uyduracağız?”

“İç patlamayla harekete geçiyor. Plütonyum kurşun gibi çekirdeğe doğru itiliyor. Her şey yerli yerinde. Tek ihtiyacımız, şok dalgasını başlatacak bir şey.”

Nora, “Ertelene seçeneği de olan bir şey,” diye ekledi.

Fet, “Kesinlikle,” dedi.

“Bu işi yolda halletmeniz gerekiyor. Fazla zamanımız yok.” Nora Gus’a baktı. “İkimiz için başka bir araç bulabilir misin? Hatta belki iki tane...”

Gus başını salladı. “Siz bu atom bombasının kablolarını bağlarken, ben de birkaç arabaya düz kontak yaptırayım.”

Nora, “O halde geriye sadece tek bir şey kalıyor,” dedi.

Eph’e doğru yürüyüp çantasını çıkardı.

Onu Eph’e uzattı. *Lumen* içindeydi.

Beklediği an gelip çatınca gözü korkan Eph, “Pekâlâ,” dedi. Fet çoktan bir köşeye atılmış cihazları karıştırmaya başlamıştı. Bay Quinlan Creem’in yanında duruyordu. Eph ofislerle dolu bir koridora açılan kapıdan geçip, hiçbir karakteristik özelliği olmayan bir oda seçti. İçeride masa, sandalye, dosya dolabı ve duvarı kaplayan boş bir beyaz tahta vardı.

Lumen’i Nora’nın çantasından çıkarıp çentiklerle dolu masanın

üzerine yerleştirdi. Derin bir nefes alıp zihnini boşaltmaya çabalayarak ilk sayfaları açtı. Elleri arasındaki kitap, rüyasındaki büyülu nesneyle hiçbir benzerliğı olmayan, sıradan bir eşyaymış gibi hissediyordu. Sayfaları yavaşça çevirdi. Başlangıçta hiçbir şey olmayınca, zihninde ilham ya da esin şimşekleri çakmayınca sakinliğini korumayı sürdürdü. Tavandaki floresan lambaların ışığı altında, tezhip edilmiş sayfaların gümüş süslemeleri donuk, metin ise tatsız ve sönük görünüyordu. Parmak uçlarıyla sayfaya dokunarak sembollere odaklanmayı denedi.

Hâlâ hiçbir şey yoktu. Bu nasıl olabilirdi? Belki de fazla gergin, fazla heyecanlıydı. Nora arkasında Bay Quinlan'la birlikte kapıda belirdi. Onları görüş alanından çıkarabilmek için ellerini gözlerine siper etti -her şeyi, en önemlisi kendi şüphelerini yok saymaya çalıyordu. Kitabı ve gözlerini kapatıp, kendini rahatlamaya zorladı. Diğerlerinin ne isterlerse onu düşünmelerine izin vermeye çabaladı. Kendi içine yöneldi. Zack'i düşünmeye başladı. Oğlunu Efendi'nin pençesinden kurtardığını hayal etti. Dünyadaki karanlığın sona ermesini sağladığını... Zihninde uçuşan baş meleklerle odaklandı.

Gözlerini açıp doğruldu. Kendine güvenerek kitabı açtı. Metne bakarken aceleci davranmadı. Daha önce yüz kez baktığı aynı çizimleri inceledi. Kendi kendine, *O sadece bir rüya değildi*, dedi. Buna inanıyordu. Fakat aynı zamanda, hiçbir şey olmuyordu. Ters giden, doğru olmayan bir şeyler vardı. *Lumen* sırlarını saklı tutmayı sürdürüyordu.

Nora, "Belki de uyumayı denemelisin," diye önerdi. "Ona bilinçaltının aracılığıyla ulaşmalısın."

Eph onun alay etmesini beklerken, kendisini cesaretlendirdiğı için Nora'ya minnet duyarak gülümsedi. Diğerleri de onun başarıya ulaşmasını istiyordu. Başarıya ulaşmasına ihtiyaçları vardı. Onları yüz üstü bırakamazdı.

Eph Doğan'dan bir öneri ya da fikir almayı umut ederek Bay Quinlan'a baktı.

Sana gelecektir.

Bu sözler Eph'in kendisinden daha da fazla şüphe etmesine yol açtı. Bay Quinlan'ın hiçbir fikri yoktu. Eph kendine olan inancını

yitirirken, Doğan sadece bir inanç, Eph'e yönelik bir inanç besliyordu. *Ben ne yaptım?* diye düşündü. *Şimdi ne yapacağız?*

Nora, “Seni yalnız bırakacağız,” diyerek geri çekilip kapıyı kapadı.

Eph çaresizliğinden sıyrıldı. Sandalyesinin arkılığına yaslanarak ellerini kitabın üzerine koyup gözlerini kapattıktan sonra, bir şeyler olmasını bekledi.

Arada sırada uyuyakalmasına rağmen, rüyalarını yönlendirme şansı bulamadan uyanıp durdu. Hiçbir bilgiye erişemedi. Metni okumayı iki kez daha denedikten sonra pes etti, kitabı sertçe kapattı ve dehşet içinde yürüyerek diğerlerinin yanına döndü.

Başlar ona doğru çevrildi. Eph'in yüz ifadesinden ve duruşundan durumu anlayan Fet ve Nora'nın umutları yıkılmıştı. Eph'in söyleyecek sözü yoktu. Arkadaşlarının, hissettiği üzüntüyü ve hayal kırıklığını anladıklarının farkındaydı, fakat bu durumun başarısızlığını daha kabul edilebilir kıldığı söylenemezdi.

Gus içeri girip ceketinin üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Bay Quinlan'm ve nükleer cihazın yanında yerde oturan Creem'in önünden geçti.

Gus, “Bize iki araba buldum,” dedi. “Büyük bir askeri Jeep ve bir Explorer.” Bay Quinlan'a baktı. “Bana yardım etmek istersen, gümüş ızgarayı Jeep'e takabiliriz. Çalışır düdümdalar, fakat hiçbir konuda garanti veremem. Yolda başka arabalardan boruyla daha fazla benzin çekmemiz ya da çalışan bir benzin istasyonu bulmamız gerekecek.” Fet'e baktı.

Fet bulduğu cihazı havaya kaldırdı. “Tek bildiğim şey, bunun elle ayarlanabilen, su geçirmez bir fünye olduğu... Hemen ya da geciktirme seçeneğine başvurarak kullanılabilir. Bu düğmeyi çevirmek yeterli.”

Gus, “Ne kadar geciktirebiliyoruz?” diye sordu.

“Emin değilim. Bu durumda, elimizdekiyle yetinmek zorundayız. Kablo bağlantılarına bakılırsa, birbirlerine uyumlu gibi görünüyorlar.” Fet omuz silkerek elinden geleni yaptığını belirtti. “Şimdi sadece gideceğimizi öğrenmeye ihtiyacımız var.”

Eph, “Bir konuda hata yapıyor olmalıyım. Ya da unuttuğumuz bir şey var veya.. .bilmediğim bir şey,” dedi.

Fet, “Günişğin bize tanıdığı vaktin çoğunu harcadık,” dedi. “Gece çokünce peşimize düşecekler. Yine de buradan ayrılmamız gerekiyor.”

Eph kitabı kavrayarak hızla başını salladı. “Bilmiyorum. Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Gus, “İşimiz bitti. Bize bunu söylüyorsun,” dedi.

Nora Eph’e döndü. “Kitaptan hiçbir şey öğrenemedin mi? En ufak bir bilgi-”

Eph başını salladı.

“Peki ya gördüğün hayale ne demeli? Bir adadan bahsetmişin.”

“Düzinelerce adadan biri. Sadece Bronx’ta on ikiden fazla, Manhattan’da sekiz, Staten Adası’nda ise yarım düzine ada var... Sanki dev bir gölün ağzındaydı.” Eph yorgun zihnini araştırdı. “Tek bildiğim bu.”

Nora, “Belki bazı askeri haritalar bulabiliriz. Buralarda bir yerde olmalı,” dedi.

Gus güldü. “Bu planı kabul ettiğim, deli, korkak bir haine güvendiğim için çıldırmış olmalıyım. Seni öldürüp kendimi bu ıstıraptan kurtarmadığım için...”

Eph Bay Quinlan’ın her zamanki gibi sessiz kaldığını fark etti. Kollarını kavuşturarak orada duruyor, sabırla bir şeylerin gerçekleşmesini bekliyordu. Eph Quinlan’ın yanına gidip, Doğana onun kendisine duyduğu güvenin yersiz olduğunu söylemek istedi.

Fet, Eph bunu yapmaya fırsat bulamadan araya girdi. “Bak,” dedi. “Tüm yaşadıklarımızdan sonra -tüm başımıza gelenlerden sonra- sana zaten bilmediğin bir şey söyleyebilmem imkânsız. Sadece bir saniyeliğine de olsa yaşlı adamı hatırlamanı istiyorum. Onun, senin elinde tuttuğun o şey uğruna öldüğünü hatırla. Onu ele geçirebilmemiz için kendini feda etti. Bunu senin üzerinde daha fazla baskı yaratmak için söylemiyorum. Aksine, üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışıyorum. Görebildiğim kadarıyla, zaten artık böyle bir zorlama kalmadı. Sona ulaştık. Hiçbir seçeneğimiz kalmadı. Sen kaldın. Ne olursa olsun,

seninle birlikteyiz. Oğlunu düşündüğünü biliyorum; onun durumunun içini kemirdiğinin farkındayım. Fakat sadece bir an için yaşlı adamı düşün. İçinin derinliklerine ulaş. Eğer orada bir şey varsa, bulacaksın - onu hemen şimdi bulacaksın.”

Eph tüvit takım elbisesini giymiş, gümüş kılıcının içine gizlendiği kurt başlı büyük bastonuna yaslanmış Profesör Setrakian'ın o anda yanında olduğunu hayal etmeye çabaladı. Vampir uzmanı ve katili... Setrakian'ın onlarca yıl boyunca peşinde koştuğu bu sayfalara, açık artırmadan hemen sonra dokunmayı ve onları okumayı başardığı anı hatırladı. Eph Setrakian'ın onlara gösterdiği şekli açtı. İki sayfaya yayılmış bu şekil, gümüş, siyah ve kırmızı renkler kullanılarak çizilmiş, karmaşık bir mandalaydı. Setrakian şeklin üzerine yerleştirdiği bir kopya kâğıdı üzerine, altı uzuvlu bir baş melek taslağı çizmişti.

Eph *Occido Lumen*'in vampirler için değil -vampirler hakkında yazılmış bir kitap olduğunu anladı. Dehşet uyandırıcı strigoilerin eline geçmesini engellemek için cildi ve sayfaları gümüşle kaplanmıştı. Büyük bir özenle, vampirlerin dokunamayacağı şekilde tasarlanmıştı.

Eph gördüğü hayali düşündü... ki tabı dışarıdaki yatağın üzerinde bulmuştu...

Güneşin altına daydı...

Eph kapıya doğru yürüdü. Onu açıp otoparka çıkararak, güneşin soluk görüntüsünü örtmeye başlamış kıvrımlı, siyah bulutlara baktı.

Kapının önünde durmaya devam eden Bay Quinlan, Creem ve Gus dışında, diğerleri de onu takip ederek dışarı çıktı.

Eph onları görmezden gelerek dikkatini elinde tuttuğu kitaba yöneltti. Güneş. Vampirler bir şekilde *Lumen'in* gümüş korumalarından kaçınıbilseler bile, C tipi ultraviyole ışınlarının virüs öldürücü etkisi yüzünden, onu asla doğal ışığın altında okuyamazlardı.

Kitabı açıp, sayfalarını günün son sıcaklığının keyfini süren bir çehre gibi güneşine doğru tuttu. Eski kâğıt hareketlenirken, metin adeta yeni bir canlılık kazandı. Eph gümüş süslemeleri ışıldayan ilk çizimi açınca, şekil ışıldadı.

Hızla metni inceledi. Kelimelerin ardında, sanki görünmez mürekkeple yazılmış kelimeler belirdi. Filigranlar çizimlerin yapısını değiştirirken, düz metnin boş sayfaları ardında detaylı desenler belirdi. Ultraviyole ışınlarının altında, yeni bir mürekkep katmanını görülebilir hale gelmişti...

İki sayfayı kaplayan mandalaya günışığının altında bakıldığında, eski kâğıdın üzerinde gümüşî bir renge bürünen, zarif bir baş melek çizimi göze çarpıyordu.

Latince metnin, rüyasında gördüğü gibi büyülü bir biçimde kendi kendini tercüme etmemesine karşın, anlamı açıklık kazanmıştı. En açıklayıcı çizim, uçları bir haritada belirtilmiş bölgeler gibi düzenlenmiş, biyolojik tehlike sembolü biçimindeki bir taslaktı.

Başka bir sayfada, bir araya getirildiklerinde tuhaf, fakat tanıdık bir kelimeyi oluşturan bazı harfler vurgulanmıştı:

A H S y D A G y - W A H

Eph bu kelimeyi hızla okurken, gözleri sayesinde harekete geçen sezgileri beynine sıçradı. Sonunda solgun günışığı hızla sönükleşirken, kitapta gizlenen bilgiler de gözden kayboldu. Okuyup öğrenilecek birçok şey daha vardı. Fakat şimdilik, Eph in gördükleri yeterliydi. Elleri titremeye devam etti. *Lu- men* ona yolu göstermişti.

Eph Fet’le Nora’nın yanından geçip içeri girdi. Ne rahatlamış ne de keyiflenmiş, hâlâ bir diyapazon gibi titremeye devam ediyordu.

Eph Bay Quinlan’a bakınca, Doğan onun düşüncelerini okudu.

Günışığı. Elbette.

Hâlâ şüpheli tutumunu sürdüren Gus dışında, diğerleri de bir şey olduğunu fark etmişti.

Nora, “Evet?” dedi.

Eph, “Artık hazırım,” diye karşılık verdi.

Fet, “Neye hazırsın?” diye sordu. “Gitmeye mi?”

Eph Nora’ya baktı. “Bir haritaya ihtiyacım var.”

Nora ofislere doğru koştu. Masa çekmecelerinin açılıp kapandığını

duydular.

Eph bir elektrik şokunun ardından kendine gelmeye çalışıyormuş gibi, orada öylece durdu. “Günüşiği,” diye açıkladı. “*Lumerii* doğal günüşiğinde okudum. Sanki sayfalar benim için açıldı. Her şeyi gördüm.. ya da daha fazla zamanım olsaydı görecektim.

Kızılderililerin bu bölgeye verdikleri ilk isim ‘Yanık Toprak’mış. Fakat onların dilinde ‘yanık’ ve ‘kara’ kelimeleri eşanlamlıymış.”

Oscuia. Karanlık.

Fet, “Çernobil, başarısız girişim -simülasyon,” dedi. “Kadimleri tatmin etti çünkü ‘Çernobil’ kelimesi ‘Kara Toprak’ anlamına geliyor. Bir Stoneheart ekibinin Reykjavik sınırındaki, Kara Havuz olarak bilinen, jeolojik açıdan hâlâ faaliyet gösteren bir sıcak su kaynağını kazdığını gördüm.”

Nora, “Fakat kitapta koordinatlar belirtilmemiş,” dedi.

Eph, “Çünkü su altında yer alıyor,” dedi. “Ozryel’in parçalarının gömüldüğü sırada, bu bölge sular altındaydı. Efendi’nin ortaya çıkması için aradan yüzyıllar geçmesi gerekti.”

En genç Kadim. Sonuncu.

Bir zafer çılgılığı duyulduktan sonra, Nora elinde Birleşik Devletlerin kuzeydoğusunu gösteren, üzeri selefyon yol haritasıyla kaplı kocaman topografik haritalardan oluşan bir tomarla koşarak geri döndü.

Eph New York Eyaleti’nin haritasını açtı. Kanada’daki Onta- rio bölgesinin güneyi de haritanın üst kısmına dâhil edilmişti.

“Ontario Gölü,” dedi. “Doğuda yer alıyor.” Saint Lawrence Nehri’nin ağzında, Wolfe Adası’nın doğusunda, “Bin Adalar” olarak işaretlenmiş, küçük, isimsiz adalardan oluşan bir küme vardı. “İşte orada. Bunlardan biri. New York kıyısından biraz uzakta.”

Fet, “Gömüldüğü bölge mi?” dedi.

“Günümüzde ne olarak isimlendirildiğini bilmiyorum.

Kızılderililer burayı ‘Ahsijdagq-wah’ olarak adlandırmış. Onon- daga dilinde kabaca ‘Karanlık Yer’ ya da ‘Kara Yer’ anlamına geliyor.”

Fet Eph’in elleri arasındaki yol haritasını alıp Nevjjersey’nin bulunduğu tarafı çevirdi.

Nora, “Adayı nasıl bulacağız?” diye sordu.

Eph, “Şekli biyolojik tehlike işaretini, üç taç yapraklı bir çiçeği andırıyor,” dedi.

Fet New Jersey’den Pennsylvania’ya, oradan da kuzeye uzanarak New York Eyaleti’nin üzerine ulaşan rotalarını çizdi. Sayfaları karıştırdı. “Eyaletler Arası Seksen numaralı Batı otobanından, Eyaletler Arası Seksen Bir numaralı Kuzey otobanına bağlanacağız. Bizi doğruca Saint Lawrence Nehri’ne ulaştıracak.”

Nora, “Yolumuz ne kadar uzun?” diye sordu.

“Yaklaşık beş yüz kilometre. Beş ya da altı saat sürer.”

Nora, “Eğer otobanda hiç durmadan ilerlersek belki,” dedi, “içimden bir ses o kadar kolay olmayacağını söylüyor.”

Fet, “Hangi yöne gittiğimizi anlayıp yolumuzu kesmeye çalışacak,” dedi.

Nora, “Yola koyulmalıyız,” dedi. “Şimdilik avantajlı durumda olduğumuz söylenebilir.” Doğan’a baktı. “Acaba bombayı”

Cümlesi yarıda kesilince, diğerleri endişeyle ona doğru döndüler. Bay Quinlan, paketi açılmış cihazın yanında duruyordu. Fakat Creem görünürde yoktu.

Gus kapıya doğru koştu. “Neler oluyor?” Doğan’ın yanına döndü. “Kaçmasına izin mi verdin? Onu bu işe ben bulaştırdım, çıkartan kişi de ben olacaktım.”

Artık ona ihtiyacımız yok. Yine de bize faydası dokunabilir.

Gus dik dik baktı. “Nasıl? O aşagılık sıçan hayatta kalmayı hak etmiyor.”

Nora, “Ya onu yakalarlarsa?” dedi. “Çok fazla şey biliyor.”

Sadece yeteri kadar şey biliyor. Güven bana.

“Yeteri kadar mı?”

Efendi’ye korku verecek kadar

Eph şimdi durumu anlamıştı. *Lumen*’in sembolizmini gördüğü kadar net bir biçimde görebiliyordu. “Efendi buraya gelecek; bunu garanti edebilirim. Ona meydan okumalıyız. Korkut- malıyız. Efendi tüm duyguların ötesindeymiş gibi rol yapıyor, fakat onun öfkелendiğini gördüm. Incil’de belirtildiği gibi, kinci bir yaratık. Bu özelliği değişmedi. Krallığını serinkanlılıkla yönetirken, her şeyi kontrol

altında tutabiliyor. Etkili, tarafsız ve her şeyin farkında. Fakat doğrudan bir meydan okumayla karşılaştığında hatalar yapıyor. Sabırsızca hareket ediyor. So- dom ve Gomore'yi kuşattıktan sonra, nasıl kana susamışlığın pençesine düştüğünü hatırlayın. Öldürme tutkusuna kapılarak baş meleklerden birini katletmişti. Kontrolünü yitirmişti.” “Efendi'nin onu bulmasını mı *istiyorsun?*”

“Efendi'nin atom bombamızdan ve onu patlatabilecek donanıma sahip olduğumuzdan haberdar olmasını istiyoruz. Karanlık Bölge'nin yerini bildiğimizi de öğrenmeli. Onun kontrolünü yitirmesini sağlamalıyız. Şimdi üstünlük bizde. Çaresizliğe kapılma sırası Efendi'de.”

Korkuya kapılacak.

Bunun üzerine Gus Eph'e doğru yürüdü. Onun yakınında durup, Eph'in kitabı okuduğu gibi, kendisi de Eph'i okumayı denedi. Adamı ölçüp biçti. Gus, vampirlerin geride bıraktığı öldürücü olmayan silahların arasından aldığı sis bombasıyla dolu karton kutuyu elinde tutuyordu.

“O halde şimdi neredeyse hepimizi sırtımızdan bıçaklayacak olan adamı korumamız gerekiyor,” dedi. “Seni anlamıyorum. Olanları da anlamıyorum -hiçbirini, fakat özellikle de senin kitabı okuyabilmeni... Neden sen? Hepimiz arasında...” Eph açık sözlü ve dürüst bir yanıt verdi. “Bilmiyorum, Gus. Fakat bu sorunun cevabını kısmen öğreneceğimi düşünüyorum.”

Gus bu kadar samimi bir yanıt almayı beklemiyordu. Eph'in gözlerine bakınca onun korktuğunu, fakat olanları kabullendiğini açığa vuran bir ifade gördü. Kendisini ne yöne götüreceğini umursamadan, kaderine boyun eğmişti.

Gus henüz onunla karşılıklı kadeh kaldırmaya hazır olmasa da, bu yolculuğun son basamağını beraberce tamamlamaya hazırdı. “Sanırım hepimiz öğreneceğiz,” dedi.

Fet, “En önemlisi, Efendi de öğrenecek,” dedi.

KARANLIK YER

Boğaz, soğuk Atlas Denizi'nin derinliklerinde toprağa gömülmüştü. Onunla temas eden kum tabakası kararmış, yakınında hiçbir şey yetişmez ya da yaşayamaz olmuştu.

Aynı şey Ozryel'in parçalarının gömüldüğü tüm bölgeler için geçerliydi. Melek bedeninin parçaları çürümeden ve değişmeden kalmasına rağmen kanı toprağa akmış, sonra da yavaşça dışarıya sızmıştı. Kanın kendine ait bir iradesi vardı. Her damla körlemesine, içgüdüsel olarak yukarıya tırmanmış, güneşten kaçınıp toprağın içinde çaprazlamasına ilerleyerek kullanabileceği bir taşıyıcı aramıştı. Kan kurtları böyle ortaya çıkmıştı. İçlerinde dokularına renk veren insan kanının kalıntısını taşıyor, bu sayede potansiyel taşıyıcılara doğru ilerliyorlardı. Fakat ilk bedenlerinin iradesini de içlerinde taşıyorlardı. Kolların, kanatların, boğazın iradesini...

İnce bedenleri kıvrılıp körlemesine ilerleyerek uzun mesafeler kat etti. Kurtların çoğu öldü. Kısır temsilciler dünyanın acımasız sıcaklığında kavruldu ya da uzlaşmalarının imkânsız olduğu jeolojik engeller tarafından durduruldu. Hepsisi de kökeninden uzaklaştı. Bazıları varlıklarından haberdar olmayan böcek ya da hayvanların taşıyıcılığı sayesinde çok daha uzak mesafeler kat ettiler. Nihayet bir taşıyıcı bulduklarında -işini bilen parazitler gibi onun etine gömülüp derinliklerine daldılar. Başlangıçta, mikrobun bulaştığı kurbanın bedenine yerleşip iradesini ele geçirmesi haftalar sürüyordu. Parazitler ve virüsler bile deneme yanılma yöntemiyle öğreniyor, sonunda başanya ulaşıyordu. Kadimler beşinci taşıyıcının bedenini ele geçirdikten sonra, hayatta kalma ve hâkimiyet kurma sanatında uzmanlaşmaya başladılar. Bulaşma yoluyla alanlarını genişletip, bu oyunu yeni dünyevi kurallara göre oynamayı öğrendiler.

Bu oyunun ustaları haline geldiler.

Aralarında en gençleri, dünyaya en son gelenleri, boğaz-

dan türeyen Efendi'ydi. Tanrı'nın değişken eylemleri karanın ve denizin hareket edip çarpışmasına, Efendi'nin kökeni olan toprağın yukarıya itilmesine yol açtı. Burası bir yarımadayken, yüzyıllar sonra bir adaya dönüştü.

Boğazdan türeyen incecik kurtlar kökenlerinden ayrılıp, bu yeni oluşmuş topraklara henüz insanlar ayak basmadığı için çok uzaklara ilerlediler. Bir kurt ya da ayı gibi düşük bir yaşam formu üzerinde hâkimiyet kurup onu beslemeye çalışmak, faydasız ve acı vericiydi; kontrol mekanizmaları kusurlu ve kısıtlı, sinir bağları yabancı ve kısa ömürlüydü. Bu istilaların hepsi verimsizlikle sonuçlansa da, tek bir parazitin öğrendiği ders, sürü belleği sayesinde anında diğerlerine de aktarılıyordu. Kısa sürede sayıları oldukça azalarak, kökenlerinin çok uzağındaki bölgelere dağıldılar: Kör, kayıp ve güçsüzlerdi.

Soğuk bir sonbahar gecesi, genç bir Iroquois savaşçısı ay ışığı altında, boğazın gömüldüğü yerden onlarca kilometre uzakta kamp kurdu. Bir Onondaga -ateş bekçisiydi- ve yerde uzanırken boynundan içeriye süzülen incecik bir kurt onu alt etti.

Hissettiği acı adamı uyandırdı ve elini hemen yarasına uzattı. Kurt henüz tamamen derisinin altına girmemişti, bu yüzden onun ucunu yakalayabildi. Onu tüm gücüyle çekmesine rağmen, kurt kıvrılıp bükülerek elinden kurtulup, boynundaki kas dokusunun altına girdi. Kurt kıvrılarak körlemesine ilerleyip onun boğazından, göğsünden geçerek, en sonunda sol kolunun altında gözden kaybolup onun dolaşım sistemini keşfederken, adam sanki alev almış bir bıçak bedenine saplanıyor- muş gibi dayanılmaz bir acı hissetti.

Parazit bedenini ele geçirirken, neredeyse iki hafta süren ve taşıyıcının bedenini kurutan bir ateş yükseldi. Fakat dönüşüm tamamlandıktan sonra, Efendi soğuk, pis mağaraların yatıştırıcı karanlığında gizlenmeye başladı. Anlayamadığı sebeplerden ötürü, taşıyıcısının bedenini ele geçirdiği toprağın ona büyük rahatlık verdiğini fark ederek, gittiği her yere bir toprak parça-

sini da beraberinde götürdü. Arık kurtlar taşıyıcının bedenindeki tüm organlardan beslenerek onları işgal etmiş, kan dolaşımında çoğalmaya başlamışlardı. Cildi gerginleşerek, kabile dövmeleri ve koyu renk bir zarla kaplanan, ay ışığı altında parlayan korkunç gözleriyle belirgin bir kontrast oluşturan solgun bir renk aldı. Birkaç hafta boyunca hiç beslenmeden yaşamını sürdürdü, fakat bir gün nihayet şafak sökerken, bir grup Mohi- kan avcıyla karşılaştı.

Efendi bedenini kontrol etmek konusunda tecrübesiz olsa da, susuzluğu saldırı becerisinin ve hassasiyetinin eksikliğini kapattı. Bir sonraki dönüşüm çok daha hızlı gerçekleşti -her kurban ıslak iğneden çıkan birden fazla kurt tarafından ele geçirildi. Saldırıları beceriksizce ve zorlukla gerçekleştirilmiş olsa da, amaçlarına ulaştılar. Avcılardan ikisi cesurca mücadele edip baltalar fırlatarak, Onondaga savaşçısının ele geçirilmiş bedeninde hasara yol açtılar. Fakat sonunda, bedenden akan kanlar yavaşça toprağa süzülürken bile, parazitler kendilerine saldıran ikilinin bedenlerini ele geçirerek sürünün sayıca artmasını sağladılar. Efendi artık üç bedene sahipti.

Aradan geçen yıllar boyunca, Efendi yeteneklerini ve uyguladığı taktikleri, gizlilik ve görünmezlik özelliklerini edinecek biçimde kullanmayı öğrendi. Bulunduğu topraklar acımasız savaşçıların yaşam alanıydı. Saklanabileceği yerler ise avcılar ve tuzakçılar tarafından iyi bilinen mağaralar ve oyuklarla sınırlı kalıyordu. Efendi iradesini nadiren başka bir bedene aktarıyor, bunu ancak yeni bir taşıyıcının fiziksel yapısını ya da gücünü ele geçirmek için karşı koyamadığı bir istek duyarsa yapıyordu. Yıllar içerisinde bir efsane halini aldı ve kendisine bir isim verildi. Algonquian Kızılderilileri ondan vwendigo diye bahsetmeye başladılar.

Varlıklarını doğal olarak hissettiği, kendisine benzeyen sinyallerini denizin karşı tarafından hissettiği Kadimlerle bir araya gelmenin özlemini çekiyordu. Fakat ne zaman bir su kütle-sini aşmayı denese, içine yerleştiği insan bedeni ne kadar güçlü olursa olsun başarısızlıkla karşılaşıyor, bir kriz geçiriyordu. Bu durum parçalara ayrıldığı yerin konumuyla mı bağlantılıydı? Yarden

Nehri'nin kolları arasında hapseduğu için mi bu durumdan mustarıptı? Gizli bir simya, Tanrı'nın parmağıyla alınaya kazanımış bir engel miydi? Varoluğu boyunca bunun gibi birçok kuralı daha öğrenecekti.

Batiya ve kuzeye doğru ilerleyip “diğer karaya,” Kadimlerin varlıklarını sürdürdükleri kıtaya ulaşmanın bir yolunu aramaya başladı. Onların çağrısını hissediyor -içindeki dürtü giderek güçlenip, Efendi'nin bir kıtanın sınırından diğerine ulaşmanın yolunu bulmak konusunda çabalamayı sürdürmesine yol açıyordu.

Kuzeybatının üst sınırına, donmuş toprakların ucundaki yasak okyanusa ulaşarak, soğuk ve boş Unangam bölgesinin sakinlerini avlamaya, onlarla beslenmeye başladı. Çekik gözlü ve yanık tenli, ısınmak için hayvan postları giyen insanlardı. Efendi kurbanlarının zihnine girerek, kıyıların iki el gibi birbirine uzanıp neredeyse birleştiği noktadan, denizin diğer tarafındaki topraklara ulaşmanın bir yolu olduğunu öğrendi. Soğuk kıyıda keşfe çıkarak, yola koyulabileceği bu bölgeyi aradı.

Şansının yaver gittiği bir gece, Efendi bir kayalığın kenarında demir atmış, avladıkları balık ve fokları kıyıya bırakan dar, ilkel balıkçı tekneleriyle karşılaştı. Onlardan faydalanarak okyanusu geçebileceğini biliyordu. İnsan yardımıyla küçük su kütlelerini aşmayı öğrendiğine göre, daha büyük bir su kütleliğini de aynı şekilde aşamaz mıydı? Efendi en sert adamlara bile boyun eğdirmenin, onların ruhuna korku salmanın yöntemini biliyordu. Tebaasını nasıl korkutacağının ve bu korkudan nasıl beslenebileceğinin farkındaydı. Efendi balıkçı grubunun yarısını öldürüp, diğerlerine ilahi bir varlık, bir orman tanrısı, zaten sahip olduğu inanılmaz güçten de daha üstün nitelikler taşıyan bir doğa kuvveti olduğunu ilan edecekti. Buna itiraz

eden herkesi yok edecek, kalanlarla ittifak kurmak için her türlü yöneme başvuracak.. sonra da suyun karşıındaki kıtaya yolculuk edecekti.

Efendi küçük bir toprak yatağının üzerinde, ağır postların altına gizlenerek, doğasına en yakın varlıklarla yeniden birleşmesini

sağlayacak geçişi gerçekleştirme girişiminde bulunacaktı.

PICATINNY SİLAH DEPOSU

Quinlan denen heriften ve onun kendisini bulabilme yeteneğinden korkan Creem bir süre boyunca başka bir binada saklandı. Ağzına yediği dirsek darbesi hâlâ canını acıtmayı sürdürüyordu. Artık gümüş dişleriyle hiçbir şeyi doğru düzgün ısıramayacaktı. Silahları almak amacıyla üniversitenin servis garajına geri döndüğü, açgözlü davrandığı için kendisine kızılıyordu. Her zaman daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordu...

Bir süre sonra bir arabanın geçtiğini duydu. Fazla hızlı değildi ve sessizce ilerliyordu. Çıkardığı ses şarj edilen o elektrikli küçük arabaların gürültüsünü andırıyordu.

Uzak durduğu yere, Picatinny Silah Deposu'nun girişine doğru ilerlemeye başladı. Yeniden karanlık çökmüştü. Islak, aç ve yan tarafına giren kramplara mücadele ederek bir ışık kümesine doğru yürüdü. Köşeyi dönünce içeri girdikleri parçalanmış kapıyı ve Ziyaretçi Kontrol binasının önünde toplanmış varlıkları gördü. Creem ellerini kaldırıp onlar kendisini fark edinceye dek o yöne doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Durumunu insanlara açıkladı, fakat sadece yiyecek bir şey bulmaya ihtiyaç duyan Creem'i yine de bir tuvalete kilitlediler. Birkaç kez kapıyı tekmeleyince, onun şaşırtıcı ölçüde sağlam olduğunu fark etti; tuvaletin silah deposuna gelen şüpheli ziyaretçileri hapsedmek için kullanılan bir hücre vazifesi de gör-

düğünü anladı. Bu yüzden kapağını indirdiği klozetin üstüne oturup bekledi.

Bir patlamayı andıran şiddetli bir darbe, duvarların sarsılmasına yol açtı. Binaya bir darbe indirilmişti. Creem'in ilk düşüncesi, o aşağılık heriflerin bir hız tümseğine çarpıp Jersey'in yarısını havaya uçurdıkları oldu. Sonra kapı açıldı ve fendi üzerinde peleriniyle karşısında belirdi. Tek elinde kurt başlı bir

baston taşıyordu. Küçük mahlûklarından, kör çocuklardan ikisi, sabırsız evcil hayvanlar gibi bacaklarının etrafında koşuyordu.

Neredeler?

Kan emicilerin kralı karşısında tuhaf bir biçimde rahatlayan Creem, tuvaletin sifonuna yaslandı.

“Gittiler. Yola koyuldular. Kısa süre önce.”

Ne zaman?

“Bilmiyorum. İki araç kullanıyorlardı. En azından iki.”

Ne yöne gittiler?

“Bu kahrolası tuvalete kilitlenmişim, nereden bileyim? Yanlarındaki o vampir, avcı Quinlan -aşağılık herifin teki. Dış koruyucumu yamuktu.” Creem ağzındaki şekilsiz gümüş kaplamaya dokundu. “Hey, bana bir iyilik yapar mısın? Onları yakaladığın zaman? Onun ve Meksikalının başına benim için fazladan bir tekme at.”

Kitap yanlarında mıydı?

“O kitap ellerinde. Üstelik bir atom bombaları var. Nereye gideceklerini de biliyorlar. Karanlık Bölge ya da öyle bir yere...”

Efendi hiçbir şey söylemeden öylece karşısında dikildi. Creem bekledi. Yoklayıcılar bile Efendi’nin sessizliğini fark etmişti.

“O tarafa gittiler dedim-”

Nerede olduğunu söylediler mi?

Efendi’nin konuşma tarzı değişmişti. Kelimeleri daha yavaş telaffuz ediyordu.

Creem, “Hafızamı ne canlandırabilir, biliyor musun?” dedi.

“Biraz yemek. Burada bitkinlikten yere yığılmak üzereyim-”

Efendi aniden öne atılıp Creem’i tutarak, onu yerden kaldırdı.

Efendi iğnesini ağzından çıkararak, Ah evet, dedi. *Besin. Belki de bir ısırtığın ikimize de faydası dokunur.*

Creem iğnenin boynuna değdiğini hissetti.

Sana onların nereye gittiklerini soldum.

“Ben.. .bilmiyorum. Doktor, aralarındaki diğer küçük arkadaşın

kitabını okudu. Tek bildiğim bu.”

Bana itaat etmeni sağlamamın başka yöntemleri de var.

Creem yumuşak, silindir şeklinde bir şeyin boynuna baskı yaptığını hissetti. Sonra bir iğnenin battığını, hafif bir sıcaklık yayıldığını duyumsadı. Damarlarının boşaltılacağını sanarak çığlık attı.

Fakat Efendi sadece iğnesini orada tutup Creem’in omuzlarını sıktı. Creem omuz ve köprücük kemikleri üzerindeki güçlü baskıyı hissederken, Efendinin onu bir teneke kutu gibi ezmek üzere olduğunu düşündü.

Bu yolları biliyor musun?

“Bu yolları biliyor muyum? Tabii ki biliyorum.”

Efendi hiç zorlanmadan Creem’in bedenini tuvaletin kapısından dışarı fırlatınca, iri yapılı çete lideri büyük Ziyaretçi Kontrol binasının zeminine kapaklandı.

Araba kullanacaksın.

Creem ayağa kalkıp başını salladı...iğnenin ona değdiği noktada, boynunun yan tarafında beliren küçük kan damlasının farkında değildi.

Barnes’in korumaları kapıyı çalmadan onun Özgürlük Kam- pı’ndaki ofisinin bekleme odasına girdiler. Asistanı boğazını temizleyerek, onu okuduğu dedektif kitabını bir **çekmeceye** tıktırıp masanın üzerindeki belgeleri gözden geçiriyormuş gibi rol yapması konusunda uyardı. Boyunlarında koyu renkli dövmelemler olan vampirler içeri girip kapıyı tuttular.

Gel.

Barnes bir an duraksadıktan sonra başını sallayıp bazı kâğıtları evrak çantasına tıktırdı. “Konu nedir?”

Yanıt yoktu. Onlarla birlikte merdivenlerden inip kapıdan çıkmalarına izin veren muhafızın yanından geçti. Şemsiye kullanmasını gerektirmeyecek, hafif nemli bir sis vardı. Baş

beladaymış gibi görünmese de, bu ifadesiz korumaların yüzlerine bakarak durumu anlayabilmek imkânsızdı.

Arabası yanında durunca, korumalar da içeri girip yanma oturdular. Barnes sakinliğini koruyarak yapmış olabileceği bir hata ya da kasıtlı olmayan bir dikkatsizlik var mı diye hafızasını yokladı. Böyle bir şey yapmamış olduğu konusunda kendine yeterince güveniyordu, fakat daha önce hiçbir yere bu şekilde götürülmemiştir.

Evine doğru ilerlediklerini fark edince, bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Garaj yolunda başka araç görmedi. İçeri girdiğinde kendisini bekleyen hiç kimseyle, özellikle de Efendi'yle karşılaşmadı. Barnes korumalarına banyoya gireceğini belirttikten sonra, musluğu açıp aynadaki yansımalarının karşısında durumu çözümlemeye çalışarak tek başına zaman geçirdi. Bu kadar stresli bir yaşam sürmek için fazla yaşlıydı.

Bir şeyler atıştırmak üzere mutfığa girdi. Buzdolabının kapısını açarken, yaklaşan helikopter pervanelerinin sesini duydu. Korumaları yanında belirdi.

Ön kapıya doğru ilerleyip onu açarak, tepesinde dönüp alçalan helikopteri izledi. İniş kızıkları geniş, çember şeklindeki garaj yolunun eskiden beyaz olan taşları üzerine nazikçe indi. Pilot Stoneheart Grubu'nda çalışan bir insandı; Barnes adamın siyah takım elbisesinin ceketini ve kravatını görünce bunu hemen anlamıştı. İçeride bir yolcu vardı. Pelerini olma- dığına göre, Efendi değildi. Barnes rahatlayarak derin bir nefes alıp, motorun susmasını, pervanelerin yavaşlamasını ve ziyaretçinin helikopterden inmesini bekledi. Fakat bunun yerine iki yanındaki korumaları Barnes'ın kollarını kavradılar ve onu basamaklardan indirerek taşların üzerinden geçirip bekleyen helikoptere doğru götürdüler. Gürültülü pervanelerin altına dalıp kapıyı açtılar.

Göğsünün üzerinden geçen iki emniyet kemeriyle içeride oturan yolcu, genç Zachary Goodweather'dı.

Barnes'ın korumaları sanki kaçacakmış gibi onu içeri ittirdiler. Barnes Zack'in yanındaki koltuğa, onlar da ikisinin karşısına

oturdular. Barnes emniyet kemerini taktı; korumaları ise kılını kıpırdatmadı.

Barnes, “Yine merhaba,” dedi.

Çocuk ona bakmasına rağmen karşılık vermedi. Gençlere özgü bir küstahlığı ve belki başka bir sorunu daha vardı.

Barnes, “Neler oluyor?” diye sordu. “Nereye gidiyoruz?”

Barnes çocuğun onun korkusunu sezdiğini hissetti. Zack umursamazlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle başını başka yöne çevirdi.

Zack helikopter yükselmeye başlarken camdan dışarı bakarak, “Efendi’nin bana ihtiyacı var,” dedi. “Senin neden burada olduğunu bilmiyorum.”

EYALETLER ARASI 80 NUMARALI OTOBAN

80 numaralı otobanda ilerleyerek New Jersey’nin batısına doğru yöneldiler. Fet gaz pedalına sonuna kadar basıp uzunları açarak ilerliyordu. Arada sırada bir enkaz ya da terk edilmiş bir araba veya otobüs karşısına çıkarak onu yavaşlatıyordu. Birkaç kez sıska geyiklerin yanından geçtiler. Fakat eyaletler arası otobanda vampir yoktu -en azından, görebildikleri kadarıyla... Eph Jeep’in arka koltuğunda, vampirlerin zihinsel frekansına

bağlanan Bay Quinlan’ın yanında oturuyordu. Doğan bir vampir radarı işlevi görüyordu: Sessiz kaldığı sürece bir sorun yoktu.

Araçlardan birinin bozulması ihtimaline karşı, bir destek aracı olarak yanlarına aldıkları Explorer’la yolculuk eden Gus ve Nora onları takip ediyordu.

Otobanlar neredeyse boştu. Salgın gerçek bir panik yaratmaya başladığında insanlar (virüsün ulaşmadığı bir bölge olmamasına karşın, bulaşıcı bir hastalığın baş gösterdiği durumlarda verilen yaygın insan tepkisini -kaçmak- vererek) şehri boşaltmayı denemiş, ülke çapındaki tüm otobanlar tıklım tıklı olmuştu. Buna rağmen arabalarında dönüştürülen insan sayısı çok azdı. En azından

otobanda böyle bir durumla karşılaşan olmamıştı. Çoğu, genellikle uyumak amacıyla anayoldan uzaklaştıkları sırada ele geçirilmişti.

Fet Eyaletler Arası 80 Numaralı Kuzey Otobanı tabelasının yanından geçerken, “Scranton,” dedi. “Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim.”

Eph pencereden dışarıdaki, hızla önünden geçen karanlığa doğru bakarak, “Daha çok yolumuz var,” dedi. “Benzin durumumuz nedir?”

“Şimdilik yeterli. Hiçbir şehrin yakınında durmak istemiyorum.”

Eph, “Kesinlikle,” diyerek ona katıldı.

“Önce New York Eyaleti’nin sınırları dışına çıkmak istiyorum.”

Eph kuzeye uzanan, giderek daha da karmaşık bir hal alan üst geçitlerden geçerlerken aşağıdaki Scranton’a baktı. Uzaktaki bloklardan birinin kısmen yandığını görünce, başka yerlerde de kendilerine benzeyen isyancılar, daha küçük şehir merkezlerinde yaşayan daha küçük ölçekli direnişçiler var mı diye merak etti. Arada sırada arabanın camına vuran elektrik lambaları gözünü alırken, Scranton’da, ülkenin ve dünyanın

dört bir yanındaki diğer küçük şehirlerde yaşanan çaresizliği düşündü.

En yakın kan kampının nerede olduğunu merak etti.

Eph, “Bir yerlerde, kan kamplarının nerede olduğunu öğrenmemizi sağlayacak, Stoneheart Grubuna ait et paketleme tesislerinin bir listesi olmalı,” dedi. “Bu işi hallettikten sonra birçok kişiyi özgürlüğüne kavuşturmamız gerekecek.”

Fet, “Hem de nasıl,” dedi. “Eğer diğer Kadimlerin başına gelen şey gerçekleşirse, Efendi’nin klanı da onunla birlikte ölecek. Yok olacak. Kamplardaki insanlar ne olduğunu anlamaya fırsat bile bulamayacaklar.”

“Asıl sorun olanları herkese bildirmek konusunda yaşanacak. Yani, kitle iletişim araçları olmadan. Ülkenin her yerinde küçük dükalıklar ve derebeylikler kurulacak, insanlar kontrolü ele geçirmeye çalışacak. Demokrasinin hemen devreye gireceğinden o kadar emin değilim.”

Fet, “Hayır,” dedi. “Zor bir iş olacak. Çok çalışmak gerekecek. Fakat şimdi yapmamız gereken şeye odaklanalım.”

Eph yanında oturan Bay Quinlan’a baktı. Doğan’ın çizmeleri arasına yerleştirdiği deri çantayı fark etti. “Efendi yok olunca sen de diğerleriyle birlikte ölecek misin?”

Efendi yok olduğunda, nesli dünya yüzünden silinecek.

Eph melez vampirin güçlü metabolizmasından yayılan ısıyı hissederek başını salladı. “Doğal yapının, sonunda yok olmana yol açacak bir şeyi gerçekleştirmek için çaba göstermeni engellemesi gerekmez mi?”

Bugüne dek kişisel çıkarlarına ters düşen bir şey yapmak için hiç çaba göstermedin mi?

Eph, “Hayır, böyle bir şey yaptığımı sanmıyorum. En azından, beni öldürecek bir şeyi yapmayacağımdan eminim,” dedi.

Herkese faydası dokunacak bir amaç söz konusu. Üstelik intikam alma isteği son derece zorlayıcı bir güdüdür. İntikam isteği, kendini koruma güdüsüne baskın gelir.

“Deri çantanın içinde ne taşıyorsun?”

Bunu zaten bildiğinden eminim.

Eph Kadimlerin Central Park’ın altındaki gizli odalarını, beyaz meşe kutulara yerleştirilmiş küllerini hatırladı. “Kadimlerin kalıntılarını neden yanında taşıyorsun?”

Lumen’de yer alan, bu konuya ilişkin açıklamaları görmedin mi?

Eph görmemişti. “Yoksa...onları geri getirmeyi mi amaçlıyorsun? Bir şekilde hayata mı döndüreceksin?”

Hayır. Olanlar geri çevrilemez.

“O halde, neden?”

Çünkü kehanet böyle.

Aldığı yanıt Eph’i şaşırtmıştı. “Bir şey mi olacak?”

Başarıya ulaşırsak ortaya çıkacak sonuçlar seni endişelendirmiyor mu? Demokrasinin hemen devreye gireceğinden emin olmadığını kendin söyledin. İnsanlar bugüne dek hiçbir zaman gerçekten kendi kendilerini yönetmediler. İşler yüzyıllardır bu şekilde

yürüdü. Kendi başınıza bu durumun altından kalkabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?

Eph ona karşılık veremedi. Doğan'ın haklı olduğunu biliyordu. Kadimler neredeyse insanlık tarihinin başlangıcından beri medeniyetin kontrolünü ele almıştı. Onların müdahalesi olmaksızın dünya nasıl bir yer haline gelecekti?

Eph uzaktaki parlak alevler gözden kaybolana dek camdan dışarıyı izledi. Her şey nasıl toparlanacaktı? Geri dönüşüm son derece zor bir görev gibi görünüyordu. Dünya şimdiden geri dönüşü olmayan bir çöküntünün pençesine düşmüştü. Bir an, bunca çabalarının elde edecekleri sonuca değmeyeceğini düşündü.

Tabii ki, bu düşünceye sadece bitkinliği yüzünden kapılmıştı. Fakat eskiden tüm dertlere son verecekmiş gibi görünen şey - Efendi'yi yok edip gezegenin idaresini yeniden ele geçirmek- aslında yeni bir mücadelenin başlangıcı olacaktı.

Efendi, *Sadık mısın?* diye sordu. *Sana sunduğum ve gösterdiğim her şey için, hana minnet duyuyor musun?*

Zachary Goodweather bir an bile şüpheye kapılmadan, “Duyuyorum,” diye karşılık verdi. Kelly Goodvveather örümceği andıran bedeniyle yakındaki bir kayanın üzerine tünemiş, oğlunu izliyordu.

Zamanın sonuna yaklaşıyoruz. Bu yeni dünyayı beraberce şekillendireceğiz. Tüm tanıdıkların -eskiden sana yakın olan herkes-yok alacak. Yine de bana sadık kalacak mısın?

Zack, “Kalacağım,” diye yanıtladı.

Geçmişte birçok kez ihanete uğradım. Bu yüzden bu işleyişin nasıl gerçekleştiği konusunda deneyimliyim. İradem kısmen senin içinde yer alıyor. Sesimi net bir biçimde duyabiliyorsun. Bunun karşılığında, ben de senin en derin düşüncelerini okuyabiliyorum.

Efendi ayağa kalkıp çocuğu inceledi. İçinde belirgin bir şüphe yoktu. Efendi’ye hayranlık besliyordu. Minnet duygusunu ifade ederken samimiydi.

Eskiden bana en yakın olması gereken varlıkların ihanetine uğradım. Özümü paylaştığım varlıkların -Kadimlerin. Kibir duygusundan yoksunlardı, gerçek bir açlık duymuyorlardı. Hayatlarını gölgede yaşamak onları tatmin ediyordu. Durumumuz için beni suçlayıp, insanlığın kendilerini reddetmesi karşısında saklanmakla yetindiler. Güçlü olduklarını sanmalarına rağmen, aslında oldukça zayıflardı. Birlik içinde olmak istediler. Bense hükmetmek istedim. Bunu anlıyorsun, değil mi?

Zack, “Kar leoparı,” dedi.

Kesinlikle. Tüm ilişkiler güç temellidir. Hükmetmek ya da boyun eğmek... Başka yolu yoktur. Eşitlik, arkadaşlık, alan paylaşmak yoktur Krallığın sadece bir kralı olur.

Bu sözlerin ardından Efendi ölçülü bir hassasiyetle -insan şefkatinin nasıl görünmesi gerektiğine inanıyorsa o ifadeyi ta-

kınarak- Zack'e bakıp ekledi, *Bir kralı ve bir prensi. Bunu sen de anlıyorsun, değil mi? Oğlum.*

Zack başını salladı. Böylece hem Efendi'nin görüşünü, hem de yeni unvanını kabul etmiş oldu. Efendi genç adamın yüzündeki tüm mimikleri, tüm ayrıntıları inceledi. Onun kalp atışlarını dikkatle dinleyip, şah damarının nabzına baktı. Çocuk etkilenmiş, bu sahte bağ karşısında heyecanlanmıştı.

Kafesteki leopar bir illüzyondur. Onu yok etmen gerekiyordu. Pannaklıklar ve kafesler zayıflık sembolleridir. Kusurlu kontrol önlemleridir. Onların içerideki yaratığa hükmetmek -onu aşağılamak- için var olduğuna inanmayı seçebilirsin, fakat zamanla yaratığı kendinden uzak tutmak için de var olduklarını anlarsın. Onlar senin korkunun sembolleridir, içerideki hayvan gibi, seni de kısıtlarlar. Tek fark senin kafesinin daha büyük olması, leoparın özgürlük alanının ise o sınırlar içinde kalmasıdır.

Zack bu düşüncüyü kendi kendine geliştirerek, "Fakat eğer onu yok edersen," dedi, "eğer onu yok edersen...içinde şüphe kalmayacaktır."

Tüketim en temel kontrol biçimidir. Evet. Şimdi beraberce kontrolü ele geçirmenin sınırında duruyoruz. Dünyanın tamamına hükmetmenin eşiğindeyiz. Bu yüzden, seninle benim arama hiçbir şeyin giremeyeceğinden emin olmam gerekiyor.

Zack büyük bir inançla, "Hiçbir şey giremez," dedi.

Efendi dalgın görünerek başını salladı, fakat aslında daha güçlü bir etki yaratmak için ölçülü bir duraksama yaşanmasını sağlıyordu. Zack'e açıklamak üzere olduğu bilginin zamanlaması konusunda çok dikkatli olması gerekiyordu.

Babanın hâlâ hayatta olduğunu söyleseydim ne düşünürdün?

Sonra Efendi Zack'in içinde dönen duygu girdabını hissetti. Önceden tahmin ettiği, fakat onu yine de sarhoş eden bir duygu seliydi. Yıkılan umutların tadını almaya bayılıyordu.

Zack, "Babam öldü," dedi. "Profesör Setrakian'la birlikte öldü ve-
"

Hâlâ hayatta. Bu durumdan kısa süre önce haberdar oldum. Neden seni kurtarma ya da seninle iletişim kurma girişiminde

bulunmadığı sorusuna gelince, korkarım bu konuda yardımcı olamayacağım. Fakat hâlâ hayatta ve beni yok etmek istiyor.

Zack, “Buna izin vermeyeceğim,” dedi. Bu konuda ciddiymi. Efendi kendine rağmen, genç adamın ona beslediği hislerin yoğunluğu karşısında tuhaf bir biçimde gururunun okşandığını hissetti. Doğal insani yakınlık -tutsağın kendini tutsak eden kişiyle özdeşleştirip onu savunmasını açıklayan, “Stockholm Sendromu” olarak bilinen olgu- Efendi’nin kolayca başvurabileceği bir numaraydı. İnsan davranışları konusunda uzmanlaşmıştı. Fakat Zack’in tutumu farklıydı. Gerçek bir bağlılık sergiliyordu. Efendi bu duygunun sevgi olduğuna inandı.

Şimdi bir seçim yapıyorsun, Zachary. Belki de bir yetişkin olarak ilk seçimini yapacaksın. Seçtiğin şey seni ve çevrendeki dünyayı şekillendirecek. Kesinlikle emin olman gerekiyor.

Zack boğazının düğümlendiğini hissetti. Gücenmişti. Bunca yıldır yas tutarken, bir anda terk edildiği duygusuna kapılmıştı. Babası bunca zamandır neredeydi? Neden onu geride bırakmıştı? Yanında duran, korkunç, bakımsız bir hayaleti andıran Kelly’ye baktı -iğrenç bir ucubeydi. O da terk edilmişti. Bunların hepsi Eph’in suçu değil miydi? Efendi’nin peşine düşerek hepsini -annesini, Matt’i ve Zack’i- feda eden o değil miydi? Eğri büğrü bir korkuluğu andıran annesi, ona insan babasından daha fazla sadakat göstermişti. Her zaman geç kalan, her zaman uzakta ve meşgul olan babasıydı.

Zack Efendiye, “Seni seçiyorum,” dedi. “Babam öldü. Bırakalım da öyle kalsın.”

Bu sefer de ciddiymi.

EYALETLER ARASI 80 NUMARALI OTOBAN

Scranton’ın kuzeyinde, otobanın kenarında nöbetçiler gibi dikilen strigoileri görmeye başladılar. Pasif, kamera işlevi gören varlıklar karanlığın içinde belirip yolun hemen kenarında duruyor, yanlarından hızla geçen araçları izliyorlardı.

Fet ilk birkaç vampire tepki verip, yavaşlayarak onları katletmek istese de, Eph ona zahmet etmemesini söyledi. “Bizi çoktan gördüler,” dedi.

Fet, “Şuna bakın,” dedi.

Eph önce otobanın kenarındaki NEW YORK EYALETİ'NE FİOŞ GELDİNİZ tabelasını gördü. Sonra onun altında duran, gözleri cam gibi parlayan, onların yanından geçmesini izleyen dişi vampiri fark etti. Vampirler içsel, içgüdüsel bir GPS aracılığıyla araçların konumunu Efendi'ye bildiriyorlardı. Efendi onların şimdi kuzeye doğru ilerlediklerini biliyordu.

Eph, “Haritaları ver,” dedi. Fet onun söylediğini yapınca, Eph fenerini açıp onlara bakmaya başladı. “Otobanda oldukça hızlı ilerliyoruz. Fakat zekice davranmamız gerekiyor. Önümüze bir engel çıkarmaları an meselesi.

Ön koltuktaki telsiz cızırdadı. Onları takip eden Explorer'da ilerleyen Nora, “Şunu gördünüz mü?” diye sordu.

Fet alıcıyı alıp karşılık verdi. “Karşılama komitesini mi? Onu gördük.”

“Ara yollara sapmak zorundayız.”

“Biz de öyle düşünüyoruz. Eph şimdi haritaya bakıyor.”

Eph, “Ona benzin almak için Binghamton'a gideceğimizi söyle. Sonrasında otobandan uzak duracağız,” dedi.

Söylediklerini yaparak, benzin istasyonu tabelası gördükleri ilk Binghamton çıkışında hızla kenara çekip, rampanın sonundaki oku takip ederek benzin istasyonları, fast food restoranları, bir mobilya mağazası ve arabalı kafeterya girişi bulunan iki ya da üç küçük alışveriş merkezinin yer aldığı bir alana ulaştılar. Fet acil bir durumda kendilerine daha fazla hareket alanı bırakmak için ilk benzin istasyonunu es geçti. Mobil tabela- lı ikinci benzin istasyonu, On the Go marketinin önünde yer alan üç benzin deposundan ibaretti. Güneş uzun zaman önce Mobil tabelasının üzerindeki mavi harflerin solmasına neden olmuş, sadece aç, yuvarlak bir ağza benzeyen kırmızı “O” harfi hâlâ görülebilir durumda kalmıştı.

Elektrik yoktu, fakat ona ihtiyaç duyacaklarını bildikleri için, Creem'in Hummer'ındaki el pompasını yanlarına almışlardı. Tıplarının hâlâ yerinde olması, yeraltı tanklarında benzin kaldığını açığa vuran iyi bir belirtiydi. Fet Jeep'i içlerinden birinin yanına çekip bir levye kullanarak kapağını açtı. Keskin benzin kokusu burnuna çarptı. Gus da

tanklara yaklaşınca, Fet elini sallayarak onu tankın diğerk tarafına gönderdi. Fet pompayı ve ince boruları dışarı çıkarıp, daha uzun olan boruyu yeraltı tankına, daha kısa olanı ise Jeep'in deposuna daldırdı.

Yarası yeniden acımaya, hafifçe kanamaya başlamıştı, fakat Fet iki gerçeği de grubun diğerk üyelerinden sakladı. Kendi kendine bu işi sonuçlandırmak istediğini, pes etmeyeceğini söyledi. Fakat daha da önemlisi, Eph ve Nora'nın arasında olmak istediğinin bilicindeydi.

Bay Quinlan yolun kenarında durup karanlık yol şeridini gözden geçirdi. Eph silah çantasını tek omzuna astı. Gus gümüşle kurşun karışımı mermilerle dolu, yarı otomatik bir Steyr taşıyordu. Nora binanın yan tarafına gidip ihtiyacını giderdikten sonra hızla arabaların yanma döndü.

Fet pompaya tüm gücüyle yüklenmesine rağmen iş yavaş tamamlanacak gibi görünüyordu. Benzin Jeep'in deposuna dolmaya henüz başlamıştı. Metal bir kovaya akan inek sütüne benzer bir ses çıkarıyordu. Hızlı akmasını sağlayabilmek için daha hızlı pompalaması gerekiyordu.

Eph, "Fazla derine inme," dedi. "Su dibe çöküyor, hatırladın mı?"

Fet sabırsızca başını salladı. "Biliyorum."

Eph ona görev değişimi yapmak isteyip istemediğini sorsa da, Fet bu öneriyi reddederek geniş kolları ve omuzlarıyla işini yapmaya devam etti. Gus onlardan ayrılıp yolda duran Bay Quinlan'a doğru yürüdü. Eph bacaklarını daha fazla esnetmeyi düşünmesine rağmen, *Lumen*'den fazla uzaklaşmak istemediğini fark etti.

Nora, "Ateşleme fitilini bombaya taktınız mı?" diye sordu.

Fet çalışırken başını sallayarak bunu henüz yapmadıklarını belirtti.

Eph, "Böyle işlere elimin ne kadar yatkın olduğunu biliyorsun," dedi.

Nora başını salladı. "Hiç."

Eph, "Buradan ayrıldıktan sonra arabayı ben kullanacağım. Fet ateşleyici üzerinde çalışabilir," dedi.

Nora, "Fazla zaman kaybetmek istemiyorum," dedi.

"Yine de bir sonraki öğle vaktine dek beklememiz gerekecek. Güneş tepedeyken serbestçe çalışabiliriz."

Nora, “Tüm gün mü? Çok uzun zaman. Büyük bir risk,” dedi.

Eph, “Biliyorum,” diye karşılık verdi. “Fakat bu işi düzgün yapabilmek için günışığına ihtiyacımız var. O zamana dek vampirleri kendimizden uzak tutmalıyız.”

“Fakat suya ulaştıktan sonra bize dokunamazlar.”

“Suya ulaşmak da tamamlamamız gereken başka bir görev.”

Nora karanlık gökyüzüne baktı. Serin bir esintiye hissederek omuzlarını silktilti. “Güneşin ortaya çıkmasına uzun süre varmış gibi görünüyor. Umarım o zamana dek avantajlı konumumuzu kaybetmeyiz.” Bakışlarını durgun sokağa doğru çevirdi. “Tanrım, sanki yüzlerce göz bana bakıyormuş gibi hissediyorum.”

Gus kaldırımından onlara doğru koşuyordu. “Pek de yanıldığın söylenemez,” dedi.

Nora, “Ne?” dedi.

Gus Explorer’ın kapısını açıp içeriden iki yol fişeği aldı. Koşarak sokağa geri dönüp benzin tanklarından yeterince uzaklaştıktan sonra onları ateşledi. Tekini ucundan tutup yolun karşı tarafındaki Wendys’in otoparkına attı. Parlak kırmızı alevler binanın köşesinde duran üç *strigoiyi* aydınlattı.

Diğerini eski bir otoparktaki terk edilmiş kiralık arabalara doğru fırlattı. Fişek bir vampirin göğsünden sekip asfalta düştü. Vampir kılını bile kıpırdatmadı.

Gus, “Lanet olsun,” dedi. Bay Quinlan’ı işaret etti. “Neden hiçbir şey söylemedi?”

Geldiğimizden beri buradaydılar.

Gus, “Tanrım,” dedi. Araba kiralama şirketine doğru koşup oradaki vampirin üzerine ateş açtı. İşini bitirdikten sonra silah sesleri yankılandı. Vampir ölmedi, fakat hiç kalkmamak üzere, kanayan beyaz yaralarla delik deşik olmuş bir halde yere yığıldı.

Nora, “Buradan ayrılmamız gerekiyor,” dedi.

Eph, “Benzinimiz olmadan fazla uzağa gidemeyiz,” diye karşılık verdi. “Fet?”

Fet pompalamaya devam ediyor, benzin şimdi daha bol akıyordu. Depo neredeyse dolmak üzereydi.

Gus Steyr'ini diğer fişeye doğru ateşleyerek Wendy's otoparkındaki vampirleri dağıtmayı denedi, fakat yaratıklar hiç korkmadılar. Otoparkın diğer tarafındaki arabaların arkasında bir hareketlenme gören Eph kılıcım çekti. Silüetler koşmaya başladı.

Gus, "Arabalar!" diye haykırdı.

Eph yaklaşan motor seslerini duydu. Farlar yanmıyor, fakat araçların karanlıkta ilerlemeye devam ederek otobandaki üstgeçidin altından geçip, durmak üzere yavaşladıkları duyuluyordu.

"Fet yerine geçmemi-?"

"Sadece onları uzakta tut!" Fet zehirli gazları solumamaya çalışarak hızla pompalamaya devam etti.

Nora iki arabanın da içine uzanıp onların farlarını yakarak durdukları yerin doğusunu ve batısını aydınlattı.

Doğuda, otobanın karşısında, gözleri cam boncuklar gibi ışığı yansıtan vampirler bir araya toplanmıştı.

Sol tarafta, otobanda duran iki kamyonetten inen silüetler görünüyordu. Yerel vampirler göreve çağırılmıştı.

Eph, "Fet?" dedi.

Fet hiç durmadan, tüm gücüyle pompalamaya devam ederek, "Al, depoları değiştir," dedi. Eph boruyu Jeep'in neredeyse dolmuş deposundan çıkarıp hızla Explorer'a aktarırken, benzin kaportanın üzerine aktı.

Eph ayak sesleri duyunca, onların nereden gediğini anlamak için bir an durdu. Yukarıdan, hemen tepelerindeki tentenin üzerinden geliyordu. Vampirler etraflarını çevirip onları köşeye kısıtıyordu.

Gus kamyonetlerin üzerine ateş açarak bir ya da iki vampire isabet ettirmesine rağmen, gerçek bir hasara yol açamadı.

Fet, "Depodan uzaklaş!" diye bağırdı. "Yakında kıvılcım oluşmasını istemiyorum!"

Bay Quinlan yol kenarından ayrılarak araçların başında duran Eph'in yanma döndü. Doğan onu koruma sorumluluğunun kendisinde olduğunu hissediyordu.

Nora, "işte geliyorlar!" dedi.

Vampirler kümelenmeye başlamıştı. Koordine hareket ederek,

önce Gus'a odaklandılar. Dört vampir ikişerli gruplar halinde iki yandan üzerine doğru koşuyordu. Gus bir çifte ateş edip onları parçaladıktan sonra, hızla dönüp tam zamanında diğer ikisini de saf dışı bıraktı.

O vampirleri öldürmekle meşgulken, birkaç karanlık silüet bu fırsatı kullanarak bitişikteki arazilerden çıkıp Mobil'e doğru koşmaya başladı.

Gus dönüp onların üzerine kurşun yağdırarak birkaç tanesini sakatladı, fakat başka vampirler üzerine doğru ilerlerken arkasına dönmek zorunda kaldı.

Bay Quinlan inanılmaz bir çeviklikle öne atılıp üzerlerine yürüyen sfrigoilerden üçünü yakaladı. Açık elleriyle onların boğazını kavrayıp boyunlarını kırdı.

Pat! Küçük bir vampir, bir çocuk, açık garajın çatısından Jeep'in üzerine atladı. Nora kılıcını ona doğru savurunca, küçük vampir tıslayıp geriye sıçrayarak Jeep'in hafifçe sallanmasına yol açtı. Eph iğrenç küçük canavarı kılıktan geçirmek için koşarak farların önünden geçip Jeep'in diğer tarafına ulaştı. Fakat vampir ortada yoktu.

Eph, "Burada yok!" dedi.

Nora, "Burada da yok!" diye seslendi.

Eph, "Aşağıda," dedi.

Nora eğilip kılıcını aracın altına doğru savurdu. Kılıç, çocuğu Eph'in durduğu yerden dışarı çıkmak zorunda bırakacak kadar uzundu. Onun sol bacağı kesip aşıl tendonunu kopardı. Fakat sakatlanan vampir yeniden arabanın altına girmek yerine, Jeep'in altından hızla fırlayıp Eph'in üzerine atıldı. Eph'in kılıcı onu havada yakalayıp, kana susamış *strigoiyi* ikiye ayırdı. Eph her zamankinden daha fazla yorulduğunu hissetti. Kaslarının seğirdiğini ve kasıldığını hissediyordu. Bir acı dalgası dirseğinden beline doğru yayıldı. Kolu şiddetli bir krampın etkisiyle kıvrılmıştı. Neden bu durumda olduğunu biliyordu: Besinsiz kalmış, hatta belki de açlıktan ölme sınırına ulaşmıştı. Çok az yiyor, son derece kötü besleniyordu -mineral ve elektrolit yoksunluğu çektiği için sinir uçları ciddi hasar görmüştü. Bir savaşçı olarak son demlerini yaşıyordu. Yere düşüp kılıcını bırakırken,

kendini bir milyon yaşındaymış gibi hissetti.

Arkasından gelen ıslak bir çatırtı Eph'in irkilmesine yol açtı. Farların aydınlattığı Bay Quinlan, tek elinde başka bir vampir çocuğun başını, diğerinde ise gövdesini tutarak onun arkasında duruyordu. Vampir Eph'in üzerine atılmış, fakat Bay Quinlan onun hayatını kurtarmıştı. Doğan dönüp bir sonraki saldırıya hazırlanırken, kanlar damlayan vücut parçalarını asfalta fırlattı.

Karanlığın sınırından daha fazla vampir ortaya çıkarak etraflarını kuşatırken, Gus'un silah sesleri sokakta yankılanıyordu. Eph benzin istasyonundaki marketin arkasından üzerine doğru koşan iki yetişkin strigoiyi daha katletti. Nora'nın arabaların diğer tarafında tek başına olması onu endişelendiriyordu.

“Fet! Hadi!” diye bağırdı.

Fet, “Neredeyse bitti!” diye bağırarak karşılık verdi.

Bay Quinlan saldırıya geçip beyaz kanlar damlayan elleriyle daha fazla strigoiyi kurban etti. Yine de üzerlerine gelmeye devam ediyorlardı.

Eph, “Bizi burada tutmaya çalışıyorlar,” dedi. “Yavaşlatmaya çalışıyorlar!”

Efendi yolda. Diğerleri de öyle. Hissedebiliyorum.

Eph en yakındaki strigoiyi boğazından bıçakladıktan sonra, yaratığın göğsünü tekmeleyerek kılıcını geri alıp Jeep'in diğer tarafına koştu. “Gus!” diye seslendi.

Gus şimdiden geri çekilmeye başlamış, namlusundan dumanlar süzülen silahı sessizleşmişti. “Mermim bitti.”

Eph Nora'mn üzerine atılan bir çift vampiri kılıçtan geçirdikten sonra, benzin borusunu Explorer'm deposundan çıkardı. Fet bunu görünce, nihayet pompalamaktan vazgeçti. Eph'in fazladan kılıcını onun çantasından alarak, Explorer'ın motor kapağına tırmanan, vahşi hayvanlara benzeyen iki vampirin daha işini bitirdi.

Gus Explorer'ın ön koltuğuna atlayarak başka bir silah aldı. “Gidin! Buradan uzaklaşın!”

Benzine bulanmış pompayı bagaja geri koymaya zamanları yoktu, istasyon tankına bulaşan benzin hâlâ borudan akmaya devam ederken,

pompayı geride bıraktılar.

Fet, “Fazla yakından ateş etme!” dedi. “Bizi havaya uçuracaksın!”

Eph Jeep’in kapısına doğru ilerledi. Pencereden, Bay Quin- lan dışı bir vampiri bacaklarından yakalayıp onun başını çelik bir kolona doğru savurduğunu gördü. Fet arka koltukta, Eph’in arkasında oturmuş, kapıdan içeri girmeye çalışan vampirlerle mücadele ediyordu. Eph sürücü koltuğuna atlayarak kapıyı sertçe kapatıp anahtarı çevirdi.

Motor harekete geçti. Eph Nora’nın Explorer’ın içinde olduğunu gördü. Bay Quinlan en son içeri girip strigoiler penceresinin önünde koşarken, Jeep’in arka koltuğuna tırmandı. Eph aracı ilerleterek yola doğru dönerken, Jeep’in gümüş ızgarasıyla iki vampiri daha biçti. Nora’nın Explorer’ı yolun kenarına çekip aniden durduğunu gördü. Gus makineli tüfeğiyle aşağıya atlayıp eğilerek, tankın benzin dökülen kenarına yanlamasına ateş etti. Benzin alev alınca Explorer’a atladı ve iki araç da hızla istasyondan uzaklaşırken, alevler tıpası açık benzin tankına doğru ilerleyip kısa, güzel bir an boyunca yukarı yükselen gazları etkileyici bir alev topuna dönüştürdü, sonra tank şiddetli, turuncu-siyah bir patlamayla havaya uçarak yerin sarsılmasına, çatının ikiye ayrılmasına ve hâlâ orada olan süigoilerin kızarmasına neden oldu.

Fet muşamba kaplı atom bombasının ardından, arka camdan bakarak patlamayı izlerken, “Tanrım,” dedi. “Üstelik elimizdeki şeyle kıyaslandığında, bu hiçbir şey.”

Eph vampirlerden bazılarının aceleyle direksiyona geçmeye çabaladığı yoldaki araçların arasından hızla geçti. Onların kendisine yetişmesinden endişe etmiyordu. Onu sadece Efendi endişelendiriyordu.

Olay yerine geç gelen vampirler yola fırlayıp, onları yavaşlatmak için kendilerini Jeep’in önüne attılar. Eph onları ezip geçerken, darbe anında, farların ışığı altında onların korkunç yüzlerini gördü. Ön camı birkaç kez temizledikten sonra, yakıcı beyaz kan Jeep’in lastik sileceklerinin erimesine neden oldu. Eyaletler Arası 81 numaralı otobana açılan rampada bir çete toplanmıştı, fakat Eph doğruca rampanın yanından geçip karanlık kasaba yoluna saptı.

Haritayı Fet'e uzatıp anayolu takip ederken, dikiz aynasından Explorer'm farlarını görmeyi bekledi. Fakat onları göremedi. Telsizi almak için kolluğu yoklayıp, onu oturduğu koltuğun üzerinde, kalçasının hemen yanında buldu. "Nora? Dışarı çıktınız mı? İyi misiniz?"

Kısa süre sonra Nora'nın heyecanlı sesini duydu, "iyiyiz! Dışarı çıktık!"

"Sizi göremiyorum."

"Biz... Bilmiyorum. Muhtemelen arkanızdayız."

"Kuzeye ilerlemeye devam edin. Eğer ayrılırsak, bizimle elinizden geldiğince çabuk Fishers Landing'de buluşun. Anladın mı? Fishers Landing."

Nora, "Fishers Landing," dedi. "Tamam." Sesi cızırtılı geliyordu.

"Mümkün olduğuca farlarınız kapalıyken ilerlemeye çalışın, fakat bunu yapabildiğiniz zamanlarda. Nora?"

"Biz o yöne...ilerlemeye...devam ediyoruz."

"Nora, sesin gelmiyor."

"...Eph..."

Eph arkasındaki Fet'in doğruluğunu hissetti. "Radyo dalgaları en fazla bir buçuk kilometre öteye erişiyor."

Eph aynaları kontrol etti. "Başka bir yola sapmış olmalılar. Otobandan uzak durdukları sürece..."

Fet telsizi alıp Nora'ya ulaşmayı denedi, fakat hiçbir sonuç alamadı. "Lanet olsun," dedi.

Eph, "Nerede buluşacağımızı biliyor," dedi. "Gus'la birlikte. Bir sorun yaşamayacaktır."

Fet telsizi geri verdi. "Zaten yeterince benzinleri de var. Şimdi tek yapmamız gereken, güneş ortaya çıkana dek hayatta kalmak."

Yolun kenarında, terk edilmiş bir arabalı sinemanın solgun, çerçeveli tabelası altında, ifadesiz bir *strigoi* önünden geçen Jeep'i gözleriyle takip etti.

Efendi zihnini dışarıya doğru açtı. Mantiğa aykırı görünse de, birçok farklı bakış açısına yönelmek Efendi'nin kendi düşüncelerine odaklanmasına ve sinirlerini yatıştırmasına yardımcı oluyordu.

Kölelerinden birinin gözleri aracılığıyla, Dr. Ephraim Goodweather'ın kullandığı yeşil aracın, New York dışındaki aydınlatılmamış bir kırsal bölgeden geçmesini izledi. Kocaman Jeep ortadaki sarı çizgiyi takip ediyordu. Kuzeye doğru ilerliyordu.

Dr. Nora Martinez'in kullandığı Explorer'ın, küçük bir kasaba meydanındaki kilisenin önünden geçtiğini gördü. Sabıkalı Augustin Elizalde ön pencereden dışarıya uzanırken bir namlunun ışıltısı görüldü ve Efendi'nin zihnindeki görüntü kayboldu. Onlar da ayrıldıkları otobanın diğer yanından kuzeye doğru ilerliyorlardı -Efendi de bu eyaletler arası yola son hızla yolculuk ediyordu.

Kuzeybatıya doğru çaprazlama hareket ederek eyaletin diğer ucuna ilerleyen helikopterde oturan çocuğu, Zachary Goodweather'ı gördü. Çocuk uçan makinenin penceresinden dışarıya bakıyor, yanında oturan, uçak tutmasından mustarip Dr. Everett Barnes'ı görmezden geliyordu. Yaşlı adamın yüzü mavimsi gri bir renk almıştı. Efendi çocuğu ve belki de Barnes'ı kullanarak, Goodvveather'ın dikkatini dağıtmaya ya da onu ikna etmeye çalışacaktı.

Efendi Kelly Goodweather'ın bakış açısına da yöneldi. Hareket eden bir araçta yolculuk ederken, başlangıçtaki içgüdüleri biraz körelmiş olmasına rağmen, Efendi onun eski eşi Dr. Goodvveather'a beslediği yakınlığı hissedebiliyordu. Kelly'nin hassasiyeti, Efendi'ye Dr. Goodweather'a odaklanmak için başvurabileceği başka bir bakış açısı sunuyordu.

Buradan dön.

Çete lideri Creem'in son hızla sürdüğü araba keskin bir dönüş yapıp çıkış rampasına doğru ilerledi.

Creem yolun kenarındaki hâlâ yanan benzin istasyonunu görünce, "Lanet olsun," dedi. Arabanın havalandırma sistemi yanan benzinin kokusunu içeri taşıdı.

Sola dön.

Creem hiç vakit kaybetmeden kendisine verilen talimata uyup patlama bölgesinden uzaklaştı. Arabalı sinema tabelasının ve orada nöbet tutan vampirin yanından geçtiler. Efendi nöbetçi vampirin bakış açısına yeniden başvurarak, yolun ortasında hızla ilerleyen siyah

otomobilin içinde oturan kendini gördü.

Goodweather'a yaklaşıyorlardı.

Eph kır yollarından gürültüyle geçerek hızla kuzeye doğru ilerliyordu. Onu takip edenleri yanıltmak için rotasını değiştirip duruyordu. Her dönemeçte nöbet tutan vampir gözcülere rastlıyordu. Eph onu yavaşlatmak ya da kaza yapmasına yol açmak amacıyla önüne konulan engellerle karşılaşınca, aynı yolda uzun süredir ilerlediğini fark ediyordu: Başka arabalar, bir el arabası, bir bahçe mağazasından alınmış çiçek saksıları... Zifiri karanlık bir yolda saatte seksen kilometre hızla ilerlerken, bu nesneler büyük bir hızla farların önünde beliriyor, etraflarından dolaşmak büyük bir tehlike arz ediyordu.

Vampirler birkaç kez başka bir arabayla onlara çarpmayı ya da takip etmeyi denedi. Bunun üzerine Fet elinde makineli tüfekle tepe penceresinden dışarı çıktı.

Eph Syracuse şehrinden uzak durup, doğuya yönelerek onun çevresinden dolaştı. Efendi nerede olduklarını biliyor, fakat nereye gittiklerini hâlâ bilmiyordu. Şimdilik onları koruyan tek şey buydu. Aksi takdirde kölelerini Saint Lawrence Nehri'nin kıyısına gönderir, Eph ve diğerlerinin karşıya geçmelerine engel olurdu.

Eph elinden gelseydi, günışığı ortaya çıkana dek araba kullanmaya devam ederdi. Fakat benzin sıkıntısı çekiyorlardı ve depoyu yeniden doldurmak için durmak fazla tehlikeliydi. Günışığının ortaya çıkmasını, potansiyel kolay hedefler olarak nehir kıyısında beklemek zorunda kalacaklardı.

İşin iyi tarafı, kuzeye doğru ilerledikçe yol kenarındaki *stri-goilerin* sayısında azalma olmuştu. Kırsal kesimde nüfusun az olması onların yararınaydı.

Nora direksiyonun ardındaydı. Gus'ın harita okumak konusunda başarılı olduğu söylenemezdi. Nora genelde kuzeye doğru ilerlediklerinden emin olsa da, arada sırada doğuya ya da batıya döndüklerini fark ediyordu. Syracuse'u geçtiler, fakat Watertown-

Kanada sınırına ulaşmadan önceki son şehir aniden gözüne fazla uzak görünmeye başladı.

Kalçasının yanında duran telsiz birkaç kez cızırdamış, fakat ne zaman Eph’le iletişim kurmayı denese bir sessizlikle karşılaşmıştı. Bir süre sonra denemeyi bıraktı. Pilleri bitirme riskini göze alamıyordu.

Fishers Landing. Eph burada buluşacaklarını söylemişti. Nora güneş gözden kaybolduğundan beri aradan kaç saat geçtiğini, yeniden ortaya çıkmasına ne kadar kaldığını takip etmeyi bırakmıştı. Tek bildiği daha önlerinde çok zaman olduğuydu. Günişığının ortaya çıkmasını o kadar çok istiyordu ki, bu konudaki tahminlerine güvenmeye cesaret edemiyordu.

Sadece oraya ulaş, diye düşündü. Oraya ulaştıktan sonra düşünürsün.

Gus, “İşte geliyorlar, doktor,” dedi.

Nora önündeki caddeyi gözden geçirdi. Dikkatle karanlığın içinde ilerlerken, hiçbir şey gözüne çarpmadı. Sonra onu gördü: Ağaçların üzerinden geçen solgun bir ışık huzmesi...

Flareket ediyordu. Bir helikoptere aitti.

Gus, “Bizi arıyorlar,” dedi. “Henüz bizi fark ettiklerini sanmıyorum.”

Nora gözlerini bir yandan ışığa, diğer yandan da yola dikmişti. Bir otoban tabelasının yanından geçerlerken, eyaletler arası yola fazla yaklaştıklarını fark etti. Bu iyi değildi.

Helikopter onlara doğru döndü. Nora, “Farları kapatıyorum,” dedi. Bu yüzden bayağı yavaşlamaları gerekecekti.

Karanlık yolda ilerlerken helikopterin dönüp kendilerine yaklaşmasını izlediler. Onların belki de birkaç yüz metre kuzeyinde alçalan helikopterin ışığı iyice parlaklaştı.

Gus, “Bekle, bekle,” dedi. “İnişe geçti.”

Nora ışığın alçaldığını gördü. “Orası otoban olmalı.”

Gus, “Bizi gördüklerini sanmıyorum,” dedi.

Nora yolun sınırlarını daha açık renkli gökyüzüne doğru uzanan siyah ağaçların üst dallarına bakıp belirlemeye çalışarak ilerlemeyi sürdürdü. Ne yapacağına karar vermeye çabalıyordu.

“Devam edelim mi?” diye sordu. “Risk alalım mı?”

Gus ön camdan otobanı görmeye çalışıyordu. ““Biliyor musun?” dedi. “Bence bizi aramıyorlardı.”

Nora gözlerini yoldan ayırmadı. “O halde, neden buradalar?”

“Ben de bunu merak ediyorum. Asıl soru şu, bunu öğrenmeye cesaretimiz var mı?”

Nora Gus’ın yanında, bunun aslında bir soru olmadığını anlayacak kadar fazla vakit geçirmişti. Hemen, “Hayır,” dedi. “Gitmemiz gerek. Yola devam etmeliyiz.”

“Önemli bir şey olabilir.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Bakmamız gerekiyor. Birkaç kilometredir yol kenarında duran kan emicileri görmüyorum. Bence hemen gidip bakmaya fırsatımız var.”

Nora sanki onun sözünü tutmasını sağlayabilecekmiş gibi, “*Hemen geri döneceğiz,*” dedi.

Gus, “Hadi,” dedi. “Sen de merak ediyorsun. Ayrıca ışığı kullanıyorlardı, değil mi? Demek ki aracı insanlar kullanıyor.” Nora arabayı yolun sol tarafına çekip motoru kapattı. İçerideki lambaların kapılar açılınca yandığını unutarak arabadan çıktılar. Ses çıkarmamaya özen göstererek kapılan hızla kapattıktan sonra, yolda durup etrafı dinlediler.

Hâlâ dönen pervaneler yavaşlamaya başlamıştı. Motor çalışmayı daha yeni durdurmuştu. Gus makineli tüfeğini bedeninden uzaklaştırarak çalılarla kaplı, kayalık, toprak sete tırmanırken, Nora onun hemen arkasında, sol tarafında ilerliyordu.

Tepeye ulaşınca yavaşlayıp yüzlerini bariyerlerin üzerinden uzattılar. Otobana inmiş helikopter, onlardan yaklaşık yüz metre ötedeydi. Görünürde araba yoktu. Pervaneler dönmeyi bırakmış, helikopterin hâlâ yanmaya devam eden ışığı yolun karşısına vuruyordu. Nora, teki diğerlerinden daha kısa boylu olan dört silüet gördü. Bundan emin olamasa da -ışığa bakılırsa muhtemelen insan olan- pilotun kabinde kalıp diğerlerini beklediğini sanıyordu. Peki neden? Yakında yine uçuşa mı geçeceklerdi?

Yeniden bariyerin ardına saklandılar. Nora, “Bir randevu mu?” dedi.

“Öyle bir şey. Efendi’nin aralarında olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi.

“Teki ufak tefekti. Bir çocuğa benziyordu.”

Nora başını sallayarak, “Evet,” dedi...sonra başını sallamayı bıraktı. Başını yeniden kaldırıp, bu sefer bariyerin üstünden baktı. Gus onu kemerinden tutup yeniden aşağıya çekinceye dek, dağınık saçlı çocuğun kim olduğunu anlamaya fırsat bulmuştu. “Aman Tanrım.”

Gus, “Ne?” dedi. “Sana ne oldu?”

Nora kılıcını çekti. “Oraya gitmemiz gerekiyor.”

“Pekâlâ, kesinlikle, işte şimdi konuşmaya başladın. Fakat ne-”

“Yetişkinlere ateş et, fakat çocuğa zarar verme. Kaçmalarına izin verme.”

Gus ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Nora bariyerin üzerinden atladı. Doğruca onların üzerine koşuyordu. Gus’ın Nora’ya yetişebilmek için epey uğraşması gerekti. Nora ses çıkarmadan ilerlerken, daha iri yapılı olan iki silüetin kendisine doğru döndüğünü gördü. Vampirler onun bedeninden yayılan ısıyı görmüş, gümüş kılıcının varlığını hissetmişti. Durup insanlara döndüler. Teki çocuğu alıp helikoptere götürmeye çalıştı. Yeniden uçuşa geçeceklerdi. Motor çalışmaya, pervaneler vızıldayarak dönmeye başladı.

Gus silahını kaldırıp önce helikopterin uzun kuyruğuna, sonra da yolcu bölmesine doğru ateş açtı. Çocuğu taşıyan vampiri helikopterden uzaklaştırmak için bu kadarı yeterli oldu. Nora şimdi aralarındaki mesafenin yarısından fazlasını kat etmişti. Gus onun sol tarafında ilerlerken pilot kabininin camına ateş etti. Kurşunlar camı parçalamadan delip içeri girdi. Nihayet diğer tarafa doğru kırmızı bir sıvı püskürdü.

Pilotun bedeni öne yığıldı. Pervaneler hızlanmayı sürdürdü, fakat helikopter hareket etmedi.

Vampirlerden biri koruduğu adamı bırakıp Nora’ya doğru

koştı. Nora onun boynundaki koyu renkli, süslü mürekkep lekelerini görünce, vampirin hapishane korumalarından biri olduğunu hemen anladı -Barnes'm korumalarından biriydi. Barnes'ı düşünmek tüm korkularından sıyrılmasını sağlarken, Nora kılıcını kaldırıp yüksek sesle haykırarak vampirin üzerine atıldı, iri yarı vampir son anda eğilerek onu şaşırttı, fakat Nora bir matador gibi yana çekilip kılıcım onun sırtına sapladı. Vampir asfaltın üzerinde yüzüstü kayıp vücudunu bereledikten sonra sıçrayıp ayağa kalktı. Solgun derisi bacaklarından, göğsünden ve tek yanağından aşağı sarkıyordu. Bu bereler yavaş- latmamıştı. Sırtında açılan gümüş yarası daha etkili olmuştu.

Gus'ın silahı patlarken iriyarı sendeledi. Mermiler afallama- sına neden olmuş, fakat onu yere sermemişti. Nora güçlü *stri-* goinin üzerine yeniden atılmasına fırsat vermedi. Boynundaki dövmeleri hedef alarak, onun başını uçurdu.

Helikoptere dönüp pervanenin yarattığı rüzgâr karşısında gözlerini kıstı. Diğer dövmeleli vampir de insanlardan uzaklaşmış, Gus'ı köşeye sıkıştırmaya başlamıştı. Gümüşün gücünü anlayıp ona saygı duymasına rağmen, aynı durum makineli tüfek için geçerli değildi. Gus tıslayan sirigoinin üzerine yürüyerek doğruca onun iğnesinin ulaşım alanına girip, yaratığın başına kurşun yağdırdı. Vampir sırtüstü düşünce Gus ona daha da yaklaşip boynuna ateş ederek yaratığı özgür bıraktı.

Adam tek dizi üzerine çökmüş, helikopterin açık kapısının ardına gizlenmişti. Çocuk iki vampirin de yere yıkılışını izledi. Dönüp yola, helikopterin ışığının aydınlattığı yöne doğru koşmaya başladı. Nora onun elleri arasında, koşarken önünde tuttuğu bir şey olduğunu fark etti.

Gus çocuğa daha yakın olduğu için Nora, "Gus, onu yakala!" diye bağırdı. Gus çocuğun peşinden koşmaya başladı. Sıska çocuk yeterince hızlı, fakat dengesizdi. Bariyerin üzerinden atlayıp dengesini bulmayı başardı, fakat onun ardındaki gölgeli zeminde attığı adımları kontrol edemeyince, ayakları birbirine dolanarak yere düştü.

Nora helikopterin vızıldayan pervanesi altında büzülmüş Barnes'ın

yanında duruyordu. Adam hâlâ uçak tutmasının etkisi altında, tek dizinin üzerindeydi. Yine de başını kaldırıp Nora'nın yüzünü tanıyınca, benzi iyice solgunlaştı.

Nora kılıcını kaldırıp adama darbe indirmeye hazırlanırken, helikopterin gürültüsünün bastırdığı, dört şiddetli atış sesi duydu. Çocuk paniğe kapılmış, küçük bir tüfekle onlara ateş etmeye başlamıştı. Kurşunlar Nora'ya isabet etmese de, son derece yakınından geçmişti. Barnes'tan uzaklaşıp çalıkların arasına girdi. Çocuk silahını yeniden ateşlemeye fırsat bulamadan, Gus'ın onun üzerine atılıp yakaladığını gördü. Gus çocuğu gömleğinden tutup ışığa doğru çevirerek, onun bir vampir olmadığından emin oldu. Elindeki boş tüfeği çekip alarak ağaçların arasına fırlattı. Çocuk debelendi, bu yüzden Gus onu yeterince şiddetli sarsarak, mücadele etmeye kalkışırsa başına neler geleceğini anlamasını sağladı. Çocuk yine de ışığın önünde gözlerini kısarak dururken geri çekilmeye çabalıyor, Gus'tan korktuğunu açıkça gösteriyordu.

“Sakin ol, çocuk.Tanrım.”

Kıvranan çocuğu sürükleyerek bariyerlerin üzerinden geçirdi.

Nora, “İyi misin, Gus?” diye sordu.

Gus çocukla mücadele ediyordu. “Berbat bir nişancı, bu yüzden iyiyim.”

Nora helikoptere baktı. Barnes ortadan kaybolmuştu. Gözlerini kısıp helikopterin ışığının ardına bakarak onu aradı, fakat bulamadı. Nora alçak sesle küfretti.

Gus orada dururken yeniden çocuğun yüzüne bakınca, onun gözlerinde, yüz hatlarında bir tuhaflık fark etti. Tanıdık görünüyordu. Fazla tanıdık.

Gus Nora'ya baktı. “Ah, hadi ama,” dedi.

Çocuk spor ayakkabısının topuğuyla Gus'ı tekmeledi. Gus da ona daha sert bir tekme atarak karşılık verdi.

Gus, “Tanrım, aynı baban gibisin,” dedi.

Bu sözler çocuğun yavaşlamasını sağladı. Hâlâ geri çekilmeye çabalamasına rağmen, Gus'a baktı. “Ne biliyorsun?” dedi.

Nora Zack'e baktığında, onu hem tanıdı, hem de hiç tanımadı:

Çocuğun gözleri hatırladığı gibi olmaktan çok uzaktı. Yüz hatları iki yıllık bir zaman dilimi içerisinde her çocukta görülebilecek bir şekilde olgunlaşmıştı, fakat gözlerinin eski ışığı kaybolmuştu. Hâlâ biraz merak dolu olsalar da, artık daha karanlık, daha derin bakıyorlardı. Sanki kişiliği zihninde gizlenmiş, çevresindekilerin içini okumak isteyen, fakat kendi içindekileri saklayan bir yapıya bürünmüştü. Ya da belki de yalnızca dehşete düşmüştü. Ne de olsa sadece on üç yaşındaydı.

içi boş. Oracı değil.

Nora ne yapacağını bilemeyerek, “Zachary,” dedi.

Çocuk gözlerinde onu tanıdığını açığa vuran bir ifade belirene dek, bir süre Nora’ya baktı. Sonra onun ismini yavaşça, sanki neredeyse unutmış gibi telaffuz ederek, “Nora,” dedi.

New York Eyaleti’nin kuzeyindeki potansiyel araba rotalarını gözlemleyecek kukla sayısı daha düşük olsa da, Efendi’nin ne yönde ilerlemesi gerektiği giderek daha da kesinleşiyordu. Efendi Dr. Martinez’in onlara nasıl pusu kurduğunu, vahşice özgür bırakıldıkları ana dek Dr. Barnes’ın koruma görevlilerinin gözlerinden izlemişti. An itibariyle, Kelly Goodweather’ın gözleri aracılığıyla, pervaneleri hâlâ dönen helikopterin otobanda durduğunu görüyordu.

Efendi Kelly’nin şoförünü dik bir yokuştan aşağıya indirip bir ara yolda hızla ilerleterek, Explorer’ı takip ettiğini gördü. Kelly’nin Zachary’yle arasındaki bağ, eski eşi Dr. Ephraim Goodweather’la paylaştığından çok daha güçlüydü. Ona duyduğu özlem çok daha belirgin ve an itibariyle Efendi’nin lehineydi.

Şimdi Efendi isyancıların ilerleyişini daha da yakından takip etme fırsatını yakalamıştı. Efendi’nin karşı konulmaz olduğunu bildiği yemi yutmuşlardı. Efendi Augustin Elizalde’nin kullandığı otomobilin arka koltuğunda oturan Zachary’nin gözlerinden etrafı izledi. *Lumeri* elinde bulunduran ve Karanlık Bölgenin yerini bilen Dr. Goodweather’la buluşmaya giderlerken, Efendi de neredeyse onlarla birlikte, aynı aracın içinde ilerliyordu.

Bir telsizden Barnes'ın, "Onları takip ediyorum," diyen cızırtılı sesi yükseldi. "Sizi bilgilendireceğim. Beni GPS'ten izleyebilirsiniz."

Gerçekten de GPS ekranının üzerinde belirgin bir nokta görünüyordu. Efendi'nin köleleriyle kurduğu bağın kusurlu, solgun ve mekanik bir taklidi olsa da, hain Barnes'la en fazla bu kadarını paylaşabiliyordu.

Barnes, "Yanımda silah var," dedi. "Emrinizi bekliyorum."

Efendi gülümsedi. Bu adam ne kadar da dalkavuktu.

İstikametlerine yaklaşmışlar, oraya ulaşmalarına belki de sadece kilometreler kalmıştı. Kuzeye giden rotaları onları On- tario Gölü'ne ya da Saint Lawrence Nehri'ne ulaşan bir yola sokmuştu. Efendi'nin suyun karşı tarafına geçmesi gerekirse, Creem ona yardımcı olacaktı. Çete lideri hâlâ insan olmasına rağmen, tamamen onun kontrolü altındaydı.

Creem'in ağzı acıyordu. Yamulmuş gümüş dişlerinin değdiği diş etleri yanıyordu. Başlangıçta bu durumun Bay Quinlan'ın yüzüne indirdiği dirsek darbesinin sonucu olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi parmakları da yanmaya başlamış, muştasını çıkarıp eklemelerini dinlendirmek zorunda kalmıştı. Creem'in çıkarıp bardak gözüne doldurduğu gümüş takılarının sayısı giderek artıyordu.

Kendini iyi hissetmiyordu. Sersemlemiş, bedeninden bir sıcaklık dalgası yükselmeye başlamıştı. Önce kendisinin de, Gus'ın arkadaşını kaybetmesine yol açan bakteriyel enfeksiyona benzer bir hastalığın pençesine düşmüş olmasından korktu. Fakat dikiz aynasından Efendi'nin karanlık, derisinin altında kurtların kıvrandığı yüzüne baktıkça endişesi artarak, Efendi'nin ona virüs bulaştırıp bulaştırmadığını merak etti. Bir an, bir şeyin kolunun ön kısmından pazısına doğru hareket ettiğini hissetti. Karıncalanmanın ötesinde bir histi. Bir şey kalbine doğru ilerliyordu.

Eph'in kullandığı Jeep, Fishers Landing'e diğerlerinden önce ulaştı. Kuzey yolu Saint Lavrence'ın kıyısından geçiyordu. Bay Quinlan yakın çevrede vampirler olduğunu belirten bir sinyal almadı. Yolun su kenarından ayrıldığı dönemeçte, üzerinde RIVERSIDE KAMPI yazan

bir tabela gördüler. Toprak yola saparak, nehrin üzerinde uzanan büyük bir araziye doğru ilerlediler. İçeride kabinler, bitişiğinde bir şekerçi dükkânı bulunan bir restoran ve suyun üzerindeki zorlukla seçilebilen uzun ve geniş iskelenin önünü kapattığı kumluk bir sahil vardı.

Eph yolun sonunda farlarını açık bırakarak aniden durup suyun yüzeyini aydınlattı. O iskeleye çıkmak istiyordu. Bir tekneye ihtiyaçları vardı.

Kapıyı kapattığı anda güçlü bir ışık görüş alanına girip gözlerini kamaştırdı. Kolunu kaldırıncı ışığın birden fazla kaynağı olduğunu, tekinin restoranın, diğerinin de bir havlu kulübesinin yanından üzerine yansıtıldığını seçebildi. Bir an panikledi, fakat sonra bunların yapay ışık kaynakları olduğunu fark etti -vampirlerin böyle şeyler kullanmaya ihtiyacı olmazdı.

Bir sesin, “Orada durun! Hareket etmeyin!” diye bağırdığı duyuldu.

Zihninde yankılanan bir vampir sesi değil, gerçek bir sestir.

Eph gözlerini ışıktan korumaya çabalayarak, “Tamam, tamam!” dedi. “Ben insanım!”

Kadın sesi, “Bunu görebiliyoruz,” dedi.

Diğer taraftan yükselen bir erkek sesi, “Oradakinin silahı var!” diye bağırdı.

Eph Jeep’in diğer yanında duran Fet’e baktı. Fet, “Sizin de silahınız var mı?” diye sordu.

Erkek sesi, “Buna inansın iyi edersin!” diye karşılık verdi.

Fet, “İkimiz de onları bırakıp konuşabilir miyiz?” dedi.

Kadın sesi, “Hayır,” diye karşılık verdi. “İğneleriniz olmadığı için memnunuz, fakat bu durum sizin yağmacı olmadığınızı göstermez. Ya da kılık değiştirmiş Stoneheart çalışanları olabilirsiniz.”

Eph açık elleriyle ışıkları perdeleyerek, “İkisi de değilip” dedi. “Biz bir...bir tür görevdeyiz. Fakat fazla zamanımız yok.” Erkek sesi, “Arka koltukta biri daha var!” diye bağırdı. “Göster kendini!”

Eph, Ah, *lanet olsun*, diye düşündü. Anlatmaya nereden başlayacaktı? “Bakın,” dedi. “Buraya ta New York’tan geldik.”

“Sizin geri döndüğünüzü görmekten memnuniyet duyacaklarına eminim.”

“Sanırım siz...siz mücadele ediyorsunuz. Vampirlere karşı. Biz de mücadele ediyoruz. Direnişin parçasıyız.”

“Burada yeterince adamımız var, dostum.”

Eph, “Adalardan birine gitmemiz gerekiyor,” dedi.

“Keyfinize bakın. Fakat bunu Saint Lavvrence’ın kıyısındaki başka bir bölgeden yola çıkarak gerçekleştirin. Bela istemiyoruz, fakat bu ihtimale karşı yeterince hazırlıklıyız.”

“Eğer açıklamak için bana on dakika verirsiniz-”

“Ayrılmak için on saniyen var. Senin ve arkadaşının gözlerini görebiliyorum. Işığın altında normal görünüyorlar. Fakat eğer diğer arkadaşınız da arabadan inmezse ateş etmeye başlayacağız.”

“Öncelikle, arabada kolayca devreye girebilecek bir patlayıcı taşıyoruz, bu yüzden kendi iyiliğiniz için, ateş etmeyin. İkincisi, arkadaşımız dışarı çıkarsa göreceğiniz şey hoşunuza gitmeyecek.”

Fet söze karıştı. “Vampir gibi görünüyor. Işığın altında göz-bebekleri cam gibi parlayacaktır. Çünkü kısmen bir vampir.” Erkek sesi, “Öyle bir şey olamaz,” diye karşılık verdi.

Eph, “Olur,” dedi. “Bizim tarafımızda ve eğer bana bir şans tanırsanız durumu açıklayabilir ya da bunu yapmayı deneyebilirim.”

Eph ışık kaynağının hareket ettiğini fark etti. Kendisine doğru ilerliyordu. Bir saldırıyla karşılaşmayı bekleyerek kaskatı kesildi. Diğer ışık kaynağının ardından yükselen erkek sesi, “Dikkatli ol, Anı!” diye bağırdı.

Işığın arkasında ilerleyen kadın Eph’ten yaklaşık on metre ötede, onun lambadan yükselen ısıyı hissedebileceği kadar yakın bir mesafede durdu. Eph ışığın ardındaki lastik çizimleri ve dirseği görebiliyordu.

Kadın sesi, “William!” diye seslendi.

Diğer feneri taşıyan William Fet’e doğru koştu. “Ne oldu?”

Kadın, “Yüzüne iyi bak,” dedi.
iki fenerin ışığı da bir an boyunca Eph’in üzerine yöneldi.
YVilliam, “Ne?” dedi. “Vampir değil.”
“Hayır, şapşal. Onu haberlerden hatırladın mı? Aranıyor.
Goodvweather sen misin?”
“Evet. Adım Ephraim.”
“Goodweather, kaçak doktor. Eldritch Palmer’ı öldürdün.” Eph,
“Aslında,” dedi. “Bana sahte suçlamalar yöneltildi. Yaşlı piçi ben
öldürmedim. Fakat bunu yapmayı denedim.” “Seni ele geçirmeyi çok
istiyorlardı, değil mi? O aşağılık yaratıklar.”
Eph başını salladı. “Hâlâ istiyorlar.”
YVilliam, “Bilmiyorum, Ann,” dedi.
Ann, “On dakikan var, pislik,” dedi. “Fakat sözde arkadaşınız
arabada kalacak ve eğer çıkmaya çalışırsa, hepiniz balıklara yem
olacaksınız.”

Fet Jeep’in arka tarafında durup onlara cihazı ve fener ışığı kullanarak
bağladığı zamanlayıcıyı gösterdi.

Ellili yaşlarında, uzun gri saçlarını dağınık bir örgü yapmış,
balıkçı yağmurluğunun altına balıkçı çizmeleri giymiş bir kadın olduğu
ortaya çıkan Ann, “Lanet olsun. Kahrolası bir atom bombası,” dedi.

Fet, “Daha büyük olacağını düşünüyordun,” dedi.

“Ne düşündüğümü bilmiyorum.” Yeniden Eph ve Fet’e baktı.
William -tüylenmiş, sünmüş bir yün kazak ve sarkmış bir kot pantolon
giyen, kırklı yaşlarındaki bir adam- ellerini tüfeğinden çekmeden
kenarda durmayı sürdürüyordu. Teki açık duran fenerleri ayağının
dibine yerleştirmişti. Doğrudan üzerine yansımayan ışık, şimdi aracın
dışında, göz korkutucu bir biçimde gölgelerin arasında duran Bay
Quinlan’ı aydınlatıyordu. “Tek sorun, içinde bulunduğunuz durumun
gerçek olamayacak kadar tuhaf görünmesi,” dedi.

Eph, “Bu adaların haritasından ve oraya nasıl gideceğimiz
konusunda bilgi almaktan başka, sizden hiçbir şey istemiyoruz,” dedi.

“Bu küçük baş belasını patlatacaksınız.”

Eph, “Gerçekten öyle yapacağız. Ada kıyından bir kilometre uzakta

olsa da olmasa da, buradan uzaklaşmak isteyebilirsiniz.”

VWilliam, “Burada yaşamıyoruz,” dedi.

Ann önce ona gereğinden fazla bilgi verdiğini söyleyen bir bakış attı. Fakat sonra yumuşayarak, onlar kendisine açık davrandıkları için, Eph ve Fet’e açılabilceğine karar verdi.

“Adalarda yaşıyoruz,” dedi. “Kahrolası vampirler oraya ulaşamıyorlar. Bağımsızlık Savaşı’ndan kalma eski kaleler var. Onların içinde barınıyoruz.”

“Kaç kişisiniz?”

“Toplamda kırk iki kişi. Elli altı kişiydik; fakat bazı kayıplar verdik. Üç grup halinde yaşıyoruz, çünkü bazı pislikler dünya yıkıldıktan sonra bile birbirleriyle anlaşamamayı sürdürüyorlar. Bu kahrolası olay gerçekleşmeden önce, birbirini tanımayan komşulardık. Eğer anakarayı bir gemi enkazı olarak düşünürsek, tıpkı Robinson Crusoe gibi, silah, alet ve yiyecek bulabilmek için anakarayı ziyaret ediyoruz.”

Eph, “İki tekneniz var,” dedi.

“Kahrolası teknelerimiz var. Üç motor ve bir sürü küçük kayak.”

Eph, “Güzel,” dedi. “Çok güzel. Umarım tekini bize ödünç vermeyi uygun görürsünüz. Bu belaya sizi de bulaştırdığımız için üzgünüm.” Hareket etmeden duran Doğan’a bir göz attı.

“Bir şey var mı?”

Yakında değiller.

Fakat Eph onun sorusunu yanıtlayış biçiminden zamanlarının azaldığını anlayabiliyordu. Ann’e dönüp, “Bu adaları biliyor musun?” diye sordu.

Kadın başını salladı. “Onları en iyi William bilir. Tıpkı avucunun içi gibi.”

Eph William’la konuşmaya başladı. “Benimle birlikte restorana gelip ne yöne gideceğimizi kabataslak bir çizimle açıklayabilir misin? Ne aradığımı biliyorum. Üzerinde fazla bitki yetişmeyen, kayalık, yonca biçiminde, üst üste binmiş üç dairenin birleşimini andıran bir ada. Eğer gözünde canlandırmana yardımcı olacaksa, biyolojik tehlike sembolüne benziyor.”

Ann ve William, Eph'in hangi adadan bahsettiğini kesinlikle anlamış gibi birbirlerine baktılar. Eph bir adrenalin patlaması hissetti.

Bir radyo cızırtısı onları şaşırtarak, gergin William'ın geri çekilmesine yol açtı. Jeep'in ön koltuğundaki telsiz... Fet kapıya doğru ilerleyip telsize uzanırken, "Arkadaşlarımız," dedi.

"Nora?"

Nora cızırdayan sesiyle, "Ah, Tanrı'ya şükür," dedi. "Nihayet Fishers Landing'e ulaştık. Neredesiniz?"

"Halk plajı tabelalarını takip et. Riverside Kampı'nın tabelasını göreceksin. Suya ulaşan toprak yolda ilerle. Acele et, fakat sessiz ol. Suyun üzerinde yolculuk etmemize yardımcı olacak birileriyle tanıştık."

Nora, "Birileriyle mi?" dedi.

"Sadece bana güven ve buraya gel, hemen."

"Tamam, bir plaj tabelası gördüm," dedi. "Az sonra oradayız."

Fet telsizi bıraktı. "Yakındalar."

Eph, "Güzel," diyerek Bay Quinlan'a döndü. Doğan bir işaret görmeyi bekliyormuş gibi gökyüzünü izliyordu. Bu hali Eph'i endişelendirdi. "Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Her şey yolunda.

"Güneşin ortaya çıkmasına ne kadar süre kaldı?"

Korkarım çok fazla.

Eph, "Canını sıkın bir şey var," dedi. "Ne oldu?"

Su üzerinde yolculuk etmekten hoşlanmıyorum.

"Bunun farkındayım. Başka?"

Şimdiye dek Efendi'yle karşılaşmamız gerekirdi. Bunun gerçekleşmemiş olması hoşuma gitmiyor.

Ann ve William konuşmak isteseler de, Eph onların sadece adaya giden yolun haritasını çizmelerini istiyordu. Bu yüzden onlar kâğıt bir Amerikan servisin arkasına çizim yaparlarken, restoranın bitişiğindeki şekerçi dükkânının dondurma tezgâhı üzerine yerleştirdikleri bombanın önünde duran Fet'in yanma geri döndü. Eph cam kapıların ardından, sahilin önünde durup vampirleri bekleyen Bay Quinlan'ı görebiliyordu.

Eph, “Ne kadar vaktimiz var?” dedi.

Fet, “Bilmiyorum. Umarım yeterince vardır,” diyerek karşılık verdi. Güvenlik kilidi kapalı duran anahtarı gösterdi. “Ertelemek için bu yöne çevir.” Küçük bir göstergenin üzerine saat simgesi yerleştirilmişti. “Bu yöne çevirme.” X işareti gösterdi. “Sonra da son hızla koşmaya başla.”

Eph koluna yeniden kramp girdiğini hissetti. Yumruğunu sıkıp, duyduğu acıyı elinden geldiğince gizlemeye çabaladı.

“Onu orada bırakma fikri hoşuma gitmiyor. Birkaç dakika içerisinde birçok şey ters gidebilir.”

“Başka seçeneğimiz yok. Hayatta kalmak istiyorsak böyle yapmalıyız.”

İkisi de başını kaldırıp yaklaşan farlara baktı. Fet Nora’nın arabasına doğru koşarken Eph geride kalıp, William’ın yaptığı işi denetlemeye geri döndü. Ann bazı önerilerde bulunarak William’ı sinirlendiriyordu. “Dördüncü adaya kadar ilerleyip yan taraftaki adanın da ötesine geçmek gerekiyor.”

Ann, “Peki ya Küçük Başparmak?” diye sordu.

“Bu adalara evcil hayvan isimleri takıp herkesin onları ezberlemesini bekleyemezsin.”

Ann Eph’e bakıp durumu açıkladı. “Üçüncü ada küçük bir başparmağı varmış gibi görünüyor.”

Eph çizime baktı. Rota yeterince belirgin görünüyordu. Önemli olan sadece buydu.

Eph, “Bizden önce yola çıkıp diğerlerini de adanıza götürebilir misiniz?” diye sordu. “Orada kalmayacağız, kaynaklarınızı kullanmayacağız. Tüm bunlar sona erene dek saklanıp bekleyecek bir yere ihtiyacımız var.”

Ann, “Tabii ki,” dedi. “Özellikle de yapabileceğini söylediğin şeyi yapabileceğini düşünüyorsan.”

Eph başını salladı. “Dünyadaki yaşam yeniden değişecek.”

“Normale dönecek.”

Eph, “Yerinde olsam bunu söylemezdim,” dedi. “Normale benzer herhangi bir duruma ulaşabilmek için kat etmemiz gereken uzun bir yol var. Fakat artık bu kan emiciler tarafından

yönetilmeyeceğiz.”

Ann umut çıtasını fazla yüksek tutmamayı öğrenmiş bir kadına benziyordu. “Sana pislik dediğim için üzgünüm, dostum,” dedi. “Sen aslında zorlu bir herifsin.”

Eph yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Bugünlerde ne kadar çift anlamlı olursa olsun, her türlü iltifatı kabul etmeye hazırды.

Ann, “Bize şehirden bahsedebilir misin?” dedi. “Şehir merkezinin tamamen yandığını duyduk.”

“Hayır, aslında-”

Şeker dükkânının cam kapıları açılınca Eph arkasına döndü. Gus elinde bir makineli tüfikle içeri girdi. Sonra camın ardından, Nora’nın kapıya yaklaştığını gördü. Yanında Fet yerine, yaklaşık on üç yaşında, uzun boylu bir çocuk vardı. İkisi içeri girdiğinde, Eph ne hareket edebilecek ne de konuşabilecek gücü kendinde bulabildi.. fakat kuru gözleri aniden yanıp yaşlarla dolarken, hissettiği duyguların yoğunluğundan boğazı düğümlendi.

Zack endişeyle etrafa bakınırken gözleri Eph’in üzerinden geçip duvardaki eski dondurma tabelalarına doğru çevrildi... sonra yavaşça yeniden babasının yüzüne döndü.

Eph ona doğru yürüdü. Çocuğun ağzı açıldı, fakat hiçbir şey söylemedi. Eph onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. Eskiden bu hareketi yaptığında çocuk onun göz seviyesine gelirdi. Şimdi Eph’in boyu ondan birkaç santim kısa kalıyordu. Yüzüne düşen karmakarışık saçları gözlerini kısmen örtmüştü.

Zack babasına sessizce, “Burada ne yapıyorsun?” dedi.

Şimdi çok daha uzun boyluydu. Ebeveyn müdahalesinden uzakta yaşayan onun yaşındaki bir çocuğun tercih edeceği durumdaki, uzun ve bakımsız saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Epey temiz görünüyordu. İyi beslendiği belliydi.

Eph onu tutup oğluna sıkıca sarıldı. Bunu yaparak, çocuğu iyice gerçek kılıyordu. Kolları arasındaki Zack’in onda uyandırdığı his tuhaftı, farklı kokuyordu, *farklıydı* -yaşlanmıştı. *Zayıftı*. Bunun üzerine Eph, Zack’in kendisini ne kadar güçten düşmüş bir halde gördüğünü aklından geçirdi.

Çocuk ona sarılarak karşılık vermedi. Sanki sabrediyormuş gibi,

kaskatı durdu.

Ona yeniden bakmak için Zack’i kendinden uzaklaştırdı. Her şeyi, Zack’in buraya nasıl ulaştığını öğrenmek istiyordu, fakat şimdi hiçbir şeyin önemli olmadığını fark etti.

Zack buradaydı. Hâlâ insandı. Özgürdü.

Eph neredeyse iki yıl önce onu kaybettiği günü hatırlayarak, “Ah, Zack,” dedi. Gözleri yaşarmıştı. “Çok üzgünüm.

Çok, çok üzgünüm.”

Fakat Zack yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. “Niçin?”

“Benden uzakta kalmama izin verdiğim için-” diyecekken, aniden sustu. Eph hissettiği mutluluktan kendini kaybetmiş bir halde, “Zachary,” dedi. “Şu haline bak. Boyun nasıl da uzamış! Bir erkek olmuşsun...”

Çocuğun ağzı açık olmasına rağmen, konuşamayacak kadar afallamıştı. Babasına -bunca zamandır, muazzam güce sahip bir hayalet gibi rüyalarına girmiş adama- baktı. Onu terk eden, yalnız bırakan, uzun boylu, çok güçlü, çok zeki olduğunu hatırladığı babası, aslında zavallı, çökmüş, önemsiz bir varlıktı. Bakımsız, titrek ve zayıftı.

Zack içinde bir tiksinti dalgasının kabardığını hissetti.

Sadık mısın?

Eph, “Seni aramaktan hiç vazgeçmedim,” dedi. “Hiç pes etmedim. Sana benim öldüğümü söylediklerini biliyorum -bu süre boyunca hep mücadele ettim. İki yıldır sana yeniden kavuşmaya çalışıyorum.

Zack odada etrafına bakındı. Bay Quinlan dükkâna girdi. Zack’ın gözleri en uzun süre boyunca Doğan’ın üzerinde sabidendi.

Zack, “Annem benim için geliyor,” dedi. “Çok sinirlenecek.”

Eph kararlı bir ifadeyle başını salladı. “Geleceğini biliyorum. Fakat.. her şey sona ermek üzere.”

Zack, “Bunu biliyorum,” dedi.

Sana sunduğum ve gösterdiğim her şey için, bana minnet duyuyormusun?

Eph, “Gel buraya,” diyerek Zack’in omuzlarını sıkıp onu bombanın yanına götürdü. Fet müdahale etmek için harekete geçti,

fakat Eph onu fark etmedi bile. “Bu bir atom bombası. Onu kullanarak bir adayı havaya uçuracağız. Efendi’yi ve onun türünü dünya üzerinden sileceğiz.”

Zack cihaza dik dik baktı. Bunu yapmak istememesine rağmen, “Neden?” diye sordu.

Zamanın sonuna yaklaşıyoruz-

Fet bir ürperti omurgasından yukarıya doğru tırmanırken Nora’ya baktı. Fakat cömert baba rolüne bürünerek kendinden geçmiş durumdaki Eph bunu fark etmemişe benziyordu.

Eph, “Her şeyi eski haline döndürebilmek için,” dedi. “*Strigoilerden önceki haline. Karanlıktan öncesine...*”

Zack tuhaf bir ifadeyle Eph’e baktı. Çocuk sanki gerginlikle tetiklenen bir tiki varmış gibi, kendini avutmaya çabalamasına, isteyerek, dikkat çekici bir biçimde gözlerini kırptırıyordu. “Eve gitmek istiyorum.”

Eph hızla başını salladı. “Ben de seni oraya götürmek istiyorum. Odadaki her şey bıraktığın gibi duruyor. Her şey. Bu kargaşa sona erer ermez oraya gideceğiz.”

Zack başını sallarken artık Eph’e değil, Bay Quinlan’a bakıyordu. “Evim şatoda. Central Park’ta.”

Eph’in umut dolu ifadesi yüzünden silindi. “Hayır, oraya bir daha asla dönmeyeceksin. Bunun biraz zaman alacağını biliyorum, fakat iyi olacaksın”

Çocuk dönüştürülmüş.

Eph başını hızla Bay Quinlan’a doğru çevirdi. Doğan gözlerini Zack’in üzerine dikmişti.

Eph dikkatle oğluna baktı. Saçları dökülmemiş, ten rengi yerindeydi. Gözleri kırmızı bir denizin üzerinde yüzen siyah kürelere benzemiyordu. Boğazı şişmemişti. “Hayır. Yanılıyorsun. Hâlâ insan.”

Fiziksel olarak, evet. Fakat gözlerine bak. Buraya birini daha getirmiş.

Eph çocuğun çenesini tuttu. Saçlarını gözlerinin önünden itti. Belki biraz donuk olabilirlerdi. Biraz ifadesiz... Zack önce meydan okurcasına onun bakışlarına karşılık verdi, sonra her ergenin yapacağı

gibi başını başka yöne çevirmeyi denedi.

Eph, “Hayır,” dedi. “O iyi. İyi olacak. Bana gücenmiş...bu gayet normal. Bana öfke duyuyor ve...onu sadece bir tekneye bindirmemiz gerekiyor. Nehre götürmemiz...” Eph Nora’yla Fet’e baktı. “Ne kadar hızlı davranırsak o kadar iyi olacak.” *Buradalar.*

Nora, “Ne?” dedi.

Bay Quinlan kapüşonunu iyice başına çekti.

Nehre doğru gidin. Elimden geldiğince uzun süre onları sizden uzak tutacağım.

Doğan kapıdan dışarı çıktı. Eph Zack’i yakalayıp onunla birlikte kapıya doğru ilerlemeye başladı, sonra durdu. Fet’e dönüp, “Onunla bombayı aynı anda taşıyacağız,” dedi.

Fet bundan hoşlanmamasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Eph boğazı düğümlenerek, yalvarırcasına, “O benim oğlum,Vasiliy,” dedi. “Oğlum...tek varlığım. Fakat görevimi tamamlayacağım. Bizi başarısızlığa uğratmayacağım.”

Fet uzun süredir ilk defa, Eph’in eski kararlı halini karşısında görüyordu -kıskançlıkla hayranlık arası bir duygu beslediği o liderlik özelliği geri dönmüştü. Nora’nın eskiden âşık olduğu, Fet’in izinden gittiği adam, yeniden karşısındaydı.

Fet, “O halde sen burada dur,” diyerek çantasını alıp Gus ve Nora’yı takip etti.

Ann ve William ellerinde haritayla koşarak yanına geldiler. Eph, “Teknelere gidin. Bizi bekleyin,” dedi.

“Eğer adaya gidiyorsanız, hepimizin sığabileceği kadar yer yok.”

Eph, “Bir çaresini buluruz,” dedi. “Şimdi gidin. Onlan batırmalarına fırsat vermeden.

Eph kapıyı onların arkasından kilitledikten sonra Zack’e döndü. Oğlunun yüzüne bakarak şüphelerinden sıyrılmaya çabaladı. “Her şey yolunda, Z. İyi olacağız. Yakında hepsi sona erecek.”

Zack babasının haritayı katlayıp ceketinin cebine koymasını izlerken hızla gözlerini kırıştırdı.

Strigoiler karanlıktan fırladı. Bay Quinlan onların ısı yayan bedenlerinin hızla ağaçların arasından geçtiğini görüp, onlarla karşı karşıya gelmeyi bekledi. Arkadan daha da fazlası üzerlerine yürüyen düzinelerce -belki de yüzlerce- vampir vardı. Gus toprak yoldan aşağıya inen, farları yanmayan bir araca ateş açtı. Motor kapağından kıvılcımlar yükselmesine, ön camın çatlamasına rağmen araba ilerlemeye devam etti. Gus ön camda şoförü öldürecek bir hasara yol açtığına emin olana dek aracın önünde durup, son an olduğunu düşündüğü bir anda kenara sıçrayarak arabanın önünden çekildi.

Fakat o ağaçların arasına dalarken, araba da Gus'a doğru döndü. Kalın bir ağaç gövdesi büyük bir gürültü çıkararak aracı durdurdu. Fakat öncesinde arabanın ızgarası Gus'ın bacaklarına çarparak onun ağaçların arasına savrulmasına yol açmıştı. Sol kolu bir ağaç dalı gibi kırıldı. Yeniden ayağa kalktığında onun çarpık bir biçimde yan tarafından sarktığını fark etti -dirseğinden ve belki de omzundan kırılmıştı.

Gus şiddetli bir acı hissederek kenetlenmiş dişleri arasından küfretti. Yine de devreye giren savaşçı içgüdüleri, onu arabaya doğru koşmaya zorladı. Vampirlerin sirk palyaçoları gibi arabadan dışarı dökülmelerini bekliyordu.

Gus sakatlanmamış -Steyr'i tutan- eliyle camdan içeri uzanıp şoförün başını direksiyonun üzerinden kaldırdı. Şimdi sanki kestiriyormuş gibi başını koltuğun arkılığına yaslamış şoför Creem'di. Öldüğünü açığa vuran tek belirti, Gus'ın ikisi alınına, teki de göğsüne isabet etmiş kurşunlarıydı.

Gus, "Mozambik'e geri dön, aşağılık herif," dedikten sonra onun başını bırakınca, Creem'in burnu direksiyona çarparak hafifçe ezildi.

Gus arabada başka yolcu görmedi, fakat arka kapı tuhaf bir biçimde açıldı.

Efendi...

Bay Quinlan göz açıp kapayıncaya dek harekete geçip avının peşine düşmüştü. Gus bir an araca yaslanıp aldığı yaranın durumunu gözden geçirdi. Creem'in boynundan akan kanı bu sırada fark etti...

Kurşun yarası değildi.

Creem'in gözleri aniden açıldı. Arabadan fırlayıp Gus'm üzerine

atıldı. Creem'in matadora saldıran boğa gibi, dev cüssesiyle indirdiği darbe Gus'ın ciğerlerindeki havanın boşalmasına yol açarak, neredeyse araba kadar büyük bir şiddetle onu ileriye doğru savurdu. Gus silahını sıkıca tuttu, fakat Creem'in eli onun kolunun ön tarafını büyük bir güçle kavrayarak ten- donlarını ezip parmaklarını açılmaya zorladı. Creem dizini Gus'm sakatlanmış sol koluna bastırmış, kırık kemiğini bir havan topu gibi eziyordu.

Gus öfke ve acıyla haykırdı.

Creem'in kocaman açılmış gözlerinde çılgın, biraz da şaşkın bir ifade belirmişti. Vampir diş etleri gümüşle temas ettiği için erirken, gülümseyen ağzındaki diş koruyucusundan dumanlar yükselmeye başlamıştı. Aynı sebepten ötürü, el eklemlerinin üzerindeki deri de yanmıştı. Fakat Efendi'nin iradesiyle bir kukla gibi hareket eden Creem tüm bunlara dayanıyordu. Creem'in çenesi açılıp kemikleri yüksek sesli bir çatırtıyla birbirinden ayrılırken, Gus Efendi'nin kendisini ele geçirmeyi ve onun aracılığıyla planlarını nasıl bozacağını öğrenmeyi amaçladığını anladı. Ezilen sol kolu dikkatini dağıtarak inlemesine yol açarken, Creem'in iğnesinin ağzının içinde -tuhaf bir biçimde büyüleyici ve yavaşça- harekete geçtiğini görebiliyordu. Kızarmış eti ayrılıyor, kıvrımları açılıyor, amacı doğrultusunda hareket ederken yeni katmanlar ortaya çıkıyordu.

Creem Efendi'nin iradesiyle hızlı dönüşüm geçirmeye zorlanıyordu. İğnesi gümüş buhar bulutlarının arasında yükselerek saldırıya hazır hale gelmişti. Eskiden Creem olan akımı yitirmiş varlık vampir başım geriye doğru çekerken, salyası ve kan tortuları Gus'ın göğsüne aktı.

Gus son bir çabayla, silah tutan elini Creem'in başına ateş edebilecek kadar döndürmeyi başardı. Bir, iki, üç kez ateş etti ve bu kadar yakın mesafeden ateşlenen her kurşun, Creem'in yüzü ve boynundan büyük et parçaları kopmasına yol açtı.

Creem'in iğnesi çılgınca havaya fırlayarak Gus'a temas etmeye çabaladı. Gus ateş etmeyi sürdürürken, kurşunlardan biri iğneye isabet etti. *Strigoi* kanı ve kan kurtları her yere saçılıırken, Gus nihayet Creem'in omurgasını parçalayıp omuriliğini ikiye

ayırmayı başardı.

Creem'in dumanlar yükselen bedeni seğirerek devrilip şiddetle yere kapaklandı.

Gus dönerek, harekete geçen kan kurtlarından uzaklaştı. Bacağında ani bir batma hissedince, pantolonunun sol paçasını hızla yukarı çekti. Kurtlardan birinin derisini delip etine girdiğini gördü. İçgüdüsel olarak, parçalanmış otomobil ızgarasının keskin bir parçasını bulup bacağına sapladı. Kıvranıp giderek daha derine ilerleyen kurdu görebileceği kadar büyük bir yarık açtı. Gus bu şeyi yakalayıp yarasından dışarıya çekti. Kurt çengelleriyle onun etine tutunmuş, Gus'a büyük bir acı veriyordu, fakat yine de pes etmeden ince kurdu dışarı çekip yerde ezerek öldürdü.

Gus heyecanla inip kalkan göğsü ve kanayan bacağıyla ayağa kalktı. Rengi kırmızı kaldığı sürece, kendi kanını görmek onu rahatsız etmiyordu. Bay Quinlan onun yanına geri dönüp tüm manzarayı, özellikle de Creem'in dumanları tüten cesedini gözden geçirdi.

Gus sırtıttı. "Gördün mü, *compa*? Beni bir dakika boyunca bile yalnız bırakamıyorsun."

Doğan diğer müdahalecilerin rüzgârlı kıyıda yaklaştıklarını hissederek Fet'i o tarafa gönderdi. İlk baskıncılar Doğan'a doğru ilerlediler. Bu ilk kurbanlık düşman dalgası büyük bir şiddetle geldi ve Bay Quinlan onlarınkine eşdeğer bir acımasızlıkla hepsini saf dışı bıraktı. Mücadele ederken, sağ tarafındaki üç yoklayıcının bir dişi vampirin etrafında toplandıklarını fark etti. Yoklayıcılardan biri gruptan ayrılarak ona yaklaşıp, dört ayak üzerinde Doğan'a doğru koşmaya başladı. Bay Quinlan boğuştuğu iki ayaklı vampiri kenara iterek çevik, kör yokla- yıncın üzerine atıldı. Bay Quinlan onu sertçe itince yoklayıcı geriye doğru savrulurken, sanki yemeğinin peşine düşen vahşi bir hayvan gibi, yeniden dört ayağı üzerinde dikildi, iki vampir daha üzerine atılırken, Bay Quinlan gözünü yoklayıcıdan ayırmadan hızla hareket ederek onlardan uzaklaştı.

Bir beden tiz bir ciyaklamayla dükkânın önündeki masalardan

birinin üzerinden sıçrayıp uçarak Bay Quinlan'ın üzerine atılıp, onun sırtına ve omuzlarına yüklendi. Sağ elini uzatıp Doğan'ın yüzünü tırmalayan bu yaratık, Kelly Goodweather'dı. Bay Quinlan inleyip sırtına doğru bir yumruk savururken, Kelly onu yeniden tırmalamayı denedi, fakat Doğan bu sefer onu bileğinden yakalayarak gelecek darbeyi engelledi.

Gus'ın makineli tüfeğinden saçılan kurşunlar Kelly'nin Bay Quinlan'ın omzundan aşağıya atlamasını sağladı. Doğan yok- layıcının yeniden saldırıya geçmesini beklerken, onun delik deşik olmuş bir vaziyette çamurun içinde yattığını gördü.

Bay Quinlan yüzüne dokundu. Eli yapış yapış beyaz kanla kaplandı. Kelly'nin peşine düşmek için arkasına döndü, fakat vampir ortadan kaybolmuştu.

Restoranın camlarından biri kırıldı. Eph gümüş kılıcını çekerek mücadele etmeye hazırlandı. Zack'i şeker tezgâhının köşesine götürerek, zarar görmeyeceği, fakat köşeye sıkıştığı için kaçamayacağı bir noktaya yerleştirdi. Bomba tezgâhın duvara yakın ucunda, Gus'm sırt çantası ve Doğanın siyah deri çantasının yanında duruyordu.

iğrenç küçük bir yoklayıcı koşarak restorandan içeri girdi. Topuklan üzerinde ilerleyen bir başka vampir de onu takip ediyordu. Eph gümüş kılıcım uzatarak kör yaratığın onun varlığını hissetmesini sağladı. Arkalarındaki karanlık eşikte bir silüete benzeyen, panter gibi kapkara bir şekil belirdi.

Kelly.

Korkunç derecede çökmüş, hatları eski kocasının bile zorlukla tanıyabileceği bir hal almıştı. Boynundaki koyu kırmızı gerdanı gevşekçe sallanıyordu. Ölü gözlerinin altları siyah ve kırmızı bir renk almıştı.

Zack'i almak için oradaydı. Eph ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Büyüyü bozmanın tek yolu vardı. Bu kararı vermek, Eph'in kılıcı tutan ellerinin titremesine yol açtı -fakat bu titreşim sınırlarından değil, kılıcın kendisinden kaynaklanıyordu. Kılıcı önünde tutarken,

gümüş yüzeyi sanki hafifçe ısıldıyormuş gibi görünüyordu.

Kelly tedirgin yoklayıcıların eşliğinde Eph'e doğru yürüdü. Eph ona kılıcını gösterdi. "Her şey sona erdi, Kelly...ve çok üzgünüm.. lanet olsun, çok üzgünüm..." dedi.

Gözleri Eph'i değil, sadece onun arkasında duran Zack'i görüyordu. Yüzünün duygudan yoksun olmasına rağmen, Eph onun sahip olmak ve korumak konusunda ne kadar saplantılı olduğunu anlayabiliyordu. Bunu çok iyi anlıyordu. Sırtı kası- lırken ağrısı neredeyse dayanılmaz bir hal aldı. Fakat her nasılsa onu yenerek ayakta kalmayı başardı.

Kelly Eph'e odaklandı. Elini hareket ettirerek öne doğru sallayınca, yoklayıcılar dövüş köpekleri gibi Eph'in üzerine atıldı. Zikzak çizerek hareket ederlerken, Eph göz açıp kapayıncaya dek kendini onların arasında buldu. Kılıcını tekine doğru savurup isabet ettiremedi, fakat tekini tekmeleyerek yana itmeyi başardı. Darbe indiremediği yoklayıcı doğruca üzerine atılınca, Eph'in kılıcı onu havada yakaladı, fakat dengesini kaybeden Eph, sadece kılıcın keskin olmayan tarafıyla onun kafasına vurmaya başarabildi. Sersemleyerek geriye doğru yuvarlandı ve yeniden ayağa kalkması biraz uzun sürdü.

Kelly masanın üstüne atlayıp onun üzerinden sıçrayarak Eph'i aşip Zack'e ulaşma girişiminde bulundu. Fakat Eph onun hemen önüne geçince çarpıştılar. Kelly dönerek yana çekilirken Eph neredeyse sırtüstü düşecekti.

Eph diğer yoklayıcının yan taraftan kendisine yöneldiğini görüp kılıcını kaldırdı. Sonra Zack hızla onun önünden geçti. Eph onu son anda parkasının yakasından yakalayıp geri çekti. Zack silkelenerek ceketini çıkardı fakat olduğu yerde kalıp babasının liemen önünde durdu.

Zack, "Kesin şunu!" dedi. Tek elini annesine, diğerini Eph'e doğru uzatmıştı. "Yapmayın!"

Eph, "Zack!" diye bağırdı. Çocuk ikisine de o kadar yakındı ki, Eph kendisiyle Kelly'nin onu birer elinden yakalayıp çekiştirmeye başlayacaklarından korktu.

Zack, "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Lütfen! Lütfen ona zarar

verme! Sahip olduğum tek Şey o...!”

Eph bu s6zleri duyunca durumu anladı. Anormal olan kiŐi *kendisi*, ortalarda olmayan babaydı. Anormal olan *her zaman* o olmuŐtu. Kelly’nin bedeni bir an gevŐerken, kolları iki yanına dűŐtü.

Zack ona, “Seninle geleceğim. Geri d6nmek istiyorum,” dedi.

Fakat sonra Kelly’nin g6zlerinde baŐka bir gűç, korkunç, yabancı bir irade belirdi. Aniden 6ne atılıp Zack’i kenara itti. Çenesi aşılarak iğnesi Eph’in izerine fırladı. Fakat Eph son anda hareket edip, kaslı uzvun az 6nce boynunun bulunduğu boŐluđa uzanmasını izledi. Kılıcını iğneye doğru savurdu, fakat dengesini kaybedince isabet ettiremedi.

Yoklayıcılar Zack’in izerine atlayıp onu yere yatırdılar. Çocuk çığlık atıyordu. Kelly onun ucunu ince, çatallı bir dil gibi ağzından sarkıtarak iğnesini içeri çekti. Başını eğip kendini Eph’in izerine atarak Eph’in karnına çarptı ve onu yere yıktı. Eph yana çekilirken tezgâhın altına sertçe çarptı.

Bedeninin her yanı kasılır, birkaçı kırılıp akciğerine baskı yapan kaburgaları göğsüne batarken, hemen debelenerek dizlerinin izerinde doğruldu. Bu durum Kelly’yi kendinden uzaklaŐtırmak için kılıcını savururken kolunu fazla oynatamaması- na yol açtı. Kelly çıplak ayağını Eph’in dirseğine isabet ettirerek onun kolunu tekmelerken, Eph’in yumrukları tezgâhın alt kısmına çarptı. Kılıç elinden yere dűŐüp metalik bir ses çıkardı.

Eph baŐını kaldırdı. Kelly onu 6ldűrmek için izerine atılırken g6zlerinde parlak kırmızı bir parıldı belirmiŐti.

Eph hiç bakmadan elini aŐađya uzatınca, her nasılsa parmakları kılıcın kabzasına değdi. Tam Kelly’nin çenesi aşılıp iğnesi ileri fırlarken kılıcı havaya kaldırdı.

Kılıç doğruca Kelly’nin boğazına girdi. İğnesinin k6kűndeki kasları parçalayarak onun ensesinden dıŐarı çıktı. G6zlerinde hayret dolu bakıŐlar belirip iğnesi gevŐekçe aŐađya sarkarken, Eph dehŐet içinde ona baktı. Açığ ağzı kurtlu beyaz kanla dolarken, bedeni gűműŐ kılıcın izerine doğru devrildi.

Bir an -muhtemelen Eph’in hayal gűcűnűn bir űrűnű olsa da,

bunu gerçek kabul etmişti- onun gözlerinin ardında, huzur dolu bir ifadeyle ona bakan eski insan Kelly’yi gördü.

Sonra yaratık geri döndü ve özgür bırakılırken bedeni gevşedi.

Beyaz kanı neredeyse kılıcın kabzasına akana dek Eph onu havada tuttu. Sonra, içine düştüğü dehşetten sıyrılarak dönüp kılıcı saplandığı yerden çıkarınca Kelly’nin bedeni yere yığıldı.

Zack şimdi çılgın atmaya başlamıştı. Büyük bir güç ve öfkeyle ayağa kalkıp yoklayıcıları üzerinden fırlattı. Vampir çocuklar da çılgına dönerek Eph’in üzerine atıldılar. Eph kana bulanmış kılıcını çaprazlamasına yukarı savurarak tekini kolayca katletti. Bunu gören ikinci geriye doğru sıçradı. Eph onun geri çekilmesini, başını omzunun üzerinde neredeyse tamamen geriye doğru döndürerek, gözden kaybolana dek Eph’i izleyip koşarak odadan çıkmasını izledi.

Eph kılıcını indirdi. Güçlkle soluyan Zack ağlayarak vampir annesinin cesedi başında dikildi. Acı ve tiksinti dolu bir ifadeyle babasına baktı.

Zack, “Onu öldürdün,” dedi.

“Onu bizden, senden ayıran vampiri öldürdüm.”

“Senden nefret ediyorum! Kahrolası, senden nefret ediyorum ! ”

Zack öfke içerisinde, tezgâhın üzerinde uzun saplı bir fener bulup onu alarak babasının üzerine yürüdü. Eph başına yönelen darbeyi savuşturdu, fakat çocuk ilerlemeye devam ederek Eph’in üzerine çullandı ve onun kırık kaburgalarına bastırdı. Çocuk şaşırtıcı derecede güçlü, Eph ise ıstırap içindeydi. Zack ona vurmaya devam ederken, Eph kolunun ön kısmıyla darbeleri savuşturuyordu. Çocuk feneri düşürmesine rağmen mücadele etmeyi sürdürdü. Yumruklarını Eph’in göğsüne indirirken elleri Eph’in ceketinin iç cebine uzandı. Eph sonunda çocuğun bileklerini yakalayıp onu durdurabilmek için kılıcını yere bıraktı.

Eph çocuğun sol yumruğunun içinde, buruşuk bir kâğıt parçası olduğunu gördü. Zack de Eph’in bunu gördüğünü fark ederek, parmaklarını aralamaya çabalayan babasıyla mücadele etti.

Eph buruşmuş haritayı onun elinden aldı. Zack onu kendisinden almayı denemişti. Oğlunun gözlerine bakınca, başka bir varlığın onları ele geçirdiğini gördü. Efendi'nin Zack aracılığıyla kendisine baktığını fark etti.

Eph, “Hayır,” dedi. “Hayır, lütfen. Hayır!”

Çocuğu iterek kendisinden uzaklaştırdı. Midesi bulanmıştı. Haritaya baktıktan sonra onu yeniden cebine koydu. Zack doğrulup geri çekilmeye başladı. Eph çocuğun atom bombasının yanma koşmak üzere olduğunu gördü. Ateşleyiciye doğru...

Doğan da oradaydı. Bay Quinlan çocuğun yolunu kesip onu kolları arasına hapsederek başka yöne çevirdi. Doğan'm yüzünde sol gözünden sağ yanağına uzanan, çapraz bir sıyrık vardı. Eph ayağa kalktı. Göğsündeki şiddetli sancı, Zack'i kaybettiğı için duyduğı acının yanında son derece önemsiz kalıyordu.

Eph kılıcını alıp hâlâ Doğan'ın kolları arasında duran Zack'e doğru ilerledi. Zack yüzünü buruşturmuş, düzenli bir tempoyla başını sallıyordu. Eph gümüş kılıcı oğluna yaklaştırp onun tepkisini izledi.

Gümüş onu geri püskürtmedi. Efendi zihnine girmiş, fakat bedenini ele geçirmemişti.

Eph Zack'le konuşurken bir yandan da kendi kendini ikna ederek, “Bu sen değilsin,” dedi. “İyi olacaksın. Seni buradan çıkarmam gerekiyor.”

Acele etmeliyiz-

Eph Zack'i Bay Quinlan'dan devraldı. “Hadi teknelere gidelim.”

Doğan deri çantasını omzuna astıktan sonra bombanın kayışlarını tutup onu tezgâhın üzerinden kaldırdı. Eph ayağının dibinde duran çantasını alıp Zack'i kapıya doğru itirdi.

Dr. Everett Barnes restoranın altı metre ötesinde, toprak otoparkın ucunda duran çöp kutusunun arkasına saklanmıştı. Kırık dişlerinin arasından nefes alırken, diş etlerinde keyif verici bir yanma hissediyordu.

Eğer ortada bir atom bombası varsa -Ephraim'in intikam almak konusundaki saplantısına bakılırsa, gerçekten vardı- Barnes elinden geldiğince çabuk buradan uzaklaşmak zorundaydı, fakat o kaltağı vurmada hiçbir yere gitmeyecekti. Silahı vardı. Şarjörü dolu bir dokuz milimetre... Onu Ephraim'e karşı kullanması gerekiyordu, fakat düşünce yapısına göre Nora'yı vurmada bir mükâfat olacaktı. Pastanın üzerindeki ekstra krema gibi...

Kalp atışlarını yavaşlatmak için nefesini düzene sokmaya çabaladı. Parmaklarını göğsüne yerleştirdiğinde, tuhaf bir ritim bozukluğu hissetti. Nerede olduğunu tam olarak bilmiyor, onu Efendi'ye bağlayan ve ayakkabısında gizlenmiş bir verici taşıyan Zack'in konumunu gösteren GPS cihazına körü körüne sadık kalıyordu. Efendi'nin ona verdiği güvenceye rağmen, Barnes tedirgindi; arazide barbarca gezinen tüm bu vampirlerin, dostlarını düşmanlarından ayırt edebileceklerinin hiçbir garantisi yoktu. Barnes her ihtimale karşı, bu kamp havaya uçup mantar şeklinde bir bulut haline gelmeden önce, buradan kaçabilme fırsatı yakalayabilmek için bir araç bulmak konusunda kararlıydı.

Nora'nın yaklaşık otuz metre ötede olduğunu fark etti. Elinden geldiğince nişan alarak onun üzerine ateş açtı. Arka arkaya silahtan fırlayan beş kurşundan en azından biri Nora'ya isabet edip, onun havada süzülen hafif bir kan serpintisi bırakarak bir ağaç sırasının ardına düşmesine yol açtı.

Barnes zafer dolu bir ifadeyle, "İşini bitirdim seni kahrolası kaltak!" dedi.

Kapıyı itip dışarı çıkarak açık arazide uzaktaki ağaçlara doğru koşmaya başladı. Anayola uzanan toprak yolu takip edebilirse, bir araba ya da başka bir ulaşım aracı bulabilirdi.

İlk ağaç sırasına ulaşip onun önünde durunca ürperdi. Yerde bir kan gölü olmasına karşın Nora görünürde yoktu.

"Ah, lanet olsun!" dedikten sonra içgüdüsel olarak dönüp ağaçların arasına doğru koşarken silahı pantolonunun beline sıkıştırdı. Sıcak namlu derisini yaktı. "*Lanet olsun,*" diye ciyakladı. Silahların bu kadar ısındığını hiç bilmiyordu. Dallar üniformasını yırtıp göğsündeki madalyalarının düşmesine neden olurken, kendini korumak için iki

kolunu da büküp yüzünün önünde tutarak ilerledi. Bir düzlükte durup, sıcak namlu bacağını yakarken, nefes nefese kalmış bir halde bir çalının arkasına saklandı.

“Beni mi arıyorsun?”

Barnes başını sesin geldiği yöne çevirince Nora Marlinez’in üç ağaç ötede durduğunu gördü. Alnında kanlı bir kesik, parmak kalınlığında açık bir yara vardı. Fakat başka zarar görmemişti.

Barnes kaçmayı denedi, fakat Nora onu ceketinin yakasından tutarak geri çekti.

Onu ağaçların arasından geçirip toprak yola çekerek, “O istediğin son randevumuz hiç gerçekleşmedi,” dedi.

“Lütfen, Nora-”

Nora onu açıklığa çıkarıp yüzüne baktı. Nefesi kesilen Barnes’ın kalbi hızla atıyordu.

Nora, “Bu kampı da sen yönetmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Barnes silahını çekti, fakat tabanca Sansabelt pantolonuna takıldı. Nora onu hemen adamın elinden alarak, tek bir ustalıkla hareketle emniyetini açtı. Silahı Barnes’ın yüzüne dayadı.

Barnes ellerini kaldırdı. “Lütfen.”

“Ah. İşte geliyorlar.”

Ağaçların arasından üzerlerine saldırmaya hazır, sadece Nora’nın elindeki gümüş silah yüzünden tereddüt eden vampirler çıktı. İki insanın etrafım çevirerek bir açıklık aradılar.

Barnes, “Ben Dr. Everett Barnes’ım,” diye bildirdi.

Nora onları kendilerinden uzakta tutarken, “Şimdi unvanları pek umursadıklarını sanmıyorum,” dedi. Barnes’ın üzerini arayıp GPS alıcısını buldu. Onu ayağının altında ezdi. “Üstelik sanırım bundan sonra onlara hiçbir faydan dokunmayacak.”

Barnes, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Nora, “Birkaç kan emiciyi özgür bırakacağım, tabii ki,” dedi. “Asıl önemli soru, sen ne yapacaksın?”

“Artık.. artık silahım yok.”

“Ne kötü. Çünkü tıpkı senin gibi, onlar da dövüşün adil olup olmadığını umursamıyorlar.”

Barnes, “Bunu...bunu yapamazsın,” dedi.

Nora, “Yaparım,” dedi. “Senden daha önemli problemlerim var. “Bana bir silah ver...lütfen...ben de ne istersen yapacağım. Neye ihtiyacın varsa vereceğim.”

Nora, “Bir silah mı istiyorsun?” diye sordu. Barnes’ın ağzından, “Evet,” kelimesini andıran bir inilti yükseldi.

Nora, “O halde,” dedi, “al bakalım...” İstirap içinde bilediği tereyağ bıçağını cebinden çıkarıp sertçe Barnes’ın omzuna, kol ve köprücük kemiklerinin arasına sapladı. Barnes haykırdı ve daha da önemlisi, yarası kanamaya başladı. Nora bir savaş çılgılığı atarak en iri yapılı vampirin üzerine atılıp onu ikiye ayırdıktan sonra, dönüp daha fazla vampiri üzerine çekti.

Diğer vampirler bir an durup diğer insanın üzerinde gümüş taşımadığından ve kan kokusunun ondan yükseldiğinden emin oldular. Sonra kendilerine bir dilim et atılmış barınak köpekleri gibi onun üzerine çullandılar.

Eph Zack’i peşinden sürükleyerek iskelenin uzandığı kıyıya doğru ilerleyen Doğan’ı takip etti. Bay Quinlan’ın kolları arasındaki fıçıya benzeyen bombayla, kumun üzerinden ayrılp uzun iskelenin tahtalarında ilerlemeye başlamadan önce bir an tereddüt etmesini izledi.

Nora onları karşılamak için koştu. Onun yarasını görünce endişelenen Fet, hızla Nora’ya doğru ilerledi. “Bunu sana kim yaptı?” diye gürledi.

Nora, “Barnes,” dedi. “Fakat endişelenme. Onu bir daha görmeyeceğiz.” Sonra Bay Quinlan’a baktı. “Gitmen gerekiyor! Güneşin ortaya çıkmasını bekleyemeyeceğini biliyorsun.”

Efendi de böyle umuyor. Bu yüzden kalacağım. Muhtemelen güneşi son görüşümüz olacak.

Zack kolunu çekiştirirken Eph, “Şimdi gidiyoruz,” dedi.

Fet, “Hazırım,” diyerek iskeleye doğru ilerledi.

Eph kılıcını kaldırıp ucunu Fet’in boynuna yaklaştırdı. Fet

öfkelenerek ona baktı.

Eph, “Sadece ben gideceğim,” dedi.

“Sen ne...?” Fet kendi kılıcını kullanarak Eph’inkini kenara itti.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Eph başını salladı. “Sen Nora’yla kal.”

Nora önce Fet’e, ardından da Eph’e baktı.

Fet, “Hayır,” dedi. “Bunu yapabilmek için bana ihtiyacın var.”

Eph, “Nora’nın sana ihtiyacı var,” derken, söylediği kelimeler kalbini acıttı. “Bay Quinlan benimle birlikte.” Yola çıkma ihtiyacı içerisinde, dönüp iskeleye baktı. “Bir kayığa binip nehrin aşağısına inin. Zack’i buradan uzaklaştırabilmek için onu Ann ve William’a emanet etmeliyim. Onlara sizi bulmalarını söyleyeceğim.”

Nora, “Ateşleyiciyi Bay Quinlan’ın ayarlamasına izin ver. Onu orada bırak,” dedi.

“Doğru ayarlandığından emin olmam gerekiyor. Sonra adadan ayrılacağım.”

Nora Eph’e sıkıca sarılıp geri çekildi. Zack’in yüzüne bakıp ona güven aşılama ya da onu teselli etmek amacıyla, çocuğun çenesini tuttu. Oğlan gözlerini kırıştıtarak başını başka yöne çevirdi.

“İyi olacaksın,” dedi.

Fakat çocuğun akli başka yerdeydi. Gökyüzüne bakıyordu. Bir an sonra Eph de aynı sesleri duydu.

Siyah helikopterler. Güneyden yaklaşıyorlardı. Üzerlerine doğru alçalmaya başlamışlardı.

Gus sahilde topallayarak onlara doğru koştu. Eph onun sol kolunun kötü bir biçimde kırıldığını hemen fark etti -sol eli kan toplayarak şişmeye başlamıştı- fakat bu durum çete üyesinin ona yönelik öfkesini hiç azaltmamıştı. Gus, “Helikopterler!” diye bağırdı. “Ne bekliyorsunuz?”

Eph aceleyle çantasını omzundan indirdi. Fet’e, “Al bunu,” dedi. *Lumen* çantadaydı.

Gus, “Kılavuzu boş ver, dostum,” dedi. “Şimdi uygulamaya geçmek gerekiyor!”

Gus silahını bırakıp acıyla homurdanarak -önce sağlam kolunu, ardından da Nora’nın yardımıyla kırık kolunu kaldırıp- kendi sırt

çantasını çıkardıktan sonra, çantayı karıştırıp içinden mor renkli iki metal kutu çıkardı. Pimlerini dişleriyle çekerek, sis bombalarını sağ ve sol tarafa doğru yuvarladı.

Ortaya çıkan mor dumanlar sahil rüzgârına kapılarak yükselip sahili ve iskeleyi gözlerden saklayarak, yaklaşan helikopterlerden gizlenebilmelerini sağladı. Gus, “Gidin buradan!” diye bağırdı. “Sen ve oğlun. Efendi’nin işini bitirin. Ben de kışınızı kollayacağım -fakat unutma, Goodweather, senin ve benim, tüm bunlar sona erdikten sonra halletmemiz gereken bir mesele var.” Gus nazikçe, fakat büyük bir acı çekerek ceketinin kolunu sıyırıp, Eph’e kırık kolunun şişmiş bileği üzerine kazınmış, Gus’ın kan vermek için açtığı yaraların oluşturduğu “*MADRE*” kelimesini gösterdi.

Nora, “Eph,” dedi. “Unutma, Efendi hâlâ buralarda bir yerde.”

İskelenin kıyıdan yaklaşık otuz metre uzaktaki köşesinde, Ann ve William takma motorlu üç metrelik iki kayığın içinde onları bekliyordu. Eph Zack’i ilk kayığa doğru itti. Çocuk kendi isteğiyle kayığa binmeyince Eph onu havaya kaldırıp içeriye yerleştirdi. Oğluna baktı. “Bunun üstesinden geleceğiz, tamam mı Z?”

Zack karşılık vermedi. Bombayı diğer kayığın arka ve orta sıraları arasına yerleştirip, William’ı nazikçe, fakat büyük bir güçle çekerek kayıktan indirip iskeleye çıkaran Bay Quinlan’ı izliyordu.

Eph Efendi’nin Zack’in kafasının içinde olduğunu, bu sahneyi onun da gördüğünü hatırladı. Şu anda Eph’i izliyordu.

Eph, “Her şey sona ermek üzere,” dedi.

Mor duman katmanı sahilin üzerinde dalgalanarak ağaçlara doğru ilerlerken, kendilerine yaklaşan daha fazla vampir ortaya çıktı. Fet Nora’yla Gus’a yaklaşarak, “Efendi’nin suyu aşabilmesi için bir insandan yardım alması gerekiyor,” dedi. “Burada bizden başka kimsenin kaldığını sanmıyorum. Sadece kimsenin kayıklara ulaşmadığından emin olmamız gerekiyor.”

Mor duman sanki kendi üzerine katlanıyormuş gibi, tuhaf bir

biçimde ikiye ayrıldı. Sanki bir şey inanılmaz bir hızla onun içinden geçmişti.

Fet, “Durun, bunu gördünüz mü?” diye bağırdı.

Nora Efendi’nin varlığının yol açtığı uğultuyu duydu. İnanılmaz bir biçimde, duman duvarı yönünü tamamen değiştirmiş, ağaçlardan geri çekilerek kıyıdan esen nehir rüzgârının aksi yönünde ilerlemeye, onların üzerine örtmeye başlamıştı. Dumanın içinden çıkan vampirler, çıplak ayaklarıyla kumun üzerinde ilerleyerek sessizce üzerlerine saldıırken, Nora ve Fet derhal birbirlerinden ayrıldılar.

Tepelerinde helikopter pervanelerinin gürültüsü yankılanıyordu. Yukarıdan ateşlenen silahın mermileri kumların ayakkabılarına sıçramasına neden oldu. Nişancılar duman katmanına körlemesine ateş ediyorlardı. Nora’nın saf dışı bırakmak üzere olduğu bir vampir, başının tepesine kurşun yiyerek yere yığıldı. Pervaneler dumanı üzerine doğru iterken, önünü görmeden, öksürüp nefessiz kalarak kılıcını uzatıp üç yüz altmış derece döndü. Aniden sahilin ve suyun hangi yönde olduğunu anlayamamaya başladı. Bir şeytan hortumu ortaya çıkmış gibi, duman katmanının kıvrıldığını gördü. Uğultu yeniden kulaklarında yankılandı.

Efendi. Dumanla ve onun içindeki her şeyle mücadele ederek, kılıcını savurmaya devam etti.

Gus kırık kolunu arkasında tutarak boğucu mor bulutun içinde körlemesine iki yana hareket ediyor, kıyıdan ayrılmamaya çabalıyordu. Yelkenli tekneler karayla bağlantısı olmayan, kıyıdan on, on beş metre uzaktaki bir iskeleyle bağlanmıştı.

Gus’m sol tarafı zonkluyor, kolu giderek daha da fazla şişiyordu. Heyecan içinde mor bulut katmanından sıyrılarak kendini restoranın nehre bakan pencereleri önünde bulunca, aç vampirlerden oluşan bir orduyla karşılaşmayı bekledi. Fakat sahilde tek başınaydı.

Fakat yukarısı kalabalıktı. Siyah helikopterlerden altısının doğruca üzerinde uçtuğunu, yaklaşık altı helikopterin de onlara katılmak üzere ilerlediğini gördü. Alçaktan uçup dev mekanik arılar gibi kümeleniyor, kumları Gus’ın yüzüne doğru savuruyorlardı. Teki nehrin üzerinden

geçerek, cam parçaları gibi bir etki yaratan su damlalarının Gus'ın üzerine sıçramasına yol açtı.

Gus silah seslerini duyunca, kayıklara ateş ettiklerini anladı. Onları batırmaya çalışıyorlardı. Ayaklarının etrafına inen mermilere bakılırsa kendisine de ateş ediyor olmalarına rağmen, göle doğru ilerleyen helikopterler Gus'ı daha fazla endişelendiriyordu. Goodweather'ı ve atom bombasını arıyorlardı.

“Que *chingados* *esperas?*” İspanyolca küfretti. “Ne bekliyorsunuz?”

Gus helikopterlere ateş ederek onları düşürmeye çalıştı. Baldırına saplanan yakıcı bir acı, onun tek dizi üzerine düş- meşine yol açınca vurulduğunu anladı. Nehre doğru ilerleyen helikopterlere ateş etmeyi sürdürürken, tekinin kuyruğundan kıvılcımlar çıktığını gördü.

Başka bir kurşun ok gibi yan tarafına saplandı. Dirseği üzerine düşmesine rağmen hâlâ ateş etmeyi sürdürerek, “Yap bunu, Eph! Haydi!” diye bağırdı.

Helikopterlerden biri yalpalayınca, içinden fırlayan bir insan bedeni suya düştü. Helikopter yeniden dengesini bulamadı. Kuyruğu öne doğru kayarken başka bir helikopterle çarpıştı. iki hava aracı da havada dönerek nehrin sularına gömüldü.

Gus'ın cephanesi bitmişti. Sahile, sudan birkaç metre öteye uzanarak, ölüm kuşlarının üzerinde süzülmesini izledi. Bir anda, vücudu renkli sisin içinden geçen lazer ışınlarıyla kaplanmıştı.

Gus gülüp derin bir nefes alarak, “Goodweather kahrolası melekleri görüyor,” dedi. “Bense lazer ışınlarını.” Pilot bölmelerinin açık kapılarından uzanarak kendisini hedef alan nişancıları gördü. “Beni aydınlatın, orospu çocukları!”

Aynı anda birçok kez vurulurken etrafındaki kumlar dans etti. Düzinelerce kurşun bedenine saplanarak, onu paramparça etti... Gus'ın son düşüncesi, *Umarım bu işi de berbat etmezsin, doktor*, oldu.

“Beni nereye götürüyorsunuz?”

Zack sallanan teknenin ortasında durmuştu. Diğerlerinin kullandığı bakımsız motor karanlığın ve mor sisin içinde gözden

kaybolmuş, Zack'in zihninde sadece her zamanki uğultu yankılanmaya başlamıştı. Bu uğultu, yaklaşan helikopterlerin alçak sesli gürültüsüne karışıyordu.

Ann isimli kadın iskele babasını ittirirken, William öksüren takma motorun kordonunu çekip duruyordu. Mor duman katmanı etraflarını sarmaya başlamıştı. Kadın, "Nehrin aşağısındaki adamıza," diyerek William'a baktı. "Acele et."

Zack, Orada neleriniz var?" diye sordu.

"Barınağımız var. Sıcak yataklarımız..."

"Başka?"

"Tavuklarımız var. Bir bahçemiz. Gündelik işlerimiz. Bağımsızlık Savaşı'ndan kalma eski bir kalede yaşıyoruz. Senin yaşında çocuklar da var. Endişelenme, orada güvende olacaksın."

Efendi nin sesi, *Burada da güvendedeydin*, dedi.

Zack gözlerini kırptırarak başını salladı. Dev bir şehrin merkezindeki gerçek bir şatoda, bir prens gibi yaşıyordu. Bir hayvanat bahçesine sahipti, istediği her şey kendisine sunuluyordu.

Baban seni benden uzaklaştırmayı deneyinceye dek.

içinden bir ses, Zack'e iskeleye odaklanmayı sürdürmesini söyledi. Motor çalışıp harekete geçince, William arka tarafa geçip dümeni çevirerek onları akıntıya doğru yönlendirdi. Şimdi ışıkları ve lazer ışınları sahildeki mor dumanı aydınlatan helikopterler görüş alanına girmişti. İskeleden uzaklaşırlarken, Zack gözlerini yedi kez, yedişer kere kırptırdı.

İskelenin uzun kenarından ileri doğru fırlayan mor bir duman bulutu, havada uçarak üzerlerine geldi. Pelerini kanat gibi ardında uçuşurken kollarını açarak ilerleyen, tek elinde kurt başlı bastonu tutan Efendi, bulutun içinde belirdi.

Çıplak ayakları büyük bir gürültüyle alüminyum teknenin üzerine indi. Ön tarafta diz çökmüş Ann, son anda arkasına dönmeye fırsat buldu. "Lanet olsun..." Efendi karşısındaydı, Gabriel Bolivar'ın solgun tenini tanımıştı. Yeğenin durmadan hakkında konuştuğu adam buydu. Üzerinde onun resmi olan tişörtler giyer, duvarlarına onun posterlerini asardı. Ve şimdi, Ann'in tek düşünebildiği şeydu: Bu

kahrolası müzikten hiçbir zaman hoşlanmadım...

Efendi bastonunu bırakıp Anne doğru uzanarak, güçlü adamların çok kalın telefon rehberlerine yaptığı gibi, tek bir hareketle onu belinden iki parçaya ayırdı, sonra iki parçayı da nehre fırlattı.

Efendi kendisini görünce donakalan William'ı koltukaltından tutup havaya kaldırdı ve onun suratını muazzam bir güçle tokatlayarak, William'ın boynunun kırılmasına, başının bir paltonun kapüşonu gibi arkaya düşmesine yol açtı. Onu da nehrin sularına atıp bastonunu yerden aldıktan sonra çocuğa baktı.

Beni oraya götür, oğlum.

Zack dümene doğru ilerleyip rotayı değiştirerek ilk teknenin silikleşen izlerini takip ederken, Efendi ata biner gibi ortadaki sıraya oturmuş, pelerini rüzgârda uçuşmaya başlamıştı.

Duman katmanı incelmeye başladığında, Fet kendisine seslenen Nora'ya sesini duyurabildi. Birbirlerini bulduktan sonra, helikopterlerden ateş eden nişancıların mermilerinden kurtularak restorana dönmeyi başardılar.

İçeride Gus'm kalan silahlarını buldular. Fet Nora'nın elini tuttu ve beraberce nehre bakan pencerelere koşup, iskeleye açılan bir pencereyi açtılar. Nora *Lumen*'i buldu ve onu da yanına aldı.

Kıyıda uzakta sallanan tekneleri gördüler. Nora, "Gus nerede?" diye sordu.

Fet, "Yüzmemiz gerekecek," dedi. Yaralı kolu şimdi kanla kaplanmıştı. "Fakat önce--"

Fet helikopter ışıklarına ateş ederek, ilk hedefini vurdu.

"Bizi göremezlerse ateş edemezler!" diye bağırdı.

Elindeki silah gürültüyle sarsılırken Nora da aynı şeyi yaptı. O da ışıklardan birini parçaladı. Kalan ışıklar otomatik silahın nereden ateş açtığını bulabilmek için sahil şeridini taradılar.

Nora Gus'm dalgalı nehrin kıyısında, kumun üzerinde uzanan bedenini bu sırada gördü.

Duyduğu dehşet ve acı, sadece bir anlığına duraksamasına yol açtı.

Hemen ardından Gus'm mücadelecı ruhu, onu ve Fet'i etkisi altına aldı. *Yas tutmayın, mücadele edin.* Saldırgan bir tutumla sahile doğru ilerleyip Efendi'nin helikopterlerine ateş açtılar.

Tekne kıydan uzaklaştıkça, daha da şiddetli sallanmaya başladı. Eph dümeni kontrol ederek nehre yuvarlanmalarını engellemeye çalışırken, Doğan atom bombasının kayışlarını sıkıca tutuyordu. Yoğun, yeşilimsi siyah sular teknenin kenarına sıcıyor, bombanın kaplamasını ve meşe kutulan ıslatıyor, altlarında sığ bir su birikintisi oluşmasına yol açıyordu. Yağmur yeniden çiselemeye başlamıştı. Rüzgâra karşı ilerliyorlardı.

Bay Quinlan kutuları teknenin ıslak zemininden kaldırıp sudan uzaklaştırdı. Eph bunun ne anlama geldiğini bilmesee de, Kadimlerin küllerini aralarında hayatta kalan son varlığın kökenine götürdüklerini görmek, her şeyin sona ermek üzere olduğunu hatırlamasını sağladı. Zack'i o halde görmenin yarattığı dehşet duygusundan kurtulamıyordu.

Uzun, kayalık bir sahilin ardında uzanan çıplak, ölü ağaçlarla dolu ikinci adanın yanından geçtiler. Eph haritayı kontrol etti. Elindeki kâğıt ıslanmış, mürekkep sayfaya akıp yayılmaya başlamıştı.

Eph motorun ve rüzgârın gürültüsünü bastırarak bağırmaya çalışırken, kaburgalarına saplanan acı sesini yükseltmesini engelledi. “Efendi onu dönüştürmeden bu durumu...oğlumla arasındaki bu paylaşımı nasıl yaratmış olabilir?”

Bilmiyorum. En önemlisi, onun şimdi Efendi'den uzakta olması.

“Efendi'yi ortadan kaldırdığımızda, dönüştürdüğü diğer vampirler gibi, oğlum üzerindeki etkisi de yok olacak mı?”

Efendi'nin yarattığı her şey yok olacak.

Eph neşelenmişti. İçinde gerçek bir umudun yeşerdiğini hissediyordu. Zack'le yeniden baba oğul ilişkisi kurabileceklerine inanıyordu. “Sanırım Zack'in bir tarikatın etkilerinden kurtulmaya benzer bir süreçten geçmesi gerekecek. Artık terapi diye bir şey de kalmadı. Onu eski yatak odasına götürüp her şeye kaldığımız yerden başlamak istiyorum.”

Tek terapi hayatta kalınası olacaktır. Odağını kaybedeceğinden

korktuğum için, bunu sana daha önce söylemedim. Fakat Efendi'nin oğlunu, bir sonraki taşıyıcısı olmak üzere yetiştirdiğine inanıyorum.

Eph yutkundu. “Ben de bundan korkmuştum. Onu yanında tutup döndürmemesinin başka bir sebebini bulamıyordum. Fakat neden? Neden Zack?”

Bunun oğlunla çok az ilgisi olabilir.

“Yani benim yüzümden mi bu şekilde davrandığını söylüyorsun?”

Bilemiyorum. Tek bildiğim, Efendi'nin sapkın bir varlık olduğu. Acıdan beslenmeye bayılır. Başkalarını yıkıma sürüklemeyi ve yoldan çıkarmayı sever. Belki de sana bakınca bir meydan okumayla karşılaşmıştır. Onun New York'a yolculuk ettiği uçağa ilk giren kişi şendin. Ezeli düşmanı Abraham Setrakian'la işbirliği yaptın. Bir ırkın tamamına boyun eğdirmek büyük bir başarıdır, fakat kişisel değildir. Efendi bireysel acılara yol açmaya ihtiyaç duyar. Karşısındakinin acı çektiğini hissetmesi gerekir. Bu deneyimi ilk elden yaşaması gerekir. Bunu açıklamak için kullanılabilecek en yakın modem terim “sadizmdir.” Onu kendi yıkımına süiikleyen de bu oldu.

Bitkin düşen Eph, yanından geçtikleri üçüncü karanlık adaya baktı. Dördüncü adayı da geçtikten sonra, dümeni yana çevirdi. Nehirden bakınca kara kütlesinin şeklini anlamamanın zorluğuna -ve adanın etrafında tur atmadan karanlıkta altı çıkıntıyı aynı anda görmenin imkânsız olmasına- rağmen, Eph her nasılsa haritanın doğru olduğunu, Karanlık Bölge'ye ulaştıklarını anlamıştı. Bu ıssız adanın üzerindeki çıplak, siyah ağaçlar, kollarını haykırarak gökyüzüne uzatırken yanıp katılmış, bir sürü parmağı olan devleri andırıyordu.

Eph bir koy görüp teknenin burnunu o yöne çevirerek motoru kapattı. Doğan atom bombasını alıp ayağa kalktı ve kayalık sahile ayak bastı.

Nora haklıydı. Bu işi bitirmem için beni burada bırak. Oğluna geri dön.

Eph yüzü yaralı, varlığını sonlandırmaya hazırlanan, kapü- şonlu vampire baktı. İntihar, ölümlü insanlar gerçekleştirdiği zaman doğal kabul edilmeyen bir eylemdi -peki bir ölümsüz için ne ifade ediyordu? Bay Quinlan'ın şehit olması, bundan kat be kat daha şiddetli, doğal olmayan, vahşi bir eylemdi.

Eph, “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi.

Doğan başını salladı. O *halde gitme vaktin geldi*.

Bu sözlerin ardından, Doğan kolları arasındaki fıçı büyüklüğünde bomba ve çantasındaki Kadimlerin külleriyle, kayalık tepeye tırmanmaya başladı. Eph’in tereddüt etmesinin tek sebebi, gördüğü hayali ve zihnini işgal eden görüntüleri hatırlamasıydı. Kurtarıcının Doğan olduğu öngörülmemişti. Fakat Eph *Occido Lumerii* okuyarak yeterince zaman geçirmeye fırsat bulamamıştı ve belki de kehanet düşündüğünden farklıydı.

Pervaneyi yeniden suya indirip kordonu tuttu. Rüzgârın taşıdığı bir motor sesi ona eriştiği sırada, kordonu çekmek üzereydi.

Başka bir tekne adaya yaklaşıyordu. Fakat kullandıkları dışında, motoru olan tek bir tekne vardı.

Zack’in teknesi.

Eph Doğana baktı, fakat Quinlan çoktan tepeyi aşarak gözden kaybolmuştu. Nehrin üzerindeki karanlık sise bakıp yaklaşan aracı görmeye çabalarırken, Eph’in kalbi hızla atıyordu. Tekne hızla adaya yaklaşıyordu.

Eph ayağa kalkıp tekneden inerek kayaların üzerine atladı. Tek koluyla kırık kaburgalarını tutarken, kılıçlarının kabzaları omuzlarının üstünde sallanıyordu. Kayalık tepeye elinden geldiğince büyük bir hızla tırmandı. Toprak sanki ısınarak az sonra gerçekleşecek atomik patlamaya hazırlanmış gibi, çiseleyen yağmurun altında yerden bir buhar katmanı yükseliyordu.

Eph tepeye ulaşınca, Bay Quinlan’ı ağaçların arasında göremedi. Ölü ağaçların arasına koşarak, göğsündeki ağrının izin verdiği kadar yüksek sesle, “Quinlan!” diye haykırıırken, diğer taraftaki, bataklıkı andıran bir düzlüğe ulaştı.

Sis yükselmişti. Doğan silahı yonca şeklindeki adanın tahmini merkezine, siyah kabarcıkları andıran taşlar dizilerek oluşturulmuş bir çemberin ortasına yerleştirmişti. Cihazın etrafında dolaşarak, Kadimlerin külleriyle dolu beyaz meşe kapları yerleştiriyordu.

Bay Quinlan Eph'in kendisine seslendiğini duyunca ona doğru döndü ve hemen ardından Efendi'nin adaya yaklaştığını fark etti.

Eph, "Burada!" diye bağırdı. "O-"

Bir rüzgâr adanın üzerine çökmüş sisi dağıttı. Bay Quinlan darbe almadan önce dengede durup bir anda karşısında beliren Efendi'yi yakalamaya zorlukla fırsat buldu. Bedenlerinin çarpışmasının yarattığı devinim onları metrelerce öteye sürükleyip, sisin içinde yuvarlanarak gözden kaybolmalarına yol açtı. Eph havada bir şeyin dönerek aşağıya düştüğünü gördü ve bunun Setrakian'ın eski, kurt başlı bastonu olduğunu düşündü.

Eph göğsünün acısını unutmuş, kılıcını çekerek bombaya doğru koşuyordu. Sis onun etrafını sararak cihazı gözlerden saklamıştı.

"Baha!"

Eph Zack'in sesinin hemen arkasından geldiğini hissederek o yöne baktı. Sonra kandırıldığını anlayarak, hızla diğer tarafa döndü. Kaburgaları acıyordu. Sisine içine dalıp bombayı aradı. Yerleştirilen taşları bulabilmek için zemini yoklayarak ilerledi.

Sonra önünde, sisin ortasında dikilen silüetle karşılaştı: Efendi.

Bu görüntü karşısında dehşete düşen Eph, tökezleyerek geri çekildi. Canavarın yüzünde kaba bir X harfi oluşturan, Efendi'nin Doğan'la çarpıştıktan sonra onunla tutuştuğu kavga sırasında açılmış iki kesik vardı.

Aptal.

Eph hâlâ doğrulmayı ya da doğru sözleri söylemeyi başaramıyordu. Sanki az önce bir patlama duymuş gibi, kafasının içinde bir uğultu yankılanıyordu. Efendi'nin derisinin dalgalandığını, kesiklerden birinden dışarı çıkan bir kan kurdunun onun açık gözünün üzerinden geçerek diğer kesikten içeri girdiğini gördü. Efendi hiçbir tepki vermedi. İki yanında duran kollarını kaldırıp kökeninin bulunduğu dumanlı adayı gözden geçirdikten sonra, zafer kazanmış gibi bir ifadeyle yukarıdaki karanlık gökyüzüne baktı.

Eph tüm gücünü toplayıp kılıcını onun boğazına doğrultarak Efendi'nin üzerine atıldı.

Efendi elinin tersiyle Eph'in yüzüne, onun havaya yükselip yana doğru takla atarak birkaç metre ötedeki kayalık zemine düşmesine yol açacak kadar güçlü bir darbe indirdi.

Ahsi(dagi}{-wah. Siyah toprak.

Eph önce Efendi'nin darbesiyle boynundaki omurlardan birinin kırıldığını düşündü. Yere düşerken nefesi kesildi ve akciğerinin delinmiş olabileceğinden korktu. Diğer kılıcı çantasından düşüp, ikisinin arasındaki zemine yuvarlandı.

Onondaga dili. İşgalci Avrupalılar hu ismi doğru bir biçimde tercüme etmeyi umursamadılar, hatta bunu yapmaya tenezzül bile etmediler. Anlıyor musun, Goodweather? Kùltürler ölür. Hayat bir döngüsel değil, acımasızca ilerleyen düz bir çizgidir.

Eph ayağa kalkmak için mücadele ederken kırık kaburgaları göğsüne battı. "Quinlan!" diye seslenirken, sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Anlaşmamıza uymalıydın, Goodweather. Kendi üzerime düşen bölümünü asla yeine getirmeyecektim, tabii ki. Fakat en azından kendim bu kadar aşağılanmaktan kurtarabilirdin. Bu acıdan kaçınabilirdin. Teslim olmak her zaman daha kolaydır.

Eph'in tüm duyguları depreşmişti. Göğsündeki acıya rağmen, elinden geldiğince dik durdu. Sisin ardında, sadece birkaç kol mesafesi uzakta duran nükleer bombanın ana hatlarını gördü.

Eph, "O halde sana teslim olman için son bir şans sunmama izin ver," dedi.

Topallayarak cihaza doğru ilerleyip ateşleyiciyi aradı. Efendi'nin darbesinin onu cihazın bu kadar yakınma fırlatmasının büyük bir şans olduğunu düşündü.. ve bu düşünce arkasına dönüp yaratığa bakmasına yol açtı.

Eph sislerin arasında başka bir silüetin ortaya çıktığını gördü. Telepatik yollardan çağırıldığı su götürmeyen Zack, Efendi'nin yanına yaklaşıyordu. Zack Eph'in gözüne neredeyse bir erkek gibi göründü. Sevgili çocuğu artık tanıyamadığı başka bir insana dönüşmüştü. Zack Efendi'nin yanında durdu ve Eph aniden bu durumu artık hiç umursamadığını ve aynı anda, her zamankinden fazla umursadığını fark etti.

Her şey sona erdi, Goodweather. Artık bu kitap sonsuza dek kapanacak.

Efendi bu duruma güveniyordu. Eph'in oğluna zarar vermeyeceğine, eğer Zack'i de feda etmesi gerekecekse Efendi'yi havaya uçuramayacağına inanıyordu.

Oğullar babalarına isyan etmek için doğarlar. Efendi ellerini yeniden gökyüzüne kaldırdı. *Bu her zaman böyle olmuştur.*

Eph canavarın yanında duran Zack'e baktı. Eph gözlerinde yaşlarla oğluna gülümsedi. "Seni affediyorum, Zack, affediyorum..." dedi. "Ve senin de beni affedeceğini umut ediyorum."

Eph ateşleyicinin anahtarını erteleme seçeneğinin aksi yönüne çevirdi. Elinden geldiğince hızlı hareket etmesine rağmen Efendi öne doğru fırlayıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Eph ateşleyiciyi tam zamanında bırakarak, Efendi'nin darbesinin cihazın kablolarını koparıp onu kullanılamaz hale getirmesini engelledi.

Eph bir yığının üzerine düştü. Darbenin etkisinden kurtularak ayağa kalkmaya çabaladı. Çarpık X işaretinin içinde kıpkırmızı parlayan gözleriyle üzerine yürüyen Efendiyi gördü.

Onu arkasındaki Doğan Efendi'nin üstüne atladı. Eph'in ikinci kılıcı Bay Quinlan'ın elindeydi. Yaratık arkasına döne- meden ona bir darbe indirerek Efendi'nin acıyla eğilmesini sağladı.

Doğan kılıcı geri çekerken Efendi arkasına dönüp onunla yüz yüze geldi. Bay Quinlan'm yüzü çarpılmış, sol yanağı çökmüş, çenesi yerinden çıkmış, boynu parlak kanıyla kaplanmıştı. Fakat yine de kılıcını Efendi'ye doğru savurarak yaratığın ellerinde ve kollarında kesikler açıyordu.

Duyduğu acı Efendi'nin kararlılığını azaltmamış, kendi yaralı yaratımının üzerine yürüyüp Doğan'ın bombadan uzaklaşmasını sağlarken, ruhanî akımlar yaratan öfkesi etraflarını saran sis perdesinin aralanmasını sağlamıştı. Baba ve oğul bugüne dek yaşadıkları en şiddetli mücadeleye giriştiler.

Eph Bay Quinlan'ın arkasında tek başına duran Zack'in, gözlerinde beliren bir ateşle, mest olmuş bir halde kavgayı izlediğini gördü. Sonra Zack aniden bir şey dikkatini çekmiş gibi başını başka

yöne çevirdi. Efendi onu yönlendiriyordu. Zack eğilip uzun bir şeyi yerden kaldırdı.

Setrakian'ın bastonu. Çocuk onun sapını çevirince altındaki tahta kaplamanın açılarak gümüş bir kılıcın ortaya çıkacağını biliyordu.

Zack iki eliyle kılıcı tuttu. Onun arkasında durup **Bay** Quinlan'a baktı.

Eph şimdiden ona doğru koşmaya başlamıştı. Tek kolunu acıyan göğsünün üzerinde tutup diğeriyle kılıcını kaldırarak Zack'in önüne geçip Doğan'la onun arasına girdi.

Zack önünde duran babasına baktı. Kılıcını indirmede.

Eph kendi kılıcını indirdi. Zack'in ona bir darbe indirmesini istedi. Bu yapmak zorunda olduğu şeyi yapmasını oldukça kolaylaştırırdı.

Çocuk sarsıldı. Belki de içten içe kendisiyle mücadele ediyor, Efendi'nin ona yapmasını söylediği şeye karşı koyuyordu.

Eph Zack'in bileklerini tutup Setrakian'ın kılıcını onun elinden aldı. Eph, "Tamam," dedi. "Sorun değil."

Bay Quinlan Efendi'yi alt etmişti. Eph onların zihinlerinin birbirine ne söylediğini duyamıyordu; tek bildiği şey kafasının içindeki uğultunun sağır edici olduğuydu. Bay Quinlan Efendi'nin boynunu yakalayıp parmaklarını batırarak, onun etini delip boğazını parçalamaya çabaladı.

Baba.

Sonra Efendi iğnesini fırlattı ve iğne bir piston gibi Dogan'ın boynuna gömüldü. Bu şiddetli darbe onun omurgasını kırdı. Kan kurtları Bay Quinlan'ın saf bedenini işgal ederek, solgun teninin altında ilk -ve son- defa ilerlediler.

Eph adaya yaklaşan helikopterin ışığını görüp pervanelerinin sesini duydu. Onları bulmuşlardı. Spot ışıkları kasvetli adayı araştırdı. Eph bu işi ya şimdi bitirecek, ya da asla sonuçlandıramayacaktı.

Eph delinen ciğerleriyle elinden geldiğince hızlı koşarken, fiçi şeklindeki cihaz gözlerinin önünde titriyordu. Bir inilti duyup başının arkasına bir darbe indiği sırada aralarında sadece birkaç metre kalmıştı.

iki kılıcı da elinden düştü. Eph bir şeyin göğsünün yan tarafını

sıktığını hissederek, dayanılmaz bir acı duydu. Yumuşak toprağı sıkarken Setrakian'ın gümüş! beyaz bir parıltı saçan kılıcını gördü. Efendi havaya sıçrayıp üzerine atılırken, kılıcın kurt başlı sapını son anda kavradı.

Efendi'nin kesilmiş kolları, yüzü ve boynundan beyaz kanlar akıyordu. Yaratık tabii ki kendini iyileştirebilirdi, fakat henüz bunu yapmaya fırsat bulamamıştı. Eph yaşlı adamın gümüş silahını Efendi'nin boynuna doğru savurdu, fakat yaratık Eph'in kılıcı tutan kolunu yakalayıp darbeyi indirmesini engelledi. Eph'in göğsündeki ağrı fazla şiddetli, Efendi'nin gücü ise muazzamdı. Eph'in elini geriye iterek, onu Setrakian'ın kılıcını kendi boğazına dayamaya zorladı.

Helikopterin ışığı üzerlerine yansdı. Sisin içinde, Eph Efendi'nin parlayan, kesikler açılmış yüzüne baktı. İnsan kanının yakınlığını hissederek öldürme beklentisiyle teninin altında kıvranan kan kurtlarını gördü. Eph'in zihnindeki uğultu bir kükremeye dönüşüp, ardından da neredeyse meleklerle özgü bir tenor haline geldi.

Yeni bedenim hazır ve beni bekliyor. Bundan sonra oğlunun yüzüne bakanlar bana bakıyor olacaklar.

Yüzünün derisi altındaki kurtlar sanki büyük bir coşkuya kapılmış gibi kabarcıklar oluşturdular.

Elveda, Goodweather.

Fakat Efendi onun işini bitirmeye fırsat bulamadan, Eph kendisini yakalamış yaratığın karşısında direnmeyi bırakı. Kendi boğazını delerek damarlarından birini kesti. Kırmızı kanının fişkırarak Efendi'nin suratına sıçradığını gördü -kan kurtları çılgına dönmüştü.

Efendi nin açık yaralarından dışarı fırladılar. Onun kollarındaki kesiklerden, göğsündeki delikten yukarı tırmanıp, kana ulaşmaya çabaladılar.

Efendi inleyip silkelenerek, ellerini yüzüne yaklaştıırken Eph'i ileriye savurdu.

Eph sertçe düştü. Debelenerek geri dönmek için tüm gücünü sarf etmesi gerekti.

Helikopterin ışığı altında Efendi'nin geriye doğru sendelediği, yüzünü kaplayan insan kanıyla ziyafet çekerken önünü

görmesini engelleyen kan kurtlarını durdurmaya çabaladığı görülüyordu.

Sersemlemiş Eph, tüm bunları adeta ağır çekimde izledi. Sonra yanındaki zemine çarpan bir mermi onu yeniden harekete geçirdi.

Nişancılar. Başka bir spot ışığı onu aydınlatırken, kırmızı lazer ışınları göğsünün ve başının üzerinde dans ediyordu... atom bombası ise sadece birkaç metre ötedeydi.

Mermiler etrafındaki toprağa saplanırken Eph kendini toprağın üzerinde sürükleyerek cihaza yaklaştırmaya çabaladı. Ona ulaştıktan sonra, ateşleyiciye uzanmak için kendini yukarıya çekti.

Onu eline alıp düğmeyi bulduktan sonra, Zack'e yeniden bakma riskini göze aldı.

Çocuk Doğan'ın yere serilmiş bedeninin yanında duruyordu. Parazitlerden birkaçı bedenine ulaşmıştı. Eph Zack'in onları üzerinden silkelemek için debelendiğini gördü...sonra kurtların onun kollarının ve boynunun altından içeri gömülmelerini izledi.

Bay Quinlan'ın bedeni ayağa kalktı. Bakışları değişmişti -yeni bir irade onu ele geçirmişti. İnsan doğasının karanlık tarafını tamamen anlamasına rağmen, sevgiden bihaber olan Efendi'nin iradesi...

Eph, "Bu sevgi," dedi. *"Tanrım, canımı acıtıyor, fakat bu sevgi..."*

Ve hayatı boyunca neredeyse her şey için geç kalmış olan Eph, şimdi kararlaştırılmış en önemli randevusuna tam zamanında yetişmişti. Düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı. İstirap dolu bir an boyunca, tepede süzülen helikopterlere rağmen, ada durgun bir vaha gibi göründü.

Eph Efendi'nin iradesinin kendisine son bir darbe indirmek için, Bay Quinlan'ın bedenini kullanarak üzerine yürüdüğünü gördü.

Sonra göğsünün iki yerinden delindiğini hissetti. Eph yere yığılıp yaralarına baktı. Orada, kalbinin sağ tarafında açılan kanlı delikleri gördü. Kanı toprağa aktı.

Eph Bay Quinlan'ın arkasındaki, yüzü helikopterin ışığı altında parlayan Zack'e baktı. Hâlâ varlığını korumaya devam eden iradesi henüz ele geçirilmemişti. Zack'in- *oğluna*, şimdi bile, *oğluna ait olan-*

gözlerini gördü. Gördüğü en güzel gözler hâlâ ona aitti.

Eph gülümsedi.

Sonra bir mucize oldu.

Olabilecek en yumuşak değişimdi: Depremlere, kasırgalara ya da denizin ikiye ayrılmasına benzemiyordu. Gökyüzündeki bulutlar bir anlığına açılırken, herhangi bir helikopterin ışığından milyonlarca kez daha güçlü, saf, arındırıcı, parlak bir günışığı huzmesi yeryüzüne indi. Karanlık bulut katmanı aralanırken, arındırıcı ışık ortaya çıktı.

Efendi'nin kanıyla zehirlenmiş Doğan, parlak ışıkla karşılaşınca tıslayıp kıvranmaya başladı. Doğan haşlanan bir ıstakoz gibi çılgılık atarken, bedeninden dumanlar ve buharlar yükseldi.

Gerçekleşen hiçbir şey, Eph'in gözlerini oğlundan başka yöne çevirmesini engelleyemedi. Zack -muhteşem günışığının altında-babasının kendisine gülümsediğini görünce, tüm karanlık düşünceleri silinerek onu gerçekten tanıdı.

Zack yumuşak bir sesle, "*Baba-*" dedi.

Sonra atom bombası patladı. Alevlenme noktasının etrafındaki her şey -bedenler, kum taneleri, bitkiler, helikopterler- buharlaşıp yok oldu.

Yeryüzünden temizlendi.

Nehrin epey aşağısında, Ontario Gölü'nün yakınındaki bir kumsalda, Nora patlamayı sadece bir anlığına görebildi. Sonra Fet onu bir kaya çıkıntısının arkasına çekince, ikisi de kumun üzerinde cenin pozisyonu aldılar.

Şok dalgası yanlarındaki eski, terk edilmiş kalenin sarsılmasına, duvarlarından kum ve taş parçaları dökülmesine yol açtı. Nora tüm yapının nehre yıkılacağından emindi. Kulakları çınlarken, onları çevreleyen su kütlesi büyük bir coşkuyla yükseldi -gözlerini sıkıca kapayıp kollarıyla başını sarmalamasına rağmen, yine de parlak ışığı görebiliyordu.

Yağmur yön değiştirdi, yerden acı dolu bir uğultu yükseldi.. sonra ışık söndü, taş kale yıkılmadan olduğu yerde kalmayı

sürdürdü ve her şey sessizliğe gömülerek durgunlaştı.

Sonradan Fet’le kendisinin patlamanın etkisiyle geçici bir sağırlıktan mustarip olduklarını anlayacaktı, fakat o anda kendilerini çevreleyen sessizlik derin ve ruhanîydi. Fet bedenini Nora’nın önünde siper etmeyi bırakıp doğruldu ve sahile vuran sular geri çekilirken kaya çıkıntısının ardından beraberce çıktılar.

Nora’nın gördüğü şeyi -gökyüzündeki büyük mucizeyi- tamamen anlayabilmesi için aradan epey zaman geçmesi gerekti.

İlk baş melek Cebrail -güneşin ve nükleer patlamanın yanında solgun görünmesine yol açan bir ışık varlık- parlak gümüş kanatlarıyla ışık huzmesinin etrafında dönerek yeryüzüne indi.

Öldürülen melek Mikail, kanatlarını geriye atıp doğruca aşağıya inerek, adanın yaklaşık bir kilometre üzerinde yavaşladı ve yolun geri kalanını süzülerek kat etti.

Sonra toplanan küller sayesinde bedeninin parçaları yeniden bir araya gelmiş Ozryel ortaya çıkıp, yeryüzünden yükseldi. Yükselirken büyük kanatlarından kayalar ve toprak parçaları döküldü. Artık ete kemiğe bürünmüş bir varlık değildi. Yeniden bir ruh olmuştu.

Nora tüm bu yaşananlara geçici sağırlığının yol açtığı sessizlik esnasında şahit oldu. Belki de bu durum, gördüklerinin ruhunun derinliklerine iyice gömülmesine yol açmıştı. Ayaklarının altında hissettiği şiddetli sarsıntıyı, yüzünü ve ruhu- nu ısıtan göz kamaştırıcı ışığın çatırtısını duyamıyordu. Eski Ahit’ten fırlamış bir ana, keten cüppeler değil, Gap’m rafından alınmış giysiler içindeki bir insan şahit oluyordu. Bu an algılarında ve inancında, yaşamının geri kalanı boyunca sürececek bir değişim yarattı. Nora bunu yaptığının farkına bile varmadan, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Cebrail ve Mikail de Ozryel’e katıldı ve beraberce ışığa yükseldiler. Üç baş melek oraya ulaştığında, bulut katmanındaki delik parlak bir ışıkla aydınlandı ve sonra ilahi aydınlanmanın son parıltısı eşliğinde, bulutlardaki açıklık onları içine çekerek yeniden kapandı.

Nora ve Fet etrafa bakındılar. Hâlâ akmaya devam eden nehir kayıklarını uzağa sürüklemişti. Fet Nora’ya bakıp ona bir zarar

gelmediğinden emin olmaya çalıştı.

Kelimeleri duyulmasa da ağzının hareketinden, *Hayattayız*, dediği anlaşılıyordu.

Nora, *Onu gördün mü?* diye sordu.

Fet, *Hayır*, değil de, *Buna inanmıyorum*, dercesine başını salladı.

Çift gökyüzüne bakarak başka bir şeyin gerçekleşmesini bekledi.

Bu arada, etraflarını saran kumsalın büyük bir bölümü donuk cam haline gelmişti.

Kalenin sakinleri, yırtık pırtık giysiler içindeki, bazıları kucaklarında bir çocuk taşıyan erkek ve kadınlar dışarı çıktılar. Nora ve Fet siper almaları konusunda onları uyarmıştı. Adalılar şimdi onlara bakıp bir açıklama duymayı bekliyorlardı.

Nora sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. “Ann ve William?” dedi. “Yanlarında bir çocuk, on üç yaşında bir çocuk vardı!”

Yetişkinler başlarını salladılar.

Nora, “Bizden önce yola çıktılar!” dedi.

Erkeklerden biri, “Başka bir adaya gitmiş olabilirler mi?” diye sordu.

Nora başını salladı, fakat buna inanmıyordu. Kendisiyle Fet, kalenin bulunduğu adaya bir yelkenliyle ulaşmışlardı. Ann ve William’ın onlardan uzun süre önce adaya varmış olmaları gerekirdi.

Fet elini Nora’nın omzuna koydu. “Peki ya Eph?”

Bundan emin olmanın hiçbir yolu olmasa da, Nora onun asla geri dönmeyeceğini biliyordu.

SONSÖZ

Kökenindeki patlama, Efendi'nin soyunun yeryüzünden silinmesini sağladı. Hemen o anda, dünya üzerinde kalan tüm vampirler buharlaştı. Yok oldu.

Aradan geçen birkaç gün içinde, bundan tamamen emin oldular. Önce sular çekildikten sonra anakaraya dönmeye cesaret ettiler. Sonra özgürleşmiş internette ortaya çıkan coşku dolu gönderileri gözden geçirdiler. İnsanlar kutlama yapmaktan ziyade, travma sonrası sersemliği içerisinde yaşamlarını zorlukla sürdürüyorlardı. Atmosfer hâlâ kirli, günışığının ortaya çıktığı saatler ise kısıtlıydı. Batıl inançlar varlığını sürdürürken, karanlık eskisinde daha fazla korkulan bir şey haline geldi. Vampirler hakkında anlatılan hikâyeler ortalıkta dönmeye devam ediyor, fakat hepsi de sonunda sinir bozukluğuyla ilişkilendiriliyordu.

Yaşam “normale dönmedi.” Aslında, adalılar aylar boyunca eski yerleşkelerinde yaşamayı sürdürüp, bir yandan da anakaradaki mülklerine geri dönme hazırlıkları yaptılar. Fakat henüz eski yaşamlarına dönmek konusunda isteksizdiler. Herkesin doğa, tarih ve biyoloji hakkında bildiğini düşündüğü her şeyin yanlış ya da eksik olduğu ortaya çıkmıştı. Sonra iki yıl boyunca, yeni gerçekliği ve işleyişi kabullenmeye çabaladılar. Eski inançlar geçerliliğini yitirmiş; bazıları da yeniden doğrulanmıştı. Fakat her şey sorgulanmaya açıktı. Yeni salgının adı belirsizlikti.

Nora kendini bu yeni yaşam biçiminin sürdürülebilir olduğundan emin olmak için biraz zamana ihtiyaç duyan kişiler arasında görüyordu.

Köşeyi dönünce karşısına yeni kötü sürprizlerin çıkmayacağından emin olmak istiyordu.

Fet bir gün bu konuya hassasiyetle yaklaşarak, “Ne yapacağız?” diye sordu. “Günün birinde New York’a dönmemiz gerekecek.”

Nora, “Öyle mi?” dedi. “Artık o hayatın bana göre olduğundan emin değilim.” Fet’in elini tuttu. “Peki ya sen?”

Fet onun elini sıkıp nehre doğru baktı. Ona bu konuda ihtiyaç duyduğu tüm zamanı tanıyacaktı.

Nora ve Fet asla geri dönmediler. Geçici hükümetin yönettiği Federal Mülkiyet İade Hareketi’nden faydalanarak, Vermont’un kuzeyinde, Saint Lavvrence Nehri’ndeki atom bombasının etki alanından güvenli mesafede bir çiftlik evine taşındılar. Hiç evlenmediler -ikisi de buna ihtiyaç duymadı- fakat iki çocukları oldu. Ephraim adında bir erkek ve Nora’nın annesiyle aynı ismi taşıyan, Mariela adında bir kız çocuğu... Fet ismini gizlemeye çalışarak, *Occido Lumen*’in içeriğini açıklamalarıyla birlikte yeniden hayat bulmuş internette yayınladı. Fakat sonunda gönderilerinin gerçekliği sorgulanmaya başlandığında, “Setrakian Projesi” adlı bir girişimde bulunarak, yaşlı profesörün tüm yazılarını ve yararlandığı kaynakları internette bedava erişime açtı. Fet yaşamı boyunca Kadimlerin insan tarihinin işleyişi üzerindeki etkilerini takip etmekle uğraştı. Düştüğümüz ortak hataları öğrenmek istedi ve kendini onların tekrarlanmasını engellemek için çabalamaya adanmıştı.

Başlangıçta etkisini sürdüren huzursuzluk süresince, yapılan soykırımda insan haklarını ihlâl eden kişilerin kim olduklarının tespit edilmesi ve onların cezalandırılmalarını sağlayacak mahkemelerin kurulması söz konusu oldu. Korumalar ve destekçiler fark edildikleri yerde linç ediliyor, geniş çaplı intikam cinayetleri işleniyordu, fakat sonunda daha hoşgörülü sesler yükselerek, bunun başımıza gelmesine kimin yol açtığını sorgulamaya başladılar. Hepimiz yol açmıştık. Ve -yavaş yavaş- tüm öfkemize ve geçmişin yükünü omuzlarımızda taşımamıza yol açan hayaletlere rağmen, insanlar yeniden bir arada

yaşamayı öğrendiler.

Bu arada, *strigoileri* yok ettiğini iddia eden başka kişiler de ortaya çıktı. Bir biyolog su sistemine bir aşı karıştırdığını öne sürerken, birkaç çete üyesi Efendi'yi öldürdükleri silahları sergileyerek salgını kendilerinin sona erdirdiklerini iddia ettiler. En tuhaf iddia ise, bu salgının yaşandığını bile reddeden büyük bir grup şüpheli tarafından ortaya atıldı. Tüm yaşananları yapay bir darbe olarak adlandırıp, yeni dünya düzeninin kurulması için başvuru olan bir komplo olarak değerlendirdiler. Hayal kırıklığına kapılmasına rağmen dünyaya küsmeyen Fet, imha uzmanlığı işine yavaş yavaş geri döndü. Yeniden ortaya çıkıp üremeye başlayan sıçanlar, mücadele etmesini gerektiren bir probleme dönüşmüşlerdi. Mükemmelliğe ya da mutlu sonlara inanan biri olduğu söylenemezdi: Sıçanlar ve diğer her şeyle birlikte, kurtardıkları dünya böyle bir yerdi. Fakat birkaç inançlı kişi arasında, Vasiliy Fet bir kahraman olarak kabul edildi. Şöhretin her türü onu rahatsız etse de, bu durumu kabullenip mutluluk oyununu oynamayı sürdürdü.

Nora her gece oğlu Ephraim'i uykuya yatırırken, onun saçlarını okşayıp adaşını ve adaşının oğlunu düşünüyor, onların nasıl bir sonla karşılaştıklarını merak ediyordu. Oğlunun yaşamının ilk yıllarında, eğer bu salgın hiç ortaya çıkmasaydı, -Eph'le geçireceği- yaşamının neye benzeyeceği konusunda tahminler yürütüyordu. Bazen ağlıyor ve bu zamanlarda, Fet bu haline neyin sebep olduğunu sormayacak kadar duyarlı davranı

yordu. Nora’run onunla paylaşmadığı -ve asla paylaşmayacağı- böyle bir yönü vardı ve Fet tek başına yas tutabilmesi için onu rahat bırakıyordu. Fakat oğlu büyüüp kendi karakterini kazandıkça, kesinlikle adaşına değil babasına benzemeye başladı. Böylece yaşanan günlerin gerçekliği geçmişteki olasılıkların önüne geçerken, hayat kendi akışına devam etti. Onun çok daha korkutucu bir alternatifini yendiği için, ölüm artık Nora'nın korkuları arasında değildi.

Alnında taşıdığı iz her zaman orada kaldı: Barnes’ın mermisinin açtığı yara... Bu yarayı ölümden de kötü bir kadere ne kadar yaklaştığının bir sembolü olarak kabul etti, fakat yaşamının ilerleyen yıllarında, bu iz onun için bir şans sembolü haline geldi. Nora bebeğinin -ifadesiz ve huzur dolu- yüzüne bakarken, içini büyük bir dinginlik kapladı ve ortada hiçbir sebep yokken annesinin sözlerini hatırladı:

İnsan geri dönüp yaşamına baktığında, her şeyin yanıtının sevgi olduğunu görüyor.

Ne kadar da haklıydı.

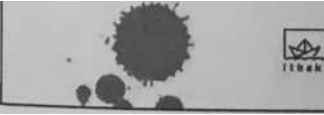
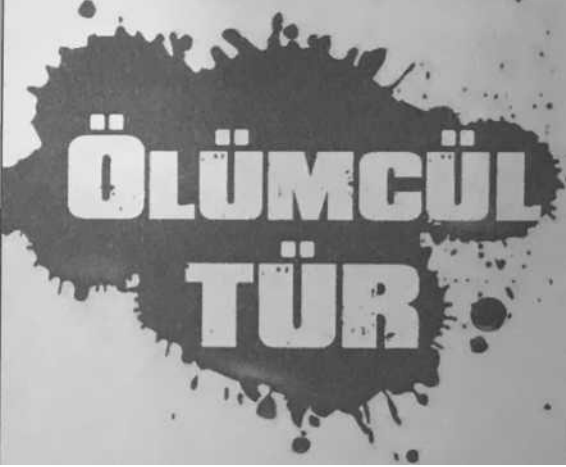
LG

Ölümçül Tür Üçlemesi

Birinci Kitap

ÖLÜMCÜL TÜR ÜÇLEMESİ • BİRİNCİ KİTAP

**GUILLERMO DEL
CHUCK HODAN**

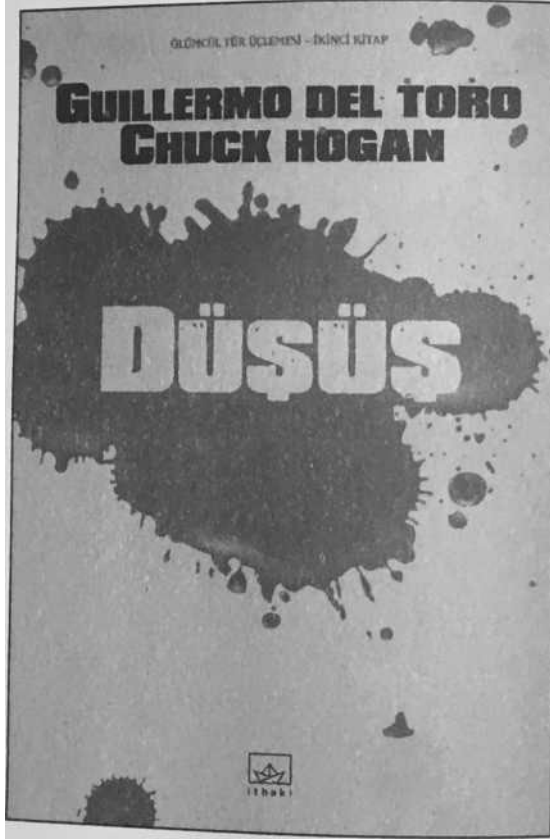

Guillermo del Toro] hayal gücünü vampirlerin üzerine
salıyor... Şok edici...”

USA Today

Ölümcül Tür Üçlemesi

İkinci Kitap

lezzetli VC| ^°Şan' Eylerinizi diken diken edecek Tür Bnm c^,U
hlkâTesiini ustalıkla sunuyor. Ölümcül bir ara lo er' Cephem King
ve Michael Crichton'ı y^a getiriyor. Bundan daha iyisi
olamaz." *Nelson DeMille*

